

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

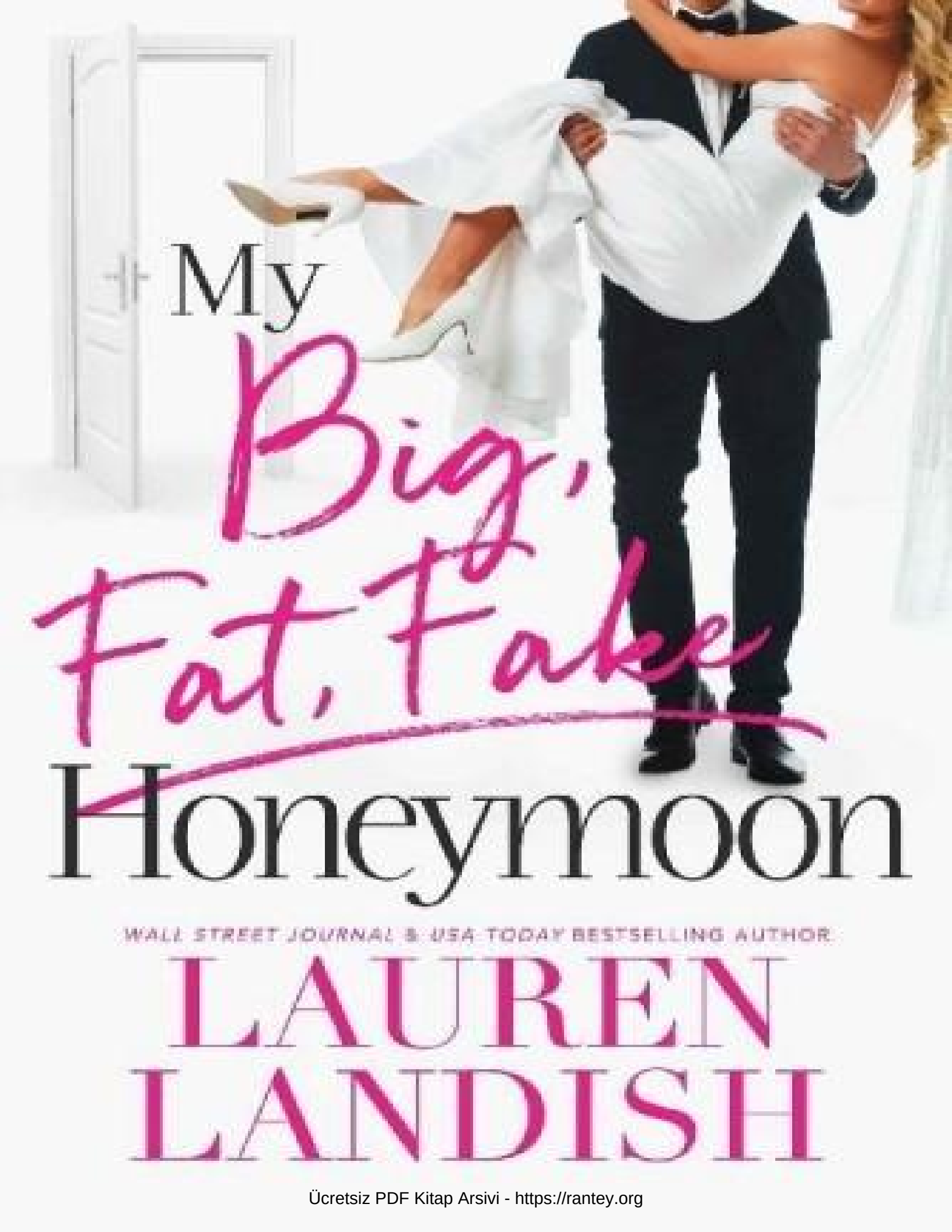
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

My

Big,

Fat, Fake

Honeymoon

WALL STREET JOURNAL & USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

LAUREN
LANDISH

BENİM BÜYÜK ŞİŞKO SAHTE BALAYIM

LAUREN LANDISH

Tarafından düzenlendi

VALORİ CLIFTON

Tarafından düzenlendi

STACI ETHERIDGE

İÇİNDEKİLER

Ayrıca Lauren Landish

tarafından önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3 4.

Bölüm

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

10. Bölüm

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

17. Bölüm

18. Bölüm

19. Bölüm

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

sonsöz

Alıntı: Büyük Şişman Sahte

Düğünüm yazar hakkında

ALSOBYLAURENLANDISH

Büyük Şişman Sahte Seri:

Benim Büyük Şişman Sahte Düğünüm || Benim Büyük Şişman Sahte Nişanım bağımsız:

Cesaret

Bennett Boys Çiftliği:

Buck Vahşi || Sert Sürme || Yarışan Kalpler

Tannen Boys:

kaba aşk || Keskin kenar || kaba ülke

Kirli Peri Masalları:

Güzellik ve Milyarder || O Kadar Yakışıklı Prens Değil || Mutluluktan Sonra Asla

Kirlenmek:

Kirli Konuşma || Kirli çamaşır || Kirli işler || Kirli Sırlar

dayanılmaz bekarS:anakonda

|| Bay Nişanlı || Kalp Durduran damızlık

çörek || Bay. O düzeltti || Çöpçatan

motorhead || Bebek baba

|| evcilleştirilmemiş

PROOGUE

W

süslemeler Varlığımın hem neşesi hem de felaketi.
Stresli, şu anda her gün vücuduma yayılan gerginlik
seviyesini tarif etmeye başlamıyor.

Omuzlarım sürekli düğümleniyor, bazen kasılma noktasına geliyor. Yemek yeme fikri midemi bulandırıyor, çoğunlukla yemek yemek ve kendimi kaptırmak için yeterli zaman olmadığı için. Aklım siparişler, fikirler ve müşterilerle tekrarlanan konuşmalarla o kadar çok dönüyor ki haftalardır uyumadım.

Her zaman çok çalışkan oldum, ama kelimenin tam anlamıyla yaptığım tek şey bu oldu. Çevremdeki herkes ortak olup hayatlarının aşkını bulurken -benim de biraz yardımımıla, eğer kendi adıma öyle diyorsam- evime boş bir daireye gidiyorum, iki gece önce brokoli ile sığır eti dağıtan Çin lokantasından arta kalanları yeniden ısıtıyorum ve kanepede tek başıma kıvrılıyorum. öğleden sonra on on dört saatlik bir gün çalıştıktan sonra.

Bu yüzden bu gece şu anki hareket tarzımı bile düşündüm. Düğünler insanlarla tanışmak içindir, değil mi? Ve büfenin oradaki o uzun boylu, esmer ve düzülebilir kötü çocuk tanışmam gereken biri.

Onu gerçekten becerecek miyim? Tabii ki değil.

Ama anlamlı bir şekilde ondan bahsetmek ve sonra odanın diğer ucundan ona doğru ilerlemek, diğer herkesin bir erkek bulamayan zavallı, yalnız Abigail için endişelenmesini engeller mi? Evet öyle. Bakışlarını sırtımda hissedebiliyorum, tüm aile benim için endişeleniyor ama bir sonraki görevime odaklanırken endişelerini unutuyorum.

Bu düğün için çiçeklerin mükemmel olduğundan emin olmak için harcadığım tüm kan, ter ve gözyaşı için lezzetli bir ödül gibi. Kız kardeşim Courtney Andrews için en iyisinden başka bir şey değil. O bunu hak ediyor ve teslim ettiğimden emin oldum.

Kalabalığın arasından bir o yana bir bu yana sıyrılırken gözlerimin onu tepeden tırnağa içmesine izin verdim. Kalın siyah saçları, zahmetsiz görünmek için beceri gerektiren o rahat bir şekilde mükemmel bir şekilde toplanmıştı ve kemerli koyu kaşları, kahverengisini çerçeveleyiyor.

yiyeceği sanki kişisel olarak rahatsız etmiş gibi inceleyen gözler. Zeytin rengi teni bronzlaşmış ve beyaz gömleğinin yakasında dövmelemlerle işaretlenmiş. O kıvrımlı çizgileri yalamak, özel dikim gömleğinin düğmelerinin arkasında kaybolan mürekkebi takip ederken teninin tadına bakmak istiyorum.

Bu pek bana göre değil.

Ben bir aziz değilim, masum bir bakire de değilim ama tam olarak tek gecelik ilişki yaşayan biri de değilim. Sanırım "Asla yapmam" ile "Adın neydi yine?" arasında bir yere düşüyorum. Ama biraz eğlenceli flört etme planım, aklımda hızla başka bir şeye dönüşüyor.

Bazen kendi kaşınıtınızı kaşıyabileceğiniz pek çok yol vardır. Diğer zamanlarda, birinin dünyanızı sarsabileceğini ve size nefes nefese, terli, memnun bir yapışkan madde yığını bırakabileceğini hissedebilirsiniz.

Lorenzo.

En iyi arkadaşım ve baldızım Violet onun kuzeni olduğunu ve kasabada yeni olduğunu söyledi. O zaman bana Hoş Geldin Vagonu deyin çünkü dürüst olmak gerekirse kırmızı halı sermeyi ve onu pantolonumla özel bir partiye davet etmeyi düşünüyorum.

Tanrım Abi! Azgın, seks düşkünü Umutsuz Ev Hanımı gibi konuşuyorsun!

Evet. Bunu inkar etmenin bir anlamı yok, kendime bile. Ama bir mola, gevşeme ve çılgına dönme şansı kazandım. Mantık dahilinde.

Biraz deli olduğum için bir ünüm var, ama gerçek şu ki, bu sadece bazı yönlerden. Ağız? Sıfır filtre. Sikikler mi? Hiçbiri verilmedi. Ama benim bile aşmayacağım bir çizgim var. Ama belki de sadece bir gece için durum böyle değilmiş gibi davranabilir ve sonra değirmen taşına geri dönebilirim çünkü teslim tarihleri durmuyor ve kafamdaki yaratıcı fikirler gürültülü ve talepkar görevliler.

"Merhaba," diyorum yanına yanaşırken. Sesim boğuk ve çok tiz, bu yüzden kuru boğazımı yatıştırmak için şampanyamdan bir yudum alıyorum.

"Merhaba." O gözler bana dönerken, orada alevlenen ısının tutuştuğunu görüyorum ve bunun tek taraflı olmadığına sevindim. Olmasını beklediğimden değil. Nasıl görüldüğümü, sahip olduğum özelliklerin neler olduğunu ve onları nasıl oynayacağımı biliyorum. Göğüslerimi öne çıkarmak için sırtım zaten düz ve omuzlarım geride olmasına rağmen, onları göstermek için hafifçe dönüyorum.

Anneme gel, Damarlarımda dolaşan heyecan ve özümdeki ısı havuzları olarak düşünüyorum. Şifon kuşaklı bu nedime elbisesi seksi bir kulüp elbisesi olmayabilir ama üzerime tam oturuyor. Mükemmeliyetçi Courtney'nin başka bir yolu olmazdı.

Elimi uzatıyorum, sıkmasını bekliyorum. "Ben Abi Andrews, Courtney'nin kız kardeşi ve Violet'in kankasıyım."

Elimi sıkamak yerine nazikçe kavradı ve elimi dudaklarına doğru çekti. O büzülürken büyülendim, kalın yastıklar daha da öpülebilir hale geliyor.

Onları eliminin arkasına bastırđı ve dans edecek bir disko sopası arayan kız öğrenci yurdu düzeyinde bir sürtük değil de gerçek bir hanımefendiymişim gibi orayı öptü. Değilim ama bu gece için varmış gibi davranmaya bir adım daha yaklaştım.

Daha sonra işe geri döndüğüm sürece, Kendimle pazarlık ederim.

Çiçekçi dükkanım SweetPea Boutique için işletme kredilerimi ödeme hedefime çok yaklaştım. Babamdan ya da soyadımdan değil, iyi bir fikrim, sağlam bir iş planım ve itibarımla birlikte büyüyen uzun bir müşteri listem olduğu için kendime aldığım bir kredi.

Ama buna ihtiyacım var. Birkaç dakikalık vahşi ve çılgınca bir şey istemek çok fazla değil, değil mi? Yaşlı ve saçım ağarmışken, huzurevinin verandasında sallanırken sevgiyle geriye dönüp baktığım bir yapılacaklar listesi gibi olabilir.

*"Ah evet. Gençlik günlerimde kötü biriydim. Bir aşk aşığı. Bir keresinde, bir düğünde yabancı bir yabancıyla seks bile yaptım. Birbirimizi şehvetle çıldırttık ve birbirimizin üzerine düşmeden önce sadece hademe odasına kadar gidebildik. O başka bir şeydi"*Hüzünlü bir iç çekişle söyleyeceğim.

Ona adımı zar zor söylediğim düşünülürse bu fantazi biraz aşırı gelebilir ama zihnim her zaman hayali gezintilere eğilimli olmuştur.

"Ben Lorenzo Toscani'yim. Violet'in kuzeni, gerçi bunu zaten bildiğinden şüpheleniyorum." Derin sesi, kelimeleri ikimizin arasında tutarak bir mırıltıya dönüştü. Kaşları kademeli olarak kalkıyor ve beni aynı fikirde olmayarak ona meydan okumam için cesaretlendiriyor.

Flört ediyor ya da belki de sadece İtalyan usulü? Her ne ise, muhtaç meme uçlarıma ve klitorime elektrik darbeleri gönderiyor. Ve hala elimi bırakmadı.

"Kasabada yeni olduğunu söyledi ve ben de bir... ." Kelimeler beni yanıltıyor çünkü tek düşünebildiğim 'sikiş dostum' ve 'tek gecelik ilişki', bunların hiçbirisi şenlikleri kaydetmek için gizlice dolaşan bir kameramanla bir düğün resepsiyonunda ortalıkta dolaşmaya uygun değil.

"Bir dans?" o öneriyor.

Kesinlikle önereceğim şey bu değildi. Çoğunlukla boktan bir dansçı olduğum için.

Demek istediğim, herkesin döndüğü ve gıcırdadığı kalabalık bir kulüp dans pistinde kendime hakim olabilirim. Ama gerçek dans hareketleri? Salsa veya fokstrot gibi mi? Olamaz ve bu, annemin çocukken kotilyon dersleri ve Courtney ile birkaç Zumba dersi almamız konusunda ısrar etmesinden sonra oldu.

"Elbette."

Bunu kim söyledi?

Ah, kahretsin, sanırım yaptım çünkü Lorenzo bana gülümsüyor, o dudakların çerçevelediği beyaz dişleri tekrar tenimde hissetmek istiyorum. Belki elimde. Belki başka bir yerde.

Elim hala elinde, beni büfeden uzaklaştırıp dans pistinin ortasına götürüyor. DJ, yavaş bir şarkı çaldığı için Team Get Abi Laid'de görünüyor. Daha önce duymadığım bir şey ama ritmi derin ve etkileyici. Lorenzo birleşik ellerimizi kaldırdı ve diğer elini nazıkçe sırtımın alt kısmına koyarken doğrudan gözlerimin içine baktı.

Şükürler olsun ve Armani'ye Övgüler! Ve Courtney, bu dekolteli nedime elbisesini seçtiğin için teşekkür ederim çünkü Lorenzo'nun sıcak avucu tenime dokunduğu anda, zar zor algılanabilir bir ürperti vücudumun her hücresine yayılır. Bunu saklamaya çalışmadığımı fark etti.

Normalde, iyi yerleştirilmiş bir dikenle dudaklarının kendini beğenmiş kıvrımını suratından silerdim. Şu anda, aynı sayfada olduğumuzun yalnızca bir teyidi.

Müzikle birlikte sallanıyoruz, her dönüşte ve manevrada aramızdaki uygun boşluk birkaç santim kayboluyor. Keşke kıyafetlerimiz de aynı şeyi yapsa, havaya karışsa, böylece onun sıcak tenini benimkinde daha fazla hissedebilsem. Gömleğinin ne kadar altına indiğini merak ederek tekrar dövme sırasını takip ettim.

Mürekkep göğsünü kaplıyor mu? Onun kolları? Sırtı mı? Daha fazla?

Aman Tanrım! Acaba dövmelere eşlik edecek piercingler var mı? Daha önce hiç piercingli bir erkekle birlikte olmadım ama heyecan verici ve yaramaz şeyler duyuyorum. Lorenzo'nun o kişiye özel pantolonun arkasına saklanan bir Prens Albert'i varsa, bunu da yapılacaklar listemden kontrol etmeye istekli olurum.

Bir sonraki sallanmayla biraz daha yaklaştım, kumaştan anlayabilir miyim diye bakıyorum. Ve bir şey hissetmeme rağmen, bunun bir piercing olduğunu düşünmüyorum. Minik bir halter olamayacak kadar büyük, fazla uzun ve karnımda fazla sert.

"Abigail," diye homurdandı, sıvı kadife kumların üzerindeydi. Bir uyarı? Bir savunma mı? Emin değilim ama heceleri tenimde hissediyorum ve dans etmeye başladığımızdan beri ikimizin de söylediği ilk kelime olmasına rağmen adımı tekrar söylemesini istiyorum. Sözlere gerek yoktu. Bu işte o kadar iyi ki.

Ve tam adımı söylemesi neden kulağa bu kadar seksi geliyor? Genellikle, bunu yalnızca başım belaya girdiğinde duyuyorum. Ah, muhtemelen bu yüzden. BENbenbaşı dertte olmak. İyi tür.

Gözleri ateş gibi yanıyor ve beni istediği yere çekip yönlendirirken eli sıkı bir şekilde sırtımda. Kalp atışlarımız gibi, nefeslerimiz de birbirimizle hızlanır. Hepsi kalabalık bir zeminde yapılan bir danstan.

Aklımda başıboş bir düşünce şekillenmeye çalışıyor, belki de ihtiyacım olan şey kötü bir çocuk tipi değilmiş gibi bir endişe, ama onu eziyorum. Bu tam olarak ihtiyacım olan şey. Beklentilerden, sorumluluklardan, soyadımdan, ne zaman gideceğimle ilgili sorulardan özgür bir geceSonundakendimle evlen Sanki sıfırdan kendi başarılı işimi yaratmama rağmen iyi olduğum tek şey bu.

Bütün bu ağırlıkları alıp yarın sabah tekrar omuzlarımda taşıyacağım. Ama bu gece, başka biri, başka biriymişim gibi davranmak ve daha önce hiç tanışmadığım ve muhtemelen bir daha da görmeyeceğim bir adamla bu elektrik kimyasına teslim olmak istiyorum. İstersen beni yargıla ama buna ihtiyacım var ki çılgın hızımda devam edebileyim. Düz ve dar yoldan bir adım, düzenli olarak ziyaret ettiğim vahşi tarafta anlık bir yürüyüş ve diğer her şey olurken aklımı başımda tutabilmem için biraz çılgınlık.

"Evet?" Sesten çok havaydı ve yemin ederim nefesimi yanağında hissetmek istiyormuş gibi eğildi.

"Gitmek ister misiniz-"

Söylemeye çalıştığı şeyi bitiremeden, güçlü parmaklar kolumu kavradı. "Abi, işte buradasın. Kadeh kaldırma zamanı ve sağdıçtan sonra ikinci sıradasın.

Courtney'nin düğün planlayıcısı Erica, bana hayır deme, hatta duraklama şansı bile vermiyor, şaşırtıcı bir güçle beni odanın önüne doğru çekiyor. Erica, Courtney'nin çok özel rüyalarının düğününü planlamada inanılmaz bir yardımcı oldu, ama şu anda, beni engellediği için tek bir pişmanlık duymadan onu öldürebilirdim.

Omzumun üzerinden baktığımda Lorenzo'nun bakışlarının beni takip ettiğini görüyorum. Gözleri ateşli, bakışları aç.

Düşün, düşün, düşün.

Kaşığın bardağa vurma sesi odayı sessizleştirir, hatta DJ artık klasik olan müziği yumuşak bir sese indirir ve arka plan gürültüsü olarak bırakır.

Kardeşim Ross, odanın önünde duruyor ve olabildiğince rahat görünüyor, tüm gözler ona çevriliyor. "Kız kardeşimle evlenen adam hakkında ve en iyi arkadaşım ile evlenen kadın hakkında söylemek istediğim birkaç şey var."

Kalabalıktan küçük bir kibar kahkaha kıkırdaması yayılır. Ve Ross en iyi yaptığı şeyi yapıyor - izleyicilerine oynamak. Şakaları çok açıklayıcı olmasa da komik, sözleri tatlı ve duygusal ve kendisi de kısa süre önce evli biri için tavsiyeleri yerinde görünüyor.

Mikrofonun başındaki yerimi alırken, bir anda sinirlerim yükseldi ve önceki arzumu bir anda silip süpürdü. Ama yürekten konuşuyorum, kız kardeşime ömür boyu mutluluklar diliyor ve yeni kocası ona tek bir kötü söz söylerse onu ölüm ve uzuvlarını kesmekle tehdit ediyorum. Şaka yapıyormuşum gibi gülümsüyor ve son derece ciddi olduğumu göstermek için baş parmağımla boğazıma bir çizgi çiziyorum. Kaede McWarren'ın uyarıya ihtiyacı olduğundan değil. Bu noktada sonsuza dek Courtney'e aşık oldu.

Biraz yardım ve biraz yardımla nihayet birbirlerine giden yolu buldukları için mutluyum.

gerçekten sizinkinden itin. Aşkı seviyorum ve herkesin özel birini bulmasını istiyorum. Ve bir gün, kredileri ödeyip takvimimden birkaç özel etkinliği daha kontrol ettikten sonra, bunun için de zamanım olacak. Bay Şu Anda'yı aramak için odayı taradım çünkü daha fazla bir şey için zamanım yok. Kesinlikle Bay Doğru için değil.

Bana bakarken Lorenzo'nun koyu ve delici gözlerini buldum ve sanki ruhumu görüyormuş gibi açığa çıktığını hissettim. Arka duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, kafası sanki zihninde bir şeyler üzerinde çalışıyormuş gibi yana eğilmiş ama bakışları hiç duraksamıyor.

Göz açıp kapayıncaya kadar, topuklarının üzerinde döndü ve çift kapıdan çıktı. Onu takip etmemi mi istiyor? Şu anda tam olarak Courtney'nin resepsiyonunun ortasında ayrılamam. Ya da belki onu daha özel koridora kadar takip etmemi istiyor? Ya da bir banyo? Ak saçlı hayali hikayem zihnimde canlanarak yüzümde bir gülümsemeye neden oldu.

Yakalanmadığımız sürece biraz riskli bir işe bulaşabilirim.

Odanın karşısına geçiyorum, Gertrude Teyze kolumdan tutup konuşmam hakkında nazik sözler söylediğinde bir an duraksadım. Ama ona teşekkür ettikçe gerçek niyeti ortaya çıkıyor. "Umarım sıradaki sen olursun canım. Küçük kız kardeşinin seni can alıcı noktasına kadar yenmesi ne yazık."

"Mmmhmm," diyorum tarafsızca. Courtney'nin evli olması ve benim evli olmamam beni rahatsız etmiyor. Hiç bu kadar rekabetçi olmamıştık ve onun için gerçekten mutluyum. Ama Gertrude Hala beni kışkırtıcı davranışlarından daha önemli bir şeyden alıkoyuyor. "Affedersin."

Tam zamanında koridora girdim ve başka bir kapının kapandığını gördüm, tık sesi bir sır gibi geliyordu. Kısa bir an için elbisemi düzelттіm, dağınık kalın saçlarımı mükemmel şekillendirilmiş kabarıklığıma geri döndürdüm ve derin bir nefes aldım. Bu kapılardan, umarım en az bir orgazm içerecek çok ihtiyaç duyulan bir salıverilme anı gelir. Cehennem, hadi üç yapalım. Bu gece aç hissediyorum. Cimri olmanın bir anlamı yok çünkü bu anı, beni önümüzdeki birkaç hafta boyunca baş aşağı sıkı çalışmanın üstesinden getirecek şey olacak.

Yüzümde bir beklenti gülümsemesiyle kapının kolunu çevirip içeri giriyorum. Lorenzo mu? Sadece gece havasının soğuk soğuğu tarafından karşılanmak için usulca soruyorum.

Sanırım balo salonundan çıkarken arkamı döndüm ve bu kapının dışarıya açıldığını fark etmedim. Dövmeli zırhlı şövalyemi ararken ısıyı korumak için kollarımı bedenime doladım ve bu elbisenin içinde onu mahvetmeden en iyi nasıl araba seksi yapabileceğimi düşündüm.

İşte o zaman bir motosikletin devrildiğini duyuyorum. Parlak bir far dikkatimi çekiyor ama silüet kusursuz. Tabii ki motosiklet kullanıyor.

Kendine saygısı olan herhangi bir kötü çocuk, harika gaz kilometresi yapan mantıklı bir sedanda ölü olarak yakalanmaz.

Sanırım Lorenzo duracak, ayaklarımı yerden kesecek ve elbisem rüzgarda dramatik bir şekilde savrularak benimle gecenin karanlığına doğru yola çıkacak. Ama bir bakış bile atmadan yanımdan geçip gidiyor.

Kırmızı stop lambası gecenin içinde kaybolurken ağzım açık kaldı. Temelde onunla dans pistinde eziyet ettim, bütün gece sıfır iple gideceğimizi düşündüm - çoğu erkeğin rüya önerisi - sadece yüksek ve kuru, beton basamaklarda tek başına dikilmek için.

Şey, kuru değil çünkü külotumun altında kesinlikle ıslakım.

Hain kedi, bizi terk etti! Onu istemiyoruz!

Çekirdeğimin son bir kavrayışı bana bir şey istediğimi hatırlatıyor ama bu kesinlikle asla Lorenzo Toscani olmayacak.

BÖLÜM 1

==

Birkaç hafta sonra. . .

ırls sadece eğlenmek istiyor; "Cyndi Lauper, SweetPea Boutique'in ses sistemi üzerinden yüreğini haykırırken, bir demet rengarenk bahçe gülünün etrafına elle boyanmış parlak pembe ipek bir kurdele bağlarken, akortsuz olmama aldırış etmeden şarkıya eşlik ediyorum. parmaklarım hareket ediyor

tamamlanmaya yaklaştıkça daha hızlı, sola, sağa ve sola hayali bir yay oluşturarak. Bunu o kadar çok yaptım ki ellerim işi akılsızca yapıyor ve yüksek sesle eklediğimde başımı biraz sallamak zorunda kalıyorum. "*sadece-a-a istiyorlar.*"

Özenle hazırlanmış ilmekleri geçici olarak bir çift saç tokası ile sabitledikten sonra, bir miktar sıcak tutkal ve son bir düğüm atarak, çiçeklere çeki düzen veriyorum ve ardından yaratımına eleştirel bir gözle bakıyorum. Hiçbir kusur görmeden içimi bir sevinç duygusu dolduruyor.

Mükemmel!

Güzel çiçek aranjmanları yapmak, ne kadar yaparsam yapayım benim için asla eskimiyor. Küçük bir kızken avuç dolusu karahindiba otuyla başlayan, kendimi bildim bileli benim tutkum oldu. Ama mutfak makasını kapıp arka taraftaki gül fidanlarını kesinlikle doğradığımda bu durum hızla değişti.

"Ne yaptığına bir bak! Yerlebir edilmiş!" Ben korkarak bahçemizin bahçıvanı bana bağılıyor, ben bırakmam da buket yanıma düşüyor.

Annem raketi kontrol etmek için koşar. Hızlı gözleri kimsenin zarar görmediğini anlayınca "Abigail, gülleri neden kestin?" diye sorar.

Kızgınlığı duymayınca bohçayı tekrar havaya kaldırıp hava atıyorum. "Çok güzellerdi, onları içeri getirmek istedim. Onları en iyi taraflarını gösterecek ve yapraklardaki koyu noktaları gizleyecek şekilde ayarladım." Dikenli ve çizik ellerimle buketi ona uzattım. "Senin için."

Ah Abi! Çiçekleri alıp burnuna götürüp derin bir nefes alırken gözlerinde yaşlar parlıyor. "Teşekkür ederim."

Bahçıvan boğazını temizledi ve annem hatırlatıcıya baktı. "Sağında

kurs. Abi, Edward bu gülleri büyütmek için çok çalışıyor ve sen onları öylece kestir. Düzenlemeyle harika bir iş çıkardın ve çok tatlısın ama bir dahaki sefere sormalısın, tamam mı?

Edward'dan özür dileyerek başımı salladım.

Dükkana döndüğümde gülümsedim. Annemin ağlamaklı mutluluğu, tek amacı güzel olmak olan güzel bir tasarımla insanlara değer verildiğini hissettiren aranjmanlara olan aşkımı ateşleyen kıvılcım olmuştu. Ayrıca o ilk karşılaşmadan sonra bahçeleri nasıl büyütüp budayacağımı sevgiyle ve sabırla bana gösteren Edward'ı da düşünüyorum. Güllerini büyütmek için tam olarak ne gerektiğini öğrendiğimde, güllerini kestiğim için defalarca özür diledim.

Ve aldığım çiçeklere her zaman hak ettikleri saygı ve şerefle davranacağıma ve aynı zamanda insanların eğlenmesi için güzelliklerini sergileyeceğime söz vermiştim.

İşte bu yüzden, tam da bunu yapmanın bir yolu olarak SweetPea Boutique'i kurdum. Ve ben iyiyim. Bu alçakgönüllü bir övünme değil çünkü mütevazı olmanın bir anlamı yok. Bir düzine kırmızı gülü plastik bir ambalajın içinde bir araya getirip bir gün diyen bir çiçekçi değilim. Hayır, burada sanat yapıyoruz. En iyi düşünleri, en önemli şirket işlerini yapıyoruz ve sıra dışı, benzersiz, özel tasarımlar isteyen insanlara hizmet veriyoruz.

Kireç yeşili, büyük, koyu pembe baloncuklu harfler ve siyah beyaz çizgili tente ile küçük dükkanım, bereketli toprak kokuları, eyalette başka hiçbir yerde bulamayacağınız çiçekler ve el yapımı her boyut ve renkte vazo ve kurdelelerle dolu.

Birçok insan anlamıyor. Sadece soyadıyla kolayca idare edebilirim. Aile işine girebilir ve babam ve Courtney ile yan yana çalışabilir, yatırım getirisini ve milyar dolarlık kar marjlarını önemli değilmiş gibi savurduğumuz yönetim kurulu toplantılarında Prada takım elbise ve çok yüksek Jimmy Choo topuklu ayakkabılar giyebilirdim.

Ama ben her zaman farklı oldum, kendi davulcunun ritmine göre yürüdüm ya da bana öyle söylendi. Rahat ve oldukça su geçirmez Crocs ayakkabımın içinde çıplak ayak parmaklarımı kıpırdatıyorum, eminim durum muhtemelen budur.

Ama ben buyum, hiçbir şeyi değiştirmekle ilgilenmiyorum.

Babam endişelendi tabii. kim olduğu. Beni onun izinden gitmeye ikna etmeye çalışmıştı ve bir bakıma, ben de... . . sıfırdan kendi işimi kurarak. Çekmem gereken krediler için hızlandırılmış bir geri ödeme planı da dahil olmak üzere bir iş planım olduğunu görünce anlamış ve benimle gurur duymuştu.

Son birkaç yıl bunu yalnızca sağlamlaştırdı. Özellikle o kredileri ödediğimde.

SweetPea Butik artık benim. Hepsi benim.

İnanamıyorum ama bu doğru. Hepsi elimdeki gibi çiçek aranjmanları yüzünden, ama kötüler için rahat yok ve ben de defnelerim üzerinde oturmayacağım. Hayır, her zaman daha iyisini yapmak, daha fazlası olmak istiyorum.

Muzaffer, buketi kaldırdım. "Ne düşünüyorsun?" Sağ kolum Janey'e soruyorum. İlk günden beri benimle ve kendi başına harika bir çiçek tasarımcısı ama neyse ki işin ticari tarafını yapmak istemiyor. İş yükümüzle beni çılgına çevirmekten ve yaratmaktan mutlu.

Orkidelerin ve budanmış ve düzenlemeye hazır pembe zencefilli zambakların bulunduğu paslanmaz çelik hazırlık masası olan iş istasyonundan bukete eleştirel bir bakış atıyor. Bir şeylerin ters gittiğine dair herhangi bir belirti arayarak yüzünü izliyorum.

Janey'nin kısa, ağartılmış beyaz-sarı saçları, elmas taklidi bir kafa bandının arkasına itilerek kahverengi gözleri açıkta kalıyor. Solu ve sağ, sonra etrafı, yukarıyı ve aşağıyı tararlar ve incelenmemiş hiçbir tomurcuk bırakmazlar. Kaşlarını çatarken bir omzunu kaldırdı ve başını yana eğdi. "Meh. Bu iyi."

Gözlerimi kırıştırdım, gözlerim bukete kaydı. "Ne? Muhteşem!" Bir an sonra, "Ne var bunda?" diye soruyorum.

Gülümsemesi hızla çiçek açıyor, parlak ve beyaz. "Anladım! muhteşem. Claire buna bayılacak."

Şaka yapıyor olabilirdi ama şimdi ikinci kez düşünerek bukete bakıyorum. "Belki birkaç Swarovski kristali ekleyebilirim?"

Janey gülüyor ama ben gülmeyince iç çekiyor. "Sadece seninle dalga geçiyordum, Abs. İşte, onun yerine bu nasıl?"

Gözlerini fal taşı gibi açıyor, elleri açık ağzını kapatırken keskin bir şekilde nefesi kesiliyor. "Ah. Benim. Tanrı. Muhteşem. Gördüğüm hiçbir şey gibi. Sen *birsanatçı!*" Kibar bir golf alkışı ekliyor ve ardından çatılmış kaşları alaycı bir şekilde kalkıyor, aşırı dramatize edilmiş tepkisi hırlamaya dönüşüyor. "Aradığın bu muydu?"

Gülümseyerek omzuna atıyorum. "Orospu." Kelimede sıfır ısı var ve yanıt olarak sadece gülüyor.

"Cidden, harika. Bu tam olarak Claire'in istediği şeydi, sadece Abi dokunuşuna sahip olduğu için daha iyi." Çiçeklerin etrafına parıltı serpiyormuş gibi yapıyor.

Ooh, bu bir fikir. . . belki buketin üzerine çiçek parıltısı püskürtebilirim? Göz önünde bulundurarak bakıyorum.

"Her ne düşünüyorsan, dur. Onunla yaptığınız tek şey, düğün organizatörünün gelmesini beklemek için onu buzdolabına koymak. Parmağıyla beni uyarıyor. Patron benim ama o otoriter ve onu kızdırma riskine asla girmem çünkü o bir kasırganın küçük bir rüzgar olması gibi bir güç. Saldırgan, şiddetli ve meydan okunduğunda yıkıcı.

Bu yüzden talimat verildiği gibi bukete soğutucuya koydum.

"Mutlu?" "Fazlasıyla." İstediyini elde ettiğine seviniyor. Tekrar.

"Claire mutlu olduğu sürece önemli olan bu."

Claire Johnson, bugüne kadarki en büyük müşterim, zengin bir Instagram fenomeni- kişisel motivasyon koçu. O, babamın dediği şeydi*eni para*, bizim gibi, gerçekten. Kendisi için oyduğu bir nişten yararlanarak zemin kattan yukarı çıkan biri. Alternatif olarak, eski parayla evleniyor. Nişanlısı Cole Kennedy değil*onlar*Kennedys, ancak yeterince yakın - nesiller boyu milyonerlerden geliyor ve küçük bir ülkenin yıllık gayri safi yurtiçi hasılası büyüklüğünde bir güven fonuna sahip.

Biliyordum çünkü Cole, Ross'la aynı okula gitti ve o seçkin küçük ağ çevresi ile birinci sınıf düğün planlamacıları Beth ile olan çalışma ilişkim arasında bu sözleşmeyi almayı başardım.

Ve bu fırsatı kaçırmayacağım.

Çünkü bu sadece bir düğün değil. Büyük günün yanı sıra, bu, bu akşamki akşam yemeğinden başlayarak, üç fit uzunluğunda, yanıp sönen büyük bir neon olan büyük E ile tam bir Etkinlik. Hepimiz tören ve şenlikler için yola çıkmadan önce gelin ve damadın ailelerini tanıtmanın bir yolu olarak burada şehirde yapılıyor.

Evet,*seyahat*. Çünkü elbette düğün, Aruba'nın ünlü sahilinde, ünlü beş yıldızlı Casa Del Mario tatil beldesinde, zengin, ünlü ve siyasi seçkinlerle ağzına kadar dolu bir LCV listesiyle gerçekleşen bir hedeftir. Bir orkestranın yanı sıra, özel koreografili bir havai fişek gösterisi ve diğer canlı eğlenceler,*İnsanlar*dergisi de denilen şeyi filme alacak.*ONLAR*on yılın düğünü.

Her şeyi tesise gönderme ve büyük tören ve resepsiyona kadar çeşitli öncü etkinlikler için günlük olarak tesiste düzenlemeler yapma ihtiyacıyla artan bir baskı.

Başka bir deyişle, ben*yapamamak*bu akşamki yemeğin canı cehenneme. Bu, Claire'e neler yapabileceğimi ve onun etkinliğini elimde tuttuğumu göstermek için evde son fırsatım.

Bu kadar endişelenmemeliyim. Yaptığım işte mükemmelim, herhangi bir olasılığa karşı hazırlanmam gereken listelerim var ve Claire fikirlerimi kabul etmekten başka bir şey yapmadı, ancak tüm bu güvencelere rağmen içimi bir endişe kaplıyor.

Dükkanın telefonu çalıyor ve ön büro asistanım Samantha'nın cevap verdiğini duyuyorum. "SweetPea Boutique, bugünü güzelleştirmeye nasıl yardımcı olabilirim?" Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum ama sonra, daha kuru bir sesle, "Ah. Elbette. Hazır olacağız."

Abi! bir saniye sonra bağırır. Umarım telefonu önce o kapatmıştır ya da telefondaki her kimse muhtemelen şimdi sağırdır.

"Ne?"

Samantha arkaya koşar, gözleri çılgınca ve boşlukta zıplar. "Bok! Temizle, temizle! Hızlı!" Kesilmiş yaprakları bir çöp kutusuna tıktırırken ve benim su dolu bardakımı yakındaki bir bitkiye boşaltırken sesi biraz çılgınca çıkıyor.

Onu kızdıran her ne ise, hâlâ bitkilerle ilgileniyor. Muhtemelen Edward'dan beri tanıştığım en yetenekli yeşil başparmak o, bitkileri ölüme yakın bir yerden besleyebilen ve onların tam ve bereketli çiçek açmasını sağlayabilen. Bu yüzden onu botanik derecesi için tuttum ama çok şükür müşterilerle arası çok iyi ve Janey ile ben düğün için Aruba'ya gittiğimizde dükkânı izlemeyi kaldırabiliyor. Ama şu anda, zorunlu inişe doğru giden bir kuyrukta.

Önüme geçtim ve boruyu döndürmesini engellemek için ellerimi omuzlarına koydum. Samantha. Ne oluyor?"

Uyuşukluğundan çıkarak gözlerini kırıştırdı ve yutkunarak tezgahın üzerindeki telefona baktı. "Bu ... idi . . . Claire'in adamlarından biriydi. O geliyor. On dakika içinde."

anlamadım Bu tamamen bekleniyor. Bu akşamki akşam yemeği için düzenlemeleri yapmaları gerekiyordu, peki Samantha neden çıldırıyor?

"Tamam aşkım. Çiçekleri topluyorlar. Biz hazırız. Bitirdiler.

Başını sallıyor, sarı saçları çılgınca dalgalanıyor. "Hayır hayır . . . o gelen. Claire geliyor!"

Aslında söylediği şey kafama dank ediyor ve midem bulanıyor. "Ne?" çığlık atıyorum. "Neden?"

Beni yanlış anlamayın, Claire çok sevimli, hatta ayakları yere basan biri ve çiçek planı için onay almak için onunla birkaç kez yüz yüze görüştüğümde son derece nazikti, ama en çok onun onur konuğu ve ev sahibesi olacağı bir akşam yemeğinden yalnızca saatler önce basit bir teslim almaya gelmesi için hiçbir neden yok.

Takipçileri için Benimle Hazırlan videosu ya da gün batımı ile meditasyon fotoğrafı çekimi yapıyor olmalı. Bir kurye veya kişisel asistan gibi çiçek toplamamak.

Bilmiyorum, dedi Samantha, sorduğumu çoktan unuttuğum soruları yanıtlayarak. "Telefondaki adamlarından biriydi. Bir asistan sanırım? Claire'in şahsen geleceğini ve şahsen teslim etmek istediği düğünle ilgili bir güncellemesi olduğunu söyledi. Gözlerini kırıyor ve sonra gereksiz yere bir kez daha, "İçeride. Kişi. Abi. Claire Johnson buraya geliyor."

Sanırım Samantha'nın daha çok bir hayran olduğunu fark ettim.

"İmza peşinde koşmak yok. Beni anlıyor musun? O herhangi bir müşteriymiş gibi davranacağız." Sözlerimde bir emir gücü var ve bana biçimsiz bir selam verdi. "İyi. Şimdi temizle!"

Sözlerime rağmen, ben de çılgınca etrafta koşuşturmaya başladım. Samantha ve

Janey de aynı şeyi yaptı, masaları boşalttı, dağınık çiçekleri nazikçe soğutucudaki kovalara attı ve bu sabahdan kalan çörekleri çöpe attı. En azından burası harika kokuyor. Sahte oda spreylere gerek yok. Etrafa yayılan ve güzelce karışan tamamen doğal çiçek kokularımız var.

"Git ön tarafta dikkatli ol ve buraya geldiklerinde bizi uyar," dedim Samantha'nın nefesinin kesildiğini fark ettiğimde.

Pencereye koşuyor, dışarıyı gözetliyor ama sanki gözetleme görevindeki gizli bir casusmuş gibi görünmemek için yana doğru eğiliyor. Gözlerimi devirip maskaralıklarına bir kahkaha patlatıyorum çünkü gülmezsem ben de biraz guguk olabilirim.

Janey ve ben göz göze geldik. "Bunu bulduk," diyor kararlılıkla.

"Ediyoruz," diyorum aynı kararlılıkla.

İkimiz de inanmıyoruz. Bu norm değil. Ünlü müşteriler bu şekilde plansız ve son dakika güncellemeleri ile gelmezler.

Kahretsin, umarım yaptığım işi ona göstermeden önce kovulmam. O buketteki lanet olası kristalleri ben yapmalıydım. Fakat çok geç.

Samantha "Ca-caw, ca-caw," diye ciyaklıyor. "Bu ne lan?" havlıyorum.

"Gizli işaret bu," diye açıklıyor. "Gerçekten pembe simli bir Escalade kullanıyor! Şu anda park ediyorlar."

Bok.

Kendime bakıyorum. Dükkan daha iyi görünebilir, ama ben darmadağınım. Hızlıca atkuyruğumu çıkardım ve başımı salladım, gür, siyah saçlarımı sırtımdan aşağı gönderdim, çünkü maskaramın göz altı torbalarımın akmadığından emin olmak için gözlerimin altını kaydırdım ve su lekeli tişörtümü düzelttim. Bu şu anda olabilecek en iyi şey, bu yüzden umarım Claire onun çiçeklerini güzelleştirmek için her şeyimi ortaya koyduğumu görecektir, bu üniversiteden meteliksiz, umrumda olmayan bir şıklığın reklamı gibi görünsem bile.

Siyah takım elbiseli bir adam sürücü koltuğundan fırlayarak SUV'nin yan kapısını açıyor ve son moda pembe tulumu ve ışıltılı halka küpeleriyle Claire Johnson'dan iniyor. Sarı saçları kusursuz, bukleleri sırtına kadar uzanıyor ve makyajı ustalıkla yapılmış. Bu geceki şenlikler için en azından kısmen hazır, öyleyse neden burada? Onu biraz daha yaşlı, ayaz saçlı ve özel tasarım siyah bir elbise giyen başka bir kadın izliyor.

Kim bu? Kaşlarımı çatarak merak ediyorum. İşim söz konusu olduğunda sürprizlerden hoşlanmam ve o kadın resmen çılgın atıyor. *SÜRPRİZ!*

Yüzündeki kibirli ifadeye bakılırsa, her kimse, bokunun batmadığını düşündüğünü söyleyebilirim. bakışını biliyorum Özellikle sosyal çevremizden insanlar etkinlikleri için beni işe aldıklarında, onun tipini belirlemek için çok fazla pratiğim var. BEN

sosyal olarak konuşursak, "yardımcı" olduğum ve aynı zamanda "onların seviyesinde" olduğum bir çizgide yürümek. İnsanlar bana nasıl davranılacağı konusunda mücadele ediyor - senden daha küçümseyici ve kutsal çünkü ben sadece bir çiçekçiyim ama soyadımı ve sahip olduğu gücü asla unutamıyorum.

Zihnimde Claire'in ve ardından Cole'un ailesinin Rolodex'inde hızlı bir arama yapıyorum ama hiçbir şey yabancıyla eşleşmiyor. Claire ve arkadaşı, dükkânın önünde bir an dururlar, Bezelye'nin renkliliğini içine çekerler ve yaşlı kadının yüzündeki ifadeye bakılırsa, etkilenmemiştir. Hatta Claire'in kaşlarını çatmasına neden olan bir şey söylüyor gibi görünüyor.

Ama onlar kapıya doğru ilerlerken benim için hepsini sindirecek zaman yok.

"En iyi davranış!" Samantha ve Janey'e tıslıyorum ve tamam, kendime de, kapı açılmadan önce. "SweetPea Boutique'e hoş geldiniz," dedim neşeyle, kaygımı gizlemeye çalışarak. "Seni tekrar görmek harika, Claire."

Abi! diye haykırdı Claire kapılardan içeri süzülürken, bana sıcak bir şekilde gülümseyip kollarını uzattı. "Seni görmek çok güzel!"

Tezgâhın arkasından Claire'e her zamanki hava kucaklama selamını vermek için gelirken gülümsemeden edemedim. Giydiği tasarımcı tulumunun bu sezonun en yenisi olduğunu ve dört haneli fiyatlara satıldığını biliyorum ve yeşil lekelerle kaplıyım ama bunun yerine beni sıcak bir kucaklamaya doğru çekip havayı bir yanağımdan sonra diğerinden öpmesi beni şaşırttı.

"Ben de seni görmek harika. Düzenlemeleri şahsen yapmanı beklemiyordum, değil mi? Bu bir açıklama olmalı ama kesinlikle bir soru ve sesimdeki endişeyi duyuyor.

Claire manikürlü eliyle endişemi savuşturdu. "Sorun değil, bir iş yürütmenin nasıl olduğunu biliyorum! Sana çok önceden uğrayacağımı söylemeliydim. Onları kendim görmek ve düğün ekibinde yaptığım birkaç değişiklik hakkında size bilgi vermek istedim.

"Değişiklikler mi?" Karışıklık içinde soruyorum. *Buraya beni bizzat kovmak için mi geldi?*

Claire başını sallayarak yanındaki kaşlarını çatmış kadını işaret etti. "Bu, düğün için birlikte çalışacağın ve temelde her şeyden sorumlu olacak yeni düğün planlayıcım, Meredith Wildemen. Meredith, bu çiçekçi Abi Andrews, tüm çiçek aranjmanlarıyla ilgilenecek."

Beth'e ne oldu?

Claire'in ilk başta düğününü planlamak için tuttuğu kadını sormak istiyorum, daha önce birçok kez birlikte çalıştığım ve kaşlarını çattığına bakılırsa bu yeni kadının görüldüğünden çok daha hoş biri.

Ama düşüncelerimi yüksek sesle dile getirmek ve işleri garipleştirmek yerine, "Tanıştığımıza memnun oldum Meredith," diyorum ve sıcak bir şekilde gülümseyerek selamlıyorum. "Birlikte çalışmayı dört gözle bekliyorum."

"Hmm." Sıkıştırılmış dudaklarımın arasından mırıldanıyor, kirle kaplı ve

yontulmuş cilalı tırnaklar. Meredith'in yüz ifadesi, elimi yavaşça tutarken ve sanki aniden bırakmadan önce onu gerçek pislikle kirletecekmişim gibi parmak uçlarıma zar zor dokunurken kıpırdamadı. "Yani sen*çiçekçi Kız*Claire hakkında konuşup duruyor? Sizinle tanışmak bir şeref idi." Sesinin tonu hiç de öyle değilmiş gibi geliyor ve bana çiçekçi kız demesi sinirlerimi tırmalıyor ama o düşünceli bir şekilde saatine vururken gülümsemeyi yüzümde tutmaya devam ediyorum. "Düzenlemeleri görmemiz gerekiyor. Yani, hazırsanız, Bayan Andrews?"

İsmimi dilinde ekşimiş gibi tükürüyor. Bunun ilk kez olduğunu söyleyemem ama onu tanımadığımı düşünürsek yoğun bir tepki gibi görünüyor.

Yine de bu oyunu daha önce oynadım. Sanki saçma sapan bir fıkra anlatmış gibi gülüyorum. "Ah, elbette, her şeyim hazır. Beth'le tartıştığımız her şeyden haberdar mısın? Enfiyeye hazır olmadığı iması, onun imaları kadar açık bir şekilde soruya bağlanıyor.

Claire devreye girerek kibar hakimiyet savaşını köpüren sıcaklığıyla etkisiz hale getirir. "Pusu için üzgünüm ama Beth'in hikayesini onun izni olmadan paylaşmak istemedim. Bunun nasıl olduğunu biliyorsun, eminim." Benim kim olduğumu ve ailemin son zamanlarda medyadaki dramasını kabul etmesinin kaba veya çirkin olduğu söylenemez, sadece gerçek olduğu söylenir. Ancak Meredith gülümsemekle savaşıyor gibi görünse de tam bir mutlulukla bile dudaklarının gerçekten yukarı kalkacağından emin değilim.

Botoksuz azaltın, belki?

"Bet iyi mi?" endişeyle soruyorum.

Claire basını kontrol etmek için etrafına bakındı ama dükkanda sadece biz vardık. O kadar sessizce fısıldıyor ki, çoğunlukla dudaklarını okuyorum. "Hamile ve seyahat edemiyor. Ama her şey planladığımız gibi kalıyor. Medya ortağım, Meredith'e asıl olayı halletmesini önerdi." Claire'e cana yakın bir şekilde bakan ve bu düğünü kurtarmak için devreye girdiğinin gayet iyi farkında olan ve aynı zamanda kendi özgeçmişini doldurmaktan kaçınan Meredith'e işaret ediyor.

Meredith'e tatlı tatlı, "Pekala, müsait olman iyi oldu," dedim. Tam istediğim gibi diken iştiriyor.*Zaten yeriniz yoksa ve son dakikada öne çıkabiliyorsanız, o kadar iyi olmayabilirsiniz.*

"Çalışmalarına bir bakalım, olur mu?" dışarı çıkıyor. Yaptığım büyülü çiçek tasarımı kusur bulacağından hiç şüphem yok.

Sadece birkaç dakika oldu ama Meredith'e karşı içgüdüsel bir tepki verdim, on misli karşılık veriyor gibi görünüyor. Herkesten hoşlanmıyorum, bunun farkındayım ama onun bana tepkisini haklı çıkarmak için şimdiye kadar ne yapmış olabileceğimden emin değilim. Öte yandan, iddialı ve kurnaz, soğuk ve kibirli görünüyor.

Janey dirseğimle beliriyor ve güzel buketi görmeden önce kokusunu alıyorum.

Claire hemen ona odaklandı ve nefesini tuttu, "Aman Tanrım, bu mükemmel! Tam olarak bahsettiğimiz şey - adaların tadı burada, evde. Tutabilir miyim?" Titreyen ellerini uzatır ve Janey, sanki yeni doğmuş değerli bir bebekmiş gibi buketi ona verir.

Claire burnunu güllere gömerek derin bir nefes aldı. "Mmm. Mükemmel." Ve sonra bana bakıyor, gözlerinde o mutluluk ve yüzünde yaşadığım gülümseme. Beklediğim onay damgasıydı.

"Beğenmene çok sevindim," dedim cesaret verici bir şekilde.

"Bayıldım," diye onayladı Claire, sanki onlara bakmamaya dayanamıyormuş gibi gözleri tekrar çiçeklere kaydı.

Meredith tabletinin ekranına kırmızı bir çivi çakıyor. "Kesinlikle güzel olsa da, bu sadece bir buket. Sözleşme birkaç düzenleme gerektiriyor. Diğerleri hazır mı? Sıkışık bir zaman çizelgesindeyiz." Bu son cümle Claire'e söylendi, benim küçük çiçekçi dükkanımdan başka bir yerlerinin olduğunu hatırlattı.

Claire ve Meredith'e, "Casa Del Mario ile şimdiden anlaşmalar yaptık," diyorum. "Tamamen taze ve hazır olsunlar diye hazır olmalarını istemiyorum. Bu gecekilere gelince, zaten kutulu ve hazırlar. Sizi temin ederim, her biri bir o kadar güzel."

Claire başını sallıyor, gülümsemesi buna gerek olmadığını söylüyor. "Harikalar, Abi. Gerçekten teşekkür ederim." Buketi, narin yaprakları zedelemekten taşımaya izin vermek için özel dikey kutulu bir vazoyu tutan Janey'ye geri vermekte yavaş davranıyor. Çiçekler elinden çıktıktan sonra, tekrar boktan olma moduna geçer. Meredith, yüklerken Cole'u arayacak vaktim var mı? Hâlâ bu akşamki konuşmalarımız üzerinde çalışıyoruz."

Meredith sakince başını salladı. "Elbette. Ben bununla ilgilenirken arabanın mahremiyetini kullan canım. Claire el sallayıp kapıdan çıkana kadar neredeyse anaç, hatta nazik konuşuyor. Meredith'in daha çok gerçek tavır olduğunu tahmin ettiğim şekilde, "Kesin, doğrayın kızlar. Çiçekler kendi kendine yüklenmeyecek, değil mi?" Yüzü hala taş gibi ama yemin ederim gözlerinde neşe dansı görüyorum.

Dişlerimi sıkıyorum. Ben kesinlikle bir kız değilim, ne de onun patronluk taslayacağı çalışanı değilim. Ancak Claire, Meredith'in tavrıyla uğraşmaya değer. Bu düğünün reklamı bile yüz Meredith'le uğraşmaya değer.

En azından, beyaz kutuları SUV'a yüklerken ve çiçekleri güvenli bir şekilde taşımamız için paketlemiş olsak da sürücüye sürüşte yavaş ve rahat gideceğine dair söz verirken kendi kendime bunu söylüyorum.

Meredith, düzenlemelere göz atmamız için birkaç kutuyu açmamızı istiyor, tamamen anladığım bir şey ama bu, toplantımızın geri kalanında beni hala rahatsız ediyor. "Onlar daha çok. . . renkli, değil mi?" *Renk*ligünah kadar çirkin'in kodu gibi geliyor.

"Evet, gelinin istediği gibi. Ada destinasyonunu ve düğünün renk paletini temsil edecek güzel, canlı çiçekler." Bu, Claire'in isteklerini, zevklerini ve çiçek hayallerini tartışmak için ilk görüşmemizde bana verdiği açıklama.

Meredith'in uğultusu, ses seviyesi düşük olsa da, onaylamayan bir şekilde yüksek. "Bitirdiyseniz, gidecek yerlerimiz var, Bayan Andrews."

Adımı yine fiziksel olarak iticiymiş gibi söylüyor.

Ne oluyor be?

Babam ailesinin arazisini falan mı satın aldı? Ross, bir ilişkiden sonra kızını geri aramadı mı? Bu yıllar önce olmalıydı çünkü uzun süredir Violet'le birlikte kilitlenmiş durumda. Yoksa ailemin zenginliği yüzünden genel olarak bana karşı mı? Bu bazen oluyor - aynı şekilde, paradan geldiğin için insanlar seninle arkadaş olmak isteyecekler, sanki babamın başarısında benim hiçbir ilgim yokmuş gibi, diğer insanlar sana karşı anında nefret ediyorlar.

İyi çalışılmış bir gülümsemeyle, "Tamam, Meredith," dedim. İlk adımı kasıtlı olarak kullanıyorum, bizi daha eşit bir oyun alanına koyuyorum ve ondan korkmadığımı bilmesini sağlıyorum.

Ben. Ancak oyunun oynanma şekli zayıflık göstermek değildir. Bunu annem ve babamdan öğrendim ve bu unutmayacağım bir ders. Adım biraz bagajla birlikte gelebilir, ama ne olursa olsun, ben bir Andrews'um ve bununla gurur duyuyorum.

Daha Meredith cevap vermeden başımı çevirerek el salladım ve SUV'nin karartılmış camlarından Claire'e samimi bir şekilde gülümsedim. Camı indiriyor, telefon hâlâ kulağında. "Aruba'da görüşürüz Abi. Tekrar teşekkürler!"

Dışarı çıktıktan sonra, Janey ve Samantha beni soru yağmuruna tuttu.

"O da kimdi?"

"Abster'ımıza karşı nesi var?"

"Onu öldürüp cesedini arka tarafta kompostlamamı mı istiyorsun?"

Bu beni şaşırtmayan Janey'di. Onun benim iş eşim olduğu konusunda şaka yapıyoruz ve bu nedenle benimle çok iyi ilgileniyor. Yine de tek taraflı değil. Onunla ve Samantha ile de ilgileniyorum. Şimdiki gibi.

"Bunun neyle ilgili olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bildiğim şey, gece için boş ve müsait olduğumuz. Yorgunum ve hala Aruba'daki bu çalışma haftası için hazırlanmam gerekiyor. Çin yemeği isteyip eve götürelim. İkinize de kanepeye kıvrılmanızı, akşam yemeği yemenizi ve rahatlatıcı bir banyo yapmanızı emrediyorum. Sanırım buna ihtiyacımız olacak."

Samantha başını salladı, büyük olasılıkla tam olarak ne söylediğimi ve hangi sırayla söylediğimi zihnine not etti, çünkü o aslında talimatları izleyecektir. Gelecek hafta Janey ve ben yokken iyi olacak, gerçi Violet'in gelip kontrol etmesini isteyebilirim.

bu, Samantha'nın yeteneklerinden çok bebeğimi başka birinin ellerine bırakma konusunda gergin olmamla ilgili.

"Yani duyduğum şey, sarhoş olmak, sevişmek ve Kötü Cadı ile başa çıkmak için biraz Xanax almak mı?" Janey yapılacaklar listesini parmaklarıyla işaretlerken gülümsüyor. "Ve bunun için de fazla mesai ücreti alıyoruz, değil mi?"

"Zorla kızım," dedim Meredith'inkini taklit eden bir ses tonuyla.

Janey'nin kaşları çatıldı ve başı boynunun üzerinde dönmekten bir kalp atışı uzakta.

"Şaka, sadece şaka." iç çekiyorum "Ama gerçekten, hadi buradan gidelim. Önümüzdeki haftanın uzun ve zor geçeceğine dair bir his var içimde."

Janey, "Benim gecem böyle olsa iyi olur," diye karşılık verdi.

Gülüyorum ama içten içe, keşke gecem Janey'ninkine benzeseydi ve hem iş hem de umarım Aruba'da küçük bir oyun için kabul edilebilir seçeneklerle valizimi topladığım tek başıma bir moda şovu yapmasaydım.

Oyundan bahsetmişken, kendi kendime not alıyorum mor arkadaşımı topla çünkü bu günlerde bana uzun ve zor bir gece yaşatan tek şey bu.

BÖLÜM 2

“M

Ove," diye havlıyorum, ancak önümdeki canavar minibüsün sürücüsü beni açıkça duyamıyor. Bir saniye sonra trafikte bir çukur açılıyor ve boşluğu çekiyorum.

Gr. Ducati'm bacaklarımın arasından homurdandı, minibüsü kolayca sollayıp onları arkamda bıraktı ve bir an için kendimi özgür hissettim. Daha da hızlanmayı, bacaklarım yorulana ve işemem gerekene kadar sürmeyi düşünüyorum. Belki hiç durmadan, sadece önümde uzanan açık yolda sonsuza kadar devam etmek.

Ben, bisikletim ve rüzgarın beni ne yöne eseceğini keşfetmek ve görmekten başka sıfır plan. Bunu daha önce yaptım, Avrupa'yı dolaşmak için yola çıktım, lüks otellerden yemek kamyonlarına kadar her şeyde yemek pişirdim ve yol boyunca çok şey öğrendim. Belki de bunu yapmayalı çok uzun zaman oldu? Belki ben de burada Amerika'da aynı şeyi yapabilirim? Keşfedilecek yeni mutfaklar, yaratılacak yeni lezzet profilleri bulun ve dünyanın benim için başka hangi fırsatları olabileceğini görün.

Gözlerim kol saatime kaydı.

Kahretsin, geç kalacağım.

Umurunda mı?

Gerçek şu ki, emin değilim. Aylardır Amerika'dayım, köklü bir restoran için kendi mutfağımı işletme vaadiyle buraya geldim. Sergio, sahibi *Avanti Restaurant* ve patronum, mutfak yaratıcılığımı fazlasıyla açık olduğu konusunda bana güvence vererek beni ağırlamaktan heyecan duymuş ve ABD merkezli geniş ailemin yanında yaşamak, bir değişiklik için bazı köklere sahip olmanın bir yolu gibi görünmüştü.

Teklif, reddedemeyeceğim bir teklifti.

Gerçek, çoğu zaman olduğu gibi, umutlarıma kıyasla sönük kalıyor.

Evet, 'benim' mutfağım ama yardımcı şef ve mutfak müdürü Roberta ile yana çalışıyorum. İkimiz de mutfakta en iyi köpek olmaya alışık olduğumuz düşünülürse şaşırtıcı derecede iyi anlaşıyoruz, ama yine de tamamen iyi olmadığımız hissi veriyor. *bana ait*. Ve Sergio, iyi bir paravan olmasına rağmen, dört-

yaşında ve yemeğimi hiç takdir etmiyor, aslında en temel malzemelere burnunu sokuyor.

"Baharat yemem" bana söyledi ve şok oldum. İngilizcem mükemmel olsa da, sevmediğini kastettiğini çözmem çok uzun sürdü. *baharatlı* yiyecek. Anlaşılır bir şekilde, bazı insanlar yemeklerinde sığağı sevmezler, ancak Sergio'ya göre sade karabiber bile çok baharatlı olabilir. Saçma.

Ve sonra burada yaşamının aile yönü var. Kuzenim Violet oldukça misafirperver olsa da, iç mimarlık işinin yanı sıra ilgilenmesi gereken yeni bir kocası ve bebeği var. Bana kasabada eşlik edecek vakti yok ve dürüst olmak gerekirse, bebeğin kilometre taşları ve yeğenimin tuvalet alışkanlıkları iğrenç bir şekilde yeterince sıkıcı. Ona "kaka" demek onu sevimli yapmaz. Bir bebekten gelse bile hala boktan ve tartışmak istediğim son şey, renginin ve tutarlılığının bebek Carly'nin sağlığı hakkında ne anlama gelebileceği.

Bu da teyzelerin davetlerine bırakıldığım anlamına geliyor. Ve ah, annemin tarif kitabından bir sayfa almış gibiler ve benim ve yirmi ila otuz beş yaşları arasındaki herhangi bir bekar kadının lezzetli bir aşk yemeği ile sonuçlanacağına inanıyorlar. Son üç akşam yemeği davetini, başka bir kör randevunun tuzağına düşmek istemediğim için reddettim.

Yine de Sergio'ya söz verdim.

Sadece bu geceyi atlat, Kendimle pazarlık ederim.

Avanti, evlenecek olan yerel bir altın çocuk için özel bir akşam yemeği düzenliyor. Kennedy bir şey ya da başka bir şey. Lacivert bir blazerin altında patlamış yakalı pembe bir polo tişörtle görüneceğini, saçlarına püskürtülmüş sarı saçları, golf oynamaktan bronzlaşmış ve aşırı beyaz dişleri olacağını hayal ediyorum. *Yani özünde Amerikan*, alaycı düşünüyorum.

Bisikletimi ayrılmış alana park ederek arka otoparka girdim. İşaret yok ama herkes Şefin nereye park ettiğini biliyor ve ihlal etmeye cesaret edemiyor. Makineyi kapatıyorum ve sessizlik sağır edici. Bunu bu gece tekrar yapma motivasyonu için bulutsuz gökyüzüne bakarak iç çektim. Beni rahatsız eden yemek değil, *setsabit fiyat* yaratıcılığa sıfır yer sunan menü. Böyle bir akşam yemeği partisi için gerekli bir kötülük, ama bir misafir için özel bir şey yaratmayı tercih ederim, istediklerini bile bilmedikleri ve ilk ısırdıktan itibaren anında aşık oldukları bir şey.

Bu bu gece olmayacak.

Mutfakta, hazırlıkların koşuşturması devam ediyor, kokular ve buhar birleşerek lezzetli ve rahatlatıcı bir aroma dalgası yaratıyor. "Merhaba," diyorum beyaz önlüklü ekibe.

"Şef!" bir koroda ses çıkarır.

Roberta'ya bir el sallıyorum, o da başını sallayarak karşılık veriyor, havuçları doğrarken elleri doğrama hareketini hiç bırakmıyor. Bir kasede zengin, toprak pınar gibi tadı olan harika bir havuç çorbası yapıyor. Geldiğim ilk hafta öğrendiğim bir tarif. Küçük hindistancevizini tam bir çorba kaşığına çıkarırsa daha da iyi olacağını söylemedim ama artık evde kendim için böyle yapıyorum. Ve Avanti'den ayrıldığımda bunu nasıl yapacağım.

Milo ve Alessandro, iki Yunan-Amerikalı, neredeyse aynı siyah saçlara ve gözlere sahip, ben ellerimi yıkarken ve beyaz önlüğümü giyerken yanıma geldiler. Birbirlerine benzemelerine rağmen, kişilik olarak daha farklı olamazlar - biri kibar ve nazik kalpli, kendini sadece sevgili karısına adanmış, diğeri ise... . . peki, Milo. Dünyadaki her mutfakta bir Milo olduğunu buldum.

"Şef, bu akşam kimin geldiğini duydun mu?" diye sordu Milo, dudakları aç bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Onun şehvet düşkünlüğüne kapılmamak için omuz silktim. Kennedy mi? Bir çeşit düşün öncesi maç." Oyun öncesi, Güney'de öğrendiğim bir Amerikan geleneği, buna 'kuyruk' demelerine rağmen, otoparklarda et ızgara yaptıkları, aşırı miktarda ucuz bira içtikleri ve takımlarının yetenekleri hakkında yüksek sesle övündükleri büyüleyici bir olay. Roberta bu akşamki yemeği böyle bir olay olarak tanımladığında kafam karışmıştı ama görünüşe göre bu sadece bir ön parti anlamına gelen daha geniş bir terim.

Milo homurdanıyor. "O pislik kimin umurunda? Gelini kastediyorum!" Roberta'nın çorbasına odaklandığından emin olmak için omzunun üzerinden bir göz atıyor ve ardından cebinden telefonunu çıkarıyor. Bir an tıkladı ve sonra telefonu döndürerek bana hem sarışın hem de genç ve neredeyse aşk parıltısıyla parıldayan bir çift gösterdi. "Bütün gün yoga yapmasını izlerdim. Öz bakım, gerçekten." Eliyle müstehcen bir hareket yaptı ve ben sııttım. Milo kaba ama eğlenceli.

Ben kıkırdamaktan fazlasını yapamadan, bir porselen dükkanındaki meşhur boğa olan Sergio mutfığa daldı. Tüm yeme tercihlerine rağmen, oldukça iri bir adam ve ocak ile yemek sırası arasındaki boşluk, bu akşam için hazırlanan aşçılar tarafından şimdiden daralmış durumda.

Lorenzo! İşte buradasın oğlum! Bu gece için hazır mısın?" patlıyor, genişçe gülümsüyor. "Bu gece Avanti herkesin ağzında olacak ve sabaha kadar insanlar benim restoranımda yemek yemek için rezervasyon yaptırmak için yalvaracak." Tavana bakıyor, dudakları sessizce dua ediyor.

Benimle rezervasyon demek istiyor. Ve Roberta. Cehennem, Milo ve Alessandro ile bile. Sergio'nun tek yaptığı, insanları mükemmel mal sahibi gibi selamlamak, el sıkışmak ve yağlı bir politikacı gibi bebekleri öpmek. Kullanılmış bir araba satıcısının ancak bir adım üstünde.

Bunun Sergio'nun hak ettiğinden daha sert olduğunu bildiğim için iç çektim.

Rolünde iyi,

ve kendim oynamakla ilgilenmediğim bir şey. Sadece havamdayım.

En azından yemek yapmak, hatta ezbere bildiğim tarifler bile stresi azaltıyor, bu yüzden başa çıkıyorum. Sarımsak . . . kıyılmış. Makarna . . . sıfırdan yapılmıştır. Parmesan Peyniri . . . el rendesi. *"Bunun gibi?" Makarna hamurunu özenle yoğuran küçük parmaklarımla soruyorum,*

Sofia Teyze garip yeni hareketlerimi denetlerken yavaşça, görev bilinciyle. Arkadaşım Emilio ile dövüşmek için en iyi tahta kaşığına derme çatma bir kılıç olarak kötüye kullandığı için bir ceza, bir kefaret olmasını istiyor. Muhtemelen kendi sonucu olarak evde bulaşık yıkıyor.

Ama bu . . . bu bir ceza değil. Bu büyü. Malzemeleri bir arada karıştırmak, sonuç bir şekilde parçalarının toplamından daha büyük olana kadar çalışmak.

"Evet Lorenzo. Aferin, Sofia Teyze beni cesaretlendiriyor. "Daha güçlü. Sıkamak için ellerinizi kullanmalısınız. Daha sonra yayına alacağız" dedi. Yüzlerce kez yaptığını gördüğüm gibi, tahta bir tahtanın üzerine hafif bir un tabakası atıyor ve bu adıma hazırlanıyor. Sadece akşam yemeği yapmanın bu kadar çok iş olduğunu hiç bilmiyordum.

O gece aileye makarnayı benim yaptığımı söylediğinde, çabalarımı ve makarnanın kendisini övüyorlar. Sözlerinin tadını çıkarıyorum ama eriştelerin Sofia Teyzenin genellikle yaptığı narin ipliklerden daha hantal olduğunu anlayabiliyorum.

O gece yemek yapma aşkım başladı. Sonraki birkaç yıl, vesayeti zor ama aydınlatıcı olan Sofia Teyze ile yan yana çalıştım. Gençliğimin sonlarında, onun yapabileceğinin bile ötesinde menüler oluşturuyor ve daha fazlasını arıyordum. Her zaman daha fazla tat, deneyim, doku ve karışım.

Yine de, her zaman buna geri döner. . . fettuccine alfredo, dünyanın her yerindeki mutfaklara geçiş hakkım olan imza yemeğim. Bu kadar basit görünen bir yemek için, tatlarda rafine bir denge vardır.

Alessandro yanıma geliyor. "Uygulamalara otuz dakika var, Şef. Misafirler zaten evde."

Duvardaki saate bakıyorum. "Duyulmuş. Ayin başlamadan önce bir sigara içmek için dışarı çıkacağım.

Başını salladı, benim yerime geçti ve peynir rendeleme sürecini sürdürdü. Bu gece birkaç dilim parmesandan geçeceğiz ve servisin ortasında bitmek istemiyoruz.

Akşam havasını derin bir nefes alarak arka sokağa adım atıyorum. Yıllardır sigara içmedim ama 'sigara molaları' mutfak ekiplerinin bilinen bir alışkanlığıdır ve nikotine ihtiyacım olmasa da kendimi merkezlemek için ana ihtiyacım var çünkü servis bir kez başlarsa çılgınlık da başlar. Molalar, duraklamalar olmayacak, hatalara yer olmayacak ve baskı devam edecek.

Kapı yanımda açılıyor ve Roberta'yı görmeyi umarak yan tarafıma bakıyorum.

kıçımı çizgiye geri döndürmemi söylüyor. Bunun yerine, çok, çok daha kötü.

"İşte bebeğim," diye mırıldandı kadın. Valentina her zamanki gibi bu gece öldürmek için giyinmiş. Yuvarlak göğüsleri ipek bluzundan dökülüyor, siyah eteği dar bir şekilde boyanmış ve uzun, tonlu bacakları ince topuklu ayakkabılarla bitiyor. Manikürlü tırnağı kolumda gezinirken ve buğulu gözleri yarı kapalı halde bana doğru eğiliyor. "Beni özledin mi? Seni özledim."

Kolumu silktim, dokunuşunu savuşturdum ve tükürdüm, "Hiç utanman yok mu? Sana söylemiştim . . . ilgilenmiyorum. Asla."

Zalim ve kaba davranıyorum ama kesinlikle haklı. Kibarlığı denedim, çekiciliği denedim, küstahlığı denedim ama bu noktaya geldi. Ve yine de, daha fazlası için geri gelmeye devam ediyor.

Ah, kötü oğlum kocamdan mı korkuyor? Gerek yok bebeğim. Asla bilmesine gerek yok. Tırnağı, dikkatimi tümseklere yönlendirmek için tasarlanmış bir çizgi çizerek gür göğüs dekoltesine giden yolu buluyor.

Neden bunun bir güvence olduğunu düşünüyor? Daha da önemlisi, onu istemememin nedeni Sergio'nun karısı olması değil. O sadece değil. . . o. Dikkatimi çekebilen, ilgimi çekebilen ve bir şekilde beni sürekli şaşırtmayı başaran kişi değil. Hayır, Valentina bir pencere kadar şeffaf ve çöldeki bir su birikintisi kadar sığ.

Bir zamanlar ilginç biriyle tanışmış olabileceğimi düşünmüştüm ama kökleri çok karmaşık ve derindi ve korkarak kaçardım. Hala bundan utanıyorum.

"Belki Sergio'ya arkasını döndüğünde karısının nasıl davrandığını anlatırım?" Valentina beni kovalarken özellikle agresifleştiğinde bu tehdit birden çok kez aklımdan geçti. Yine de bunu her zaman bir intihar görevi olarak görmüşümdür, bu Valentina'nın beni rahat bırakmasına neden olsa da Sergio'nun yaralı gururu yüzünden beni kovmasına da yol açabilecek bir şeydi.

Ama içimde büyüyen yolculuk tutkusuyla, Sergio'nun olası tepkisi konusunda kendimi daha az endişelendiriyor buluyorum.

Valentina gülüyor, boynunu ortaya çıkarmak için başını geriye atıyor. "Bunu yapmayacaksın. Hiçbir amaca hizmet etmiyor." Omuz silkti, dudakları kırmızı çerçeveli bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Sana inanmayacak ama doğruyu söylersen sana asla güvenmeyecek. Siz istifa edene veya sizi kovana kadar hayatınızı cehenneme çevirecek. Her halükarda, sen gittikten çok sonra bile Sergio'nun yanında olacağım."

Beni bir kaya ile sert bir yer arasında tuttuğunu fark ettiğinde gözleri parlıyor, gülümsemesi yırtıcı bir hal alıyor. Ama o tüm kartların kendisinde olduğunu düşünüyor, ben elli iki tavlama oynamaya ve sadece siktir et demeye hazırım.

"Beni sonra bul bebeğim." Kelimelerde bir düzen olduğuna dair bir ima var ve içeri girerken topukları kirli betonda tıkırdıyor.

Sanırım onu pis tuğlanın önünde becermeme izin verirdi.

arka kapıdan çıkıp çıkmadıklarını görebilecek şekilde, sigara izmaritlerine basan o kırmızı tabanlı topuklar.

Seksi? Belki bir zamanlar olurdu. Ya da belki başka biriyle olurdu. Şimdi? Sikim tiksinti içinde vücuduma geri tırmanmaya çalışırken, bir tiksinti ürpertisi omurgamdan aşağı iniyor.

Kapı tekrar açılıyor ve güçlü omurgama rağmen irkiliyorum.

Milo gülümser. "Yakalanmış."

Sanırım Valentina hakkında konuşuyor ve başımı sallıyor. "Kahretsin hayır."

Kaşları alnının üzerinde yükseliyor. "İçeri gelmiyor musun? O zaman Sergio'ya yemek servisi için düzöldüğünü söylemelisin."

"Oh hayır . . . Hemen geliyorum," dedim, Valentina'dan hiç bahsetmediğini ama muhtemelen hazırlık çalışmasından çıkmak için uzun bir "sigara molası" için saklandığımı düşündüğünü fark ederek. Kolay kolay inmeme izin vermiyor, önünden geçmem için kapıyı açık tutuyor.

Merak ediyorum, şehrin sınırlarına doğru koşmaya ve sonraki şeye hazır bir atasözü ayağımın dışında olduğumu hissedebiliyor mu merak ediyorum.

Mutfakta ellerimi yıkayıp içeri giriyorum. Alessandro'nun caprese salataları ve meze tabakları ilk yemek için çoktan çıkıyor, yani ben kalktım.

Başarımın sırrı taze malzemeler ama tabaklarımı gerçekten bir adım öteye taşımak için geliştirdiğim bazı püf noktaları da var. Fettuccine'yi düzgün bir daire şeklinde döndürmek için büyük bir kaşık kullanıyorum ve her kaseinin ortasına kaydırıyorum. Bir tepsi tamamlandığında, Milo her birine bir tutam taze parmesan ve bir maydanoz sapı eklemek için arkamda çalışıyor. Son olarak, misafirlere götürülmeden önce hepsine son onayı vererek her bir kaseye eleştirel bir gözle bakıyorum.

Ardından bir sonraki tepsi için işlem yeniden başlar. Ve sonra tekrar tekrar.

Ardından, küçük, narin kaselerde bir arancini topu, bir girdap ekşi krema ve taze traşlanmış havuç garnitürüyle servis edilen Roberta'nın çorbası çıkıyor. Bu geleneksel bir ilerleme değil, ancak belirli menüye göre çeşitli tatlar sunmak için kasıtlı olarak yapıyoruz. Artı, Roberta ve benim ana yemek üzerinde birlikte çalışmamıza olanak sağlıyor. Trüf yağında sotelenmiş tavuk ve taze yerel sebzeler, malzemelerin parlamasını sağlayan basit ama lezzetli bir tarif. Son olarak, tiramisu söner.

Ve servis tamamlandı. Terli, bitkin ama bu akşam yaptığım yemekten dolayı kendimi iyi hissederek temizlik işlemine başlıyorum. Bulaşıkları kaldıramayabiliriz ama bir şefin yapması gerektiği gibi bıçaklarıma ve istasyonuma özel bir özen gösteriyorum.

Roberta! Lorenzo! Gel, Gel!" Sergio'nun sesi heyecanlı ve yüksek, ikimizi de ne istediğini görmek için kafalarımızı dışarı çıkarmaya yöneltiyor.

"Özel konuklar, şeflerle konuşmak istiyorlar. Gel, Gel!"

Elini takip etmemiz için salladı ve üzülerək, beni eğitilmiş bir köpek gibi göstermesine izin vererek yaptım.

Özel parti için kapatılan yemek salonunda masaların geniş bir kare şeklinde yeniden düzenlendiğini görüyorum. Bir kenar boyunca gelin partisi oturur. Gelin ve damadı Milo'nun resminden tanıyorum ama şimdi farklı görünüyorlar.

Kennedy gri bir takım elbise giymiş ve parlak pembe bir kravat takmış -en azından rengi konusunda haklıydım- ve yanında daha yaşlı bir adamla konuşuyor. Yanında, Milo'nun takıntısı olan gelin, el değmemiş tiramisunun çeşitli açılardan ardı ardına fotoğrafını çekiyor.

Sergio, Kennedy'nin konuşmasını yarıda keserek doğruca onlara doğru yürür. "İşte buradalar! Avanti Ristorante'nin şefleri Lorenzo Toscani ve Roberta Esposito'yı takdim ediyorum. Aşçılar, bunlar özel konuklarımız, Cole Kennedy ve Claire Johnson."

Beklemek . . . Cole Kennedy mi dedi? Kahretsin, adamın adını bile yanlış anladım, Kennedy'nin ilk adı olduğunu düşündüm. İkisi de soyadı olduğu için önemli değil. Bu zengin bir adam olayı, değil mi? Üçüncüsü Cole Kennedy gibi adından sonra bir junior veya hatta bazı rakamlar olmamasına şaşırdım.

Her neyse, özel akşam yemeği partisini yaptım, misafirleri doyurdum ve şimdi onu bir daha asla görmeyeceğim. Yine de, isim aklımda bir şeyleri gıdıklıyor. Adama tekrar baktım, onu yerleştirmeye çalıştım ama boş çıktım.

Adamı süzerken, üzerimde bir bakış daha hissediyorum ve ilgi odağı haline geldiğimi fark ediyorum. Özellikle çok fazla kadın ilgisi - nedimeler bana göz kırpmıyor, birkaç kadın misafir daha yakına gelmek için ayağa kalkıyor ve gelin bile gözlerini telefonundan kaldırmış durumda. Aslında, fotoğrafımı çektiğinden oldukça eminim.

Benden istenen büyüleyici şef rolünü oynamaya hazır bir şekilde sırtımı dikleştirdim. Hatta İtalyan aksanımı kasıtlı olarak kalınlaştırıyorum, bunun, ben ne kadar az anlaşılır hale gelirim yemeğin bir şekilde daha özgün görünmesini sağladığını biliyorum.

"İyi akşamlardedim, elimi göğsüme koyarak ve başımı hafifçe eğerek, ama gelininkilerle karşılaştığımda gözlerimde küçük çapkın bir ışıltı olan, yukarıda tutmama rağmen. Bununla bir şey kastetmiyorum ama konuğu özel hissettirmek her zaman ustaca bir harekettir. "Fettuccine'den hoşlanır mısın? Bu benim ailemin tarifi, nesilden nesile aktararak mükemmelleştirildi. Şimdi senin için yaratma sırası bende."

Bayıldı, yanaklarında bir kızarıklık yükseldi ve benim buradaki işim bitti.

"Evet, inanılmazdı," diyor, her hece kendi sözcüğüyle. "Ağzımda hiç bu kadar lezzetli bir şey yediğimi hatırlamıyorum."

Otomatik olarak patlamaya çalışan on üç yaşındaki bir çocuğun kahkahasında boğuluyorum.

özellikle kasıtsız çifte anlamının farkında olmadan suçsuzca görüldüğünde, ifadelerinde özgür.

"Zevk bana ait," diye yanıtladım, kahkahalarımı dağıtmamak için sesimi düztuttum.

Cole, Claire'in elini tutuyor ve bir köpek gibi şefkatle okşuyor. Sahiplenici, iddiacı, Neandertal tipi bir hareket olmayabilir ama yine de beni uyarıyor. "Claire Bear, sormak istediğin bir şey yok muydu?" diye sorar.

Cole'a tatlı tatlı gülümsüyor ve bu hatırlatmaya minnetle başını sallıyor. "Evet! Bu gece her şey çok lezzetliydi ve Bay Sergio bize yemek yapmayı öğrenmek için tüm dünyayı nasıl dolaştığınızı anlatıyordu; İtalya, Fransa, İspanya, Almanya ve son olarak tüm Amerika."

O bana kendi hayat hikayemi anlatırken cana yakın bir şekilde gülümsüyorum.

"Ve o fettuccine... vay," diyor nefes nefese. Yemin ederim o da tabağını bulmak için masanın etrafına bakıyor. Cole eline hafifçe vurdu ve gözleri bana döndü. "Bizimle gelip düğüne yetişecek misin? Belki akşam yemeklerinden birini bile yaparsın? Ne istersen, yeter ki o alfredodan daha fazlasını çıkar. Cole'a fışkırıyor, "Tanrım, şarap gibi içerdim! Hepsi bir arada peynir ve şarap gibi. Her zaman peynir sarhoşu ve karbonhidrat yüklü olurdum.

Sanki bunların herhangi biri mantıklıymış gibi parlıyor. Cole'a baktım, onun söylediklerini tercüme etmesine yardım edebileceğini düşündüm. İngilizcem eksik olduğundan değil ama Claire hızlı konuşuyor ve çok az anlam ifade ediyor. Ama Cole sessiz, sadece Claire'e bakan gözlerle sevgiyle gülümsüyor. Sonra, itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de Sergio'ya baktım. Ne de olsa misafirlerle arası iyi ve belki de burada neler döndüğünü anlamama yardım edebilir. Ama o da sessiz, yanakları kızarmış.

Siyah takım elbiseli bir kadın öne çıkıyor. Saçları yerinde toplanmış, yüzü tatbik edilmiş bir boşluk ifadesiyle taşlaşmış. "*Beyefendi*Toscani, seninle özel olarak konuşabilir miyim? Şimdi."

Cevap vermeme fırsat vermeden döndü ve yan koridora girdi. Affedersiniz, dedim Claire ve Cole'a. Yanından geçerken Sergio bana 'bunu mahvetme' dercesine anlamlı bir bakış attı.

Koridorda, kadının göstermiş olabileceği her türlü sıcaklık soğumuştı. O bir Buz Kraliçesi kadar soğuk, donmuş biçimde sert bir insan heykeli. "*Beyefendi*Toscani, ben Meredith Wildeman. Bu düğünü son dakikada bir araya getirmek ve Kennedy-Johnson isimlerine layık bir şeye dönüştürmekle görevliyim.

Sanırım bundan bir şekilde etkilenmem gerekiyor, ama kesinlikle umurumda değil. "Evet."

Claire'in coşkulu dostluğuyla resmi bir nezaket gösterdim. İle

Meredith'in soğuk profesyonelliği, doğal olarak her düğmeye basmak ve uygunsuz İngilizce ve tembel bir havayla onu kızdırmak istiyorum. Bu benim doğam ve dürüst olmak gerekirse biraz eğlenceli.

Benden etkilenmeden burnunu çekiyor.

Duygular karşılıklı, kadın.

"Evet güzel. Görünüşe göre Bayan Johnson bu akşamki yemekten oldukça hoşlanmış ve sizi düğüne davet etmek istiyor. Fettuccine alfredo'yu dediği gibi pişirin. Tesis şefinin mutfağını paylaşma isteğine bağlı olarak belki bir veya iki öğün daha. Bunu doğrulamak için zaten bir telefon aldım. Bununla birlikte çantasından bir tablet çıkarıyor ve etrafta gezinmeye başlıyor.

Elimi kaldırıp konuşmayı kontrol altına alıyorum. Umarım. "Ee, selam. Sen neden bahsediyorsun? Düğün? Tatil yeri?" Başımı sallıyorum. "Ne?"

Kuşatılmış bir iç çekişle tekrar açıklıyor. "Bayan Johnson, istediğini elde eden türden bir ünlü ve düğününde senin fettuccine'ini istiyor. Fiyatınızı, gereksinimlerinizi, her neyse adlandırın. Pazar günü yola çıkıyoruz, bu yüzden uçuşlarınızı ayarlamak için bilgilerinize ihtiyacım olacak."

"Şunu açıklığa kavuşturamama izin ver, . . ." Duruyorum ve o devreye giriyor.

Aruba. Ve ben değil. Bayan Johnson."

Başımınla onayladım. "Yani Claire Bear biraz makarna istiyor ve benim bir uçağa atlayıp bir ada tatil yerine gitmem, onu hemen alfredo yapmak için nöbetçi olmam ve akşam yemeği servisi yapmam mı gerekiyor? Özetle bu kadar mı?"

"Evet evet." Tekrar tıklıyor ve gerçekten benim için bir uçuş rezervasyonu yaptığını anlıyorum.

İçimdeki huysuz kış ayağa kalkıyor ve hayır demek istiyorum. Ben emirler yağdırılabilecek ya da parayla baştan çıkarılabilecek serseri bir çocuk değilim. Sevdiğim için yemek yapıyorum ve bu sevgiyi büyütme için yemeğimi paylaşıyorum.

Ama Claire onu sevdi.

Bu doğru, bu yüzden belki de gerçekten satış yapmıyorum. Ve aptalca bir inat yüzünden Aruba gezisini geri çevirmek saçma olurdu, özellikle de yola çıkma zamanının geldiğini düşünürken. Bu teoriyi test etmenin bir yolu olabilir. Avanti'yi özlersem geri dönebilirim. Olmazsa, bundan sonra nereye gideceğime dair bazı hisler verebilirim.

Valentina ben ve Meredith ile koridora girerken, "İşte buradasın, bebeğim," diye mırıldandı. Valentina vücudunu yan tarafıma bastırıyor, ellerini boynuma doluyor. Neyin sözünü kesiyor olabileceğini hiç düşünmeden yüksek sesle fısıldadı, "Her yerde seni arıyordum. Telefonları kapalı aptal kızlara hizmetini bitirdiğinde buluşacağımızı sanıyordum. Gülümsemesi, bunun iki muhabbet kuşu arasındaki özel bir şaka gibi görünmesini sağlıyor ya da en azından

lanet arkadaşlar. Biz de değiliz.

Bir saniye daha analiz ettikten sonra Meredith'e döndüm. "İstersen şimdi doğrudan havaalanına gidebilirim."

Nedenini anlamasam da sırtışı tamamen kötü niyetliydi. Yoluna çıkıyor.

Valentina'yı silkip attım, istenmeyen sıcaklığının vücudumun yan taraflarına işlemesinden nefret ediyordum, tenim onun baştan çıkarma oyununu hafızamdan silmek için bir duş alma arzusuyla karıncalanıyordu.

Valentina kollarını çaprazlayarak somurtuyor, bu da tam göğüslerini bir inç daha yukarı kaldırmaya yarıyor. "Bebeğim, beni bırakmıyorsun, değil mi?"

Valentina'nın somurtmasını anlıyorum ve daha çok kaçmak istiyorum. Çılgınca kollarımı sallayarak çığlıklar atarak kaçmak gibi. Şimdi. "Sergio'ya hemen haber vereceğim."

BÖLÜM 3

--

Kesinlikle hayır, dedi Archie yatağımın üzerindeki tüneğinden. Bir dakika, elinde bir mimoza ve bir bakışla yan tarafına uzanmış, çizmeli ayakları kenardan sarkıyorsa tünek mi? yüzündeki güvensizlik?

"Aslında, bu sadece Aruba için işe yaramaz, aynı zamanda onu kör bir plaj serserisine bağışlamalısın. O baskı ve o renkle ne düşünüyordun?" Düz elini alnının üzerinde tutuyor, sanki gömlek gözlerinde parlayan öğle güneşinin parlaklığıymış gibi.

Yeni bir değerlendirme için tekrar aynaya bakıyorum. Güneş gözlüğü takan ananaslı parlak pembe düğmeli gömlek, onu aldığımda eğlenceli ve ilginç görünmüştü. Beyaz kesikler ve pembe topuklu sandaletler ile giyip tatile hazır olabileceğimi düşündüm. Ama belki değil?

Oraya varmam neredeyse beş dakika sürmesine rağmen gömleğimi şortumun kemerinden çekip çıkardım. Onun yerine belime bağladım. "Daha iyi?"

Archie'den gelen homurdanma, oldukça belirsiz bir şekilde cevabın hala hayır olduğunu söylüyor. Violet, bir kankanın olması gerektiği gibi sırtımı kollayarak ona ters ters baktı.

Teknik olarak, bir iç tasarım projesi yaparken Archie'nin patronu, ama gerçek şu ki, Archie, Archie'nin istediğini yapıyor ve bu, ne düşündüğünü sıfır filtreye söylemeyi içeriyor. Onu bu yüzden seviyoruz ve bazen ondan neden nefret ediyoruz.

"Ananasın nesi var? Sevimli ve eğlenceliler. Bir konukseverlik olayı sanırım." Violet bunu nereden duyduğunu hatırlamaya çalışıyormuş gibi başını yana eğdi. "Ah! Ve onlar hakkında tüm alıntı olayı var. . . bir ananas ol - dik dur, taç tak ve içten tatlı ol. Gülümsemesi, Archie'nin son derece saldırgan bulduğu gömleği saklaması için cesaret verici.

Archie sırtıyor. "Bununla gideceğini sandığım yer orası değildi." Courtney dolabımdan tüllü bir mayoyla çıkıyor. masumca Archie'ye "Ne demek istiyorsun?"

Hiçbir şey, dedim ona. Büyüdü ve evlendi, ama o hala benim küçük kız kardeşim ve ona seksle ilgili ipuçları ve numaralar vermiyorum. Bugün değil, asla değil.

Her ne kadar muhtemelen bu noktada benden daha fazlasını biliyor olsa da. Onunla ve Kaede'nin yeni evli olmasıyla kesinlikle benden daha fazla sık alıyor.

Ama şimdi, bu gömleği ne zaman giysem garip cinsel düşünceler düşüneceğim, o yüzden gidiyor. Onu yere fırlattım, işim bitti ve kişisel moda şovumun kaçırıldığına sevindim, yoksa Aruba'da bir karmaşaya bakardım.

"Alışverişe gidemem. zamanım yok Dolabımda ne varsa işe yaramalı." Bunu söylerken bile alışveriş merkezine bir kez daha uğramayı düşünüyorum.

Archie iç çekiyor, parmaklarını şıklatıp çalışma moduna geçerken kedicikliği kayboluyor. "Bana listeyi ver." Onu sevmemizin diğer nedeni de bu. O, şimdiye kadar tanıştığım en organize insan ve buna olağanüstü bir planlamacı olan Courtney de dahil.

Archie'ye tabletimi verdim ve biz dinlerken sanki yatmadan önce bir hikaye anlatıyormuş gibi yüksek sesle okuyor. "Birinci gün - seyahat. Buna sürüş, uçuş ve check-in dahildir. Neyin var olduğunu göster bana."

Sıra keskin ve Courtney yumuşak koşu ayakkabılarını ve ince bir atlet tutarken, Violet havalı uçak için hafif bir örtü alıyor. "TSA için slip-on spor ayakkabılarımı giyeceğim" diye ekliyorum.

Ekрана dokunuyor. Her gün gezi ajandamı, ben sahada oluştururken kirlenebilecek kıyafetlerden, ben kurarken görülebilen kıyafetlere ve ardından boş zamanım için eğlenceli şeylere geçiyor. Bu fırsattan en iyi şekilde yararlanmayı ve iş ile oyunu dengelemeyi planlıyorum, bu yüzden şort, mayo ve yoga kıyafetlerine ihtiyacım olacak.

"Mayonuzu göreyim."

Violet onu tutuyor, askıları kalın ve altları mütevazı. Yüzmeye gittiğimde ve hiçbir şeyin düşmesini istemediğimde havuz için giydiğim takım.

Courtney bile bu sefer gülüyor. "Cidden Abs. Bu, kızları ciddi görev çalışmaları için kilitlemek ve yüklemek için tasarlanmış bir anne kıyafetine benziyor. Başka bir şey için şifonyer çekmecemi karıştırmayı kendine görev edindi, ama ben bunun için savaşıyorum.

"Bana ver. Yüksek katlı dipler şu anda sıcak. Sana göstereceğim," diye itiraz ediyorum, takım elbiseyi Violet'in elinden kapıyorum. Kız kardeşlerimin önünde utangaç değilim ve Archie için doğru parçalara sahip değilim, soyunup takım elbisemi giyiyorum.

Aynada sağa sola dönerken poz veriyorum. "Görmek? Tapıyor!" Öyle, bundan eminim. Yeşil altlar yüksek belli, ancak yanlar kalçalarımı vurgulayan küçük bağlar halinde kıvrılıyor ve göğüslerimi güvende tutarken göğüs dekoltesi oluşturmak için üst kısmı yular kesimli.

Ama yukarı baktığımda, arkamda üç çift şüpheli gözün yansımasını görüyorum.

Ben. "Ne?"

Archie gözlerini devirdi. "Ona söylemenize izin vereceğim çünkü benim doğruluk derecemi kaldırabileceğinden emin değilim."

Kahretsin! O kadar mı kötü? O kadar kötü ki, tüm insanlar arasında Archie dilini ısırtıyor

- kelimenin tam anlamıyla, pembe dili dişlerinin arasından çıkıyor - yani duygularımı incitmiyor mu?

Violet gelip arkamda duruyor, gözleri üzerime salmak üzere olduğu şeyle kısılmıştı. "Anlamamı istiyorum . . . Harika bir kışın var. Sen değilsin. Ama bu takım?" Kışım hüzünle bakıyor. "Kışın iki fit boyundaymış gibi görünmeni sağlıyor. Abs, bel bandı sırtının ortasındaki kravattan beş santim uzakta."

Ne hakkında konuştuğunu anlamaya çalışarak döndüm ama onca yoga dersime rağmen kendi popoma bakamıyorum.

Menekşe bitmedi.

Eğildi, kışım sevgililerimin çoğundan daha yakın ve kişisel bir şekilde yaklaştı ve arkamda iki fit arayla ellerini kaldırdı. "Bu bel ve poponun uyuluğunla buluştuğu yer burası. Kışının bu kadar büyük görünmesini istiyor musun?"

Kahretsin. Arkamı göremeyebilirim ama bu sorunun cevabı her zaman hayırdır. "İyi. Sanırım oradan bir takım elbise alabilirim. Sahile gizlice kaçacak zamanım olsa bile.

Bu olay hem ölçek hem de önem açısından çok büyük olacak ve kışımın görüldüğünden çok daha ciddi. Ruh halimdeki değişim yüzüme yansımış olmalı çünkü mimozam birden elime tutuştu. Hemen içmediğimde, Violet benim için kaldırıyor.

"İyi olacak, Abi. Bunu biliyor. Bunu biliyoruz. Claire Johnson bunu biliyor. Bu yüzden seni işe aldı çünkü onun düğünü için yaratıcı vizyonunu hayata geçirebileceğini biliyor."

"Mmmhmm." Robotça başımı salladım.

Courtney diğer yanıma gelip beni sıkıştırıyor. Bana çiçeklerden bahset. Hangi çiçekleri kullanıyorsun?"

Moral konuşmaları için bir arkadaş, mantık için bir kız kardeş ve bardağımı tekrar doldurmak için bir arkadaş. "Teşekkürler, Archie," diyorum, bu kez uzun bir yudum almak için bıçağı kendim kaldırıyorum. "Claire bazı etkinlikler için yerel çiçekler istiyor ama bende de bazı özel çiçekler var, tören gülleri gibi. Taze olmaları için bu hafta varış tarihlerini onayladım ve Janey ve ben vazoları, çiçek köpüğünü, teli ve ihtiyacımız olan diğer her şeyi haftalar öncesinden paketleyip gönderdik. Tesis ekibi bunlara sahip olduklarını zaten doğruladı."

Courtney çenesini eğiyor, dudaklarında bilmiş bir gülümseme var. Biz çok olabiliriz

farklı - o sert toplantı odası kaltağı ve ben vahşi çocuk özgür ruh, ama ikimiz de Andrewses'iz. İşi halletmek bizim kanımızda var ve bana hâlihazırda hallettiklerimi listelettirerek biraz huzur bulacağımı biliyor.

Amigo kızlarıma geri gülümsedim. "Ben hazırım."

Ve ben. Bu hafta önüme ne çıkarsa çıksın üstesinden gelebilirim çünkü bu olayla mücadele etmeye ve onu benim kaltağım yapmaya hazırım.

Tamam, partiyi bölmekten nefret ediyorum ama eve gitmem gerekiyor. Ross ve Carly'nin bana ihtiyacı var," diyor Violet özlemle. Gerçek şu ki, kendi bebek kucaklamaları için şaka yapıyor çünkü Ross muhtemelen gayet iyi gidiyor, muhtemelen uçakla yeğenimi çatı katlarının etrafında uçuruyor veya ona ekonomi hakkında her şeyi öğretmek için iş haberlerini izliyor. O, herkesi şaşırtacak şekilde harika bir baba. Tam olarak ağabeyimin kötü bir baba olacağını düşünmüyorduk ama o çok olgunlaştı ve gerçekten her zaman olmasını umduğumuz şey haline geldi - harika bir koca, sadık bir baba ve bir erkek rol modeli.

Violet'in çıkışı herkesi kapıya doğru yönlendiriyor ve kucaklaşmalar ve parlak gözlü, kötü bir etkiye sahip Archie'ye davranmama sözü verdikten sonra kendimi dairemde yapayalnız buluyorum.

Tabletimi Archie'nin bıraktığı yataktan alıyorum ve kendi listelerimi kontrol etme sürecime başlıyorum. Noel Baba onunkini iki kez kontrol edebilir, ama gerçekten hazır olduğuma emin olana kadar, madde madde, liste liste, dört katı tur atıyorum. Bitkilerimi suluyorum, annemin birkaç günlüğüne uzakta olacağını ama Courtney Teyzemin gelip onlara bakacağını söylüyorum ve sonra güneş batarken yatıp alarmımı kuruyorum, böylece sabahın beşindeki uçuşum için havaalanına gidecek vaktim olsun.

TO BÜTÜNÜÇAĞIMIZ alçalmaya başladığında ve nefesim kesilirken Aruba'nın manzarası altımıza yayılıyor. Onun*Bu yüzden*İnanılmaz güzel. Berrak, el değmemiş sular, tüm adayı çevreleyen kumlu beyaz kumsalla buluşmak için ileri atılıyor ve su, derin masmavi gökyüzüne dönüştüğü bir çizgide görsel olarak kayboluyor.

Harika bir kartpostal ve Claire'in düğünü için neden burayı seçtiğini kesinlikle anlayabiliyorum.

Uçak alçalırken şiddetli bir şekilde sarsılıyor ve bir türbülans yamasına çarpıyor. O ana kadar yanımda huzur içinde horlayan Janey, telaşla neredeyse koltuğundan fırlayacaktı.

"Ben yapmadım Sayın Yargıç, yemin ederim..." Janey yarım ağız bağırarak tüm bakışların dönmesine neden oldu, sonra yeni uyandığını fark edince kendini tuttu. Şarkıyı bitirirken saçlarını okşadı ve gerinerek yüksek sesle esnedi ve "Of, bunun bir rüya olmasına sevindim. Ama her ihtimale karşı, biri sorarsa, bütün hafta seninleydim."

Tam olarak ne yapmayı hayal ettiğini merak ediyorum. Janey ile söylenecek bir şey yok. O sağlam bir işçi ama tüm kalbiyle sıkı çalışmaya katılıyor.

sert oyna zihniyeti ve oyun için tasarlanmış bir yere gidiyoruz. Umarım, bir yargıca kendini açıklamak zorunda kalma hayalini bir uyarı işareti olarak alır ve uslu durur.

Koltuğunda kıpırdanarak homurdandı, "Bacaklarım çok sıkışık ve alt bölgem kilisedeki bir fahişe gibi terliyor. 'Kasık çürüğü' diyebilir misin?"

Janey! Etrafıma bakıp kimsenin dinlemediğini umarak karşı çıktım. Yine de haklı. Bu sardalya konservesi Hades'ten daha sıcak. Son havaalanında, bağlantılı uçuşumuzu yakalamak için koşmamız gerektiğinde hafif sargımı giymekten vazgeçtim ve bacaklarımın arasında da papatya tazeliğinden biraz daha az his var.

"Aman Tanrım, çok güzel!" diye heyecanla haykıran Janey, kucağıma atlayıp pencereden binlerce fit altımızdaki kıyıya bakarken konuyu değiştiriyor.

"Biliyorum," diye katılıyorum, dışarı bakıp kumsalda hareket eden siyah noktalar görüyorum ve yavaş yavaş insan olduklarını anlıyorum. Burada bir hafta kalacağımıza inanamıyorum.

"Mmmhmm," diye mırıldandı Janey rüya gibi. "Oraya inip yeni takım elbisemi göstermek için sabırsızlanıyorum!"

"Önce duş aldığından emin ol," diye tavsiye ediyorum.

"Oh evet . . . Hey!" Janey'nin bakışları kumdan ayrılıp şüpheyle kaşlarını çatarak bana bakıyor, "Ne demeye çalışıyorsun?"

Ah, hiçbir şey, dedim tatlı bir masumiyetle ama biraz burnumu çektim ve o dimdik, kendi koltuğuna oturdu.

Kararsız, bir koku almak için burnunu çıplak koltuk altına sokuyor. "Ben koku almıyorum. Tıpkı deodorantın dediği gibi çiçek gibiyim." Daha da kötüsü, kolunu yukarıda tutuyor ve benim de kontrol edeceğimi düşünüyor muş gibi bana doğru eğiliyor.

Bunu kesinlikle yapmıyorum. Kızı seviyorum, onun için dünyanın öbür ucuna bile giderim ama sadece onun amacını kanıtlamak için pit kontrolü yapmıyorum. "Çiçek taze mi? Belki, eğer bir *Amorphophallus Titanyum*"

Düşünürken gözleri kısılıyor. Zihninde Latince çeviri bombası gibi parçalanan harfleri neredeyse görebiliyorum. Az önce şekilsiz dev bir penis bitkisi gibi kokuğumu mu söyledin?

Gülümsedim, anladığı için memnun oldum. "Daha çok ceset çiçeği olarak bilinir, on yılda bir açan ve çürüyen ölüm gibi kokan keskin kokulu çiçekler. Yani evet, tamamen çiçek gibisin.

Kaltak, dedi ifadesizce.

"Kasık çürüklüğünden bahseden sensin!" Kazarım.

Bir an sonra ikimiz de gülmekten kırılıyoruz. İş başlamadan önce bu yayına ihtiyacımız var, sadece bizim elde edebileceğimiz botanik şakaları yaparak aptalca ve tuhaf olmak için küçük bir zaman dilimi. "Gerçekten, iyi miyim?" bu sefer dürüstçe soruyor.

"İyisin," dedim ona başımı sallayarak. "Eminim buradaki herkes şu anda köpek osurukları gibi kokuyordur." Kadın hijyen kokuları gerçeğini tartışacak kadar alçakgönüllü sadece bizmişiz gibi Janey ve bana bakan koridorun karşısındaki Karen'a biraz gölge attım. "Ve tatillerinin habercisi olan bir cilde sahip. . . bok kadar kuru." Bu sabah sürdüğüm nemlendiriciyle dolgunlaşan yanağımı okşuyorum. Karen'ın burnu neredeyse kitabına çarpacak ve en son kitap kulübü sıkıcılığını okumaya geri dönerek bizi kutsanmış bir şekilde yalnız bırakıyor.

Janey, gördüğümüz her yerin üzerinde havlayarak ve ahh ederek ve muhtemelen tanışacağımız tüm ateşli erkekler hakkında konuşurken, baştan sona eğlenceli ve hafif şaka konuşması. Zamanımızın çoğunun parti yapmak yerine her etkinlik için çiçek düzenlemelerimizi planlamakla harcanacağından emin olsam da, bu haftanın kesinlikle getireceği stresi bildiğim için şu anda iş hakkında konuşmamayı canlandırıcı buluyorum. Daha sonra bunun için fazlasıyla zaman olacak.

Nihayet uçaktan inip kalabalık havaalanına vardığımızda, bacaklarım rahatlayarak çılgık atıyor ve tabelasında adımız yazan sürücüyü bulmamız en az yirmi dakika sürüyor.

"Aruba, geldik!" Taksiye binmeden önce Janey dışarıda sevinçle bağırıyor.

Gideceğimiz yere çok uzak değil ama Janey her dakikayı aksanlı yerel şoförümüzle konuşarak dolduruyor. Ben ise çoğu zaman pencereden dışarı bakarak sokaklarda meydana gelen şiddetli patlamayı gözlemleyerek geçiriyorum. Parlak renk gökkuşakları her yerde - giysiler, binalar, yemyeşil çiçekler, insanlar, yiyecekler - her bir parçası beni ilhamla dolduruyor.

Kumsalı andıran kıvrıla kıvrıla uzanan iyi döşeli bir yola ilerliyoruz ve tropik sahilin ne kadar güzel olduğundan bir kez daha etkilendim.

"Vay be!" Malikaneye benzeyen bir binaya yaklaşırken Janey derin bir iç çekti. "Harika!"

Del Mario Evi.

Parıldayan beyaz taştan ve zarif ayrıntılara sahip mimariden yapılmış, plajın oldukça büyük bir kısmına yayılmış, yükselen bir tesistir. Güzel peyzajlı araziler, en nefes kesici manzara için stratejik olarak düzenlenmiş palmye ağaçları ve yeşil çimenlerle binayı çevreliyor.

Basitçe söylemek gerekirse, tatil köyü bu dünyanın dışında.

"Vay canına," diyorum SUV'dan çıkarken ve etrafa daha da çok bakıyorum. Ana binanın ötesinde, sadece birkaç adım ötedeki plajı, insanlarla dolu masmavi bir havuzu, bozulmamış beyaz masa örtüleri ve kaliteli porselenlerle kaplı bir açık hava restoranını ve bir o yana bir bu yana giden bakımlı yolları görebiliyorum. Her birini keşfetmek istiyorum.

Bir belboy zaten arkadan çantalarımızı indiriyor ve şoför bizi check-in yapmak için lobiye yönlendirmeden önce her şeyin odamızda bekleyeceğine dair güvence veriyor.

"Üzgünüm kızım," diyor Janey, biz kapıdan girerken başını sallayarak. "Bu düşün bittikten sonra eve gideceğimi sanmıyorum. Küçük dehşet dükkânını tek başına işletebilirsin çünkü ben cennette kalıyorum!"

Kalabalık lobinin içi daha da gösterişli, pembe mermer karo döşeme, yeni silindiği için neredeyse parıldıyor ve en az on beş fit yüksekliğinde yükselen beyaz taş kemerler.

Lobiden akan bir ferahlık var, beraberinde taze deniz -tuz ve güneş- kokusu getiriyor. Ve belki güneş yağı?

Resepsiyonda birkaç sıra var ve bu insanlardan kaçının Johnson-Kennedy düşünüyorum için burada olduğunu merak ediyorum. Claire "küçük ve samimi tutmaktan" bahsetmişti ve Cole kabul ederek konuk listesini şu kişilerle sınırlamıştı:sadeceiki yüz. Bu sayı aylar içinde arttı, ancak bunu yalnızca siparişlerine ek merkez parçaları eklemek zorunda kaldığım için biliyorum. Sanırım ünlü olmanın bedeli bu.

Sırada mutlu bir şekilde beklerken, Janey lobinin karşısında gördüğü bara göz gezdirmek için uzaklaşırken insanlar izliyor, geçmişimden bir ses duyduğumda.

Ah! Tatlım, balayımızı burada değil de Paris'te yapsaydık diye düşünmeye başlıyorum. Her şey çok güzel ama müşteri hizmetleri kabul edilemez!" Asık suratlı yetkinliği apaçık ortada, ensemdeki küçük tüyleri rahatsız eden ton.

Oh tanrım hayır. Lütfen hayır.

Tanıdık sesin sesiyle kaskatı kesildim, bana saldıran geçmişe dönüşler.

Tanrı aşkına, lütfen, lütfen, lütfen beni tanıma.

Sakin ol bebeğim, dedi bir erkek sesi arkamdan. "İkinci sıradayız. Bekleyiş neredeyse sona eriyor."

"Evet, ama ne kadar gülünç derecede yavaş olduklarını görüyor musun? Otuz dakika daha buradayız ve işemem gerekiyor!"

"Peki, devam et. Eğer tuvalete ihtiyacın varsa ben hallederim."

Kadın, sanki bu makul hareket tarzı tamamen dayanılmazmış gibi mutsuz bir şekilde ofluyor. "Ama bu bizim balayımız!"

Ve işte o zaman bunu hissediyorum. Omzuma bir dokunuş. "Afedersiniz, balayımızdaydık ve bunun için gerçekten sabırsızlanıyorum. . . Abi?"

Elimden geldiğince savaştım ama Emily omzuma hafifçe vurup doğrudan benimle konuştuğunda onu görmezden gelemem.

Emily Jones. Lise düşmanım.

Belki de bu çok güçlü bir kelimedir? Daha çok lise yarışmam gibi.

Kendimi bildim bileli, 'senin yapabileceğin her şeyi, ben daha iyisini yapabilirim' savaşının içindeyiz. Tek sorun tek taraflı olmasıydı. Eski sevgilimle çıkmaya başlayana kadar umursamamıştım. . .*sırasındao* hala benim erkek arkadaşımı. Başlamak için o kadar da harika olmaması önemli değildi. Meşhur devenin sırtındaki saman olmuştu. En yüksek dereceler, amigo kız pozisyonları, popülerlik yarışmaları ve tüm bunlar için rekabet edebilirdik. Ama Emily çizgiyi aşarak kız kuralı kurallarını çiğnemişti ve o andan itibaren tüm engelleri kaldırmıştım.

"Abi Andrews?" Beni gördüğüne şaşırmış görünüyor. Hoş olmayan bir şekilde.

Hayatımı sikeyim. O değil. Onun dışında herkes. Dişlerimi sıkarak yavaşça arkamı döndüm. "Merhaba Emily."

"Aman Tanrım!" Emily çok yüksek sesle çığlık atıyor.*dikkat fahişe*, bence şirret.

Yine de iyi görünüyor, bunu kabul edebilirim. Kendime. Uyluklarının etrafında dönen beyaz bir sundress ve onu en az birkaç santim yukarı kaldıran yüksek kama sandaletler giyiyor. Ve uzun boylu, dar omuzlu, dikenli sarı saçları ve beyaz dişleri olan bir adamla birlikte duruyor.

"Seni tekrar görmek çok güzel kızım!" diye haykırdı Emily, sanki uzun süredir kayıp en iyi arkadaşlarımız gibi bana sarılmak için öne çıkarak. "Ne oldu? Beş yıl gibi mi? Altı?"

Aman Tanrım, daha fazla bokla dolu olabilir misin?

En azından, dedim, geri çekilmeden önce sarılmamızı kısa keserek.

Ah, bu benim kocam, Doug. O bir butik yatırım fonu endeksinin çişi, "diye övünüyor. "Dougie, bu Abi Andrews,*onlar* Andrews."

Fırlatmak istediğim savunmacı kelimeleri yutup bir dinginlik maskesi takıyorum. Annem bana iyi öğretti ve Courtney, annemin becerilerini tamamen başka bir seviyeye taşıdı. Onları yönlendirmeye ve bariz uzantıları Emily'nin kafasından koparmamaya çalışıyorum.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedim samimi bir şekilde, Doug'a el sıkışma teklif ederken.

"Aynı şekilde. Sormamın sakıncası yoksa, finansal planlamacınız kim? Andrews gibi bir isimle, yakın çevrenize kimi aldığınıza dikkat etmelisiniz. İstersen seninle bazı seçenekleri gözden geçirmekten memnuniyet duyarım."

Doug'ın satıcı taktikleri şeffaf ve yersiz. Bir finansal planlamacıya ihtiyacım yok.*BEN* benim finansal planlayıcıım Bu becerileri ve dersleri ilk elden babamdan aldım, çok teşekkür ederim.

Sanırım iyiyim, dedim kuru bir sesle.

Son beş virgöl üç saniyenin dikkatini büyük olasılıkla kaçırmış olan Emily araya girdi. "Balayımızdaydık," dedi, sanki tüm lobi onun bunu birkaç dakika önce söylediğini duymamış gibi. Kolunu Doug'ın arasından geçiriyor.

muazzam bir elmas yüzüğü göstermek için onunkini sorunsuz bir şekilde düzenliyor. Sanırım Doug, bu tür bir kaya için plan yapabiliyorsa, yatırım yapmasında sorun yok.

"Tebrikler." Sahte bir gülümseme fırlatıyorum.

Yeterince tepki almayan Emily, elini yüzümün önünde sallamaya başladı ve elması yerinde tutan tırnaklarla neredeyse beni kaşıyordu. "Doug, üç kıratın biraz üzerinde bir Tiffany prenses kesimiyle evlenme teklif etti. Ve sonra yeminlerimizle bana sonsuzluk bandını verdi.

"Güzel," diyorum ona istediğini vererek ama aynı zamanda *Olumsuz* aynı zamanda.

Kaşlarını çatarak yüzüğüne ve sonra boş elime baktı. Dehşete kapılmış numarası yaparak nefesi kesildi, "Ah, Abi! Ben çok üzgünüm. Hem ağabeyinizin hem de küçük kız kardeşinizin evli olduğunu unutmuşum. Bütün o skandalı unuttuğuma inanamıyorum, anlıyor musun? Ama sen hiç evlenmedin, değil mi?"

Öfke kabarıyor - kontrol et, içimde saf öldürücü öfke kabarıyor. İtiraf etmekten nefret ediyorum ama Emily'nin tüm oyunu içime işliyor. Bunca yıldan sonra bile, onun sürekli sahtekarlığından rahatsızım. Ve yıllardır ilk kez birbirimizi görmemize birkaç dakika bile kalmadı ve o şimdiden yaraları açmaya çalışıyor.

Hemen cevap vermeyince, Emily benim için çok ama çok üzgünmüş gibi kaşlarını çatarak devam etti. "Yani, muhtemelen çok yalnız olduğunu biliyorum. Yüzüğümü yüzüne öyle göstermemeliydim. Lütfen özrümü kabul et."

Aman Tanrım, bu kızın cesareti!

"BEN . . ." Bununla nereye gideceğimi bilmeden başladım. Ona defolup gitmesini söyleyebilirim ama saçmalıklarının beni rahatsız ettiğini bilmesini istemiyorum.

Hala başka bir tanıdık ses duyduğumda nasıl tepki vermem gerektiğini çözmeye çalışıyorum. Bu derin aksanlı olan, özellikle de tam arkamdan geldiğinde, beni çok farklı etkiliyor. "İşte buradasın, *gülüm*. Seni kaybettiğimi sandım.

Gerçekte ne var?

Beyaz pantolon ve düğmeleri açık tropik bir gömlek giymiş, tabaklanmış zeytin tenini sergileyen Lorenzo'nun parıldayan beyaz gülümsemesini görmek için yukarı baktığımda afalladım.

Karın kaslarını sayarken dilimin ağzımda kalınlaştığını hissediyorum. Her zaman altılı paketlerden söz edildiğini duyarım ama saymayı unutmadıysam ki bu şu anda tamamen mümkün, Lorenzo sekizli bir paket spor yapıyor. Ve şimdiye kadar gördüğüm en şirin göbek deliği. Daha da iyi bir yere giderken onu yalamak istiyorum.

Gözlerimi kırıştırdım, hayallerime daldım ve Lorenzo bana doğru eğilip kolunu rahatça omzuma dolarken gülümsedi. "Abigail mi? Ne pis

o parlak zihninden düşünceler mi geçiyor? Her birinin gözlerinin sıcaklığında yazılmış olduğunu görebiliyorum.”

Ne?

O çok iyi davranıyor, flört ediyor*inci*Gözlerimin içine derin derin bakıp bir şey için yalvarırken. Ama ne?

Ondan kararlı bir şekilde uzak durarak beni düğünde terk ettiğinden beri onu görmedim. Bunun mümkün olmasının tek yolu, Violet'in Carly ile o kadar meşgul olması ki akşam yemeği partilerinden birini bile vermemiş olması ama benim lehime çalıştı.

Neden burada olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Veya*Nası*!O burada.

Ama o. Ve beni Emily'den kurtarıyor. Her nasılsa, bir şekilde, o beni yarı yolda bırakıp hayatta başarısız oluyormuşum gibi gösterdiğinde devreye girmek için buradaydı. Onun için pek bir şey ifade etmeyebilir ama benim için öyle. Lisedeyken bir kurtarıcım yoktu. Violet ve ben işleri kendimiz halletmeyi tercih ettik ve gerçekten Emily o kadar da kötü değildi. Yeterince can sıkıcı ve beni fileto haline getirecek ve iş çığırından çıktığında kendimden şüphe duymama neden olacak etkileyici bir beceriyle. daha fazlasıydı*bin kesimin ölümü*onunla tek bir dilimden daha.

Bunu şimdi neden düşündüğümü bilmiyorum ama görünüşe göre beynim fikirlerle bir turbo çark gibi dönüyor, onları düşünüyor ve korkutucu bir kesinlikle bir kenara atıyor.

Aniden, bir şimşek gücüyle beynime bir düşünce çarptı, o kadar inanılmaz derecede aşırı ve çılgınca bir fikir ki neredeyse tamamen reddedeceğim.

Hayır. Yapma! diye bağıryorum kendi kendime.

Ama bana acıyarak bakan Emily'ye baktığımda, yüzündeki o sırıtışı silme dürtüsü çok güçlü.

Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum ama ağzımdan hızla çıkan kelimeleri durduramıyorum.

"Emily, kocam Lorenzo ile tanış."

4. BÖLÜM

W

*gerçek lanet şapka az önce yaptım mı?*Oda etrafımda dönerken kendi kendime soruyorum. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken cidden kafama sert bir yumruk yemiş gibi hissediyorum

Lorenzo'nun tepkisini beklerken. Eşzamanlı olarak, onu daha da sıkı tutuyorum, esas olarak denemek ve fayansın üzerine dikmemek için.

Yanımda kaskatı kesildiğini hissedebiliyorum ve muhtemelen düşündüğünü biliyorum.*ne oluyor?*

Onu suçlayamam. Ben de bunu düşünüyorum. Bağlantımız için koşarken akıl sağlığımı Miami havaalanında mı bıraktım? Ya da belki daha önce, evde ekstra stres atmak için fazladan pil toplarken kaybetmişim?

Sessizlik on saniyeyi geçtiğinde ayağımla Lorenzo'yu dürttüm ve sessizce dua ederken ona umutla gülümsedim.

Gözlerindeki bakış bir muamma ve elini Emily'ye uzatıp gülümsediğinde, yarı yarıya her şeyi mahvetmesini beklerken irkildim. "Lorenzo Toscani. Bu bir zevk."

Emily yarı şoktaymış gibi Lorenzo'nun elini tutuyor, gerçek olup olmadığını merak ediyormuş gibi parmaklarını sıkıyor.

Siktir et, bu noktada onunla yuvarlanabilir.

"Görüyorsun, biz de balayımızda buradayız!" Fıskırıyorum, Lorenzo'nun elini tutup sertçe sıkıyorum.

Bununla devam edin, lütfen!

"Tebrikler," diyor Doug gerçek bir gülümsemeyle, bizi alıp götüren çılgınlık kasırgasından tamamen habersiz ve sıfır can yeleğiyle denize açılıyor.

"Sağ . . . evet, elbette," diyor Emily bize bakarak. "Tebrikler.

Ama yüzük nerede?"

"Lorenzo'nun ailesi bize İtalya'daki büyükanne ve büyükbabasından kalma antika bir set teklif etti," diyerek durumu düzelttim ve Lorenzo'nun hâlâ oynamaya istekli olduğunu umdum, "ama onları doğru boyuta getirmemiz için zamanında gelmediler. Ve kesinlikle yapmadık

Böyle paha biçilmez antikaları denizde kaybetme riskini göze almak istiyorum.”

Lorenzo, "Onları eve geri götüreceğiz," diye tamamladı benim yerime. Onunla birlikte gidiyor. Şimdilik.

"Peki, ne yapıyorsun Lorenzo?" Doug, şimdiden başka bir olası satış fırsatı için sinsice dolaşırken sorar.

"Ben bir şefim," diyor alçakgönüllülükle. Lorenzo'nun yemeğini yemedim ama Violet bundan sanki başka bir dünya deneyimiymiş gibi bahsediyor.

Doug kaşlarını çattı. "Bunun için uygun musun? Yani, kendi restoranın falan var mı?"

Lorenzo'nun yüzünde bir şey titreşiyor, orada öyle hızlı bir şekilde yok oluyor ki, bunu hayal etmiş gibi yapabilirim. Ama yapmadığımı biliyorum.

"HAYIR. Bir İtalyan restoranında yardımcı şefim.” Doug, Lorenzo'nun rolü hakkında aşağılayıcı bir şeyler söylemeye cüret eder.

“Ah, pekâlâ. . . Aferin sana," dedi Doug, görünüşe göre Lorenzo'yu zor bir satışı hak etmeyen biri olarak düşünerek.

Emily öne çıkarak kendisini dört kişilik grubumuzun ortasına etkili bir şekilde yerleştirdi. "Senin kocan?" Manikürlü bir tırnağıyla dudağına vuruyor. "Bunun hakkında bir şey duyduğumu söyleyemem," diye alay ediyor bariz bir inançsızlıkla. "Demek istediğim,*herkes*kardeşin ve en iyi arkadaşın ile Courtney ve Ross'un en iyi arkadaşı hakkında bir şeyler duydum. Ama Abi Andrews'ın bir erkek bulduğuna dair hiçbir şey duymadım," diye suçluyor, "ve Tanrı aşkına, bu doğru olsaydı bu büyük bir haber olmaz mıydı?"

"Sessiz tutuyoruz," diyorum.

Ne yazık ki aynı zamanda Lorenzo yine savunmama geliyor. "Oldukça hızlıydı."

Panikle Lorenzo'ya baktım ama bana seksi bir gülümseme gönderdi. "Hızlı bir düğündü çünkü Abigail'i benim yapmak için sabırsızlanıyordum ama şimdilik sessiz kalıyoruz. Nasıl olduğunu anladığınızdan eminim. . . hmm, kelime nedir? Mükemmel İngilizce konuşuyor ve Emily'yi bir çekim için hazırlıyor, bundan eminim. Bu anda ona biraz aşık oluyorum. Tamam, aşk değil ama en azından neşeli, kin dolu bir dostluk.

"Ah, evet, eminim nasıl olduğunu biliyordur.*adabazı* insanlar olabilir. Abigail'in ailesi pek çok talihsiz dedikoduya konu oluyor."

Bunu nereden biliyor?

Violet, paparazziler onun ağabeyimle olan düğününü öğrendiğinde işlerin ne kadar berbat olduğundan bahsetmiş olmalı.

"Size yardım edebilir miyim?" Masanın arkasındaki katip gülümseyerek soruyor.

Karşılığında ona minnettar bir gülümseme sunuyorum çünkü o da beni kurtarıyor. "Evet, giriş yapıyorum. Andrews için bir rezervasyonum var."

Bilgisayarına tıklıyor. "Elbette, Bayan Andrews. odamdasın

altı on yedi. İki anahtar yeterli olacak mı?"

Lorenzo öne çıkıyor. "Bu Bayan Andrews. Ve evet, iki anahtar iyi olacak." Katip, Lorenzo'nun büyüüne kapıldı, gülümsemesi titredi ve ardından anahtar kartları verirken megavat oldu. "Yapalım mı, *gülüm*?"

O ne yapıyor?

Yani, açıkçası, ayrı odalarda kaldığımızı söyleyemeyiz çünkü bu, balayında yeni evliler için gülünç derecede şüpheli olur. Ama ben ve Janey ile süitime geri dönüyormuş gibi davranıyor.

Her neyse, o nerede? Hâlâ barı mı keşfediyorsunuz? Yoksa ayak parmaklarını kumda oynatmak için mi gizlice dışarı çıktı?

"Andrews?" Emily, hâlâ bu hikayedeki zayıflıkları arayarak sorular soruyor. Keşke ortalığı karıştırmayı bıraksa çünkü bu yalanda bir spagetti süzgecinden daha çok delik var.

Yine de bu kolay. Ona sert bir bakış atıyorum. "Evet, Andrews." Babamın parasının ve itibarının tüm ağırlığını vererek ismin altını çiziyorum. "İsmimi kesinlikle başka bir şeye değiştiremem. Lorenzo anladı."

Bana biraz daha yaklaştı ve avucuyla çeneme hafifçe dokunarak yüzümü kendisine çevirdi. "Benim adımı, hatta yüzüğümü takmana ihtiyacım yok. Ben sadece kalbine aşkımı dövmeni, tenine öpücüklerimi ve benim . . ." Eğilip kulağıma fısıldadı, "Benim aletim senin amında."

Kızarım, anında sıcak ve pembemsi. Ve Lorenzo için azgın. Verdiği sözler yalan olsa bile kıcımlı kurtarmak için söylüyor.

Çenem düşüyor, nefes nefese kalıyor dudaklarımdan. O kadar yakındı ki, onları hissedebiliyor olmalıydı çünkü bana zaferle gülümsedi ve yanağıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Yakında, *gülüm*. Arkadaşlarına veda et ki sana sahip olayım."

Bu Emily ve Doug'ın duyabileceği kadar yüksekti.

"Oh evet . . . hoşçakalın arkadaşlar. Tanıştığımıza memnun oldum Doug. Seni görmek güzel, Emily," dedim otomatik olarak, hoş ya da iyi olmasa da. Annem davranışlarımdan gurur duyardı.

"Belki tesiste görüşürüz?" Ben Lorenzo'yu kovalamadan önce Emily hemen, dedi.

Umarım değildir.

"Belki."

Ama Emily henüz bu konuşmayı bırakmıyor. "Biliyor musun, hepimiz takılmamız! Doug ve benim bu akşam için çekincelerimiz var. Akşam yemeğinde bize katılmaya ne dersin? Sohbet edebilir, görüşebiliriz, hepsi bu. Sadece nasıl olduğunun hikayesini duymalıyım. *Sen* bu adamı indirdi. Lorenzo'ya bakıyor ve devam ediyor, "Karın ve ben her zaman rekabet ederdik. Eskiden olduğumuz türden kızlardı, ama biz hala

Arkadaşlar. Bence birbirimizi daha iyi yaptık, anlıyor musun? Konuşacak çok şeyimiz var.”

Birbirimizi iyileştirmedik. Emily hayatımı cehenneme çevirdi ve kendime karşı dürüst olursam, muhtemelen aynısını ona çok daha az derecede yaptım.

Lorenzo bana baktı ve soru sorarcasına kaşını zar zor kaldırdı. Tartışmadığım zamanlarda Emily'ye "Ne zaman?" diye soruyor.

"Sekiz. Seninle tanışmak için odana uğrarız ve birlikte aşağı ineriz. Görevlinin oda numaranı söylediğini duydum. Tanrım, mahremiyet hiç düşünülüyor, biliyor musun? Emily sanki kulak misafiri olan bilgiyi kullanan o değilmiş gibi nahoş bir şekilde konuşuyor.

Kahretsin. Köşeye sıkıştırılmış ve kapana kısılmış. "Pekala belki."

"Tamam aşkım!" Emily sırtımdan önce sahte bir neşeyle konuşuyor. "O zamana kadar . . .
bebeğim."

Bebeğim? Ciddi misin?

Emily'ye tatlı bir gülümsemeyle oradan uzaklaştım. Lorenzo beni durdurmadan önce resepsiyon alanının yan tarafına kadar takip etti. "Bana bunun ne olduğunu söylemek ister misin? Yani, birlikte oynadım, ama o da neydi?

"Kahretsin, üzgünüm, Lorenzo," diye patladım, kızarmamaya çalışarak ve Janey'nin hangi cehennemde olduğunu bir kez daha merak ederek. "Ben sadece . . . tamam, gerçekten hızlı. Emily hemen hemen benim lise düşmanım. Kendisinin herkesten daha iyi olduğunu sanan kendini beğenmiş büyük sürtük. Bana kimsenin istemediği acınası bir kayıp köpek gibi bakarken ona kazanmanın tatminini yaşatmak istemediğim için ortaya çıktı.

Sanırım tüm bunları söylemem tam olarak iki virgöl üç saniye sürdü ve Lorenzo'nun aceleye getirilmiş İngilizceyi hâlâ işlemekte olduğunu görebiliyorum. Derin bir nefes alarak büyük kız pantolonumu giyip devam ediyorum. "Üzgünüm. Bu yalanı devam ettirmeni beklemiyorum. Seni tamamen kör ettim. Emily'ye bunun bir şaka falan olduğunu söyleyebilirim.

Evet . . . ve önümüzdeki yirmi yıl boyunca o kaltağın böbürlenmesini izle.

Lorenzo bana baktığında kalbim uzun bir süre donmuş gibi oldu ve gitmeden önce bana 'hayır' dediğini neredeyse duyabiliyorum, muhtemelen bana İtalyanca deli diyor. Ama sonra gülümsüyor, bu tuhaf şey her ne ise ondan en büyük zevki alıyormuş gibi dudaklarını ağzının sol tarafına doğru kıvrıyor. "Bu yüzden . . . o senin AC Milano'nun Inter'i mi?

"Hıh. . . Belki?" Neden bahsettiğini anlamadan cevap verdim.

Lorenzo'nun gülümsemesi genişledi ve elimi tuttu. "O zaman senin için, *gülüm*, birlikte oynayacağım. Ve sana öğretmem gerekeceğini şimdiden görebiliyorum *Futbol* bunu inandırıcı yapacak."

O kadar rahatlardım ki, ağzımdan tamamen kaba bir kahkaha yükseldi. Hiç düşünmeden kollarımı boynuna doladım ve ona sımsıkı sarıldım. "Tanrı aşkına,

ciddi misin? Sana çok şey borçluyum!”

Lorenzo'nun elleri kalçalarımaya geldi ve gözleri parlayarak yüzünü geri çekti. Courtney'nin düğünündeki ağır dansları hatırladım, vücutlarımız birbirine kenetlenirken aramızda bir şeyler gelişebileceğini düşündüm.

"Böylece?" Bu aksanlı sözler, bana her türlü yaramaz şeyi düşündürüyor, onun düğünden çıkıp gitmesiyle ilgili hatırayı silip yerine Emily'nin önünde rezil olmama yardım etmek için şimdi yapmaya istekli olduğu şeyi koyuyor.

Muhtemelen ne düşündüğümü kastetmese de sıcaktan kızardım ama ellerim ve dizlerimin üzerinde ona 'teşekkür etmemi' istiyorsa, eminim bu otelde minder olarak kullanabileceğiniz yumuşak havlular vardır.

Dengemi yeniden kazanmaya ve vücudumu kontrol altına almak için zihnime biraz oksijen vermeye çalışarak geri çekildim, yutkundum ve o şehvetli dudakların benimkilere karşı nasıl hissedeceğinden başka bir şey düşünmeye çalıştım. "Yani, şey. . . Benim kıcıımı kurtarmaktan başka senin burada ne işin var?"

"Bir iş teklifi aldım," diyor Lorenzo umursamazca omuz silkerek. "Kısa süreli bir iş ama burada, otelde yemek yapıyorum."

"Gerçekten mi?" diye soruyorum şaşırarak. Bilmiyordum. . . Yani, Violet hiçbir şey söylemedi.

Lorenzo sırtıyor ve yaramazca soruyor, "Ona söylemem mi gerekiyordu?"

Amacını görüyorum. Violet onun bakıcısı değil, ama o dünyanın öbür ucundayken onun iyiliği için endişelenebilmek için bilmek isteyeceği bir şey gibi görünüyor ve bu konuda hiçbir şey yapamıyor. Violet tam da böyle, özellikle de Carly'ye sahip olduktan sonra annelik içgüdüleri harekete geçtiğine göre.

Yüzüm bembeyaz oldu, yaptığım şeyin farkına varmak bana çarpıyordu. "Bu nasıl oldu?"

"Doğru yer, doğru zaman sanırım. İkimiz için de şanslıyız."

Olasılıklar nelerdir? Ve bu onun için nasıl bir şans? Kaltak birini etkilemek için deli bir kadına koca rolü oynamak mı?

Daha ben cevap veremedi Janey geldi. "Hey, odayı aldın mı? Her birkaç dakikamız olduğunda oturacağım şezlongu buldum. Aniden Lorenzo'ya ne kadar yakın durduğumu anladı ve elini sahiplenici bir şekilde sırtımın alt kısmına koydu. "Sana da merhaba. Tesisin olanaklarından biri misiniz? Çünkü masajın gerçekten işe yarayabileceği bir nokta var. Kaşları hızla kalkıyor ve alçalıyor. Şaka yapıyor. Bence.

Janey, bu Lorenzo. Bana yardım edeceği bir sorunumuz var. Bunu daha özel olarak tartışabiliriz." Daha fazlasını sormak istiyor. Bunu gözlerinde görebiliyorum, dilinde dans eden soruları görebiliyorum ama sonra bana bakıp solgunlaşıyor.

"Kahretsin! Geliyor, saat dörtte. Bu benim işaretim. Seni odada yakalarım," diye tısladı. Bununla birlikte, elimden bir anahtar kartı kaptı ve tam lobiye bir gürültü doldururken koridorda gözden kayboldu. Sanki arkamda bir hokey dövüşü var.

Ama saat dörde bakmak için döndüğümde, bunun doğaçlama bir buz pateni pisti savaşı olmadığını, Claire ve Cole'un tüm maiyetleriyle birlikte geldiğini görüyorum. Bir fotoğrafçı önlerinde geri geri yürüyor, uzaklaşıyor ama kamerayı sabit tutmak için tuhaf bir yan çapraz adım yapan kameraman için kadrajın dışında kalıyor. Güvenlik görevlileri onları sağda ve solda çerçeveliyor ve arkalarında kulaklıklılı ve tabletli iki asistan yürüyor. Sonra bagaj var

- görünüşe göre hiç bitmeyen pembe parıltılı valiz arabaları ve birkaç gri sert yan çanta da. Kardashians'ın kendileri içeri girerse daha fazla gürültü olabileceğini düşünmüyorum.

Tüm tugayın başında Meredith Wildeman'dan başkası yok. Kahretsin, buradan gitmem gerek. Ama gürültünün karşısından bir ses geliyor.

"Ah, çiçekçi kız. İşte buradasın. Tesislere baktınız mı?" diye soruyor.

Neyse ki, Claire ve Cole ön büroyu geçip doğruca asansörlere yönelerek yollarına devam ediyorlar. Memnunum çünkü 'hayır' cevabımı duymalarını istemiyorum.

"Henüz değil. Yeni geldim," diye açıkladım, topal bir şekilde omzumdaki el çantasını işaret ederek. "Her şeyi bırakmak için odama, sonra da soğutuculara gidiyorum."

Dudakları ince bir çizgi halini alıyor, her zaman yanında olan tabletine hafifçe vururken kaşları aşağı düşüyor. "Hmm, öyleyse onu bırakacağım *doğrulanmamış* kontrol listesinde." Sanki topu düşürmemi bekliyormuş gibi hayal kırıklığı gerçek görünmüyor.

Lorenzo'ya döndü ve ben onları tanıştırp tanıştırmayacağıma - eğer öyleyse nasıl - karar vermeye çalışıyorum - ilk olarak Meredith konuştuğunda. "Ve Şef Toscani, mutfğa gittiniz mi?"

Cevabı yavaş ve yuvarlanıyor, çekiciliği konuşması kadar yoğun bir şekilde vurgulanıyor. "Evet, şef şefle görüştüm. Biz iyiyiz."

Beklemek? Ne? Sanırım benim çılgın balayı planımdan daha fazlasını konuşmamız gerekiyor! Burada yemek pişirdiğini söyledi ama Meredith'i nereden tanıyor?

Meredith bana ters ters baktığında kaşlarını kaldırdı. "Anlıyorum. Gelin ve damadın beklentilerini karşılama ihtiyacınızın üstünde olduğunuz için teşekkürler Şef.

Ah. Lorenzo'ya söylediği sözler, onun için daha az övgü ve benim için daha çok keskin bir söz.

Gelin ve damadın beklentileri?

Küçük iplikler birlikte dokumaya başlar. Meredith, Claire, Cole. . . ve Lorenzo. Bu bağlantı nasıl oldu ve benim neden haberim yok? Arkadaşlarım ve ailemle olan her şeyi bildiğim için kendimle gurur duyuyorum ve Lorenzo'nun Courtney'nin düğününde beni bırakıp bugün beni kurtarmasıyla ilgili karışık hislerime rağmen, o Violet'in ailesinin bir parçası, bu da bazı şeyleri bilmem gerektiği anlamına geliyor, örneğin şimdiye kadar yaptığım en büyük düğünle aynı olay üzerinde çalışırken olduğu gibi.

Neler olup bittiğine dair cehaletim beni sinirlendiriyor ve Lorenzo'dan biraz uzaklaşıyorum. Muhtemelen yapılacak en akıllıca şey bu çünkü Meredith'in başlattığım bu çılgın balayı planını öğrenmesini istemiyorum. Kesinlikle onaylamazdı.

"Bayan Andrews, lütfen site kontrollerinizi bugün yapın. Sabahki toplantımızda tam bir rapor bekliyorum."

"Ne toplantısı?" diye soruyorum, kafam karıştı. Bir toplantı hakkında not almadım. Meredith uzun bir hayal kırıklığı sesiyle içini çekti. "Akşam yedi buçuk.

taşeron ve satıcı planlarını gözden geçirmek için Serenity Lounge'da toplantı. Haftanın gündeminin güncellenmiş bir versiyonunu sana bir saat önce e-postayla gönderdim. Lütfen kendinizi buna alıştırın. . . eğer bu çok fazla sorun değilse."

"Serenity Lounge" denen herhangi bir yerin muhtemelen sabahın erken saatlerinde yapılan toplantılara pek rastlanmadığını söylemek dilimin ucunda, özellikle de burada işlerin ada saatine göre yürüdüğüne, yani oraya vardıklarında oraya varacaklarına bahse girdiğimde.

Ama bunların hiçbirini söylemiyorum.

Andrews parasını almamış olabilirim ama bende babamın cesareti var ve onları bulup bulmam fazla zamanımı almıyor. Tüm varlığıma klas bir havanın girmesine izin vererek omurgamı dikleştirdim. Meredith, onun gibi biriyle çalıştığı için şanslı olan "daha önemsiz" biriyle uğraştığını düşünebilir, ancak bunun tersi de aynı derecede doğrudur. Kendi başıma başarılıyım, sayısız hizmet sözleşmesi müzakere etmiş bir iş kadını ve yaratıcı çalışmaları büyük ölçüde arzu edilen ve yeri doldurulamaz bir sanatçayım.

"Sorun değil," dedim ona, annemin "sen sahte bir sosyete sürtüğüsün" gülümsemesine mükemmel bir taklitle gülümseyerek. "Yedi buçukta hazır olurum."

Gülümsemesi buz gibi, korkudan korkmamama duyduğu öfke aşıkarc. Kariyerimin yıkıntıları arasında dans edebilmesi için başarısız olmamı istediğini hissedebiliyorum. Ama bunu mahvetmeyeceğim. Yapamam. yapmayacağım Bu çok önemli.

Meredith inanamayarak mırıldanır ama sonra telefonu dışarıda olan birini görür ve ona doğru gelir, topukları başka birinin ölüm çanı gibi yere vurur. "Affedersiniz, izinsiz bir fotoğraf mı çektiniz?" o

soyulmuş kabuk.

Meredith'in dikkati dağılırken Lorenzo'nun elini tuttum. Hadi, gidelim buradan, diye tısladım onu asansörlere doğru çekerek.

Yerinde durup bu çılgınlığa son verebilirdi ama onu sürüklememe, asansöre itmeme ve arkasından binmeme izin verdi ve Meredith ya da Emily'nin bunlardan herhangi birine tanık olup olmadığını kontrol etmek için lobiye şüpheli bir bakış fırlattı.

Altıncı katın düğmesine basıyorum ve kapılar kapanarak bizi ilk kez tehlikeli bir şekilde yalnız bırakıyor.

Tek düşünebildiğim, bir şekilde, ailemin başına iki kez geldiğini görmeme, yemin etmeme rağmen bilmiyorum. *Nasıl* birçok kez aynı boku çekmezdim. . . Çok daha yüksek önceliklere sahip olduğum bir zamanda kıcıımı büyük, şişman, sahte bir evlilik durumuna soktum.

Neden?

Emily konusunda o kadar yanmış mıyım?

Yoksa sadece Lorenzo ile birlikte olmak için bir sebep mi istiyorum?

Derin nefes al kızım. Her ne olursa, Lorenzo ile çıkacağım. . . en tuhaf koşullarla. Buluşma! Bir yanımda aynı anda hem dehşete kapılıyor hem de heyecanlanıyor.

Ve sonra, mucizevi bir şekilde, beynim kısır amımı geçersiz kılıyor. Meredith'le mi çalışıyor? Bunun her şeyden önce bir açıklamaya ihtiyacı var.

Onu tekrar oynattıktan hemen sonra sikiyle ilgili o cümleyi amcığma kulağıma fısıldıyor. Kalçalarımı birbirine bastırıyorum.

Çok mahvoldum. Ve iyi anlamda değil.

Tekrar.

BÖLÜM 5

T

Deniz çok fazla çarpmaz ve havada fısıldar, atmosferi bir tuz ve sakin bir zevk duygusuyla öper. Suya bakmak için duraksadım, aklıma

Akdeniz'in ve memleketin güzel mavilikleri, ancak bu Karayip suları yakına geldiğinizde daha berrak.

Bu adanın çok küçük olması çok kötü. Bisikletimi dışarı çıkarabilseydim ve burayı gerçekten serbest bırakabilseydim, orası cennet olurdu.

Denizden uzaklaşıp geniş süite geri dönüyorum. Casa Del Mario bence en iyi isim değil ama bu tür şeyler hakkında fikrim sorulmuyor. Ancak bu tesis, uygun adlandırmada eksik olan şeyi, mimari ve tasarımda fazlasıyla telafi ediyor. Geniş beyaz kumtaşı ve sıva, görülmesi gereken bir manzaradır. Ve bu süit ilginç, ancak bunun dekordan çok içerdeki kanepelerde oturan iki kadınla ilgisi var.

Fısıldamaya başladılar, konuşmalarını duymama engel olmaya çalıştılar ama balkondan esen rüzgar sözlerini kulağıma kadar getirdi.

Şimdi, sessiz olmaya bile çalışmıyorlar.

"Ne oluyor Abs? Bu bizim büyük şansımız, hayatta bir kez gelen bir fırsat, istediğimiz her şeyi yakalama şansımız ve sen her şeyin elimizden kayıp gitmesine izin veriyorsun!" Janey tısladı.

O ateşli. Onunla daha önce hiç tanışmamış olmama rağmen, Janey'den anında hoşlanıyorum. Saçları kısa, gözleri parlak ve cildi kapuçino gibidir. Güzelliğine kolayca güvenebilirdi ama Abigail'in yang'ının yin'i gibi görünüyor.

"Bana Eminem'i başka kelimelerle anlatma ve lirik bir dahiymişsin gibi görünme. Bunların hepsinin berbat olduğunu biliyorum ama başka ne yapacağımı bilemedim! Abigail'in tepkisi de aynı derecede tutkulu ve iki kadın, hakimiyet için görsel bir savaşta göz göze geliyor.

Önce Janey gözlerini yere indirdiğinde şaşırmadım. Abigail, tüm şenliği için

özgür ruhluluk, hala bir güç merkezidir.

"Tamam, Lorenzo, hadi şunu yapalım. Sen başla. Burada ne yapıyorsun?" Abigail talep ediyor.

Etrafta emir almaya alışkın biri değildim, onu nasıl harekete geçireceğini bilerek ve geleceğini bildiğim havai fişekleri açlıkla beklerken ona yalnızca minimum olanı verdim. "Yemek pişirmek."

Hırıltısı baş belası olmayı amaçlıyor. Kendisini vahşi bir kaplan sanan minik bir kedi yavrusu gibi çok sevimli. Johnson-Kennedy düğünü için mi?

Şu anda ses tonunda korku dolu bir şeyler var ve normalde düğmelere ve sınırlara basmaktan hoşlansam da kendimi onun endişelerini hafifletmek isterken buluyorum.

"Evet. Avanti'de bir akşam yemeği yediler ve gelin benim fettuccine alfredo'ndan oldukça keyif aldı. Beni Meredith aracılığıyla bu haftaki şenliklere davet ettiler ve düğün için birkaç seçenek de dahil olmak üzere birkaç yemek pişirmeye davet ettiler. Aruba'ya hiç gitmediğim için, zevk alacağım bir macera ve yerel bir şeften yeni bir mutfak öğrenme fırsatı gibi göründü."

İnsanların sorularını tam olarak yanıtlamıyorum, asla. Ama ona nasıl buraya geldiğimi anlatmaya başladığımda, doğrudan bakışları benimkinden hiç ayrılmadı ve kendimi sırf onun dikkatini çekmek için daha fazlasını paylaşmaya devam etmek isterken buldum.

Ama şimdi oda sessiz ve parlak zekasının bir şeyleri bir araya getirdiğini neredeyse duyabiliyorum.

"Avanti'deki akşam yemeği, hazırladığım en önemli şeyler olmalı. Sadece bir akşam yemeği için olduklarını biliyordum, mekan değil. Bu yüzden ikimizin de buraya gelmesi biraz tesadüf gibi geliyor sanırım," dedi Abigail.

"Ya da kaderin beni senin diğer durumuna müdahale edebilmem için yerine koyması," diye düzelttim, dudaklarımın tuhaflığının onu bir kez daha şaşırtmaya yeteceğini biliyordum. Parmak arası terliklerini düşüncesizden mantıklıya kadar seviyorum ve onları heyecan verici buluyorum. Ama macera aramama ve tehlikeden zevk almama rağmen, Abigail kaldırabileceğimden emin olmadığım bir tehlike.

Asık suratla kanepeye geri düşüyor, gözlerini tonozlu tavana doğru çevirirken başı ileri geri sallanıyor. "Bunu söylediğime inanamıyorum. Ne yaptığım hakkında bir fikrin var mı?" o soruyor.

Belki tavana soruyor, ya da belki ben ve Janey? Belki kendisi bile? pek emin değilim.

Janey benden önce atlıyor. "Tekrar söyle. Bu Emily karakteri de kim ve onun ne düşündüğü neden umurumuzda? Onu ve bindiği süpürgeyi boşver.

Abigail, sanki başını kaldırarak gücü bile yokmuş gibi başını Janey'ye doğru çevirdi. "Bu aptalca. Biliyorum ki. Evet. Ama orada değildin. Okul boyunca sürekliydi. İlgi göstereceğim her şeyde Emily vardı.

onu da yapıyor Kelimenin tam anlamıyla erkek arkadaşımı yapana kadar. Janey öfkeyle nefesini tuttu.

"*AMAN TANRIM*," Fısıldıyorum. "Cidden?" bu her kimse*aptal* Abigail'i kalbinde tutmanın ne anlama geldiğini açıkça anlamamıştı. Bir insan onu bununla nasıl aldatabilir? . . Emily?

O sadece kurnaz bir orospuydu, ama biz hep aynı kalabalığın içinde koştuk, biliyor musun? Bu yüzden asla uzaklaşmadı ve toplamaya ve dürtmeye devam edecekti. . . bana, aileme. Ve yalnız olduğum için sahte bir şekilde üzgün olduğunda, başarısızlığım karşısında neşesini hissedebiliyordum ve başarısız olmadığımı yüzüne vurmak istiyordum. Sesi çok üzgün geliyor ve bu kadının kat kat şaşkınlığı kalbimin çelik yüzeyinden işliyor. Tüm gücüne ve parlaklığına rağmen, o da hepimiz gibi hırpalanmış ve yara bere içinde.

"Yılın en büyük düğünü için çiçekleri nasıl hazırladığını ona anlatabilirdin. O zaman başarısız olmadığını görürdü, dedi Janey mantıklı bir şekilde.

Abigail başını sallıyor. "Bu Emily'nin para birimi değil. Bunun değerini gerçekten anlamıyor. Ama anlıyor. . . Sen." Abigail'in karanlık ve umutlu gözleri, değerlendirircesine bana döndü. İtirazımı sadece Emily'nin anladığını düşünebilir ama Abigail de anlıyor. Bunu açıkça görebiliyorum.

"Tamam o zaman anlaştık. Bu maskaralığı Emily için yapacağız ve yemeğe gideceğiz ve birleşmiş dehamızla düğün konuklarını havaya uçuracağız. Kulağa heyecan verici bir hafta, ortaya çıkmayı bekleyen bir macera gibi geliyor," diye özetliyorum.

Doğrusu, Abigail sayısız pozisyonda katlamak ve açmak istediğim bir macera. Ama o Violet'in en iyi arkadaşıdır ve Violet dikkatsizce üzülecek biri değildir. Tüm aile şubesi de değil. Abigail flört edip eğlenceli bir kız olma rolü oynasa da, bence onun kalbi kırılğan, şeftali gibi kolayca incinebilir ve kısa süreli bir zevk için onu mahveden adam olmak istemiyorum.

Ben bir pisliğim ama canavar değilim.

Bu yüzden o gece düğünde ayrıldım. Yeterli olmadığı için değil, hak ettiğimden daha fazlası olduğu için. Şu anda ihtiyacım olandan daha fazlası.

Ama bana ihtiyacı var. En azından şimdilik.

Küçük çantamı alıyorum ve Abigail'in bavulunu yerleştirdiği yatak odasına doğru ilerliyorum. Bu onu kanepeden iki kez indirdi ve beni yatak odasının kapısına kadar dövdü. "Nereye gittiğini düşünüyorsun?" o direniyor.

"Odamıza,*gülüm* Bunun yaratacağı etkiyi kesinlikle bilerek ona sakince söylüyorum.

"Oh hayır. Bu anlaşmanın bir parçası değil," diye tartışıyor, sanki bu bir müzakereymiş gibi.

Ama bu eli çoktan kaybetmiştir.

"Tabiki öyle. Aksi takdirde, Emily ve Doug bu akşam bizimle buluşmaya geldiklerinde balayımızı neden tesisin farklı yerlerinde geçirdiğimizi merak edecekler. Özellikle senin odan çok lüks ve ferahken ve benimki bir tabuttan çok da büyük olmayan bir son dakika mürettebat alanı olduğunda. Galiba evlendim." Sebebini göreceğini bildiğim için parlak bir şekilde gülümsedim.

Kolları çapraz, gözleri kısılıyor ama ağzından hiçbir şey çıkmıyor. "Çok iyi. yatağın hangi tarafını tercih edersingülüm?" sesleniyorum
Yatak odasına girerken omzumu, yanından geçerken ona sürtündüğümünden emin olarak.

Büyük ve parlak. Kral boy yatak, beyaz çarşaflar ve kabarık yastıklarla pırıl pırıldır ve tabandan tavana pencerelerle çevrilidir. Uzak duvarda ortalananmış olan, oturma odasıyla aynı balkona açılan bir sürgüdür. Çantamı yere atıyorum ve yatağa doğru koşarak zıplıyorum ve yemyeşil minderinin üzerinde zıplıyorum.

"Aah, bu harika," diye inledim.

Abigail hâlâ kapı eşiğinde durup köşedeki bir kanepeyi işaret ederek, "Kanepeye geçebilirsin," diye talimat veriyor. Seninle yatmıyorum.

Kaşlarımı bilerek kaldırdım ve "Uyumakla ilgili bir şey demedim Abigail," derken sesimin alçalmasına ve sertleşmesine izin verdim. Korumacı bir tavırla kollarını kavuşturuyor ama kalçalarının nasıl birbirine yapıştığını görüyorum. "Ve eğer senin için bu iyiliği yapıyorsam, kanepede uyumayacağım. Eğer istersen yapabilirsin ama ben burada, kaçırılmaması gereken bu yatakta olacağım. Davet olarak yanımdaki açık alana hafifçe vuruyorum.

Umursamaz bir el sallıyor. "Her neyse. Bunu daha sonra anlayabiliriz. Şu anda işe gitmem gerekiyor. Görünüşe göre okumam gereken bir e-postam var ve aşağı inip soğutucuları görmem ve gönderilerimizi kontrol etmem gerekiyor. Akşam yemeği için hazır olmamız için yedide burada buluşalım mı?

Rahat yataktan isteksizce kalktım. "Evet. Aşağı inip kendimi şefe de tanıtmalıyım ve mutfakın hazır olduğundan emin olmalıyım.

Abigail'in kaşları neredeyse saç çizgisine kadar kalkıyor. "Meredith'e bunu zaten yaptığını söylemiştin!"

Umursamazca omuz silkiyorum. "Yalan söyledim. Onunla ilgileneceğim ve her şey yoluna girecek. Ben büyük bir çocuğum, beni kontrol etmesine gerek yok. Cephanesini vermesine gerek yok."

Abigail'in benden etkilenip etkilenmediğine ya da bunu ilk önce kendisinin düşünmediği için dehşete mi düştüğüne karar veremiyorum. Ya da belki de ne kadar büyük bir "oğlan" olduğumu düşünürsek, kötü bir zevkle düşünüyorum.

Bu teoriyi test ederek uzanıp kendimi ayarlıyorum.

Abigail'in ağzı dişlerinin takırdamasıyla kapandı. *Ah-ha, seni yakaladım, gülüm.*

"Mutfak. Soğutucular. Akşam yedi. Geç kalma," diye emretti, parmağını önce beni, sonra kendini işaret ederek, tekrar bana doğru yerleştirdi.

"Nasıl istersen," diye yanıtladım onu alaycı bir şekilde selamlayarak.

"Akıl almaz," diye mırıldandı. Şakayı anlamadım ama gözündeki parıltı bana bunun ne olduğunu söylüyor. Belki de bilmediğim bir İngilizce dil meselesidir?

BENOLABİLMEK'T BEKLEYİNmutfağın nasıl olduğunu görmek için. Ama bu beklenti kadar heyecan verici

her zaman benim için, aklım hala Abigail'de. Onun sıkıntısını gördüğümde ve kadının söylediği şeylere kulak misafiri olduğumda, Abigail'in imdadına yetişmeden edemedim. Süpermen gibi onun gününü kurtarmak için baskın yaptım ama daha iyi saçlarla.

Beni bundan sonraki olaylara dahil edeceğini bilmiyordum. Kocasını ilan edileceğimi nasıl bilebilirdim? Şimdi balayı numarası yaptığımızı mı?

Ah, amabaharatHepsinden. Bu çılgınca, çılgınca ve bunun Abigail için tehlikeli olduğunu biliyorum. Muhtemelen benim için de farklı sebeplerden olsa da.

Ama bu onu daha da baharatlı yapıyor.

Ve Abigail? Kendisi bir macera. Almak istediğim biri

Dikkatimi dağıtmaya çalışarak büyük salondan mutfığa doğru ilerliyorum. Casa Del Mario'nun web sitesinde tam hizmet veren üç restoranı, birden fazla ızgara istasyonu ve yirmi dört saat oda servisi hakkında çok şey söylendi. Ama tabii ki havuz başındaki mangalın resmi dışında gerçek mutfakların resmi yoktu. Korkarım bir sıra mikrodalga fırın ve bir dondurucu dolusu mamul bok bulacağım.

Kendimi, Meredith'in adını anana kadar pek yardımcı olmayan ana restorandaki garsonla tanıştıyorum. Bununla, hızla arkaya götürülüyorum. Bir akvaryum gibi yemek odasına bakan pencereleri olan açık bir mutfak olduğunu görmekten memnunum. Elbette, bu, mutfak personelinin teşhirde yarı eğlendirici ve yarı aşçı olduğu anlamına gelir, ancak aynı zamanda birinci sınıf ve bakımlı daha fazla alan ve ekipman anlamına gelir.

Sonuçta bu o kadar da kötü olmayabilir.

"Şef Toscani, Şef Esmar Maduro'yu takdim edebilir miyim? Şef, bahsettiğim Amerikalı şef bu mu?"

"Afîyet olsun! Hoş geldin!"Kocaman, koca karınlı ve sırttan bir adam beni selamlamak için bir iş istasyonunun arkasından gelirken gümbürdüyor.

Koyu teni, parlak gözleri ve beyazı gibi sıcaklıkla parlıyor.

dişler. Anında rahatlarım. Bazı şefler, özellikle bu düğün gibi özel bir etkinlik için, bir yabancıyı katlarına kabul etmezler. Ama Şef Maduro, elimi sıkarken o türlerden biri gibi görünmüyor.

"Mutfağıma gel Şef. Yapacak çok işimiz var, değil mi?"

"Umarım rahatsız etmiyorumdur," dedim kibarca, soru içinden çıkılmaz bir hal aldı.

Gülüşü derin, karnını sallıyor. "Hayır, çalışmalarını tatmayı sabırsızlıkla bekliyorum. Gençliğimden beri İtalya'ya gitmedim ve senin fettuccine'nin hikayeleri senden önce geliyor.

Kahretsin, Claire makarnam hakkında ne dedi? İyi, dünyayı sarsacak kadar ama sanırım hayranlığını kazanmam gereken bir şef arkadaşımın Positano'daki evimden uzaktaki bir adada bu tür bir itibar beklemiyordum.

"Aynısını bana da yaparsanız, sizin için yaratmaktan zevk alırım Şef Maduro," dedim ona.

"doğal olarak!" o cevaplar. "Ruhunu tanımak istiyorum ve bunu yapmanın tek yolu göbeğinden geçmek." Kocaman gülümseyerek yuvarlak karnına hafifçe vuruyor. "Pek çok insan tanıdım Şef Toscani."

O gülüyor, ben de gülüyorum, kendimi rahatlamış ve rahatlamış buluyorum. "Kabul edersen, hatta olmadığımızda lütfen bana Lorenzo de."

Onaylamak için çenesini eğdi ve elini göğsüne koydu. "Esmar."

Selamlaşmalar ve kaynaşan dostluklar beni mutfağında gezdiriyor. Restoranlar için kendi bitkilerini nasıl yetiştirdiği, mülkte bir sebze bahçesi olduğu ve mümkün olduğunca yerel etleri nasıl tedarik ettiği gibi bilgileri sürekli saçıp savuruyor.

Turumuzu, adaya şu ya da bu nedenle gelen ve hiç ayrılmayan yerli halk ve nakillerden oluşan karma bir grup olan personele giriş yaparak bitiriyoruz. Bir şeye ihtiyacın olursa Gilberto'ya haber ver. O senin yardımcı şefin olacak, benim en iyilerimden biri."

Gilberto, şefinin övgüsüne gülümser. Gilberto uzun ve ince, kolları ve bacakları spagetti erişte gibi görünüyor. Sıska bir şefe güvenilmemesi gerektiğine dair şakalar duydum ama Esmar onun en iyilerden biri olduğunu söylüyorsa, bunun doğru olduğuna güvenirim.

"Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim Gilberto. Temel bilgiler için oturup içerik listelerini gözden geçirebilir miyiz? Gerçi yarınki düğün organizatörüyle görüşmemden sonra daha fazlasını öğreneceğim."

Esmar ürperir. "Düğün organizatörü, o siyahlı soğuk kadın mı?" Kendini beğenmiş bir hoşnutsuzluk ifadesi takınıyor, omurgasını düzeltiyor ve Meredith'i mükemmel bir şekilde taklit ederek var olmayan saçlarını savuruyor.

Bariz hoşnutsuzluğuna gülümsememi gizlemiyorum. "Evet, oldukça iyi. . ." İngilizce tek kelime bulamayınca ve Esmar'ın memleketi Papiamento'yu konuşamayarak duraksadım.

“*tahta amcıklardiye* bitiriyorum. "Tahta bir kaltak."

"Ah," diye haykırıyor Esmar, kelimeler tercüme etmese bile duygu tercüme ediliyor. "Mutfağıma - mutfağıma! - davetsizce geldi, sanki hakkı varmış gibi yalpalayarak içeri girdi. "Rütbenin ayrıcalıkları var," dedi bana. Ona mutfağımdaki tek rütbenin Aşçı olduğunu ve o kişinin de benim olduğunu söylediğimde hoşuna gitmedi." Gururla göğsünü tokatlıyor. "Ona göz kulak olacağız, tekrar içeri girmeye çalışırsa sizi uyaracağız. Hangi ayrıcalıklara sahip olduğunu ona seve seve göstereceğim."

Esmar'ın desteği, Gilberto'nun onayı ve ekibin geri kalanının birlik mırıltıları benim için çok şey ifade ediyor. Bir mutfağa giren yeni şef olmak zor olabilir ve yemeğimle ve sadece marjinal olarak kabul edilmeyi öğrenmeye istekliliğimle kendimi tekrar tekrar kanıtlamak zorunda kaldığım deneyimler yaşadım. Ama burada beni kollarını açarak ve sıcak bir şekilde karşılıyorlar. Buradayken karşılığında iade edeceğim bir hediye.

“*oğluna iyi bak*. Teşekkürler," dedim gruba Papiamento'da, burada uçak yolculuğunda öğrendiğim birkaç ifadeden biri.

“*nada'nındiye* cevap verirler.

BENYAPMAKKoridordan aşağı iniyorum, anahtar kartım elimde. Erken, sadece altı

ama bu akşam yemekten önce duş almak istiyorum ve bunu Abigail'in ebeveyn banyosu aracılığıyla lüksün kucağında yapıyorum.

Kapıda duruyorum. Belki de kapıyı çalmalıyım? Artık benim süitim ama bu tamamen doğru değil.

Hafif duraklama, bana kapının diğer tarafından gelen sesleri duyma şansı veriyor.

Janey'nin sesi tiz, sanki kendini tekrar ediyor ve duyulmadıkça her tekrarda daha da çılgına dönüyor. "Koca? Onun kocan olduğunu mu söyledin? Kardeşinle olanları hatırlıyor musun? Kız kardeşin mi?

Abigail'in yanıtını bekliyorum ama sanki sohbetten sıkılmış gibi yalnızca homurdanan bir inilti duyuyorum.

Janey, "Onun senin erkek oyuncuğın olduğunu söylemeliydin," diyor. "Bahse girerim Sürtük Barbie buna sıçardı. Ya da onun senin aşk kölen falan olduğunu söyledi." Küçük bir kıkırdama duyuluyor ve ardından Janey, "O adamın bana üzüm vermesini, büyük bir palmiye ağacıyla yelpazelemesini ve bana yağ masajı yapmasını çok isterim." . . her yer. Karın kaslarını gördün mü?

Abi olması gereken bir şok nefesi alıyor ve sonra o da gülüyor. "Tabi ki yaptım! Göbek deliğini gördün mü? Zaten Horoz Dağı'ndan aşağı kaymaya giderken içinde yüzmek gibi fantezilerim var. Önce ağzımla sonra

amımla.”

Sözlerinin çizdiği resme göz kırptım, aletim anında pantolonumun içinde sertçe büyüyor. Elimi karın kaslarımda gezdirdim ve sertliğimin geçmesini isteyerek kendimi sıkıca tuttum. Onun yerine istemsizce inledim.

"Neydi o?" Ormanın içinden Janey'nin söylediğini duyuyorum. Kahretsin. Beni duydular.

Anahtar kartını kapıya doğru tutuyorum ve yeşil ışık beni karşılıyor. Kapıyı açıp süite giriyorum, sert aletimin ana hatları hafif keten pantolonumdan belli oluyor.

"Ah! Ah, merhaba," Abigail sevimli bir şekilde kekeliyor, yanakları pembeleşiyor. Tüllü, waffle örgülü, beyaz bir otel sabahlığı giyiyor ve yakası açık. Gözlerimi takip etti ve ne kadar göğüs dekoltesi gösterdiğini fark edince daha da kızardı. Korku dolu bir ciyaklama çıkardı ve ne yazık ki meraklı gözlerimden kendini korumak için daha sıkı çekti.

"İyi akşamlar," Cevap veriyorum. "Umarım çok erken gelmemişimdir? Akşam yemeğine hazırlanmadan önce balayını satmamıza yardımcı olması için bazı detayları gözden geçirmeliyiz diye düşündüm.

Janey beni işaret ediyor. "Düşünme şeklinizi beğendim, bayım. Size ikinizi bırakacağım. Abi, ben depoya geri dönüp kutuları kategoriler halinde düzenlemeye başlayacağım.

Abigail gözlerini benden ayırarak Janey'e odaklandı. "İpek kurdeleyi parıltılı tülден ayrı tuttuğunuzdan emin olun, yoksa kopacaktır."

Janey gözlerini devirip mırıldandı, "Yahu. Bunu daha önce hiç yapmamışım gibi davranıyor." Ve o gitti, bizi yalnız bıraktı.

Abigail'in o cübbenin altında ne giydiğini merak ediyorum. Acaba pantolonumun altından komando olduğumu anlayabilir mi? Bizi ayıran kombine kumaşların iplik numaralarını düşünüyorum.

Abigail çok uzun süredir sessiz ve ona kötü şeyler yapmak istesem de doğruyu söyledim. Bu geceden önce konuşmamız gerekiyor.

"Abigail, bana senin hakkında bilmem gerekenleri söyle." Bu bir emirdir, ancak açık uçludur ve alakalı olduğunu düşündüğü şeyi paylaşmasına izin verir. Bu geceye, sonsuza kadar, hangisini tercih ederse.

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Ben bir Andrews'um. Babam daha gençken Andrews Consolidated'e başladı ve banka yaptı. Ailem onlarca yıldır evli ve bir şekilde hala birbirlerine aşıklar. Kardeşim Ross, Violet ile evli. Daha yeni bir bebekleri oldu, ama bunu zaten biliyorsun. Kız kardeşim Courtney evli. . ” Durdu ve tanıştığımız düğünü benim gibi hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim. Devam etmeden önce gergin bir şekilde dudaklarını yalıyor, "Babam için çalışıyor."

Kanepede yanına oturuyorum, kibarlıktan daha fazla yaklaşıyorum. "Bu değil

ne sordum ve sen bunu biliyorsun. Bu senin ailen. Hakkında konuş*Sen*” Sesim şimdi daha derin, daha koyu.

Tereddüt ediyor ama pes ediyor. "Ben tuhafım, ailem gibi değilim - tamamen ciddi ve iş- ama bazen böyleyim, mantıklı geliyorsa? Yuvarlak bir deliğe sığmayan kare bir çiviymişim gibi, ama yine de bir çiviyim. Bu takip ediyor mu? Metaforu geride bırakarak başını sallıyor. "Yaratıcı, vahşi ve özgürüm. Çoğu zaman, olana kadar ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi bile bilmiyorum. Çevremdeki herkes kadar ben de şaşırdım." Bunu söylemeyi beklemiyormuş gibi gülüyor, amacını kanıtlıyor.

"Güzel," onu övüyorum. "Bana çiçeklerinden bahset."

Bu daha kolay bir konu gibi görünüyor çünkü rahat, hızlı ve şen şakrak bir coşkuyla konuşuyor. "Küçüklüğümde beri çiçekleri severim. Bahçivana yardım eder, buket yapardım. Bir yıl Gül Turnuvasını izledik - bunun ne olduğunu biliyor musun? o soruyor.

Duydum. Bir geçit töreni, değil mi?"

Başını sallıyor. "Evet, yani bunu televizyonda izliyoruz ve çiçeklerle yaratabilecekleri şeylere hayran kaldım. Babam ve Ross maçı izlerken ben Barbie arabam ve mutfak makasımla bahçeye çıkıp işe koyuldum. Berbattı," diyor dehşet içinde gülerek, "ama bence harikaydı. İşleri nasıl iyi yapacağımı anlamam biraz daha uzun sürse de işte o zaman anladım."

Gözlerindeki ışığı, sesinin nasıl değiştiğini görüyorum. Gerginlik gitti. Endişe gitti. Zanaatını seviyor ve farkında olduğum aranjmanlarını hiç görmemiş olsam da tutkusuna hayranım.

Yemek pişirmek için sahip olduğum tutkunun aynısı olduğundan şüpheleniyorum. "Ya bu Emily? Onun bir çeşit rakip olduğunu mu söyledin?"

Zihninin geçmişte kaybolduğunu, canlılığının azaldığını görebiliyorum. "Evet. Aramızdaki bu şeyi neyin başlattığını bilmiyorum. Her zaman oradaydı. Kuşkusuz, Ross'un küçük kız kardeşi ve bir Andrews olarak, otomatik olarak popülerdim. Gerçi ben böyle şeyleri hiç umursamazdım. Ama Emily yaptı. İlk başta beni taklit etmeye çalıştı - saç, kıyafetleri, bunun gibi şeyler. Geriye dönüp baktığımda, arkadaş olmaya bile çalıştığını düşünüyorum. Ama benim Violet'im vardı ve hırsız gibi kalındık ve gerçekten Emily'yi fark etmedim bile. Ta ki benim hakkımda saçma sapan konuşmaya başlayana kadar. Bu dikkatimi çekti. Ve bir şekilde aramızda 'oyun başladı' gibiydi. Gittiğim partilerde ortaya çıkar ve masanın üzerinde Kraliçe Arı'yı oynayarak dururdu. Bizim yılımızın futbol yıldızıyla çıktı ve ardından baş amigo oldu. Kanıtlayacak bir şeyi varmış gibi merdiveni tırmanmaya devam etti ve ben sadece kendi işimi yapıyordum. Çıkmak isteseydim, yapardım. Neşelendirmek isteseydim, yapardım. Tiyatro yapmak isteseydim, yapardım. Bir şeyden diğerine uçardım

bir sivrisineğin dikkat süresiyle ve yaptığım her şeyi yapmaya devam eder, yine de beni taklit ederdi. Ama o zamanlar samimi değildi. Özellikle de erkek arkadaşımla yattığı zaman. En iyi yıllarımdan bazılarının tüm neşesini emdi ve aptalca olsa da - ve inan bana, kulağa ne kadar çocukça geldiğini biliyorum - ona tüm bunlara rağmen yine de iyi yaptığımı göstermek istiyorum.

"Kazandığını," diye tahmin ediyorum.

Abigail kollarını gözlerinin üzerine koyarak koltuğa geri düşüyor. "Tanrım, çok kötüyüm. Seni bu işe bulaştırdığım için çok üzgünüm. Her şeyi iptal edebiliriz ya da her neyse. Ona yalan söylediğimi söyle. Bu dramaya ihtiyacın yok, özellikle bu hafta. Kahretsin,*BEN*bu hafta gerek yok."

O haklı. Bu hafta, bu düğün ikimiz için de büyük. Ama Abigail'in başına daha büyük bir şey geldiğini hissediyorum. Kuyruğu bacaklarının arasında bu şeyden uzaklaşırsa bir daha iyileşemeyebilir. Kim olduğuna inandığını temelde etkileyecektir.

"Hayır," diyorum sertçe. "Bu bir . . . nasıl diyorsun? 'Zarar yok, faul yok'. Yeni evliler olarak birlikte oynayacağız ve siz bu Emily ile kapanışınızı yaparken biraz eğleneceğiz.

Kolunun altından bakıyor. "Gerçekten mi?"

"Evet. Şimdi, geç oluyor. Hazırlanmalıyız çünkü mutfaktan sonra duşa ihtiyacım var.

Kalkıyorum, yatak odasına doğru ilerliyorum ve odanın geri kalanı kadar lüks olacağı kesin olan en-suite banyoyu hayal etmeye başlıyorum.

Abigail oturur. "Bekle, ya sen? Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum!"

sırıtiyorum "İstersen benimle duş alabilir misin?" Ekşi bakışında kaba öneriyi yumuşatıyorum. "Gelmek. Ben hazırlanırken otur ve benimle konuş.

Bu beni takip etmek için zıplamasına neden oldu.

BÖLÜM 6

H

hayır, hiçbir Lorenzo şovunu kaçırmayacağım. Ben aptal değilim, sadece biraz deli.

Ağzından çıkan her kelimeyi ezberleyeceğim, her

Kaslarının esnemesi, suyun vücuduna çarptığında çıkardığı her ses ve bunları daha sonra yeniden çalması. . . vızıltılı küçük arkadaşımın yalnız kaldığımda.

Benim yatak odamdan -bizim yatak odamızdan mı?- ve banyoya girdi, değerlendirerek etrafına bakındı. "Güzel," diyor sadece mermer, duşakabin, çift lavabo ve duvar aynası hakkında. "Güzel"den çok daha fazlası.

Biraz mahremiyet için kapıyı kapatmasını bekleyerek banyonun hemen dışındaki bir sandalyeye oturdum. Ama Avrupalıların çıplaklıkla ne kadar "önemli değil" olduğunu unutmuşum. Ya da belki sadece Lorenzo'dur?

Gömleğini omuzlarından çekip yere düşürdü ve dilim derinin genişliğinden dışarı sarktı. Boynunda ve kollarında devam eden dövmeler burada, omurgasının keskin çıkıntılarında ve sırtındaki düz kaslarda başlıyor.

Duşa girip suyu açmasını izliyorum.

"Ne bilmek istiyorsun?" diye soruyor Lorenzo, dikkatimi doğrudan ona çekerek.

Sanki gözlerim görsün diye zamanlamış gibi, keten pantolonu yere düştü ve parmak arası terlikleriyle birlikte onları tekmeledi. Giysilerinin birikintisi, omuzlarından topuklarına kadar tüm çıplak poposunu görebildiğim anlamına geliyor.*her yer* arasında.

Tanrım, kıcı ısırılmaya değer! Popo gamzeleri!

Biraz ses çıkarmalıyım, boğucu, utanç verici derecede şehvetli bir ses, çünkü muhtemelen tekrar, "Abigail? Ne bilmek istiyorsun?"

Aletin neye benzediğini bilmek istiyorum.

Geldiğinizde İngilizce mi yoksa İtalyanca mı konuştuğunuzu bilmek istiyorum. Bunu neden yaptığını bilmek istiyorum.

Sorduğum bunların hiçbiri değil. Duşa girip gözden kaybolduğunda, "Aşçılık yapmaya nasıl başladınız?" diye soruyorum.

Camın arkasından, "Çocukken bana Sofia Teyzem öğretmişti. Sanırım çoğunlukla beni meşgul etmenin ve beladan uzak tutmanın bir yoluydu. O zamanlar bile biraz cehennem gibiydim ve beni yanında tutmanın benim için iyi olacağını düşündü. O haklı."

Bir an sessiz kaldı ve sanırım işi bitti ama sonra ekledi, "Ben daha fazlasını isteyene kadar. Positano'dan ayrıldım - bunu hatırlamalısın. Söyle."

Görev bilinciyle tekrar ediyorum, "Positano. Nerede o?"

"İtalya'nın batı kıyısı. Ben oralıyım." Başımı salladım, ama o beni göremiyor, bilgiyi saklıyordum. "On sekiz yaşıma geldiğimde yıllardır ailem için her şeyi pişiriyordum - sıfırdan erişte, soslar vetereddütlübütün gün kaynayan ve bahçemizde taze sebzeler yetiştiren. Bir süre sonra oldu. . . rutin. Orada daha fazlası olduğunu biliyordum. Daha fazla tat, daha fazla baharat, daha fazla doku. . . sadece daha fazla Böylece çıktım. Avrupa'yı dolaştım, İspanya'da biraz zaman geçirdim ama lezzet profilleri benzerdi ve gerçekten farklı bir şey istiyordum. Almanya'yı, ardından Japonya'yı ve ardından Hindistan'ı geçtim. Kültür ve tarzın tadına bakmak için hiçbir yerde birkaç aydan fazla kalmadım. Kısa bir süreliğine Amerika'ya bile geldim, California fusion ve New York'un et lokantalarını keşfettim. Ama uzun bir süre sonra vatan hasreti çektim. İtalya'ya, başlangıca, köklerime döndüm. Avanti için teklifi orada aldım. Son birkaç yıldır, her gün Sofia Teyzemin derslerini onurlandırarak İtalyan yemeği yapıyorum.

"Vay canına," diye nefes alıyorum, birkaç ayda bir kökünden sökülüp taşınmayı hayal edemiyorum. "Şu sesler . . . berbat." Ellerimi ağzıma kapatıyorum. "Yani, harika."

Dušta derin bir kıkırdama yankılanıyor. "Göçebe yaşam herkese göre değil.

Ama diğerleri için tek yol bu."

Öne doğru eğilip dirseklerimi dizlerime dayadım ve sözlerini değerlendirdim. Gözümün köşesindeki hareket dikkatimi çekiyor. Daha yakından bakıyorum ve buradan düşün aynadaki yansımasını görebildiğimi fark ediyorum. Sis cam mahfazadan silinirse, Lorenzo'yu tüm çıplak görkemiyle görebilirdim.

Muhteşem. Sadece arka tarafını gördüğüm için bundan eminim.

Rapt, beyaz köpük pusunun Lorenzo'nun puslu lekesini kaplamasını izliyorum. Bulanık olsa da, elleri göğsündeki baloncuklara masaj yaparken neler olduğunu anlayabiliyorum. . . onun abs aşağı. . . kendini ele aldığı ve kendine birkaç iyi vuruş yaptığı yere.

Aman Tanrım! Kendini mi kandırıyor?

Elleri uyluklarını yıkayarak yürüyüşlerine devam edene kadar utandım. o zaman

bu sıcaklığın bir morarma olmadığını anlıyorum. Bu hayal kırıklığı. Gözümün önünde cesurca elini becermesini ve gözleri benimkilere kilitlenmişken serbest kaldığını bulmasını izlemek istiyorum.

Kalçalarımı birbirine bastırdım ve dürüst olmak gerekirse, Lorenzo daha akıllı olmadan kendime dokunup hızla kurtulmamın bir yolu olup olmadığını düşündüm. Klitorisime birkaç vuruştan başka bir şey sürmez, bundan eminim. Ama çaresiz kedim mantıklı zihnimle tartışırken ve ellerim kalçalarımın üzerinde gezinirken bile, su kapanıyor ve sahip olabileceğim tüm fırsatları kaçıyorum.

Lorenzo, beline beyaz bir havlu sarmış halde yatak odasına giriyor. "Abigail mi? İyi misin?" diye sorar, kaşları endişeyle çatılır.

Bu kadar kibarca soruyorsa çok çılgın görünüyor olmalıyım. Yanaklarımdaki kızarıklık, bu sabahlığın altında kalçalarımın arasındaki ıslaklığı ve kalbimin hızlı atışını hissedebiliyorum. "Evet, sıra bende."

Ayağa kalktım ve yanından geçip banyoya girdim. Ben de onun kadar cesur olmayı ve duş alırken kapıyı açık bırakmayı düşünüyorum ama o kadar cesur değilim. Bu yüzden ayağımla iterek kapattım, bornozumu düşürdüm ve duşa girdim. Soğuk bir duş.

Yine de önemli değil. Çok ateşlendim, su yerine benden buhar geliyor ve yaramaz bir düşünce beynimi çalıştırıyor. Lorenzo şimdi kapının diğer tarafında, benim onu gördüğüm gibi beni göremiyor. Eğer sessizsem. . .

Dudağımı ısırdım, duş duvarının serin fayansına yaslandım ve parmaklarımda dans etmesine izin verdim. Ön sevişme için zaman yok, bu sefer kendimle bile. Bu hızlı olmalı. Ortamda toplanan nemi alıp küçük bir daire şeklinde klitorisime masaj yapıyorum.

"Abigail?" Lorenzo'nun sesi kapının diğer tarafından sesleniyor.

"Evet?" dedim sesimin doğal çıkmasını umarak.

"Peki ya bizim hikayemiz? Biz nasıl tanıştık? Teklif ve düğün?" diyor.

Benim hayal gücüm mü yoksa kulağa garip mi geliyor? Sesi her zamankinden daha gergin. "Ah!" Yarı ona cevap olarak, yarı hassaslığıma dokunduğum için diyorum.

tomurcuk Güçlenmek için alt dudağımı ısırdım ve parmaklarım hareket etmeye devam ederken cevap vermeye çalıştım. "Mümkün olduğunca gerçeğe yakın tutalım. Courtney'nin düğününde tanıştık ve anlaştık.

O bitene kadar.

Zevk yükselmeye başladığında olumsuz düşüncenin uçup gitmesine izin verdim.

"Evet, sonra kumsalda evlendik. Sadece ikimiz, çünkü bugün böyle oldu."

Sesi kesinlikle boğuk çıkıyor. Onu kapının diğer tarafında, ben kendime dokunurken otuzbir çekerken hayal ediyorum ve bu fikir bile beni tahrik ediyor.

Daha.

"Ama daha erken olmalıydı, bugün değil. Hızlı . . . çok hızlı . . . birikiyor," diye nefesim kesildi.

Düğünümüze. Beyaz giyiyorsun ve adımı söylüyorsun."

Artık hayali bir düğünden bahsettiğimizi düşünmüyorum.

"Ve şimdi balayımızdayız, evdeki her şeyden ve herkesten uzakta mutlu bir şekilde. Sadece ikimiz."

Homurdandım ve bir esriklik dalgası içimi yalarken sessiz kalmak için kapalı dudaklarımı omzuma gömdüm. Klitorisime hafifçe vurmaya devam ediyorum, orgazmı serbest bırakarak ve aşırı uyarana kadar uzatıyorum.

Kulağa harika geliyor. Onu seviyorum, *gülüm* Lorenzo sessizce konuşuyor. O da rahatlamış görünüyor ve yine merak ediyorum.

Hemen yüzümü yıkadım ve kurulamak için duştan çıktım. Temiz bir havluya sarınarak Lorenzo'yu bulmak için yatak odasına giriyorum.

Sadece boş. Lorenzo mu? sesleniyorum.

"Burada. Sen duş alırken ben giyindim. Devam et ve hazırlan. Yakında burada olacaklar. Sesi artık oturma odasındaydı, beni düşüncelerimle ve tükenmiş bedenimle baş başa bırakıyordu.

Yine de haklı. Acele etmem ve hazırlanmam gerekiyor.

Archie'nin tatil seçeneği olarak seçtiği beyaz bir sundress'i giydim. İnce gazlı bezin altına ten rengi bir tanga giydim çünkü külotumu hatlandırmayan tek şey bu. Straplez elbise de sütyene izin vermiyor. Bu iki neden de elbiseye saçma dememin nedeniydi ama Archie haklıydı ve sadece iş kıyafetleri değil de yanımda olduğu için minnettarım. Biraz bronzlaştırıcı ve biraz maskara beni güneş tarafından öpülmüşüm gibi parlatıyor ve yele gibi gür saçlarımdan bir fırça çektikten sonra onları gevşek bir topuz yapıp boynumu açıkta bırakıyorum. Daha fazlasını yapmak için çok sıcak.

Ben oturma odasına girerken Lorenzo bana baktı.

"*AMAN TANRIM,*" O fısıldar. "*Güzel gülüm.*"

İtalyanca bilmiyorum ama az önce bana güzel dediğini biliyorum. İltifatı geri alıyorum. "Sen de hoş görünüyorsun."

Güzel?

Yemek için yeterince iyi görünüyor. Beyaz düğmeli bir gömlek ile bej pantolon ve şık ayakkabılar giymişti. Havasız ve sıkıcı olabilir, bir toplantı odasına layık bir kıyafet olabilir ama Lorenzo'nun giydiği gibi değil. Gömleğin yakasının düğmeleri açık, artı muhtemelen çoğu Amerikalı erkeğin giyeceğinden bir düğme daha var. Kolları dirseklerine kadar sıvanmış, kollarındaki ve saatindeki dövmeleri sergiliyor. Vurgulamak için gömleğin ön tarafının yalnızca bir tarafı içe katlanmıştır.

kemerinin esnek derisi ve pantolonunun dar kesimi. Sıradan, zahmetsiz Avrupa ateşinin özü.

Bana bir aslan gibi yaklaştığı kadar yaklaşıyor. Ve aptal bir ceylan gibi, hareketsiz duruyorum ve ona izin veriyorum. Lorenzo elimi yanımdan alıyor ve ilk gece yaptığı gibi sırtımı öpüyor. "Sen güneşten daha parlak, aydan daha derin, yıldızlardan daha güzelsin."

Ve denizden daha ıslak, Bence. Neyse ki, ağzım ve beynim ilk kez birlikte çalışıyor ve bu sefer bunu kendime saklamayı başardım.

"Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun değil mi? Tüm o romantik şeyleri söyle," dedim ona, çenemi eğerek. "Anladım. O sahtedir. Orada bulundum, bunu ailemle birlikte yaptım, ancak 'hisler' tuzağına düşmeyecek kadar zekiyim.

Diğer eliyle çenemi kaldırdı. "Ben italyanım. Biz romantikiz. Ben sadece ne düşündüğümü söylüyorum."

Benim hakkımda gerçekten o güzel şeyleri düşünüyormuş gibi konuşuyor ama ben onu bu pislğin içine soktuğumda nasıl düşünebilir?

"Bundan emin misin?" diye soruyorum, ona geri adım atması için bir şans daha vererek.

Cevap veremedi, kapı yüksek sesle çalınır. Emily ve Doug tam zamanında geldiler.

Lorenzo yaklaşıyor, vücudu benimkinden bir nefes ötede, "Güven bana?" diye fısıldıyor.

Ne sorduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama başımı salladım çünkü başka ne yapacağım? İyi yerleştirilmiş tek bir kelimeyle tüm sosyal çevremi ve muhtemelen profesyonel hayatımı havaya uçurabilecek biriyle akşam yemeğine gidip mutlu yeni evlilermişiz gibi davranacağız.

Lorenzo, sırtım duvara çarpana kadar beni geriye doğru yürütüyor. Nefesim kesildi, şaşırdım.

Ama işi bitmedi.

"Güven bana," diye emrediyor yumuşak bir sesle.

Ve bununla birlikte, üzerine binmek için beni seçti ve bir yumrukla sırtımı kapıya çarptı. *yumruk*. Arkamdan yüksek sesle çınlıyor.

"Siktir, Abigail. Hızlı, *gülüm*. Haydi sikim, arkadaşların gelmeden önce yoksa seni derinden ve sert bir şekilde becerdiğimi duyacaklar. Biz bu ilkel ve uygun yemekte otururken, senin bana boşalmanı ve benim sana boşalmamı istiyorum, karım.

Hem edepsiz konuşması hem de sikinin göbeğinin göbeğime baskı yapması karşısında nefesim kesildi.

"Öff." Kelimeleri çıkaramıyorum, zar zor tutarsız sesler çıkarıyorum ve Lorenzo başımı sabit tutmak için bir elini kalçamdan kaldırdı. Kaşlarından birini anlamlı bir şekilde kaldırarak gözlerimle buluştu.

Penisini hissetmeseydim, bunun ona ne yaptığını bile anlamayacaktım.

Vücudumdan akan ve beynimi erimiş yapışkan maddeye çeviren tüm ateş için,

açık gözlü ve bir planı var.

Göz kırpıyorum ve ne yaptığını anlıyorum.

Emily'nin yeni evli olduğumuzu düşünmesi gerekiyor ve yeni evliler durmadan ne yapıyor? Kahretsin.

Şimdi anladığıma göre, bana göz kırpıyor ve ben de ona gülümsüyorum.

Bana doğru itti ve ben kapıya sıçradım. "Evet, zor. . . aynen öyle," diye inliyorum.

Homurdandı, duşa daha yeni girmiş olmama rağmen aslında benim için çok şey yapan bir tempo buluyor. Çekirdeğimin ıslak sıcaklığından utanırdım ama aleti üzerime sıçradı. Beni becerdiğinde kendini kaptırması da hoşuma gitti, sadece oynadığımız şeyi ima ediyor.

"Al onu. Al beni Abigail," diye tısladı dişlerinin arasından. Bu etki için mi yoksa dizginleri o kadar sıkı mı tutuyor?

"Evet, İtalyan Aygırım!" Bağırdım, satın almak için omuzlarını tırmaladım.

"İtalyan Aygırı mı?"

Başımı sallayıp fısıldadım, "Bilmiyorum, yeni çıktı."

Duyduğu en komik şeymiş gibi sırıttı ve yeniden öfkeyle bana saldırmaya devam etti. "Bu kadar, *gülüm*. Benim için gelecek misin?"

Kahretsin. Ben.

Benim gibi . . . gerçek için

Aklı başında, mantıklı, makul herhangi bir kişi, küçük bir yüzü kurtarmak için kalçalarını eğerek onun darbelerinin gücünden uzaklaşırdı. Ben mi? Kesinlikle hayır. Bilakis, on altıncı yaş günü partimdeki midilli gibi ona binerek ona karşılık veriyorum. gülme . . inanılmaz bir patlama oldu. Sahip olmak üzere olduğum gibi.

..

"Evet evet. Orada, Lorenz-*Aah!*" Birkaç kısa vuruşla homurdanırken ve anlamadığım İtalyanca bir şeyler söylerken aleti klitorisimi gıcırdatarak beni kendine doğru çekti.

O mu? Öyle mi?

Dünya'ya süzülüp az önce ne olduğunu anladığımda, kapı bir kez daha çalındı. Bu daha sert ve daha gürültülü. "Hey Abi! Rezervasyonlarımız var, biliyorsun değil mi? Emily ormanın içinden bağırıyor, gerçekten Lorenzo'nun aletine yüksek sesle geldiğim yerden kelimenin tam anlamıyla birkaç santim ötede.

Ama o bunun yeni evli olmanın bir parçası olduğunu düşünecek olsa da, beni yere indirirken dizlerimin titrediğini ve bacaklarımın jöle olduğunu bilmesine gerek yok.

"Oh evet. Üzgünüm. Bir saniye." Sesim çok tiz ve Lorenzo'ya inanamayarak bakarken kıkırdamadan edemedim. Öyle görünüyor. . . gergin.

Kahkahalarım kahkahalara dönüşüyor. Aman Tanrım, diye mırıldandım. "İnanamıyorum..." Lorenzo'nun gözlerindeki karanlık ifadeye sustum. "Akşam yemeğine hazır mısın, Abigail?" Bununla birlikte kapıyı açarak beni bir rüyadan kabusa götürüyor.

HYEMEKEmlı ve Doug'ın bizi götürdüğü lüks yemek salonu. Mecburum isim hakkında yalan söylemiyorlar. Tabii buna açıkça Akşam Yemeğinin Yanında Seks demedilerse.

Sanki her romantik film damıtılmış, yeniden karıştırılmış ve bir seks kulübü dokunuşu verilmiş gibi. Bir duvar boyunca, parlak bir bar üstü ve gece geç saatlerde cinsel ilişki çılgınları atan siyah deri taburelerle tamamlanmış güzel bir aynalı bar varken, odanın ortası, diğer baştan çıkarma türlerine yol açacağı kesin olan bir dans pisti olarak açık bırakılmış.

Masa kabinleri bile özel ve samimi. Bir çift, kimsenin farkına varmadan tam anlamıyla sekse doğru oldukça uzun bir yol kat edebilir ve daha maceracı bir çift muhtemelen her şeyi halledebilir.

Hepsini çevreleyen, deniz melteminin boşlukta dans etmesine izin veren açık kapıların duvarından plaj ve deniz manzarası. Şu anda ayı göremiyoruz ama ışık hala sudan parlıyor ve garsonumuz dördümüzü daha büyük kabinlerden birine götürürken nefesimi kesiyor.

"Bu . . . güzel," diyor Doug, kelimeleri bulmaya çalışarak ve asla bir yarışmacı olmayacağını hemen hemen açığa vurarak aksak bir şekilde.*Tehlike!*

Tropikal bir tatile çıkan mükemmel bir Amerikalı olmasına rağmen deniyor. Tropikal bir gömlek giyiyor, saçları diken diken ve "yat kulübü" ve "iş kıyafetleri" çizgisinde yürüyen hakiler.

Dürüst olmak gerekirse, gömlek için ona kredi vermeliyim. Orkidelere ve tukanlara kadar saçma sapan tropikal bir gömlek. Ve orkideler güzel bir baskı. Keşke onları gömleğinden çıkarabilseydim ve onlarla bir şeyler yaratabilseydim.

*Hmm, acaba onu burada buldu mu? Biraz yaratıcı dikişle, çiçek yapacağım bazı daha gündelik işler için kumaşı şerit şeritlere dönüştürmek mümkün olabilir.*Bence.

Gömleğini beğendim, Doug, dedim ona. "Nereden buldun?"

Ne giydiği hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi aşağı bakıyor. Ah, bu mu? Sanırım annem benim için aldı. Tropikler için bir balayı hediyesi."

"Ah." Annesi kıyafetlerini aldı. Cidden? Yani, ben de annemle alışverişe giderim ve annem bana özel günler için hediyeler bile alır, ama bunu söyleyişindeki bir şey çocukça geliyor.

Emily boğazını temizleyerek bana hançerler fırlattı. "Güzel elbise," dedim beklediği gibi. Ama gülümsemenin gözlerime ulaşmasını sağlayamıyorum çünkü zerre kadar ciddi değilim. Emily'nin elbisesi döküldü, o kadar dar ki Likranın yırtılmadan nasıl bu kadar esnediğini sorguluyorum. Dürüst olmak gerekirse onun için endişeleniyorum çünkü oturduğunda, yemek yediğinde ya da hareket ettiğinde çökerse, tam bir Monty alacağız çünkü Emily'nin elbiseyi giydiği ve başka bir şey olmadığı, dişlerinin ana hatları net ve bacaklarının arasındaki kırıxıklığın gölgesi görünüyor.

Belki Balayı Emily, Lise Emily'den biraz daha tuhaftır?

Her neyse. Az önce süitimde olanlardan sonra, belki ben de biraz daha tuhafım çünkü hala yeni doğmuş bir bebek zürafa gibi titreyen bacaklarım üzerinde yürüyorum. Lorenzo'nun beni kendine çekmesi, tam olarak kapıya çarpması değil, kontrolü ele alırken beni kesinlikle orada tutması. . . ve sert vücudu bana bastırılmış, kasları gergin ve sertti. . . aletin kalın, nabız gibi atan sırtı pantolonunun içinden amcığma ve klitorisime sürtünüyor. Ve her zaman? Onu istedim. Gerçek olmasını istedim. Ve bir kısmı öyleydi. . . benim orgazm gibi

"*Gülüm mü?*" Lorenzo soruyor ve ben de ona hafifçe gülümseyerek göz kırpyorum ve kabinde yanına daha sıkı sarılıyorum. Masa, dağılmamıza yetecek kadar büyük, ama gerçek şu ki, tanıştığım hemen hemen en seksi adam olan Lorenzo ile, düşünebildiğim en romantik, baştan çıkarıcı ortamlardan birinde gerçek bir randevudayım. Gülümseyerek bir tutam saçımı kulağımın arkasına attı ve saçımı dağıtanın kendisi olduğunu düşündüğünü söyleyebilirim.

Seksi. çok seksi

Bununla ilgili tek olumsuz şey sahte olmasıdır.

Emily sessizce, Sanki aptalca sırlar fısıldayan kız arkadaşlarımsınız gibi, Biliyor musun Abi, odana geldiğimde şaşırdım, dedi. "Senin öyle olduğunu düşünmemiştim. . . yüksek sesle. Her zaman senin Goody Two-Shoes türünden olduğunu düşünmüşümdür. İyi bir küçük kız öğrenci gibi mi?"

Hakaretin sert olması gerekiyordu ama gerçek şu ki, okulda o kadar da iyi değildim. Oh, notlarım mükemmeldi ama Vi ve ben bir boka battık. Biz sadece bu konuda sessizdik. Ne yaptığımızı bilmemesi gereken insanların bilmesine gerek yok, anlıyor musun?

Lorenzo, "Aaa, şimdi harika bir fikir geldi," diyor, kontrolü eline alıyor ve bana bakıyor. "Bilirsin, *benim gülüm* Katolik okuluna gittim. Diz çorap ve at kuyruklu bir kız üniforması. . . eğlenceli geliyor"

Fantastik rol yapmayı tarif etme şekli, omurgamdan aşağı biraz heyecan gönderiyor ve bir avuç saçımı bir yandan eğreti bir saç örgüsü şeklinde çektiğinde yardım edemem ama biraz kızardım. "Tatlım, sen ve o güçlü iştahlar

senin. Doyumsuzsun.

Lorenzo bana için için yanan bir bakış atıyor, görünüşe göre yine gerçeklikle hayal arasındaki çizgiyi bulandırıyor. "Sana gelince,gülüm, çok fazla asla yeterli değildir.

Aramızdaki hava alev alev yanıyor ve Lorenzo elini dizime koyduğunda boğazım kuruyor. Dokunduğu yerden uyluğuma elektrik aktı ve çekirdeğim yeniden mırıldanmaya başladı.

"Kahretsin, Doug, neden yapmıyorsun... ." Emily kendini yakalamadan başlar. Sanki iyi bir ağrıymış gibi inleyerek Doug'a sokuldu. "Bir daha peşime düşmeden önce beni birkaç dakika uyar, tamam mı? Bilirsin, böylece sen beni çubuk kraker gibi bükmeden önce sıvı alıp gerinebilirim.

Doug'ın şaşkın bakışı bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.Oilişkilerinin bir parçası, ancak Emily, gelen garson tarafından bariz düzeltmelerini örtmeye çalışmaktan kurtuldu.

"Masa için bir şişe ısmarlayabilir miyim?" Lorenzo kibarca soruyor.

Doug ellerini iki yana açıp şaka yapıyor, "Parasını ödediğin sürece." Emily dişlerini gıcırdatıyor.

Lorenzo, garson kızla hızlı bir sohbet ettikten sonra bana döndü. "Son yeminlerimizi kutlamak için hafif ve köpüklü bir gül şampanyası seçtim.gülüm"

"Mükemmel," katılıyorum.

Doug araya girdi, "Öyleyse Lorenzo, neden Abi'yi aradın?gülüm? Demek istediğim, çiçeklerden hoşlanan o, değil mi?

"Rosapembe anlamına da gelir. Abi'nin teni de pembenin en güzel, en lezzetli tonu." Lorenzo gözlerimin içine baktı ve aniden kalçamı sertçe sıktı. Nefesim kesildi ve şaşkınlıkla sıçradım ve tek kaşını kaldırdı, o seksi sırıtışı yüzüne geri döndü.

"Pembe?" Emily kafası karışmış bir halde soruyor. "Her zaman yüzünün, ne bileyim, biraz solgun olduğunu düşünmüşümdür."

"Yüzünden bahsetmiyordum," diyor Lorenzo, Emily'nin gözleri açılınca kadar havada asılı kaldı.

"Ah . . . ohh, diye ekliyor Doug, gerçekten eğlenerek. "Sanırım, o zaman mantıklı, değil mi?"

Kahretsin, Lorenzo bu işte iyi. beni deli ederkenVeBu efsanevi, büyüülü evlilikte Emily'nin burnunu ovmak.

Konuyu fazla ileri götürüyor olabileceğimizden endişe ederek araya girdim. İhtiyacım olan son şey Emily'nin eve koşup şehir kulübünde sosyeteye yeni girenlere kırbaç ve zincirlerden hoşlandığımı söylemesi. Kıyıdan kıyıya her kadının Rihanna ile birlikte şarkı söyleyip onları heyecanlandırmasına rağmen, gerçek şu ki, kazaklı tiplerimiz beni yargılar.

bunun gerçekliğine sertçe.

Sözü Emily'ye vererek, "Bana nasıl tanıştığınızı anlatın," dedim. Sahnenin merkezinde olmayı, ilgi odağı olmayı sevdiğini biliyorum, bu yüzden bu kolay bir manevra.

Oh, şimdiye kadarki en tatlı şeydi, dedi Emily romantik bir şekilde, Doug'a gözlerinde yıldızlarla bakarak. "Okuldaydık -biliyorsun Stanford- ve ikimiz de aynı grubun parçasıydık. Sorority, kardeşlik, Genç Politikacılar, Girişimci Kulübü, bunun gibi şeyler.

Emily Jones'un bir siyaset veya girişimci kulübü toplantısında yapacağı tek şey, M-R-S Derecesini aramaktır. O da bulmuş gibi görünüyor.

Doug, "Az önce anlaştık," diye ekliyor. "Özellikle Emily gibi harika bir kız varken böylesine büyük bir adıma hazır olmam biraz zaman aldı. Ona değdiğimden emin olmak istedim," diyor sözlerinden daha anlamlı olan nişan yüzüğüne dalgın dalgın dokunarak, "ve 'Evet' dediğimizde hayatımın en mutlu günüydü." Emily'ye tatlı tatlı gülümsüyor ama sonra Lorenzo'ya dönüp kanka şakası yaparak tüm anı mahvediyor, "Ben CEO olana kadar. Nasıl olduğunu biliyorsun." Kıkırdaması düzleşiyor, onunla birlikte gülen başka kimse yok.

Doug beceriksizce boğazını temizledi. Peki ya siz ikiniz?

Lorenzo gülümseyerek hikayeyi anlatmama izin veriyor.

"Bir düğünde tanıştık," diye söze başlıyorum.

Emily hemen araya girerek Lorenzo'ya "Yemek şirketi siz miydiniz?" diye sordu.

Bu küçük bir kazı ve Lorenzo gözünü bile kırpmadan kazının sırtından yuvarlanmasına izin veriyor. "Hayır, kuzenim Violet'in misafiriydim."

Emily'nin zihninin parçaları bir araya getirdiğini görebiliyorum, bu yüzden kaçınılmaz sonuçlarını yakalıyorum. "Görüyorsun, Lorenzo, Courtney ve Kaede evlenirken bölgeye yeni taşınmıştı. Violet onu grubumuzla tanıştırması için davet etti ve konuşmaya başladığımızda her şey yolundaydı." Lorenzo'nun gözlerinin içine bakarak mutlu bir şekilde iç çekiyorum ve o hikayeyi anlıyor.

"Positano'daki evimde eski bir halk masalı vardır. Tanrı'nın gökleri ve yeri altı günde yarattığını ve yedinci günde dinlendiğini anlatır. Ama bir ara, o dinlenirken, meleklerinden biri yeni yaradılışı ziyaret etti ve arkasında onun güzelliğinden küçük bir iz bıraktı. Ve arada bir, o güzellik çok özel bir kadında insan şekline bürünür. En nazik kalp ve en tatlı ruh ile zarafet, saflık. Böyle bir yaratık bulup onu gelinim yaptığım için şanslıydım."

kutsal . . Bunun gerçek olmasını istiyorum. Bunu bana söylemesini, bu konuda doğru ve dürüst olmasını ve sözlerinin istediği gibi kalbimi almasını istiyorum. Çünkü bu . . . O bir sanatçı. O bir şair. O her şeydir.

Masanın etrafında sessizlik hüküm sürüyor ve Emily bile Lorenzo'nun sesindeki tutkuya veya sözlerinin güzelliğine gerçekten karşı çıkamıyor. Sonunda, Doug kadehini alır ve içkisinin geri kalanını geriye atarak şampanya kadehini yere bırakır.

Doug, başka bir adama karşı toplayabildiği kadar dürüst bir hayranlıkla, "Kahretsin, yemek yapmayı bırakmak istersen, şarkı sözleri ya da Shakespeare ya da onun gibi bir şey yazarak öldürücü olursun," dedi. "Sen Katoliksın, değil mi? Bu kadar saçmalık için günah çıkarmaya mı gideceksin?"

Gerginliği kırmak için doğru miktarda mizah bu ve Lorenzo hafifçe gülerek arkasına yaslandı. "İnan bana, Abigail her türlü kefarete değer. Ve şimdiden birkaç tane ödedim. Tüm meleksi ruhuna rağmen içinde biraz şeytan da var."

Beni gördüğünde ürperdim, kendimi açıkta ve savunmasız hissediyordum. Sadece bugün çok fazla bilgi paylaştığımız için değil, ilk gerçek konuşmadan sadece birkaç saat sonra birisine genellikle döktüğünüzden çok daha fazla bilgi değil, aynı zamanda tüm bu içgörüyü alıp daha da derin bir şey bulmuş gibi görüldüğü için. bende

Yiyeceğimizi kazarken sözlü mızrak dövüşünü duraklatarak yemeğimiz gelir. Lezzetli, ama ne olduğundan emin değilim. Lorenzo, garsona şef örneklemesini tercih edeceğimizi söyledi.

"İşte, şunu dene," diyor Lorenzo, beyaz, turuncu ve yeşil küçük karelerle kaplı düz sarı bir çipi kaldırarak. "Bence hoşuna gidecek."

Bir ısırık alıyorum, tadı ağızımda patlıyor. Taze, parlak ve keskin, biraz tuzlu. . . "Aman Tanrım," diye haykırıyorum ağız dolusu yemeğin arasında. "Bu ne? Çok iyi!"

İnlemem Emily'nin yeniden öfkelenmesine neden oldu, kızarmış beyaz balığından gözlerimi oymak istiyormuş gibi başını kaldırdı. Gülmekten kendimi alamıyorum - içten içe elbette. Ya 'şeklini koru' emri verdi ya da yeni şeyler denemekten çok korktuğu için, ama şef bize lezzet senfonisi olan yemekler gönderiyor.

Başka bir deyişle . . . kim harika? Ben harikayım! Ve Lorenzo harika!

Ve gerçekten, bu şef *Mükemmel*.

Kuşkusuz, yeniden alevlenen bu küçük savaşta bir kez olsun kazanan olmak iyi hissettiriyor. Çocukça biliyorum ama en iyi intikamın iyi yaşanmış bir hayat olduğunu söylüyorlar ve Emily'ye gösterdiğim de tam olarak bu. Aşağılamaları ve yargıları beni yıldırmadı ve hayatım gayet iyi, çok teşekkür ederim.

"İstakoz pan bati seviyorsanız, tatlıya kadar bekleyin, *benim gülüm* Lorenzo, Emily'nin duyamayacağı kadar kısık bir sesle kulağıma mırıldandı.

Gözlerimin içine baktı ve eğildi ve ben ne olduğunu anlamadan öpüşmeye başladık. Bu derin, duygulu bir öpücük değil ama dudaklara konan kibar bir öpücük de değil. Beni gerçekten istediğini düşündürecek şekilde öpüyor. Ya da yemek yapmakta olduğu kadar oyunculukta da iyi olduğunu.

Öpüşmemiz onun zevkine göre çok uzadığında Emily, "Öhö," diyor. "Bana düğününden bahset Abi. Dediğim gibi, bunun hakkında hiçbir şey duymadım ve tüm detaylar için ölüyorum.

Hakaret, düğünümün ya o kadar küçük ya da o kadar berbat olduğu ve bu kelimenin sosyal çevremizde dolaşmadığı talebiyle sarmalandı. Gerçek şu ki, olmadı çünkü hiç olmadı. Ama bunu keşfetmesine izin veremem.

Hızlıydı, Courtney'den sadece birkaç ay sonra. Ve bunu çevreleyen onca kargaşa varken," dedim, erkek ve kız kardeşimin düğünleri için uğraşmak zorunda kaldıkları çılgınlık ve dedikoduları kabul ederek, "Büyük bir iş yapmak istemedim. Ben sadece o kadar gösterişli değilim.

Emily homurdandı, sesi pek leydilere yakışmıyordu, ama sonra yaptığı hatayı örtmek için peçetesiyle dudaklarına zarifçe vurdu.

"Gizlice kaçtık ve evlendik," diyorum.

Gözleri kısıldı ve ona açtığım açıklığı bir an geç fark ettim. Kaçtın mı? Yavaşça nefes alıyorum ve başımı sallıyorum. Ah, seni zavallı şey, dedi, gözlerinde şeytani bir parıltıyla. "Bir kız hayatı boyunca düğün gününün hayalini kurar. Elbise, çiçekler, pasta, koridorda yürürken. Ve hepsini kaçırdın, zavallı şey. ne demek? Her zaman nedime, asla gelin değil. Buketi olmayan düğün çiçekçisi gibisin."

Çizgiyi aştı. Sözleriyle pek değil - bana daha önce çok daha kötü şeyler söyledi - ama ses tonu o kadar yanlış bir şekilde acıdı ki.

Hepimiz duyuyoruz, hissediyoruz ve masadaki gerilim artıyor.

"Bebeğim, herkes bunu istemez. Ve bütün günün en önemli kısmı gelin ve damattır. Diğer her şey sadece sos, değil mi? Doug, Emily'nin elini tutuyor ve gerçekten onun için hissediyorum. Buraya geliniyle balayı yapmaya geldi, Lorenzo'yla sik ölçme yarışmasına ya da karısıyla yakın dövüşe girip onun geçmişinden bir parıltıya girmek için değil.

Sesi, yüzü buruşan Emily'ye sertçe takıldı. Hiçbir zaman birinin ona alkış tutmasını hafife alacak türden biri olmamıştı, özellikle de kendisine çenesini kapatması söylendiyse. Kibarca yapılmış olsa bile.

Ama Doug'ın yanında olması gerektiğini biliyor. O onun kocası ve şu anda benimle oynadığı küçük oyun ne olursa olsun, eve birlikte gitmesi gereken kişi o olacak.

Masanın karşısından Emily bana dik dik baktı, hakaretler sessiz sohbetimizden yüksek sesle ve net bir şekilde geliyordu.

Ne yaptığını biliyorum Emily.

önemli değil beni durduramazsın Ve bunu biliyorsun.

Onu getirmek. Bu benim erkeğim ve bu konuda yapabileceğiniz hiçbir şey yok. Kaltak Gail Andrews.

Bana hep böyle seslenirdi ve sanki yüksek sesle söylemiş gibi duyabiliyorum.

Aniden, kabinin yan tarafında bir hareket gözüme çarpıyor. Daha yakından bakıyorum ve bembeyaz oluyorum.

Ben Meredith ve Claire!

Claire sanki bu gece için teslim olmaya hazırmış gibi mutlu ama yorgun görünüyor. Ancak Meredith, düşmanlarını ezmeye, onların önünde kazıklara çakıldıklarını görmeye ve çocuklarının ağıtlarını duymaya yeni hazır görünüyor.

Meredith, Lorenzo ile beni birlikte göremez. Tekrar olmasın. Çok şüpheli. Sert sorularındaki yargıyı şimdiden hayal edebiliyorum.

Çalışmak için mi buradasın çiçekçi kız? Ya da bulabileceğin en yakın adamla sürtüşmek, sana sahip olacak?

Ne yapacağımı bilemeden eğildim ve yüzümü neredeyse Lorenzo'nun kucağına gömdüm.

"İyi misin?" Emily masanın üzerinden sordu, kafası karışmıştı. "Ne yapıyorsun?"

"Belki o ufacak ıstakoz lokmalarının yanına biraz sosis alıyordur?" Doug öneriyor ve paniklemiş zihnimin karanlık bir köşesinde, bazı erkeklerin ve toplum içinde oral seks yapma saplantılarının ne olduğunu merak ediyorum.

Öte yandan, Lorenzo'nun kasıkları tam burada ve seksi, vahşi ve erkeksi kokuyor. O sert değil ama yarı yolda ve eğer dudaklarımı ovuşturursam. . .

Ben ne halt ediyorum?

Peki ya Meredith beni bir randevuda görürse? Ben bir rahibe değilim ve işe aldığım işi yaptığım ve iyi yaptığım sürece, işimin geri kalanı onları ilgilendirmez. Ama aynı zamanda, önemli bir iş toplantısından önceki gece beni görmelerini de istemiyorum. Bu tam olarak ne SweetPea'da ne de bende güven uyandırıyor.

Yukarıdan gelen fısıltıları görmezden gelmeye çalışarak masanın altına baktım. Bir şeyin seğirdiğini ve yanağıma bastırıldığını hissediyorum ve Lorenzo'nun da sertleştiğini fark ediyorum. Ya en azından ona biraz burnumu sokmam gerekecek ya da gerçekten ne halt ettiğimi açıklamam gerekecek. . .

Vay. Meredith'in stiletto'ları ile Claire'in sandaletlerinin dışarı çıktığını görüyorum ve doğrulup saçımı kulaklarımın arkasına atıyorum. "Üzgünüm çocuklar," dedim sırtarak. "Peçetemi düşürdüm."

Lorenzo gözlerinde bir soruyla bana baktı ama belli belirsiz başımı salladım. Daha sonra açıklayacağım.

Elini tutarak şansımı yeterince zorladığıma karar verdim. "Eğlenceliydi ama Lorenzo ve ben gerçekten yatmalıydık. . . şimdiki gibi."

"Ama daha erken!" Emily itiraz ediyor. "Hala yapabiliriz-"

"Uyuyalım demedim," diye ekledim, Lorenzo'yu kabinden dışarı iterken Doug gülüp Lorenzo'ya baş parmağını kaldırdı. "İyi geceler!"

"Yarın ne olacak?" Emily ayağa kalkarken beni dondurarak sordu. "Yani, her ne planladıysan, bütün gün olamaz, değil mi?"

Bok. Ahh. . . Pek sayılmaz," diye cevap verdim, programımın sabahın erken saatlerinde Meredith'le buluşmayı ve ardından Janey'le biraz hazırlık yapmayı içerdiğini biliyordum. Ardından, biraz güneşlenmek ve Salı günkü öğle yemeği için düzenlemeler hakkında konuşmak için öğleden sonra izin alıyoruz. Ama gerçekten, bu hafta işimin çoğu prova, düğün ve resepsiyon ve bu kadar erken buketleri bir araya getiremeyeceğim için yarınki işimin çoğu telefon görüşmeleri ve taze malzemelerimizin teslimatını teyit etmek olacak. "Biliyor musun, muhtemelen biraz takılırız."

"Dalga mı geçiyorsun? Balayındasın ve her anı planlamıyor musun? diyor Emily tuzağını kurarak. "Bir fikrim var. Doug ve ben yarın öğleden sonra kıyının hemen dışındaki özel bir adaya kanoyla gideceğiz. Özel kabinleri, besleyebileceğiniz flamingoları ve şimdiye kadarki en güzel arka planı var. Ya siz de gelseniz?"

Gerçekten, gerçekten reddetmek istiyorum ve Lorenzo konuştuğunda bunun imkansız olduğunu söylemek için ağzımı açıyorum. "Seninle saat kaçta lobide buluşalım?"

Ne düşünüyor?

Ona bakıyorum, şok ve biraz öfke. Bu tamamen senaryo dışıydı. Bu rol yapma işini bitirmek istiyorum. Özellikle de Meredith'le olan korkudan sonra. Yani, Emily'den intikamımı aldım. Görev tamamlandı.

Öyleyse neden bu saçmalığa devam ediyoruz? Bir daha böyle bir arada tutamam, orası kesin.

Ve gerçekten işe odaklanmam gerekiyor!

"Bu harika, Lorenzo. Saat ikiye ne dersin? Balkonda brunch yapacağız ve sonra gitmeye hazır olacağız. Emily bir yumruk daha atarak, tatil yerinin yemyeşil arazisine bakan romantik brunch'ına kıyasla benim 'takılma' planımın fena halde eksik olduğunu anlamamı sağladı.

Gözlerimi deviriyorum ama Lorenzo başıyla bizi selamlıyor ve Emily gülümsüyor. "Yarın görüşürüz!" Emily, Lorenzo elimi tutup beni yönlendirirken diyor. . . Pekala, yarısı beni Heat'in dışına sürüklüyor.

Asansöre bindiğimizde ona homurdandım. "Neden yarını kabul ettin?" diye soruyorum, sonunda öfkelenemedim. "Ne yapmaya çalışıyorsun, Lorenzo?"

Her türlü cevaba hazırım. Kayak yapmayı sever. O ve Doug'ın kardeş olabileceğini düşünüyor. Biraz aptalca olsa da, bronzluğu üzerinde çalışmak istiyor.

Ama onun dediklerine hazır değilim.

Lorenzo, "Çünkü seninle zaman geçirmek istiyorum," diyor, mutlak dürüstlüğü kafama bir şaplak gibi çarpıyor. "Bu sahtelik olmadan, birlikte olmak için hiçbir mazeretimiz yok. Ve akşam yemeği boyunca tek düşünebildiğim, daha önce seni kapıya çivilediğim için, dudaklarını istediğim gibi tatma şansım olmadı. Onları tatmak istiyorum, dilini benimkinde hissetmek, bacaklarını hissetmek istiyorum

gerçekten belime sarın.”

İçimden hararet fişkırıyor ama bu artık öfke değil. Hayır, saf, filtrelenmemiş şehvete geri döndük.

Ve sonra tüm bu fiyaskoyu daha da iyi hale getirebilecek tek şeyi söylüyor. “Ayrıca, gerçekten Emily ile tanıştıktan sonra... . onu kızdırmak, yıllardır yaşadığım en eğlenceli şey. Aruba'da yapabileceğim en iyi şey olabilir, özellikle de beni sana yakın tutuyorsa. Senin kendisinden aşağı olduğunu düşünüyor ve gerçek şu ki stratosferde bizden o kadar uzaktasın ki seni göremememiz gerekirken bunu sana her fırsatta hatırlatmak istiyor.

Ben . . . Konuşmayan. Bu sahte bir randevuda bir tür konuşma değil. Bu gerçek, otantik ve gözlerimin içine baktığında midemde bir bulanma hissediyorum. Hayır değil *bulanık*. . . gazlı, ışıltılı ve tatlı, ayak parmaklarımdan burnuma kadar gül şampanyasıyla doluymuşum gibi.

Bunu görüyor, beni görüyor ve olduğum gibi iyi olduğumu düşünüyor, bir Andrews'un olması gerektiği gibi olmadığım için eksik değil. Ve Emily'yi de olduğu gibi görüyor. Herkes onun sahte şekerli tatlılığına kanıyor ama ben değil. Ve Lorenzo değil.

Savunmalarım çöküyor ve tek yapabildiğim kekelemek. "BEN . . . Kanıyla ilgili ilk şeyi bilmiyorum.

Lorenzo kıkırdadı ve beni kendine çekti. "Merak etme. Sana göstereceğim ya da en azından kendi beceriksizliğimle dikkati senden uzaklaştıracığım ki endişelenmeyesin.”

Eğilip onu öpmek, teslim olmak ve beni almasına izin vermek istiyorum ama bir şey beni durduruyor. "Uhm, dinle, şu masa olayı mı? Meredith ve Claire içeri girdiler," diye açıkladım, Lorenzo'yla yapmak zorunda olduğumdan daha fazla numara yapmak istemiyordum. "Meredith bizi görebilirdi ve bir ilişkimizin olmasında yanlış bir şey olmasa da... . onun üzerimde hakimiyet kurmasını göze alabileceğim bir şey değil. Özellikle de gerçek olmadığı için."

kendime hatırlatıyorum. ona hatırlatıyorum. Tek bir neden için buradayız. . . çalışmak. Çiçeklerle ilgili düşüncelerim şu anda buketlerden daha aptalca romantikleştirilmiş pornolar olsa bile. . .

İpeksi taçyapraklarımı yayıyor, zevkimin tatlı nektarını tadıyor.

Lorenzo kıkırdadı ve yanağımı avuçladı. "Ne düşünüyorsun, *gülüm*?"

Saçma sapan düşüncelerimi kaybederek başımı salladım ve o sanki tüm bu süre boyunca zihinsel olarak buradaymışım gibi davrandı. Yani rol yapmak yok, Emily ve Doug hariç. Claire ya da Meredith bizi görürlerse, tesisten keyif alan iki müteahhit olacağız.

"Doğru," katılıyorum.

O gülümsemesi geri geldi. "O zaman yatalım."

Aynı odada kalırken birbirimizi zar zor tanıyormuş gibi görünmekle ilgili tartışmalarımın ne kadar aptalca olduğunun farkındayım.

Aynı yatak mı?

Hayır, kanepede uyuyor. Ben buna ayak uyduruyorum.

BÖLÜM 7

T

Işık çok parlak ve birkaç dakika daha uyumak için dua ederek göz kapaklarımı sımsıkı kapattım. Cidden, ekvatora daha yakın olduğumu biliyorum, ama bu güneşin başlaması gerektiği anlamına mı geliyor?

ölüm lazerlerini benim-

Hafif bir horlama, güneşin parıltısından çok daha hızlı uyanmamı sağlıyor.

Yine de, örümcek ağlarını aklımdan çıkarmaya ve hatırlamaya çalışarak kıpırdamadan durdum.

Lorenzo.

Yatağımda, yanımda, neredeyse yanıma sokulmuştu.

çıldırılmış olmalıyım Dün gece hararetle tartışılan tartışmamız sırasında müzakere ettiğimiz şey bu değildi.

"Kanepeyi al. Bu benim odam." Kararı verirken ayağımı yere vurmamak için sahip olduğum her şeyi alıyorum. Akşam yemeği harika, seksi ve romantikti ve cesurca benimle daha fazla zaman geçirmek istediğini söyledi, bu da kanımın hızlanmasına ve amımın kayganlaşmasına neden oluyor.

Ama yeterince güçlü olduğumu düşünmüyorum. Bu yüzden bu tepede ölüyorum. . . aynı yatakta yatmıyoruz.

"Kendine uygun. Paylaşmak istemiyorsan, paylaşmak zorunda değiliz. Bu çok kolay, ayrıca kara kaşlarının tuhaflığı bana elinde bir şeyler olduğunu söylüyor.

Yine de, kuş tüyü bir yastığın havada uçup yüzüme çarpmasını beklemiyorum. "Ne oluyor?"

Omuz silkiyor, gömleğini çıkarıyor ve dikkatsizce yere, valizinin yanına fırlatıyor. Son derece rahat bir şekilde bana, "Paylaşmak istemiyorsun ve sanırım kanepede uyumak için bir yastık isteyeceksin. HAYIR?"

Yastığı alıp geri atmak için eğildim. Ama benim nişan almam onunki kadar iyi değil ve onun yanından geçip bir lambaya çarpıyor. "Bok!" Bağıríyorum. Ama onu yakalıyor ve emin ellerle komodinin üzerinde düzeltiyor.

"Bunu senin Emily'n için yapıyormuş gibi yapıyoruz ve ben bir karyolada yatmıyorum.

benim odamda ya da seninkinde bir kanepede. Bu konuda yetişkin olabiliriz, Abigail. Bu yatak, bazı odaların boyutuna yakın.” Kulağa çok makul ve olgun geliyor.

Aferin sana pislik. Olgun olabilirsin ve gecenin bir yarısı sekse aç bir ayı gibi bana saldırmazsın. Aynı şeyi söyleyemem ve seni ve kendimi ayı spreyi ile püskürtülmekten kurtarmaya çalışıyorum.

Yatağın kenarına oturup ayakkabılarını çıkardı ve saçmalığım karşısında içini çekti.

O haklı. O olduğunu biliyorum. Sadece sekiz saat boyunca aletine saplanmamayı başarmam gerekiyor. Saate bakıyorum. . . eğer şanslıysam, bunu altı saat yap.

"Tamam aşkım. Ama sen battaniyelerin üzerinde uyuyorsun ve ben onların altında uyuyorum. Komik bir iş yok.

"Elbette." Sanırım bir anlaşmaya vardık ama bir kez daha ayağa kalktı ve pantolonunu yere atarak tekmeledi ve ardından iç çamaşırını gömleğiyle aynı yığın haline getirdi.

"Ne yapıyorsun?" diye bağıyorum.

O çıplak. Tamamen çıplak ve yarı sert. Ve sisli bir duş duvarının arkasında bulanık bir şekil değil. Hayır, Technicolor'da canlı, her oyulmuş kas ve mürekkep çizgisi, bacağından aşağı uzanan aletine kadar.

Gözlerim ona kilitleniyor. Saçları kısa kesilmiş ve düzenli, çok Avrupalı ve ben baktıkça uzuyor. "Hıh—"

Abigail. İsmim, sanki acı çekiyormuş gibi dudaklarında yumuşaktı ve gözlerine bakmak için yukarı baktığımda kendini avuçladı. "Çıplak uyuyorum. İstedğin gibi uyuyacağım ama zorlaştırıyorsun."

"Bunu görebiliyorum," diye mırıldandım, elini yeniden oynatmasını dileyerek.

Kıkırdadı, göğsünde karın kaslarını zıplatan derin bir titreşim ve ben kendime döndüm.

"Bok. Üzgünüm. Tamam, aynı yatakta yatabiliriz ama iç çamaşırı giymelisin. Külotlar, boxer'lar, dar beyazlar umurumda değil ama örtbas etmek zorundasın." Yoksa asla gün doğumuna kadar yetişemeyeceğim.

Bu benim son teklifim. Her iki satırda da uçup gitti ve tartışmama rağmen, gizlice yapmasını istedim. Ama bu . . . Bunu benim için yapmasına ihtiyacım var.

"Pekala, Mia Rosa. Onurunuz için, buna saygı duyacağım. Bu zaman."

Bana bu gecenin yanımda uyuyacağı birçok geceden biri olacağını söylediğinde içim ürperdi.

Sabah ışığında, bir bacağına çarşaftan tekmeleyerek ve kendini yeniden düzenleyerek tekrar horluyor. Battaniyeler onu muhteşem bir şekilde açığa çıkarmak için yol kenarına düştü ve örtbas etme talebimi yeniden düşünüyorum çünkü o boxer külotunun arkasında sabahlık odunu uzun ve kalın, gururla selamlıyor

gün de

Ve onu tamamen uyanmış görmek istiyorum. Dokunmak istiyorum. Tatmak istiyorum. Hissetmek istiyorum.

Belki biraz göz atabilirim? Dikkatli olursam uyuyabilir bile.

BT.

"Günaydın, Abigail. Aklından geçen her pis düşünce, yüzüne yazılmış, *gülüm* diye homurdandı, sesi uykudan pürüzlüydü. "Onu seviyorum, çok cesur ve istekli."

Yakalanmış!

Ama kaybettiğimde bile kartlarımı yere atıp masadan uzaklaşan biri değilim. İkiye katlarım. "Neden bahsettiğini bilmiyorum. Güzel gün doğumunda pencereden dışarı bakıyordum.

"Mmmhmm," diyor tek kelimeye inanmayarak. Rastgele uzanıp hayalarını kaşdı ve ben de hareketi takip ettim. Tekrar kıkırdayana kadar. Bu beni harekete geçiriyor.

Yataktan fırlayıp sabahlığımı kapıp kendi geceliklerimi giydim.

Süper kısa gecelik için teşekkürler, Archie!

Ama ben banyoya kaçamadan yatak odamın kapısı açıldı. Janey iki fincan kahveyle orada duruyor ve ağzı o kadar açık ki sinek yakalayabilir. Yine de hızla iyileşiyor, açık ağzı geniş bir sırtışa dönüşüyor. Günaydın patron. Günaydın, Boss'un siki du jour.

Janey!

Bardaklardan birini bana uzatırken hiç utanmadı ya da özür dilemedi. Sonra beni baypas edip diğerini Lorenzo'ya teklif etme cüretinde bulundu. "Bunun benim olması gerekiyordu ama sen alabilirsin. Siyah ve sen sertsin."

"Cidden? örtebilir misin?" Lorenzo kahve için başını sallayarak teşekkür ederken ikisine de bağırdım.

Janey, "Sabahları biraz huysuz oluyor," diye fısıldıyor, "ama sen buradayken, onun biraz daha soğuk davranacağını sanırdım. İş bitirmedığın sürece mi?" Kısık gözlerle gözetliyor. "Kaliteli bir aletle çalışıyorsun ama mesele sadece ekipman değil. Sen de işe koyulmalısın. Yetenek işe yaramadığında sıkı çalışma yeteneği yener."

Janey! Çıkmak!" diye bağırdım ve onu zorla odadan dışarı ittim. Kapıyı çarparak çarptığımda, Lorenzo yürekten gülüyor.

"Giyin Abs. Bir saat sonra toplantı için aşağıda olmamız gerekiyor. Şaka için zaman yok, Romeo," diyor Janey.

"Lorenzo," diye seslendi onu düzeltmek için.

Yine de yanlış konuştuğunu sanmıyorum. Adını biliyor ve beni tanıyor. Aşk ve romantizmi severim ve o Lorenzo'nun benim Romeo'm olabileceğini düşünüyor. Ama yaptım

o oyunda herkesin öldüğünü unutuyor mu?

Giyiniyoruz ve bu toplantı için duş alırken, diş fırçalarken ve kıyafetlerimizi giyerken odanın etrafında bir dans gibi samimi bir süreç yaşıyoruz.

"Sanırım birkaç dakika arayla ayrılmamız gerekiyor, bu yüzden ayrı ayrı varıyoruz. Bu şekilde daha az şüpheliyim," dedim Lorenzo'ya su geçirmez maskarayı kirpiklerime sürerken. Buradaki sıcaklık şiddetli ve Meredith çok şirret olursa kızgın gözyaşları dökebilirim, bu yüzden ağır iş malzemeleri bir zorunluluktur.

Bana kısık gözlerle bakmak için durakladı. "Herkes aynı anda gelecek çünkü toplantı o zaman başlayacak."

Kulağa çok mantıklı geliyor ama çok riskli geliyor. Orada onun yanında yürüyebileceğimden emin değilim ve geceyi nerede geçirdiğimiz konusunda domates suratlı ve bariz olmayacağımdan emin değilim. Tam olarak insanların düşündüğü gibi olmasa bile.

Cevap vermediğimde, Janey benim yerime yatak odasının kapısından cevap veriyor. "Sadece onunla devam et, ahbab. A-oyununda olması gerekiyor ve bu fırsatı mahvetmene izin veremem.

Başını sallıyor. "İyi. Ben hazırım, o yüzden şimdi aşağı ineceğim." Ama gitmedi. Hayır, makyaj masasına geldi, kollarıyla beni çerçeveledi ve beni dolaba bastırdı. Aynada gözlerimle buluşarak, "Bu toplantıya git *vebu* Abigail Andrews. Daha sonra benim olacaksın."

Şaşkın bakışlı bir Janey'nin yanından başını sallayarak geçer ve süitin kapısı açılıp kapandığında, Janey çığlık atar. Ah! Vay canına, Abs! Her şeyi duymaya ihtiyacım var. Her. Bekar. Şey."

Dün gece olanlardan bazılarını paylaşmak için ağzımı açtım ama elini kaldırdı. "Şimdi değil. Ne kadar açgözlü bir sürük olsam da, kışımızı harekete geçirmeliyiz. Lorenzo seninkini almadıysa? Bu sabah, özellikle vay canına erkeklik örneğiyle anal hikayeler anlatacaksan geç kalacağım. Bana Carly'nin çok sevdiği Cheerios'una uzandığını hatırlatan bir hareketle ellerini uzattı. *Bana ver bana ver bana ver*.

"HAYIR! Bunun gibi değil!" iddia ediyorum.

"Öyleyse sen, kapıdan dışarı. Şimdi." Janey şaka yapmıyor, kelimenin tam anlamıyla beni kapiya doğru itiyor.

Alt katta, Janey ve ben içeri girerken Meredith kaşlarını kaldırarak saatine bakıyor, hem zamanında hem de erken gelmemize rağmen. Oda dolu, beklediğimden çok daha fazla insan.

"Artık herkes burada olduğuna göre başlayalım. ." Meredith yönetiyor.

Odanın içinde dolaşarak soluna doğru yürümeye başladı. Makyaj sanatçıları, saç stilistleri, fotoğrafçılar, kameramanlar, güvenlik, sürücüler, bir DJ, müzisyenler, dekoratörler ve hatta Meredith'in asistanlarıyla check-in yapıyorum. Tanrım, bu ne berbat bir iş olmalı.

Lorenzo, resepsiyondaki fettuccine alfredo ile bitirerek, yaptığı yemeklerin hızlı bir özetini veriyor.

"Son ve en az. . . pardon! son derken *Olumsuz* azından tabii ki," diyor Meredith, bana sırtırken gözleri dans ediyor. Bu kesinlikle kasıtlıydı. *Bana karşı nesi var?"* Çiçekler."

İsterse aşağılık olabilir, önüme hakaretler savurabilir, bana 'çiçekçi kız' diyebilir ama ben her şeyin üstündeyim. Kontrolleri Janey ile yaptım ve her şey yolunda görünüyor. Kutular geldi ve sıralandı ve soğutuldu.

Öyleyse al, Meredith! Kontrol et, kontrol et, kontrol et.

"Mükemmel," dedi Meredith kötü bir şekilde. "O halde günlük listene basit bir ödev eklemem gerekecek, çünkü *sençok kapıldım*" Tartışmam için bana meydan okuyor ama buna gerek yok. Bana atacağı her şeyin üstesinden gelebilirim. Claire ve Cole öğle yemeğinde fotoğraf çekimi yapıyor. Masa için bir orta parçaya ihtiyacımız olacak, iğrenç bir şey değil," diye uyarıyor, sanki bu benim düzenlemelerimde bir riskmiş gibi, "ama daha çok romantik ve tropikal bir şey. Hizmete uygun bir şey yapabileceğinizden eminim."

Tabiki yapabilirim. Ve "hizmet edilebilir" olmaktan çok daha fazlası olacak.

Toplantı ertelendi, Janey ve ben çiçekli soğutucuya gidiyoruz. Ama köşeyi dönerken korkunç bir manzarayla karşılaştım - ayaklarının dibinde bir alet kutusu olan kirli tulumlu bir adam. Ama o korkunç bir şey değil.

Daha da kötüsü, soğutucunun açık kapısı ve hızla solup ölmekte olan çiçekler!

Yüzlerce gül, orkide, bebek nefesi, papatyalar... . ve bunlar sadece "normal" çiçekler. Yeri doldurulamaz özel sipariş düğünçiçeği ve yıldız çiçeği çeşitleri de bulunmaktadır.

Gözyaşları dökülmekle tehdit ediyor, biraz üzüntü ve biraz da öfke. İkisi de gözlerimi yakıyor.

"Ne oldu?!" Ellerim iki yanımda yumruk yaparken bağıriyorum. "Dün iyiydi!"

Yaşlı adam omuz silkerek sırtıyor. "Arızalar böyle çalışır. Bir dakika, iyiler. Sonraki, onlar değil. Soğutucu kompresör patladı." Yağlı saçlarını kaşıyor. "Daha bir ay önce kurdum."

Ah! Şimdi ne yapayım?" Duruma üzülme işe yaramaz, ancak bir çözüm bulmaya başlamak kesinlikle işe yarar. Tamirciye göre, ben tamamen iş adamıyım. "Çiçeklerim ölüyor ya da çoktan öldü. Birincisi, kullanabileceğimiz başka bir soğutucu var mı?"

Hüzünle başını sallıyor.

Çekil o zaman, dedim ona, yolumdan çekilmesine yardım ederek. Kapıdan çıktığında kapıyı çarparak kapattım. "İçeride mümkün olduğu kadar serin tutmamız gerekiyor. Ve acilen burada bir teknisyene ihtiyacım var. Burada ona cin gibi

Bir ağaç hışırdar ve seranın arkasına eğiliriz. donuyorum, bakıyorum

başımı tamamen sabit tutarken ve gözlerimin beyazlarının konumumuzu ele vermemesini umarak sola ve sağa. Seradan ayrılan hanımefendi, sığınağımızın yanından geçip tesise doğru yürürken bizi fark etmiyor.

"Neredeyse çöküyordu!" Fısıldıyorum.

Janey, "Karın kaslarını kaybediyorsun," diye uyarıyor. "Bugünkü fotoğraf çekimi için neden soğutucudaki çiçekleri kullanmıyoruz? Ölmeden önce onlardan iyi bir şey alabiliriz."

"Claire Johnson'ın düğünü için bir fotoğraf çekiminde yarı ölü, solmuş çiçekler kullanmıyorum," diye fısıltıyla bağırdım, sanki bu çok açık olmalıymış gibi. "Hadi."

Gerçekten biraz kaybediyor olabilirim ama Janey benimle geliyor. Sür ya da öl, ihtiyacım olan her şeye hazır.

Kapının arkamızdan sessizce kapanmasına izin vererek seraya girdik.

"Çok güzel," dedim nefes nefese. Sera, minik tomurcuklardan büyümüş örnekler kadar her türden bitki ve çiçeklerle dolu bir aşk emeğidir. Burada her birini inceleyerek saatler geçirebilirim. Ama bunun için zamanım yok. "Yayılmak. Kullanabileceğimiz bir şey bul."

Janey ve ben hiçbir kafiye veya sebep olmadan boşlukta çalışıyoruz, ama o ıslık çalıyor. Ona baktım, bir parmağımı dudaklarıma bastırdım. Hemen arkasına bakıyor ve ağzını açıyor, "Kuş gibi konuşuyorum."

Ah. Bu gerçekten çok akıllıcaydı. Özür diler gibi bir bakış attım ve o da ta-da hareketiyle ellerini yanındaki çiçeklere kaldırdı.

Onlar mükemmel! Cennet kuşları, canlı turuncu ve mavi ve bir adayı temsil etmek için tam da ihtiyacım olan şeyi hissediyorum. Birkaç tanesini kesmek için makası kullanıyorum ve ardından ağzımdan, "Koş!"

Janey ve ben seranın hanımını gözetleyerek gizlice dışarı çıktık ama olaysız geri döndük. Vakit kaybetmeden temiz bir vazo alıyoruz ve narin çiçeklerine zarar vermemek için çiçekleri hızlı ve dikkatli bir şekilde düzenliyorum.

"Ne düşünüyorsun?" Janey'e soruyorum. "Çok mu basit?"

Farklı açılardan bakmak için etrafında dolaşıyor. "Hayır, mükemmel. Sadelik, şeklin ve rengin parlamasını sağlayan şeydir."

"Hadi gidelim," dedim, vazoyu kaptım ve öğle yemeğine zamanında yetişmek için elimden geldiğince hızlı koşturdum.

Meredith'in aranjmanı getirmemi söylediği özel yemek odasına giriyorum. "İzin verirseniz?" Fotoğrafçıya soruyorum.

"Ah!" diye sevinçle haykırıyor. "Bu güzel! Kesinlikle bir ada aşk hikayesi anlatıyor. Onları masaya koy. Kameraya doğru açılı olmaları için istediğiniz ayarlamaları yapın." Büyük bir kamerayla tripodu işaret ediyor.

ekli.

Meredith fotoğrafçıya yaklaşır ve konuşmaya başlarlar. Meredith'in dudakları kaşlarını çatarak birbirine bastırdı, sanki olgun bir osuruk kokusu almış gibi burnu kırıştı. Düzenlememden etkilenmedi. Bu kadarı belli.

"Gidebilirsiniz, Bayan Andrews. Çiçekler en azından söylemek gerekirse basit. Umarım öğle yemeğinin en önemli parçaları, vazoda kırılmış bir çiçek değil, standartlara daha uygun olur.

Gr. Onu öldürme.

Belki onu biraz öldürür.

İkimizin de güvenliği için, gitmek üzere olduğum yerde dönüyorum ama Claire çekime girerken yanımdan geçiyor. Beyaz bir elbise giymişti, beklediğimden daha resmiydi ama büyüleyici görünüyor.

Claire'in seti gördüğü sırada arkamdan kulak misafiri olduğumda, "Her şey çok güzel! Gah, asıl çekime başlamadan önce birkaç özçekim yapayım ve canlı yayın yapayım, tamam mı?

Bir ünlünün hayatı böyledir. Yine de onu suçlayamam. Takipçilerini gerçekten önemsiyor ve onlarla konuşmaktan zevk alıyor gibi görünüyor. O gerçek anlaşma.

"Selam Abi!" Claire arkamdan seslendi.

Anlaşma yüzünden azarlanacağımı düşünerek yavaşça geri döndüm. "Evet?"

"Bunlardan daha var mı sende?" Cennet kuşlarını işaret ediyor. "Birkaç atış için saçıma bir tane takmak isterdim ama senin işini bozmayı aklımın ucundan bile geçirmezdim."

"Birkaç tane fazlam var. Gidip onları yakalayayım. Hemen döneceğim," söz veriyorum önemsiz bir gülümsemeyle.

Görünüşe göre Janey ve bende bir tane daha var. *İmkansız görev* çekmek için dublör.

BSOĞUTUCU TARAFINDAN ACK, bakım görevlisi başka bir adamla birlikte duruyor. Haki, ada ağırlıklı takımına bakılırsa, bu menajer olmalı. Gerilmiş yüzüne bakılırsa, benimle uğraşmaktan benim onunla olduğumdan daha mutlu değil.

"Bayan Andrews, size söyledim. *talep edilen* benim varlığım."

Benim gözünü korkutabileceği tatlı, huysuz bir kız olduğumu düşünüyor. Ama daha fazla yanılamazdı. Ben baştan sona bir Andrews'um ve Meredith'le başa çıkabilir ve bu düzenlemeyi olması gereken yerde, zamanında yapmak için ne gerekiyorsa yapabilirsem, büyük ölçüde çuvallamış bir menajerle kesinlikle başa çıkabilirim.

"Emin oldum *geçen hafta* Johnson-Kennedy düğünü için ihtiyacım olan tüm çiçeklere sahip olacağımı. Buradaki ilk sabahım ve ekipmanınızın arızalı olduğunu

görüyorum

büyük bir kısmını kaybetmeme neden oldu. Şimdi, adanın sahibini, diğer tatil yerlerini veya bu adadaki her çiçekçiyi aramanız veya hatta onları bir sonraki adadan bir kiralık uçakla uçurmanız umurumda değil. Günün sonunda o çiçekleri değiştireceksin çünkü önümüzdeki birkaç gün buketleri anında bir araya getirmeye çalışarak ortalıkta dolaşmayacağım.

Gerçek şu ki, muhtemelen onu da yapacağım. Ancak adaya çiçek getirmek gümrükle birlikte uzun ve zor bir süreçti, bu yüzden zaten burada olanın işe yaraması gerekecek. Ne ile çalıştığımı görebilmem için dağınık konumlarından tek bir merkezi soğutucuya ihtiyacım var.

"Hanımefendi, bunun stresli olduğundan eminim, ama lütfen sakın olun," diyor müdür, kontrolü yeniden kazanmaya çalışarak, ama açıklarken ağır bir küçümsemeyle, "Sizi temin ederim ki bunu düzelterek. Ama bu geceye kadar imkansız. Mantıklı olmalısın." Garip bir kahkaha atıyor, sanki benim çiçek isteğim, gökkuşağı yeleli, şeker yiyip pamuk şeker sıçan efsanevi bir tek boynuzlu at istemekten kaynaklanan bir öfke nöbeti olabilir gibi.

Sesim buz gibi soğuk, tonum ölümle tehdit ediyor. Onun değil, işi daha da kötü olabilir. "Sanırım benim son derece makul olduğumu anlayacaksın, kesinlikle Meredith Wildeman'dan daha mantıklıyım. Şu anda, sizin, Casa del Mario'nun yasal olarak bağlayıcı sözleşmenizde belirtildiği gibi tatmin edici bir mekan sağlayamadığı konusunda bilgilendirilmedi. Bay Kennedy ve Bayan Johnson da şu anda, sizin sorununuz nedeniyle, özenle seçilmiş çiçeklerinin hiçbirinin bekleyen evliliklerinde olmayabileceğinin farkında değiller. Tatil yerinize olan inançlarını kaybetmelerinden nefret ederim, özellikle de bu düğünün ne kadar yüksek profilli olduğunu düşünürsek." Üzgün bir şekilde soğuğa bakıyorum.

Menajer köşeye sıkıştığını biliyor. Ben onun başa çıkması için en nazik seçeneğiyim. Ve açık olmak gerekirse, ben iyi ya da saf değilim. Bunu müvekkilim için doğru hale getirmek için ne gerekiyorsa yapacağım. Bir el arabasını o seraya götürmek ve her çiçeği kökünden kesmek olsa bile.

Üzgünüm Edward! Şimdi daha iyi biliyorum, ama çaresiz zamanlar. . . Umutsuz önlemler, biliyor musun?

İç çekiyor. "Alabildiğim kadar çok çiçek alacağım." Kaşlarını kaldırıp sessizce daha fazlasını talep ediyorum. "Bu öğleden sonra burada olurlar."

"Teşekkür ederim." Onun şartlarını kabul ediyorum. "Soğutucu da tamir edildi yoksa restoranınızın buzdolaplarından birini devralacağım."

"Yapamazsın!" o direniyor.

Gözlerimden hançerler fırlatabilseydim, durduğu yerde ölü bir adam olurdu.

"Çok iyi. Gün içinde tamir edilecektir."

Janey gülmeden önce asansöre binmemizi bekliyor.

"Aman Tanrım! Godzilla Rampage'ı kışına attığında kendine işeyeceğini düşünmüştüm. Hassas dilim ve zar!" diye haykırıyor, keskin karate darbeleriyle havayı yarıp geçiyor. "Bu harikaydı,*Bayan Andrews!*" Üstüme geçebileceğini sanan ama tavuk oyunumuzda ezilen menajeri taklit ediyor.

Oldu. Ama en başından böyle olmamalıydı. Ve şimdi, Lorenzo ile kanoya gidemeyecek kadar meşgulüm.

Dün gece bana sormadan buna evet dediği için ona kızmıştım ama açıklayınca kabullenmiştim. Şimdi, onu kaçırdığım için hayal kırıklığına uğradım, ancak kesinlikle bir doz daha Emily olmadan da yapabilirdim.

"Lorenzo'yu iptal etmek zorunda kalacağım. Bu öğleden sonra planlarımız vardı ama buna odaklanmalıyım. Bu çok önemli.

Janey kararlı bir şekilde başını salladı. "Hayır, iptal etmeyeceksin. Evet, bu berbat ve ciddi bir kümelenme olma potansiyeline sahip, ancak önümüzdeki birkaç saat içinde bu konuda hiçbir şey yapamazsınız. Müdür çalışıyor ve ben çalışıyor olacağım, o yüzden gidin ve keyfini çıkarın. Israr ediyorum. Sen bunu hak ediyorsun."

"Olamaz," diye itiraz ediyorum. "Saçmalama. Bu öncelik."

Janey kolunu omzuma atıyor ve kulağıma fısıldıyor.

"Sahip olmanız gereken en yüksek öncelik, amınızın pasını temizlemek. Hiç eğlenmeyeli, hatta eğlenmeyeli uzun zaman oldu. Git Abs. Bunu halledebilirim ve yapamazsam seni ararım. Kız İzci sözü." Elini kaldırıyor, besbelli hiç Kız İzci olmamış. Bilakis, kendi savunmasında tanıklık edecek gibi görünüyor ki sonraki sözleri beni endişelendiriyor. "Ayrıca, sanırım birkaç çiçek daha koparabilir miyim diye görmek için o serayı tekrar ziyaret edeceğim. Benimle olursan, ikimiz de tutuklanabiliriz. Ama olay olduğunda tanıklarla birlikte suyun dışındaysanız, makul bir inkar edilebilirliğiniz olacaktır.

Janey.

"Merak etme, bunu anladım. Sadece git bir mazeret bul. . . ve biraz sık, gerisini ben hallederim.

"Emin misin?"

Cevap olarak, tableti elimden aldı ve listede kendisi aşağı inmeye başladı. Bir saniye sonra yukarı bakıyor. "Hala burdasın?"

Güzel, anladım. Ayrılıyorum. Sadece son bir şey. . .

Janey'nin yanağını öpüyorum. "Sen en iyisisin kızım. Hatırlat da eve gidince sana zam yapayım."

Bunu yapmamın hiçbir yolu olmadığını bildiği halde benimle olduğu yerde kalmaya son derece istekli bir şekilde gülüyor.

BÖLÜM 8

Esmar'ın sesi eğitimli bir tenorun mükemmelliğiyle yükselip alçalırken, hayretle başımı sallıyorum. Adam yaklaşık bir saattir durmadı, güçlü sesi klasik bir opera gibi gürledi. duşta pop şarkı söylüyor. Ve bu akşamki yemeğe hazırlanırken bile tek bir notayı bile kaçırmadı.

"Hey Esmar, zalim kaderden daha mutlu bir şeye geçebileceğimizi düşünüyor musun?" Soruyorum.

"Ooh, meydan okumaya meydan oku!" Gilberto alkışlıyor.

Esmar güler. "Üzgün olabilirsin ama bunu sen istedin. Fransızca konuşuyorsun?" Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok ama tüm mutfak personeli bilmiş gülümsemelerle bir Esmar'a, bir bana bakıyor.

"Biraz," diyerek geçiştirdim. Buradaki çok kültürlü mutfakta muhtemelen en az on beş dil konuşuluyor ve İtalyanca benim ana dilim olmasına rağmen, Avrupa'daki seyahatlerim bana birkaç dilin daha temellerini öğretti.

başım belada olabilir Ama şu anda bu mutfaktan başka bir yerde olmak istemezdim. Meredith'in bu sabahki toplantısından sonra, günümü en iyi nasıl geçireceğimi düşündüm. Bugün düğün misafirleri için pişirecek yemeğim yok çünkü tesisin mutfakları bunu önceden planlandığı gibi hallediyor ve plaj beni çağırırsa da, bu öğleden sonra kanoya binmeden önce yanmak istemiyorum. Zeytinden tamamlanmış olabilirim ama buradaki güneş şiddetli ve affetmez. Esmar'ın mutfağı, onu izlemek, ondan bir şeyler öğrenmek, yemeklerini tatmak ve yemek yemek için gittiğim yerd*ruhunu öğrenmek*, onun dediği gibi.

Saatler sonra, bir patlama yaşıyorum ve kendimi evimde hissediyorum. Ta ki Esmar kendi hayal gücüyle yarattığı yeni bir şarkı söylemeye başlayana kadar. . .

*Ah, teni çok solgun güzel bayan,
Bırakın parmaklarım hamurunuzda
çalışsın.*

*başarısız olmayacağım Seni ileri geri yoğuracağım,
Bütün gece yukarı ve aşağı. Ve sen mükemmel olduğunda*

Al dente, sosum sana iyi gelecek!

Her mısra daha komik, daha müstehcen ve daha açık hale geliyor. Sonunda, kendimi kesmeden önce bıçağımı yere koyarak pes etmem gerekiyor. Bu şarkının sonu için bir işaret ve ben karnımı tutarken herkes Esmar'ı alkışlıyor, kahkahalarla gülüyor ve nefes alamadığım için bayılmamaya çalışıyorum.

"Tebrikler, çoğundan daha uzun dayandın!" biri seslenir, kendi kendine güler. "Ama sondaki sarımsak düğümü ve onu tereyağında yıkamasıyla ilgili o satırlar... . paha biçilemez!"

"Bunu nasıl buldun?" Esmar'a soruyorum.

Omuz silkiyor, ince jicama dilimleri keserken bıçağı hiç durmuyor. "Ben de biraz seyahat ettim. Birlikte çalıştığım bir Fransız şef, bizi eğlendirmek için şarkı sözleri yazardı ve bu, buradaki yeni çalışanları selamlamanın eğlenceli bir yolu haline geldi."

"Onları sislemek mi istiyorsun?" Gülümseyerek söylüyorum, hala içten içe kıkırdıyorum. "Sen to-mah-to diyorsun, ben-may-to diyorum," diye cevaplıyor kolayca.

Ve öğle yemeği servisinde birlikte çalışmaya, birbirimizin arkadaşlığından keyif almaya ve biraz gösteriş yapmaya devam ediyoruz. Şefler için gösteriş, nasıl öğrettiğimiz, nasıl öğrendiğimizdir.

Askerlik biter bitmez Esmar beni işten çıkarıyor. "*Mashi Danke*. Teşekkürler Şef ama seni şimdi mutfağımdan kovmak zorundayım. cennettesin Git adanın tadını çıkar."

Bu tekliften yararlanıp hızla yıkandım ve Abigail'in odasına geri döndüm. Odamız.

Bunun sesini beğendim. Kahretsin, bu sabah büyüleyiciydi - bütün gece savurmaktan ve dönmekten karmakarışık olan gür saçları, uykudan kanlanmış gözleri ve incili göğüs uçlarını gizleyemeyecek kadar ince geceliği. Ve onun bariz arzusu ve vücudumdan aldığı zevk.

Onu o şekilde görmek hoşuma gitti, sergilediği kabadayılığın ve ışıltılı dikkat dağıtıcılar gibi taktığı savunmaların arkasına bir bakış.

Odayı boş buluyorum ve küçük bir endişe kök salıyor. *Beni ekecek mi?*

Hazırlanıyorum, tamamen düşünmeye istekli değilim. Sağlıklı bir güneş kremi tabakasıyla mayo ve atlet giydikten sonra kanepeye oturup saate bakıyorum. Bir otuz gelir ve gider ve kök, küçücük bir öfke yaprağıyla karışık küçük bir sinir filizine dönüşür. Tesisini araştırmam gerekirse, onu bulacağım. Hiçbir şey olmazsa, bu gece nerede uyuyacağını biliyorum. . . hemen yanımda

1:45'te kapı hızla açılıyor ve o koşarak içeri giriyor. "Üzgünüm! Üzgünüm! Sabahıma inanamazsın. Ben hazırım!"

Ama koşarak yanımdan geçip yatak odasına girdiği için buna inanmakta zorlanıyorum.

Janey başını sallayarak daha makul bir hızla onu takip ediyor. "Gerçekten çok boktan bir gündü, bu yüzden ona karşı yumuşak davran." Düşünürcesine başını eğiyor. "Aslında, belki sertleşirsin? Buna ilgi duyabilir.*bam-bam-bam*" Sanki hayali bir saçı tutuyormuş gibi bir elini yumruk yapıyor ve açık avucu önündeki boş havaya şaplak atarak tam bir tablo çiziyor.

Kulağa ne kadar cazip gelse de, söylediği başka bir şey çok daha acil bir endişe kaynağı. "Bugün ne oldu? Sorun nedir?"

Janey başını sallıyor. "Paylaşmak ona kalmış. Aslında, ilgileniyor mu merak ediyorum ama seninleyken her şeyi unutması mı yoksa sana bir şeyler anlatmak istemesi mi daha anlamlı bilmiyorum. Sanırım ben bu yapılacaklar listesinde köle gibi çalışırken o çıldırmam diye bunu düşüneceğim. Son kısım, Abigail duymasın diye fısıldadı.

"Sen iyi bir arkadaşınsın, iyi bir ortaksın. Ona iyi bak," dedim samimiyetle.

Janey'nin omuz silkmesi kolaydır. "Birbirimizle ilgileniyoruz. Bu notta. Yüzü anında saf bir tehdide dönüşüyor. "Onun saç telini bile incitsen, kalbinde küçücük bir çatlak bıraksan, seni mahvederim. Yapabileceğiniz tek şey, rahmini kaburgalarına bastırmak.*eğersenden* istiyor.

göz kırpıyorum. "Şey. . . Bu bilmediğim bir Amerikan örtmecesini mi? Kulağa acı verici geliyor.

Kapı açılıp Abigail tekrar koşarak dışarı çıkarken, "Sadece ona zarar verme," diye özetliyor.

"Hadi gidelim!"

Mor koşu şortu ve parlak pembe bir atlet giyiyor. Kollarının altından turkuaz bir mayo görünüyor ve saçları artık başının üstünde toplanmış. O, böyle bir inceliğin nasıl doğduğunu keşfetmek için karmaşıklık katmanlarını birbirinden ayırarak örneklemek istediğim bir renk ve enerji cümbüşü.

Ama bunun beklemesi gerekecek çünkü kano randevumuza geç kaldık.

BENN LOBİ, Emily ve Doug alçak, beyazlardan birinde bekliyorlar minderli hasır kanepeler.

Emily ayağa kalkarken öfkeyle, "İşte buradasın," dedi. Ama gözlerini kırıştırarak dostça bir gülümsemeye geçti ve "Biz de geç kaldık, o yüzden birbirimize kapıldık. Değil mi Doug?"

O da ayağa kalkıp elini Emily'nin beline koydu. "Oh evet. Brunch lezzetliydi. Bu krepleri içinde hindistancevizi gevreği ile yaptılar. Çok iyi." Diğer eliyle düz karnına vurarak inledi.

Emily iç çekti ve bizim yaptığımız gibi yeni evli seksi zamanlarında Abigail'in burnunu ovmaya çalıştığını fark ettim. Kısasa kısas tarzı. Ama istemeden, Doug bilgisizce hareketini geri çevirmedi.

"Hindistan cevizli krepler kulağa nefis geliyor. Onları denemek zorunda kalacağım. Bunu yapmak için zihnime not alıyorum. Yiyecekleri, özellikle de başkalarının eğlenceli bulduğu yiyecekleri denemekle her zaman ilgilenmişimdir. Ancak çoğu insanın tadının güzel olup olmadığına karar vermek için çiğneyip yuttuğu yerde, ben bir şeyi iştah açıcı yapanın ne olduğunu bulmaktan zevk alıyorum.

Emily, "Rezervasyonumuz iptal edilmeden dışarı çıkalım," diye homurdandı. Görev bilinciyle onu kuma kadar takip ediyoruz.

"Hey! Sizler benim saat iki kanocularım mı?" bir adam sorar. Bir sörfçüye çok benziyor - başının bir hareketiyle geriye attığı sarı, dağınık saçları, koyu bir bronzluk ve boynuna deri bir kordonla bağlanmış bir deniz kabuğu.

"Evet," diye yanıtlıyor Doug.

"Harika ahbap. Ben Dylan. Bugün bu macera için rehberiniz olacağım. Her şey sırayla. Daha önce kimse bir köpekbalığının burnuna yumruk attı mı?"

Sanki bu, önümüzdeki birkaç saat içinde ihtiyaç duyabileceğimiz gerçek bir yaşam becerisiymiş gibi, anlamsızca söylüyor.

"Sahibim." Elimi ilkokuldaymış gibi kaldırdım. Tüm gözler şok içinde bana döndü ve anın uzamasına izin verdim. "Şaka yapmak."

"Kardeş!" Dylan, "Beni buna ikna ettin. Hikayeyi anlattığını duymaya hazırdım. O bir yumruk tutuyor ve ben yumrukluyorum.

Diğer herkes kıkırdar.

"Doğru, açıklığa kavuşturmak için söylüyorum, son çare dışında köpekbalığı yumruklamak yok." Bence şaka yapıyor. "İçinizde kanoya binen oldu mu?"

Emily bu sefer elini kaldırıyor. "Doug ve ben bir kez romantik bir hafta sonu kaçamağı yapmıştık." Sanki düzenli olarak mum ışığında seks için gezilere çıkıyorlarmış gibi, önemli olmaması gereken bir cevap veriyor. Ama ben Abigail'in hiç kanoya binmediğine dair kafasını sallamasına odaklandım. Bu aslında bilmek istediğim bir bilgi parçası.

"Öyleyse temel konuların üzerinden geçeyim ve herkes kendini yengeç gibi rahatladığında suya gireceğiz. Kumda bir çömelme yapın ve başlayalım," diye talimat veriyor Dylan.

Hepimiz oturmak için hareket ettik ama Dylan takla atarak havada döndü ve oturmuş bir pozisyonda yumuşak kumun üzerine indi. "Başarmak!" yumruk pompasıyla haykırıyor. Şaşırmış görünüyor, ama güvenli bir şekilde ineceğinden emin değilse kendini havaya fırlatmayacağı kesin?

"Bayanlar, erkeklerinizin bacaklarının arasına oturursanız. Utanmana gerek yok, hepimiz bunun senin balayın olduğunu biliyoruz, diye dalga geçiyor Dylan. "Elde etmek *Tümü*yukarıda."

Bacaklarımı açtım ve Abigail sırtını göğsüme yaslayarak beşiğine geri döndü. Kollarımı karnına dolayıp onu daha sıkı kendime çekiyorum. Tatlı şok nefesi seksiydi ve kışını aletime sürterek hafifçe kıpırdaması şaşırtıcı ve çok ateşliydi.

“gülümKulağına doğru homurdandım.

Dylan sırtıyor ve yeni evlilerin kano dersi kisvesi altında birbirlerini hırpaladıklarını görmeye ne kadar alışık olduğunu merak ediyorum.

Sözüne sadık kalarak, bizimle kano sporunun temellerini anlatıyor. Zamanlama ve kürek pozisyonu hakkında çok şey var ve hatta bir ekip olarak birlikte çalışmak hakkında daha fazlası var. "Evlilikte olduğu gibi, kayıkta olduğu gibi," diye bilgece tonda.

Ve sonra, tüm özgüven eksikliğimize rağmen, suyun içindeyiz.

Abigail ve ben bir kayıkta, Emily ve Doug başka bir kayıkta olmak üzere özel adaya giden yolu bildiği için liderliği Dylan alıyor.

İlk başta garip geldi ve Abigail ile ben devrilme tehlikesiyle karşı karşıya kaldık. Ama sakın, temiz suda kürek çekerken bir denge bularak kendimizi sabitleriz.

Ortak bir hedefe doğru bir takım olarak çalışmak doğru hissettiriyor. Giderken Dylan bize adadan, tatil beldesinden ve buraya nasıl geldiğini anlatıyor.

"Cali'de sörf yapıyordum, dostum. Haklı dalgalar orada. Ama bir kız vardı - her zaman bir kız vardır, biliyor musun? Aletimi aldığında kalbimi de aldı." Hüzünle başını sallıyor, küreğiyle suda üç altmışta ağır ağır dönmesine neden olan gelişmiş bir manevra yapıyor. "Kaçmak istedim ve çare yardımı için internette bir ilan gördüm. Kesinlikle bir tıklama yemi olduğunu ya da buraya geleceğimi ve böbreklerimi çalacaklarını düşündüm. Güler. "Ama harikaydı. İki yıl ve devam ediyor!" Gülümseyerek bitiriyor ama sonra düşüyor. "Bok. Bu ikisi kesinlikle diğer yüzde ellinin bir parçası."

Boş bakışım üzerine Dylan açıklıyor. Yeni evliler mi? Yüzde elli boşanma oranı?

Bazen söyleyebilirsin."

utaniyorum. Bu korkunç, ama Dylan'ın suyu yarıp Emily ve Doug'a doğru ilerlediği yere bakınca, bunu neden söylediğini anlayabiliyorum. Sadece birlikte çalışmak için mücadele ediyorlar. Aslında, neredeyse tamamen birbirlerine karşı çalışıyorlar ve sonuç olarak yerlerinde sıkışıp tartışmaya başlıyorlar.

Mutlu balayı, gerçekten.

Dylan, sallanmaları aşırı bir hal aldığında neredeyse onların tarafındadır ve 'teknele sallanırsa, kapıyı çalma' gibi iyi bir şekilde değil, daha çok alabora olacaklarmış gibi. Dengeyi düzeltmeye çalışırken bir yol, sonra diğeri. Önemli bir miktarda çok fazla ve ağırlıkları eşit olarak dağılmıyor.

Ve bir vızıltı ile devrilirler. Emily'nin çığlığı patlayan baloncuklara dönüşüyor

yüksek sesle, ama Dylan şimdi onlara ulaştı ve Emily'nin tutması için küreğini uzattı. Doug neredeyse anında yüzeye çıkıyor, saçını yüzünden çekerken yüzünde bir sırıtış var.

Emily'nin "Aman Tanrım! Ne yaptığına bak! Dougie!"

"Sorun değil Em. Geri tırmanacağız ve devam edeceğiz. Ada tam orada." Gideceğimiz yeri işaret ediyor ama Emily buna sahip değil. Gözlerinden ateş fışkırarak ona dik dik baktı ve o da gözlerini devirdi. "Özür dilerim bebeğim."

Özür gönülsüzce teslim edilir, Dylan'ın yardımıyla kanolarına geri dönmek için birlikte çalışmaya başlarlar. Sonunda, bir kez daha yerlerine otururlar ve Dylan, kürek vuruşunun zamanlamasını gözden geçirir.

"Eşzamanlılık, dostum. Her şey bu. Suda olduğu gibi, hayatta olduğu gibi."

Her nasılsa, bu ders akılda kalıyor ve hepimiz daha fazla olay olmadan özel adaya varıyoruz.

Abigail ve ben kanodan inene kadar her şey hazır. Kıyının hemen yanındaki sığıklarda olmamıza rağmen, dışarı adım atma süreci bir şekilde Abigail'den kaçıyor ve takılıp yüz üstü suya düşüyor.

Emily anında bir kahkaha patlatır. Abigail'i almak için aşağı iniyorum. "Bok! İyi misin?"

O da tıpkı Emily'nin yaptığı gibi tükürerek geliyor ama Abigail mızızlanmak ve cıyıklamak yerine gülüyor. . . çılgınca. Yüzündeki suyu ve saç silerek, anırma ve hanımefendiye yakışmayan kahkahalar arasında homurdanıyor, "Sadece ben gayet iyi kano yapmayı becerebildim ama sonra tamamen inişe geçtim." Turkuaz bir hale ile çerçevelenmiş bir deniz kızı olarak suya uzanıyor. "İçeri gelin, su harika!" şaka yapıyor, yuttuğu sudan hâlâ yarı boğuluyor.

Emily harrumphs ve ayık. Bence Abigail'in düşüşünden sapkın bir zevk aldı ve Abi'nin iyi huylu eğilimleri onu hayal kırıklığına uğrattı.

Abigail'i sudan çıkardım, vücutlarımızı birbirine bastırdım. Yardım etmek niyetiyle saçlarını geriye ittim ve ellerimi omuzlarında ve kollarında gezdirerek yara var mı diye kontrol ettim. "Ben iyiyim. Gururumdan başka hiçbir şey incitemez, "diye beni rahatlatıyor.

Tek kaşımı kaldırıp homurdandım, Belki de sadece ıslak vücuduna dokunmak istiyordum.

Pembenin en seksi tonuyla kızarıyor ve bu güneşten değil, birlikte yarattığımız ateşten.

"Bu yüzden, burası kendimi bir saat kadar korkuttuğum yer ve sen ne istersen yapmakta özgürsün. Orada çardaklar var" -Dylan yanlarına beyaz perdeler çekilmiş birkaç kulübeyi işaret ediyor- "ya da temelde her yerde kum var." Elini ağzına götürüp sanki bize bir sır veriyormuş gibi ağzının arkasından konuşuyor: "Profesyonelce, hassas bölgelerdeki kum aşındırıcıdır ve gerçekte olduğundan daha çok filmler için uygundur.

hayat."

"Yüzmek istiyorsanız şnorkeller ve şnorkeller var, ağaçların arasında yürüyüş yapmak istiyorsanız bir patika döngüsü var ve elinizi kaldırırsanız barmen size bira veya bir kadeh şarap getirecek." Kendisinin de barmen olduğunu belirtmek için göğsüne hafifçe vuruyor.

Bununla birlikte, sanki çıplak ayaklarının altındaki kum doğal yaşam alanıymış gibi koşarak uzaklaşır.

"Peki ne yapmak istiyorsun?" Emily bize soruyor. Doug boğazını temizliyor. "Bebeğim."

Abigail'in Emily ile yaşadığı drama ne olursa olsun, hemcinslerimi engellemek istemiyorum. Bu onun gerçek balayı ve peşine takılıp balayı mahvetmek istemiyorum. Artı, bu benim Abigail'i yalnız bırakma isteğimi de etkiliyor.

"Bizi bugün davet ettiğiniz için çok teşekkür ederim," diye söze başlıyorum. "Zamanınızı ve bu güzel yeri bizimle paylaşmak fazlasıyla cömert." Emily ve Doug'a, "Eminim burada öğleden sonra için planların vardı, bu yüzden lütfen onları bölmemize izin verme. Uzaktaki kabanaya gideceğiz ve mahremiyetinize izin vereceğiz."

"Teşekkürler dostum!" Doug, ona beşlik çakmak için elini kaldırdı. "O zaman bu yoldan gidelim." Emily'nin belinin altını iterek, onu benim gösterdiğim kabinde en uzaktaki kabanaya doğru yönlendirdi.

Doug! Emily tartışıyor ama ben Abigail'le geçireceğim bir sonraki saat dışında hiçbir şeyi umursamadan arkamı dönüyorum.

Güneşten ve burada kürek çekmek için yaptığımız işten ısınan elini tutuyorum ve onu kuma götürüyorum. "Benimle Yürü."

Dalgalar kuma ve ayaklarımıza çarpar. Abigail, sanki sahneyi bozmaktan çekiniyormuş gibi, "Çok güzel," diye fısıldadı.

Suyu, kumu, güneşi ve hatta çiçekleri görmüyorum. Tüm gördüğüm o. "Evet öylesin. Gördüğüm en güzel şey."

Kızarıyor, yanakları güneşin parıltısından daha fazla pembeleşiyor. Yine de bana baktığında, eğri çenesi uzun süre dayanmadı. "Neden böyle şeyler söyleyip duruyorsun? Demek istediğim, Emily etraftayken anlıyorum ve bu onu kesinlikle deli ediyor - bunun için teşekkürler - ama sadece sen ve ben olduğumuzda, bunu yapmak zorunda değilsin -"

"Doğruyu söyle?" onun için bitiriyorum

Kafa karışıklığı ve şüphe dolu bir yüz ifadesi takınıyor.

"Abigail, bence sen harika bir kadınsın, seksi ve zeki, ruhunda gün ışığı ve çılgınlık var. Tahminime göre boğulmuşsunuzdur, insanlar sizin ruh halinizi anlamıyor ve kendi rahatlıkları için sizi kendi dar görüşlerine uydurmaya çalışıyorlar." Başını eğdi, benim fikrime katılmıyordu ama aynı zamanda katılmıyordu da.

değerlendirme. "Ama seni kendi gerçeğinde desteklemiyorlarsa, seni hak etmiyorlar demektir. Bu Emily gibi." Omzumun üzerinden geriye baktığımda arkamda boş bir kumsal görüyorum. "Bence senden nefret etmiyor. O sadece anlamıyor ve bu onun her şeyi, özellikle de kendisini sorgulamasına neden oluyor."

"Ve bu benim hatam mı?" kendini savunmak için eğilerek tartışıyor.

Sahilde ilerlememizi durdurdum ve yüz yüze gelmemiz için onu döndürdüm. "Elbette değil. Demek istediğim, seni bu kafesle savaşırken görüyorum ve söylüyorum ki... . . yapma. Neden rahatsız? Birinin seni onun içine hapsedmesine izin verirsen asla mutlu olamazsın. Güzelliğine sahip çık, kanatlarına sahip çık, kendin için yarattığın kadere özür dilemeden sahip çık."

Göğsü hızla yükselip alçalıyor, gözleri vahşi ve ışıltılı. "Güzel sözler. Kulağa çok kolay geliyor. Sadece ne istersen yap ve eğer insanları kızdırırsa, bu onların suçu mu?"

Kızgın ama nedenini anlamıyorum. Ona iltifat etmeye çalışıyorum ama o bunu öyle algılamadı. "Hayır, ama küçük yaşamak zorunda değilsin çünkü başka biri senin cesaretini anlayamaz." Zarar vermek istemediğimi hissederek biraz sakinleşti, ben de devam ettim. "Evimde, Positano'da üniversiteye gideceğim, belki de işletme diploması alacağım varsayılmıştı. Gençliğimle aynı yerde çalışacak, evlenecek, çocuklarım olacak ve yaşlanacaktım. Ailemin her zaman yaptığı şey buydu."

"Ama sen bunu istemedin." Bu bir soru değil. Şimdi ona ne söylediğimi anlıyor. "Daha fazlasını istedin."

Başımla onayladım. "Evet. Daha fazla. Seyahat etmek, öğrenmek, dünyayı deneyimlemek istedim. Ve belki ailemi mutlu etmekten mutlu olabilirdim ama bu benim kaderim değildi. Uzlaşabilirdim, ama yine de gerçekten tatmin olmuş olmazdım. Ben de öyle istediğim için ayrıldım. Neye ihtiyacım vardı? Bu benim gerçeğim ve şimdi görüyorlar. Rol yapmadığımı anlıyorlar ve saygı duyuyorlar. ben benim Tamamen."

Hüzünle gülümsüyor. "Ama numara yapıyorsun. Bunların hepsi rol yapmak.

"Bu mu?" sormaya cüret ediyorum. "Öyle başlamış olabilir ama seni temin ederim ki hissettiklerim çok gerçek. Beni uzun zamandır her şeyden veya herhangi birinden daha fazla ilgilendiriyorsun.

Güzel zihninin bunu çevirdiğini, inceleyip analiz ettiğini görebiliyorum. Tüm evcilleştirilmemiş vahşiliğine rağmen Abigail pervasız değil. "Ama yarın farklı hissedersen, yoluna devam edeceksin çünkü sen busun. Ve seni kafese kapatmak istemem.

Anladım. O kim ise, ben de buyum. İkimiz de bir dizi macera yaşarken, çok farklı şeyler istiyoruz ve aksini iddia etmek için acıyı cezbediyoruz.

"Ah, o zaman bir çıkmaz."

Bundan sonra sessizce yürüyoruz, orada burada mermileri işaret ediyor ve suyun kuma doğru yarışını tekrar tekrar izliyoruz. Bir süre sonra keskin bir ısıklık duyuyorum ve ardından Dylan'ın sesi rüzgarda yankılanıyor.

"Süre doldu çocuklar! Flamingoları kontrol edelim!"

Sahile döndüğümüzde pembe suratlı Emily ve bilmiş bir sırıtışla Dylan'ın yanında duran nefessiz Doug'ı buluyoruz. Görünüşe göre mahremiyet saatlerini farklı bir yakınlık ve biraz da makyaj seksiyle değerlendirmişler.

"Pekala muhabbet kuşları, gidip biraz muhabbet kuşu görelim!" Dylan heyecanla bağırır. Dylan'ın her şeyi enerji ve gayretle yaptığından, hayatın fırsatlarına teslimiyetle saldırdığından şüpheleniyorum.

Emily, "Evet, sabırsızlanıyorum," diyor. "Bu, yapılacaklar listesinden kontrol edilecek bir şey daha olabilir." Doug'a yaslanan aşk hastası bir liseli kız gibi kıkırdıyor. İlk kez gerçekten aşık yeni evliler gibi davrandıklarını görüyorum ve birbirlerinde hayatla mücadele etmeye istekli birini bulduklarını kıskanıyorum.

Belki de asla yapmayacağım.

Ya da daha büyük olasılıkla, nereye gidersem gideyim anlamsız ilişkiler yaşayacağım, her zaman kök salmayı düşünmeme neden olabilecek o özel kıvılcımı arayacağım.

Küçük bir pembe renkli kuş sürüsüne rastlayana kadar kıyıda kısa bir yürüyüş yaparak Dylan'ı takip ediyoruz.

"Flamingolar!" Dylan gereksiz yere açıklıyor. "İşte, yakından ve kişiselleşebilmen için onlara biraz yiyecek getirdim."

Her birimize küçük birer poşet vererek kurutulmuş, toz haline getirilmiş karides parçalarını elimize nasıl dökeceğimizi ve kuşların onu alması için gagalamasına nasıl izin vereceğimizi açıklıyor.

"Elimi yemeyeceğinden emin misin?" Emily yüksek sesle endişelenir.

"Losyonun var mı?" diye sorar Dylan ve kuşlara kararsızca bakan Emily'nin gözleri iri iri açıldı.

"HAYIR?"

"Öyleyse iyisin. Sadece vanilya fasulyesini sevmiyorlar." Bunu o kadar ciddiyetle söylüyor ki bu onun için zor bir iş olmalı ki ciddi olduğunu düşünüyorum. Ta ki güldüğü ana kadar. "Sadece seninle dalga geçiyorum. Karidesle kaplı olmadıkça ısırılmazlar."

Yine de tam olarak emin olmayan Emily onları beslemekte yavaş davranarak Doug'ın liderliği ele geçirmesine izin verir. Abigail ve ben de yavaş yavaş bir çiftte yaklaşıyoruz. Ama iyi gider, ziyaretçilere alışkın olan ve beslenmekten mutlu olan kuşlar ikram edilir.

"Pamuk şeker, gitmesi tatlı, bir bakayım. . . SUŞİ RULOSU!" Dylan yüksek sesle bilmediğim bir şarkı söylüyor ama ben sormayı düşünmeden yeşil bir bulanıklık uçup gidiyor yanımdan ve flamingolar kanatlarını çırparak korna ve çığlıklardan oluşan bir kakofoni içinde çılgına dönüyorlar.

"Ne bu?" Emily yüksek sesle bağıır.

"Ah, kahretsin, kardeşim! Üzgünüm! Mingo'yu hedefliyordum! Ot toplamayı severler. Dylan içten ve içten bir şekilde gülerek cevap verir.

Yeşil bulanıklık görünüşe göre deniz yosunuydu, çünkü şimdi Emily'nin göğsüne ve karnına sıçradı, sanki Shrek onun her yerine geldi.

Ah. . . ey . . ." Bozuk sesler çıkarmaya devam ediyor, ip gibi deniz yosunu parçalarını çıkarmak için koparıyor.

"İşte, yardım edeyim," diyor Doug, onun kalçasını silerken gülerek. Ama deniz yosunu bulaşıyor ve teninde kahverengi bir pus bırakıyor.

"Suya gir," diyorum.

Emily dik dik baktı ve "Bu takım elbise suya uygun mu görünüyor?"

Dürüst olmak gerekirse, öyle değil. Beyaz ve o kadar minicikti ki göğüs uçlarının çapını tahmin edebiliyordum ama ıslansaydı muhtemelen tahmin etmem gerekmeyecekti çünkü görünür olacaktı. Alt kısım tanga G-string tarzında ama o kadar ince ki, sanki ön kısımda tanga kısmı varmış gibi. Neden içinde yüzemeyeceğiniz mayolar yapsınlar? Az önce suya düştüğünde can yeleği ve şortuyla tamamen örtüldüğü için beynimin küçücük bir parçası seviniyor.

Buna karşılık, Abigail takımının içinde seksi ve şık görünüyor. Üçgen bir bikini, süslü değil ama turkuaz rengi ona çok yakışmış ve kalçasındaki ve sırtındaki bağlar dişlerimle onları gevşetmek istememe neden oluyor.

Emily'nin sorusu çoğunlukla retorik görüldüğünden, kimse cevap vermiyor, ancak Doug, onu delirmenin eşiğindeki yaralı bir antilopmuş gibi ikna etmeye çalışırken, onun temizlenmesine yardım etmeye devam ediyor. "Merak etme bebeğim. Konuştuğumuz gibi döndüğümüzde küvete gireceğiz, tamam mı?"

Ara sıra "nedensiz" bir şekilde tekrar kıkırdamaya başlasa bile, her şey hakkında gerçekten özür diliyor gibi görünen Dylan'a dırdır etmesini durdurmak için bu yeterli. Ve flamingoları karides ikramlarının geri kalanıyla beslesek de, ruh hali bozuldu, bu yüzden tatil yerine gitmek için kanolarımıza geri dönüyoruz.

Abigail, Emily'ye kıbarca, Bizi davet ettiğiniz için teşekkür ederiz, dedi. Görgü kuralları bile beni hayal kırıklığına uğrattıyor çünkü Abi'nin bugün gitmekten mutlu olmadığını biliyorum. Ama bekleneni yapıyor, doğru olanı.

"Elbette!" Emily aynı derecede sahte olduğunu söylüyor. "Yarın ne olacak? Sen..."

"Hayır," diye sözünü kestim, kabalığı hiç umursamadan. "Yarın meşgulüz. Tüm gün."

Abigail, belki ses tonumdan ya da bu sefer ne planladığımı merak ettiğinden, şaşkınlıkla bana bakıyor. Gerçek şu ki . . . Meşgulüm. Yarın çalışmam gerekiyor, gelin partisinin küçük bir kısmı için yemek pişiriyorum.

"Tabii ki. Anladım. O zaman başka bir gün." Emily gitmeyi bırakmayacak

Abigail'den sonra ve Abigail'in Emily'ye cehenneme gitmesini söylemesini dilerdim çünkü o ne düşündüğü umurunda değil, Abigail bunu yapmaya hazır değil. Henüz.

BÖLÜM 9

B Odaya girdim, duşa atladım ve sudaki eğlenceden arındım. Ve kendime düşünmek için biraz zaman ve alan vermek. Lorenzo bugün bana kalbinden çok şey verdi ve aklından daha da fazlasını verdi. Bana bir ayna tutarak, kendimi onun gözlerinden görmeye zorlayarak, kendisi hakkında epey bir şey açığa çıkardı. O tehlikeli.

Ama ne yazık ki, belki de başlangıçta düşündüğüm kötü çocuk dövmeli ve motosikletli şekilde değil. Hepsi bu kadar olsaydı, muhtemelen onunla bir kaçamak yapabilir ve yaşlanıp ağladığımda anlatacak iyi bir hikayeden başka bir şey olmadan yara almadan uzaklaşabilirdim.

Ama çok daha korkutucu bir şekilde tehlikeli. O derin ve gözlemci, felsefi ve etkileyici, her şey doğrudan kalbime ve özüme gidiyor. Ve gitmesi dışında her şey iyi olurdu - lanet olsun, harika olurdu -. Bu yüzden tehlikeli. O bir uyuşturucu, beni ona bağımlı kılıyor ve onu istememe neden oluyor, bu arada onun sınırlı bir tedarik olduğunu, yalnızca kısa süreli kullanım olduğunu biliyorum.

Ve bir bağımlı gibi, rehabilitasyona, kafamı toparlamak için ondan bir dakikalığına uzaklaşmaya ihtiyacım var.

Duş yeterli değil. Özellikle de yatak odasından çıkıp Lorenzo'yu balkonda sadece siyah mayo ve hararetli bir ifadeyle gördüğümde. Göğsü çıplak, dövmeleri beni çağırıyor, onların izini sürmem, yapamayacağı şeyler için ona işkence etmem için beni cezbediyor.

Ama o benim özgür ruhlu vahşiliğime saygı duyacaksa, ben de onunkine saygı duymalıyım. Janey'i soğutucuda kontrol etmeye gidiyorum. Kendinizi evinizde hissedin

kurs. beklemeyin Birazdan geleceğim, dedim ona.

Sanki içimi görüyormuş gibi gözleri kısıldı. Kahretsin, muhtemelen yapabilir. Beni benden daha net gördüğünü kanıtlıyor.

Ellerini arkasındaki tırabzana dayayarak kollarını uzatırken arkasını dönüp manzaraya bakıyor. "Yardım etmek için bir şey yapabilir miyim?"

Kahretsin. Çok çok fazla. Ve bunu en sevdiğim vibratöründen daha iyi yapabileceğine dair pillerime bahse girerim.

Başımı sallıyorum. "Yok, önemli değil. Janey'nin bugün ne kadar ilerleme kaydettiğini göreceğim, böylece nerede olduğumuzu biliyorum.

Sessiz, bana inanmıyor. Koştüğümü biliyor. Ama daha sonra yapmasına gerek kalmaması için şimdi yapıyorum. Bu şekilde daha iyi.

"Evet, yani. . . Hoşçakal." Kapıya doğru fırlıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Asansörü beklerken Janey'e mesaj attım. . .
Nasıl gidiyor? Yardım etmek için yoldayım.

Ben iyiyim. Bunun için endişelenme. Borularınızdaki pası temizleyin.

Janey! Aylardır amımın 'paslı bir teneke kutu' kadar kötü olduğu konusunda bana bok attı. Sanırım paslı borulara geçiyor. Hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim çünkü ikisi de iğrenç ve kulağa acı verici geliyor.

Ben de olmama imkan yok*Olumsuz*Bu gece onu, soğutucuyu ve çiçeğin durumunu kontrol etmeye gidiyorum. Söz konusu olan benim adım ve itibarım ve bir süreliğine başkalarını devredebilecek olsam da, yarına hazır olup olmadığımdan emin olmazsam asla uyumam.

Aşağıda, Janey'i telefonunda müzik dinlerken ve şarkı söylerken etrafta dans ederken buluyorum. Sesi berbat olduğu için değil, öyle olmadığı için değil, biraz Cardi B söylediği için soluyorum.*WAP*. . . tam seste.

Janey! havlıyorum. "Onu kapat! Profesyonel olmalıyız."

Bana 'ciddi misin?' bakışı atıyor, bugün ondan bir nevi kurtulduğum düşünülürse bu haklı, ki bu da profesyonelliğin özü değil. Ama uzun bir süre sonra uzanıp telefonuna dokunuyor. O baktıkça her şey susuyor.

"Yardımcı olabilir miyim?" tersledi. "Sana yukarıda kalmanı söylemiştim. Şimdiye kadar eğlence dolu olacağını düşündüm. Ve eğlence derken, Lorenzo'nun aletini kastediyorum," diye açıklıyor, sanki kastettiği şey net değilmiş gibi.

"Durumumuzu kontrol etmem gerekiyordu. Neredeyiz?"

Odanın etrafına baktım ve çok sayıda çiçek gördüğüme şaşırdım. Solmuş olanlar da son ayaklarında değil. Hayır, karanfil ve gül gibi temellerden pembe zencefil ve ebegümece gibi daha egzotik tropikal türlere kadar pembe ve kırmızının çeşitli tonlarında yemyeşil çiçekler var. "Burada harika görünüyor!" Nefesim kesildi, gerçekten şaşırdım.

Janey gururla gülümser. "Yöneticiye sosyal medya korkusunu koyabilirdin ama ben onun içine gerçek ölüm korkusunu koydum. Soğutucu tamir edildi. Geçici, gerçek parçalardan daha fazla sakız ve tükürük, ama şimdilik idare edecek.

Bu malzemeleri bu öğleden sonra teslim aldık ve neyle çalışmamız gerektiğini görmek için onları ayıklıyordum. Yarın Venezuela'dan bir sevkiyat daha geliyor.”

Venezuela mı? Oradan ne alıyoruz? Kaybettiğimiz kaynaklı malzemeler gibi eşsiz ve güzel bir şey olduğunu düşünüyorum.

"Ah, önemli bir şey yok, biliyorsun," diye sözünü kesti Janey, bana bunun şu anda doğru olmadığını söylüyor.

Tümü.

"Ne?" Yalvarırım.

"Biraz orkide ve And acı baklası," diyor düz bir sesle.

"Ne?" Tekrar söylüyorum ama bu sefer Janey'i yakaladığımda bu bir zevk çılgılığıydı.

omuzlarını kaldır ve onu iyice, sağlam bir şekilde salla. "Onları nasıl alıyoruz?" And acı bakla çiçekleri güzeldir ve aranjmanlarda sıklıkla kullanılmazlar, bu yüzden onları elimize almak bir mucizedir.

"Kendi yöntemlerim var," diye kurnazca yanıtlıyor. "Ona git. Ellerini kirletmek için can attığını biliyorum.” Beni çiçek demetlerine doğru salladı ve ben de başlamak için koşturdum.

Janey'e, "Önümüzdeki birkaç gün için listemizi bana ver ve elimizdekilere ve ne kadar süre taze kalacaklarına göre bir plan yapalım," dedim.

Böylece işe koyuluyoruz. Bir saat hızla geçer, ardından bir saat daha. Suda geçen bir öğleden sonra bitkin düşmüş olmalıyım ama içimden akan yaratıcılık, çiçekleri olası aranjmanlara göre gruplandırarak hareket etmemi sağlıyor.

"Buluşman nasıl geçti?" biraz sonra sorar.

Buna nasıl cevap vereceğimi düşünüyorum. "Garip?"

Emily o kadar kötü mü? bana ihtiyacın var*Karate çocuk*unun kıcı mı? Janey bir dizini kaldırıyor, kollarını kanat gibi açarak diğer ayağının üzerinde dengede duruyor. "E-yah!" Vinç tekmesinden çok kızgın bir eşeğin Nehir Dansı yapmasına benzeyen garip bir tekme hareketi yaparak bağırır.

Gülüyorum, bu yüzden tekrar yapıyor. "Ve evet. . . al onu Gelin Sürtük.” Hareketleri, ben çok gülmekten ağlayana kadar giderek daha az karate ve daha fazla kız dövüşü alıyor.

"Teşekkürler. Buna ihtiyacım vardı," dedim minnetle. "Ama tuhaf olan Lorenzo'ydu."

Ah, kesinlikle hayır. Ben de ona karate ustası olacağım. Kasık vuruşunda dizini ve görünmez bir Lorenzo'ya meme kasıyor taklidi yaparak beni biraz daha güldürüyor.

"O kadar kötü bir şey yok. Bakmaya hazır olmadığım bir aynayı tuttu.

Janey, gizemli cevabımla ilgili bir ek soru sormak üzereyken kapı çalındı.

"Birini mi bekliyorsun?" diye fısıldıyor.

Başımı sallıyorum. "Sen?"

Her birimiz bir çift makas alıp yavaşça kapıya yaklaşıyoruz. Tatil yerinin güvenli olduğundan eminim ama uzak bir bölgede yalnız olduğumuz için fazla dikkatsiz olamayız. onlardan biri olmayacağım *tarih çizgisi* insanların bir ada aşığıyla mı kaçtığım, böbreklerimi mi çaldığımı, yoksa sarhoşken boğulup boğulmadığımı üzerine spekülasyon yaptığı speşiyaller.

Makaslar yavaşça savunmaya geçti, kapıyı açtım.

"Hey!" Lorenzo'nun gülümsemesi eriyor ve kaşlarını çatarken ellerini korumacı bir tavırla yukarı kaldırıyor. "Hey! Sorun nedir?"

"Ah!" diyorum, kazara onu bıçaklayıp insan ticaretine maruz kalan kurban yerine cani turist olmayayım diye derme çatma silahı indirerek. "Sadece dikkatli olmak. Burada ne yapıyorsun?"

Suçlama karşısında irkildiğini görüyorum. "Akşam yemeği yeme şansımız olmadı ve Janey'nin de aç olabileceğini düşündüm. Yemek yaptım." Tatil köyü restoranlarından birinden iki kutu alıyor.

Parıldayan, zengin ve baharatlı koku bana saldırıyor. "Yemek yaptın mı?"

Omuz silkmesi küçümseyici ama biri için yemek yapmanın onun aşk diline benzediğini biliyorum. Kiminle anlaşırsam öyleyim. Özellikle de önemseydiğim biri olduğunda.

Aç değilim, aslında çok yemek yiyemeyecek kadar kafam karışık ama nezaketini geri çevirmeyeceğim. Kapıyı biraz daha açarak onu içeri davet ediyorum.

"Vay canına, bu harika görünüyor," diyor takdirle.

"Birkaç saat önce görmeliydin. Kimsenin umursamadığı çorak bir tarla, ama yavaş yavaş olasılık tomurcukları şekillendi." Janey çiçekleri işaret ederken kulağa fal kurabiyesi gibi geliyor ama onun bunca emeğinden sonra bu konuda tek kelime etmiyorum.

"Aslında Janey. . . yukarı çıkıp biraz dinlenmelisin. Bütün gün bunun üzerinde çalıştın ve harika bir iş çıkardın. Bu bayrak yarış sopasını alıp bizi bitiş çizgisine götürme sırası bende."

"Bana iki kez söylemene gerek yok patron." Çantasını omzuna almış, ben daha gözümü kırpıncaya kadar neredeyse kapıya doğru koşuyor ama sonra geri dönüyor. Tatlı bir gülümsemeyle Lorenzo'nun paket kutularından birini kaptı, "Akşam yemeği için teşekkürler! Abi'nin alacağı sosis tabağının aynısını mı alacağım?"

Janey! Utanarak bağıriyorum ama Lorenzo sadece kıkırdıyor.

"Korkarım benim sosisim oldukça özel bir yemek ve karneyle dağıtılması gerekiyor," dedi sahte bir hüznle gözlerini bana dikerken.

Janey ayrılırken, "Denediği için bir kızı suçlayamam," diyor.

Yalnız kaldığımız anda, kuduz azgın tavşanlar gibi davranacağımızı düşünüyor olmalı çünkü neredeyse gözden kaybolur kaybolmaz sırtarak kapı pervazından arkasına yaslanıyor. Mutsuz bir şekilde iç çekiyor. "Kahretsin, öyle sanıyordum

Biraz canlı aksiyon ilhamı alacağım. Parti bozanlar!" Ve sonra tekrar gitti. Bu sefer gerçekten. Bence.

"O çılgın. Üzgünüm," dedim Lorenzo'ya. Gerçekten üzgün değilim. Garipleştığımızda özür dilemek sadece bir alışkanlık. Janey ve ben bunu çok yapıyoruz, bu kadar uzun süre birlikte çalışmanın bir armağanı.

Hayır, o iyi. Sadece aptallık. Eğlenceli, dedi yumuşak bir gülümsemeyle.

Etrafımdaki odaya baktım, yalnız olduğumuzu bir kez daha fark ettim ve içimi bir heyecan dalgası sardı. Beynimin kafası karışmış olabilir ama vücudum Lorenzo'nunkine kolayca tepki veriyor.

Ancak yalnız olmanın sunduğu yeni fırsatla birlikte, yapmam gereken tüm işleri görüyorum.

"Benimle yemek ister misin?" Yavaşça soruyorum.

Gözlerindeki ateş, yoğunluğuyla adeta beni yakıyor. Dudaklarını yalıyor ve ben onun yaklaşıp beni öpmesine hazırım.

"HAYIR."

Şok oldum, bu cevabı hiç beklemiyordum.

"Yapacak çok işin var ve şimdi bile içinden akan yaratıcılığı görebiliyorum. Yapman gerekeni yap. Sahip olduğumuz şey bu anın ötesinde bekleyebilir. Zamanımız var." Sanki yeterince güçlü bir şekilde beyan ederse bunun doğru olabileceğine inanıyormuş gibi.

Bana küçük bir adım atarak itiraz etmem için, koşmam için zaman tanıyor. Ve yapmalıyım, sahip olduğum her beyin hücresiyle yapmam gerektiğini biliyorum. Ama şu anda kontrol onlarda değil, bu yüzden onunla ayak parmağımla buluşuyorum. Çenemi kavradı, eğilirken kaldırdı ve bir kelebeğin öpücüğü kadar hafif dudakları benimkilerle buluştu. Dokunuşuyla damarlarımda ılık bal akıyor. Çok erken bitti ve sonra fısıldadı, "Seni bekliyor olacağım."

Gittiğini anlayacak kadar göz kırptığımda hâlâ sersemlemiş bir şehvet içinde donup kalıyorum.

Vay be! O çok . . . her şey. İstediğim ve ihtiyacım olmayan her şey.

Meşhur kedi kadar merakla, güzel bir baharatlı tavuk ve ızgara sebze yığını bulmak için gidilecek kutusunu açtım. Enfes aroma burnumdan mideme ulaşarak yüksek sesle homurdanmasına neden oldu. Lorenzo, kendimi işe vereceğimi bile bile benim için bunu yaptı çünkü o da öyle yapıyor. Bunun için onu suçlayamam ve derine inerken, işine tutkuyla bağlı olduğu için ona çok minnettarım.

"Aman Tanrım," diye inledim, ağzıma bir lokma daha tıktırırken. Tadı harika, tavuk yumuşacık ve baharatlı-tatlı lezzetle dolu ve mükemmellik için pişirilmiş sebzeler. Farkına bile varmadan, her şeyi içime çektim ve şimdi boş olan kutuma hüznle bakıyorum.

"Kesinlikle şimdi çalışacak enerjim var," dedim çiçeklere uyarıda bulunmak için. "Bunu yapalım."

Müziğimi açıyorum, Janey'nin dinlediği saçmalıkları değil, bazı eski kulüp melodilerini açıyorum, teknik olarak bilmek ama sevmek için çok gencim ve çalışırken takılıyorum. En iyi dansçı değilim ama beceri eksikliğimi şevkle telafi ederim.

Yapılacaklar listemize bakıp ilhamın içimden aktığını hissederek bir parça çiçek köpüğü alıp önümdeki masaya, çiçek karışımının yanına koydum. "Benimle konuş. Bana ne olmak istediğini söyle."

Evet, ben o insanlardan biriyim. . . bitkiler ve çiçeklerle konuşanlar. Ama işe yarıyor, onlar için ve benim için. Özellikle bu aşamada, her şey sihri gerçekleştirmek için dokunuşumu bekleyen boş bir levhayken.

Telefonum çaldığında başımı öne eğdim. Aldığım saati görünce şaşırdım ama kimin bana mesaj attığına şaşırmadım.

Menekşe: *Uyandın mı?*

Ben: *Evet, her şey yolunda mı?*

Yanıtlayan bir metin yerine, telefonum bir FaceTime aramasıyla çalıyor. "Hey, Vi, sorun ne?" Zaten çıldırmış durumdayım çünkü beni sabahın ikisinde araması için bir şeylerin ciddi şekilde ters gitmesi gerekiyor.

Dramatik bir şekilde iç çekiyor, başını oturduğu sandalyeye yaslıyor. O sandalyeyi tanıyorum - bebek Carly'nin odasında. Ama en iyi arkadaşımı zar zor tanıyorum. Genellikle kusursuz bir şekilde toplanmıştır, ancak Ross'un büyük beden beyaz atletlerinden birini giymiştir, saçları günlerce kirli görünen umursamaz bir topuz şeklinde gelişigüzel toplanmıştır ve sanırım omzunda elma püresi var. Ya da belki tükürür? Tanrım, umarım elma püresidir.

"Aslında bir sorun yok. Yeğenin geceyi gündüzü bilmiyor ve beni öldürüyor. Violet bitkin görünüyor ve ben şehir dışındayken gece yarısı araması onun ipin ucuna ne kadar sıkı tutunduğunu gösterdiğini tahmin ediyorum.

"Üzgünüm tatlım," diye anlayış gösteriyorum. "O ne yapıyor? Uyumuyor?"

Tahmin bir homurtu ile karşılanır. Ah, memeyi ağzına aldığı sürece gayet iyi uyuyor. Dünyanın en büyük emziği gibiyim." Kucağındaki bohça kıpırdandı ve Carly'nin battaniye kundaklarının altında emzirdiğini fark ettim.

Violet, küçük yavrusuna kıkırdayarak yeniden iç çekti. "Bu doğru bebeğim. Uyku, uyku, uyku . . ." Aşırı basit şarkı sözleri yumuşak, tatlı ve biraz umutsuz.

Ross ne yapıyor? Sana yardım edemez mi? Violet harika bir anne, bunu hemen ve heyecanla kabul eden biri ama aynı zamanda tam zamanlı bir kariyer kadını ve dinlenmeye de ihtiyacı var.

Violet, Carly'ye, "Babam birkaç günlüğüne iş gezisine çıktı," diye fısıldadı.

o bana cevap verirken "Çok çalışıyor ve biz iyiyiz. Bu doğru değil mi, küçük bayan vahşi?"

"Pekala, bir şeye ihtiyacın olursa annemi ara. Oraya vardığında bebek kucaklamaları olacağını düşünseydi, sıcak bir saniyede evinize geleceğini biliyorsun. Annem ilk torununa biraz takıntılı olabilir. "Ya da gerçekten çaresizsen, annen."

diye tısladı Violet, gözleri ekranı kesiyor. "Onun adını bile anma yoksa bana her şeyi nasıl yanlış yaptığımı göstermek için İtalyan büyükannelerden oluşan bir orduyla birlikte ucube bir Beetlejuice gibi ortaya çıkar."

Şaka yaptığından emin olarak kıkırdadım. Yanlış bir şey yapmıyor, bundan eminim.

Ama Violet karşılık vermiyor. Yüzü biraz solgunlaştı ve küçücük ekranda bile gözlerindeki paniği görebiliyorum. "Ya yanlış yapıyorsam?"

Çalıştığım çiçeği aranjmana koydum ve en iyi arkadaşımın sert aşk tarzına odaklandım. "Violet Russo Andrews, kapa çeneni. Sen harika bir kadın, eş ve annesin. Charlotte harika, iyi ayarlanmış, mükemmel derecede sağlıklı, güzel bir bebek ve hepsi senin yüzünden çünkü bunun benim pislik kardeşimle hiçbir ilgisi yok. Son parçayı dikkatini dağıtmak için kasten atıyorum.

Ross bir pislik değil. Carly ile arası çok iyi. Sadece onu özlüyorum. Bebeğin kafasına yumuşak bir öpücük konduruyor ve gözlerindeki yaşların parıltısını görebiliyorum. "Gah, dikkatimi dağıt. Bana cennetten ve bu kasırga düğününden bahset. Senin aracılığınla dolaylı olarak yaşamama izin ver."

Ben durduramadan bir kahkaha yükseldi ve çok gürültülü, Carly'yi rahatsız ediyor. Dediğim gibi, Violet'teki annelik içgüdüğü otomatik olarak devreye giriyor ve daha farkına bile varmadan karmaşayı sakinleştirerek ortadan kaldırıyor. "Bunun nesi komik? Ne oldu? Havuza kayıp düştünüz ve burnunuza o kadar çok su çektiniz ki hapşırdınız. . . Tekrar? Ya da tatil köyü arazisinde yürüyüş yaparken işediğinizde zehirli sarmaşık kapar mısınız? Ya da şirret düğün planlayıcısına, bunu kafandan söylemek istediğinde yüksek sesle 'siktir git' mi demek istiyorsun? Böyle şeyler yapma eğilimindesin."

O haklı. Berbatlık ve çılgınlıklarla dolu bir geçmişim var. Ama bu tamamen farklı bir seviyede.

"Aslında bir şey oldu. Emily Jones'u hatırlıyor musun?"

Violet'in burnu, sanki Carly kokuşmuş bir burnun yırtılmasına izin vermiş gibi kırışıyor ama tepkisi bebek boku değil, Emily Jones adıyla ilgili. "Ah, evet. Neden onu büyütüyorsun? Bırakın geçmiş geçmişte kalsın, özellikle kurnaz, şirret geçmiş."

Keşke bunu bana daha önce söyleseydin çünkü o burada. tesiste. Onun üzerinde

balayı."

"Kuyu, *iyionun* için." Violet'in huysuz, gergin tonu yüksek sesle ve net bir şekilde bunun aslında iyi olmadığını düşündüğünü söylüyor.

"Dahası var," dedim tereddütle. Bunun üzerine, istediği dikkat dağıtmaya aç bir şekilde öne çıkıyor. "Şimdi, bana bu konuda bir bok verme çünkü inan bana, kulağa nasıl geldiğini biliyorum. . "

"Ah, bu çok iyi olacak. Anlayabiliyorum," diyor Vi hevesle.

"Şey, buraya ilk geldiğimde öyleydi. Emily beni gördü ve düğünü ve balayı hakkında böbürlendi, bu arada beni aşağıladı..."

Violet araya girerek, "Bunu hep yapardı, Rekabetçi Küçük Bayan."

"Bunu bilmeden önce. . . benim de balayımda olduğumu düşünüyor."

Gözler geniş ve ağız açık, Menekşe kekeliyor. "Ne? Nasıl? Neden?" Ve sonra en önemlisi, "Kim?"

Önce daha kolay sorulara bağlı kalıyorum. "Orada duruyordum ve ağabeyim ve küçük kız kardeşimin evlenmesi ve nasıl evleneceği hakkında konuşuyordu. *müthiş* bu olmalı, hariç 'ooh, *seni sevecek birini asla bulamadın*, değil mi? Sonra birdenbire ortaya çıktı ve Emily'ye bizim de balayında olduğumuzu söyleyerek beni kurtardı. Şimdi iki çifte randevumuz oldu ve buna tamamen inanıyorum.

"Beklemek . . . yani sahte bir balayında mısınız? Violet anlamlı bir şekilde söylüyor. "Kariyerinizin en önemli işiyle birlikte mi?"

Başımınla onayladım. Sahte balayı olayını ondan saklamayacağım. O ve Ross'un işleri devam ederken yalan söylemenin ne kadar acı verdiğini biliyorum. Her ne kadar her şey berbat olsa da, ona sahip olacağım. Henüz fark etmediği zor kısım bile.

"Peki, bu parlak zırhlı gizemli şövalye kim?"

Hay aksi, çok erken konuştu. Milyon dolarlık cevabı olan on bin dolarlık soru bu. "Hımm, peki. . . Anlıyorsun . . ."

Menekşe sudaki kanı koklayabilir. Kanım. "Adam kim?" Lorenzo.

"Ne?" çığlık atıyor. Carly kollarında dosdoğru zıplıyor ve feryat etmeye başlayarak çığlığa karşılık veriyor. Violet bir elinde bebek, diğer elinde telefonla zıplayarak ve sallanarak ayağa kalkar. Kuzenim Lorenzo mu? Başımı salladığımda, eldiveni bırakıyor. "Abigail Andrews, şimdi açıklamaya başlasan iyi olur."

Vi'nin bana bu sefer bir şeyler yapmayı seçtiğim hakkında bir şeyler söylemesini veya çok önemli bir iş anlaşmasının ortasında bunu yaparak aptallık ettiğimi söylemesini bekliyorum ama bunun yerine kafası karışmış bir şekilde başını yana eğiyor. "Beklemek . . . neden yapsın ki

orada ol?"

Omuz silkerek başımı sallıyorum. "Bir şekilde, düğün için ona da kısa süreli bir iş teklif edildi. Fettuccine yapıyor. Gerçekten bilmiyor muydun?"

Violet bana ters ters baktı. "Evet, en iyi arkadaşımın kuzenimin aynı etkinlik üzerinde çalıştıklarını, bir haftadır aynı yere gittiklerini biliyordum ama valizinizi toplamanıza yardım ederken bir şekilde bundan bahsetmek aklımdan çıkmış."

Vay canına, alaycılığı azalt kızım.

Resepsiyondaki sahneyi ve Lorenzo'nun nasıl birdenbire ortaya çıktığını ve benim ne yaptığımı açıklarım. "Yani, evet," diye toparladım, öfkeyle kızarak. "Dün gece bir akşam yemeği randevumuz vardı ve bugün de kanoya gittik."

"Ve tüm bunları Emily yüzünden mi yaptın?" diye soruyor. "Ne şekerleme, Abi?" "Biliyor musun, dönmeden önce bunu on bin kez duyacağını bildiğin halde, kızının önünde küfretmediğinde çok tatlı oluyorsun. beş?"

Vi kaşını kaldırdı ve bu kadının en azından kısmen İtalyan olduğunu ve buna uygun bir mizacı olduğunu hatırladım. Abi?

"Tamam, tamam," diye itiraf ediyorum utanarak. "Evet. Demek istediğim, nasıl olduğumuzu hatırlıyorsun."

Emily'den istenmeyen ilgiden payına düşeni alan Violet, "Elbette hatırlıyorum," diyor. "Neredeyse Regina George'un vücut bulmuş haliydi. Ama Tanrım Abi, neden onun seni böyle kötü bir duruma sokmasına izin verdin? Artık bir yetişkinsin ve bunu yaparak ona sadece daha fazla güç verdin!"

"Biliyorum, ben..."

"Birbirimizi ne kadar zamandır tanıyoruz, ha?" Mor dumanlar, gözleri kısılıyor. "Güçlü olan sen olmalısın."

Bir saniye düşünmeme izin veriyor ve sonra devam ediyor, "Bununla birlikte, o vajinalı bir Voldemort, bu yüzden arkanı kolladım."

Bu iyiydi, ama şu anda gülemiyorum bile. Bu çok ciddi. "Demek üzgün değilsin?"

Violet önce gözlerini kırptıyor sonra sırtıyor. "Üzgün? Eğer bir tane olsaydı ikiyüzlü olurum. Rahatla. Lorenzo bu konuda iyiye, belki ondan iyi bir şey bile çıkar." Mükemmel biçimli kaşlarını bana doğru kaldırırken gözlerinde parıltıyan umut ışığını görebiliyorum. Bir karmaşa olsa bile, Violet hiçbir zaman gerçekten ileri gitmedi ve muhtemelen son birkaç gün içinde Archie tarafından planlanmış bir kaş ağdası yaptırdı. "Benim senin ailede olduğum gibi benim ailemde olmanı çok isterim."

Öyle değil, Vi, diye onu temin ederim. "Demek istediğim, o harika... . . mesela onu gördün mü? Yüzümü yelpazeliyorum, ikimiz de Lorenzo'nun ne kadar seksi olduğunun farkındayız. "Ama o yoğun."

"Ne, Karın mı? Yüzündeki o bakış ne anlama geliyor?" Menekşe gözetler ve ben asla

ona bir şey söylemekten geri durabilirdi.

"Bir şeyler 'hissettiğini' söyledi," diye itiraf ettim ve Vi'nin gözleri yemek tabağı büyüklüğünde büyüdü, "ama bence hissettiği azgın. Yakında sıkılacağını ve beni terk edeceğini bilerek bir şey yapmak istemiyorum. Cehennem, belki burada bile, ama en geç eve vardığımızda. Sadece işe odaklanmam gerekiyor. Bu çok önemli."

Violet düşünerek dudağını kemiriyor. Sonunda, sözleri duraksayarak geliyor. "Yani, seni şekerlemek isteyen bir adamla cennettesin - bekle, kulağa tamamen farklı bir şey gibi geliyor ve demek istediğim bu değil. . "

"Siktir, Vi. Söyleyebilirsin. Carly yine uyuyor." Vi'nin kollarındaki kıvrılmış bebeği işaret ediyorum, burada gözlerinin usulca kapandığını ve dudaklarının havayı öpüyormuş gibi büzüldüğünü görebiliyorum.

"Ah, bu benim kızım," diye mırıldandı, Carly'nin saçını alnına doğru fırçalarken. Bana göre, "Neredeydim? Ah evet . . . cennet, seni becermek isteyen ateşli bir adam, senin kimi becermek istediğin, balayında yeni evliler olman hakkında sana her türlü çılgınca şeyi yapma izni veren biraz seksi rol yapma oyunu ve sonra meşgul hayatına biraz daha kötü dönerek en iyi şekilde giyebilirsin.

"Böyle söylediğinde," dedim ona gözlerimi devirerek. Kendimi savunmasız hissederek itiraf ediyorum, "Yaralanmak, düğün anlaşmasını bozmak ya da kahretsin, kabul edeceğim... . . Emily'nin bunu öğrenmesini ve bana karşı yeni bir cephaneye sahip olmasını istemiyorum."

"Bunu sana söylediğime inanamıyorum ama bu kadar ciddi olma kızım. Biraz eğlen, biraz yaşa ve seviş. O ödevlerden sonra elini sallıyor, çılgın maceralara devam edeyim.

"Gerçekten mi?" diye sordum tavsiyesine şaşırarak.

"Pekala, Emily'ye harika olduğunu göstermeyi unutma. Burnunu biraz sürtün. Ve sonra ona balayında olduğunu ve kimin daha çok aşık olduğu, daha vahşi seks yaptığı veya daha iyi bir hayatı olduğu gibi rekabetçi oyunları oynamadığını söyle.

"Tam olarak olan bu! Bunu nasıl bildin?

"Çünkü Emily'nin hala Emily olduğunu düşünüyorum. Ve bir Kraliçe Arı özentisi de çizgisini değiştirmez."

"Bu Lorenzo olayında gerçekten iyi misin?" Emin olmak için tekrar soruyorum.

Abs, bir nedenden dolayı en iyi arkadaşımsın. Senden daha iyisini yapamazdı. Ayrıca Emily'nin seni her zaman bu kadar kıskanmasının nedeni de bu. Senin ondan daha iyi olduğunu biliyor." Violet kulağa akıllıca geliyor ama bu çok saçma.

Ben sadece benim - tuhaf, kolayca dikkati dağılan bir hayalperestim.

Ama onunla tartışmayacağım, uykunun sonunda Carly'yi kaptığı gibi onu da yakaladığını gördüğümde olmaz.

"Teşekkürler Vi. Carly uyurken biraz uyu. İhtiyacın var."

"Senin de küçük bir şeye ihtiyacın var," dedi bana uykulu bir sırıtişla. İyi geceler.

"İyi uykular," diye yanıtlıyorum.

Üzerinde çalıştığım düzenlemeye eleştirel bir bakış atarak telefonu kapattım. Gelin partisi öğle yemeği için mükemmel, şekilleniyor ve güzel görünüyor.

Daha tek bir gül bile alamadan telefonum çıldırdı ve Courtney'den peş peşe yarım düzine mesaj geldiğini gördüm.

"Lanet olsun Vi, en azından birkaç dakika kendine saklarsın sanmıştım," diye fısıldadım telefonumu uzaklaştıarak. Düzenlememi bitiriyorum ve Janey'nin yarın için küçük ek parçaları hazırladığını görüyorum.

Sanırım öğle yemeği için hazırız. Tek soru . . . Lorenzo ile kaçamak için hazır mıyım?

BÖLÜM 10

M

Sabah çok erken geliyor ama Abigail'i kucaklamak için hevesle uzanıyorum. Günü yüzümde bir gülümsemeyle karşılamam için yeterli bir sebep.

Ama yanımdaki yatak boş.

Oturup odaya bakıyorum. "Abigail?" O hiçbir yerde bulunamadı. Anında kalkıp iç çamaşırımı giyiyorum. Çıplak uyudum, benimle tekrar tartışması için çok heyecanlandım, ama görünüşe göre yatağa gelmedi.

Süitin dış odasında onu görüyorum. Kanepeye uzandı, bir bacağı yerde ve biri uzanmış, kolları çarpık halde bayıldı. Saçları birbirine karışmış, yarısı yüzünün içinde ve yumuşakça nefes alırken ağzı açık kalıyor. Güzel.

Biraz dinlenmesi için onu bizim yatağımıza taşımalıyım. Yerde yürürken, göz ucuyla bir hareket gördüğümde onu kollarıma almak için eğildim.

Janey çılgınca kollarını sallıyor ve başını sallıyor. Başımı sallayıp sessizce sorunun ne olduğunu soruyorum. "Onu yakaladım. Alarm bir saat sonra çalıyor. Uyumasına izin ver.

Onu kanepede bırakmak zorunda kalmam her türlü içgüdüme aykırıydı, ama o kadar bitkinse, daha yatmadan yere yığıldı, fazladan bir saat dinlenmek pekâlâ önemli olabilir. Başımı salladım, yavaşça geri çekildim ama Abigail'in uykusunu bölmediğimden emin olmak için izledim.

Gözlerimin üzerimde olduğunu hissediyorum ve başımı kaldırıp baktığımda

Janey'nin beni açıkça değerlendirdiğini görüyorum.

Bana baş parmağını kaldırdı ve sırtıttı. "Patron hanım seninle iyi iş çıkardı."

İltifat nazik ama Janey'nin önünde iç çamaşırımın içinde kendimi garip hissediyorum, bu yüzden Abigail'e son bir özlem bakışı attıktan sonra yatak odasına çekildim. Onu yatağına taşımayı, yanıma kıvrılmayı ve dün gece dokunduğu çiçeklerden bahsetmesini dinlemeyi çok isterdim. Onları güzel buluyor ama benim daha da çarpıcı bulduğum şey onun tutkusu.

Duş alıp tıraş oluyorum, hemen mutfak kıyafetlerimi giyiyorum. Bu sabah yapacak işlerim var, özel bir gelin partisi öğle yemeği. Abigail ve Janey'nin merkez süslerini ve aranjmanlarını yaptıkları aynı kişi.

Ama ona dokunmadan gidemem. Yavaşça ve sessizce Abigail'in kanepedeki derme çatma yatağına yaklaştım ve dudaklarımı her zamankinden daha nazıkçe elinin arkasına bastırmak için eğildim. "Sonra görüşürüz,gülüm," Fısıldıyorum.

Ben ayrılırken Janey bana gülümsüyor ve iki parmağını sallayarak veda ediyor. Bugün Abigail'e iyi bakacağına güveniyorum.

"CSAHİP OLMAKTOSCANİ!"

Adımın keskin ısırığı, yıllarca süren uygulamayla mükemmelleştirdiğim odak alanımı kırıyor. Tüm mutfak yanıyor olabilir, yardımcı şefler yumrukları ve bıçaklarıyla mücadele ediyor olabilir ve ben yine de konsantrasyonumu bozmazdım.

Ama o rahatsız edici ses bunu yapıyor.

"Evet?" Başımı kaldırıp mutfakta ağır adımlarla yürüyen Meredith'i görünce küstüm.

Başka bir siyah takım elbise giyiyor ve onların içinde uyuyor mu merak ediyorum.

Muhtemelen yatakta bir vampir gibi yatıyor, siyah topukları üzerinde ve bacakları düz, elleri göğsünün üzerinde çaprazlanmış. Ve güneş doğduğunda kızgın bir kedi gibi tıslar ama kendini zorlar. Belki de bu yüzden hep soğuk ve sinirlidir? O, gün ışığında yaşamaya zorlanan gecenin bir yaratığı.

"Ne yapıyorsun?" sırada arkamda duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş.

"Mutfakta olmaman gerekiyor," diye hatırlattım ona. "Yiyecek ve sağlık kodları var."

Gözleri kısıldı ve umduğum gibi geri geri gitmek yerine istasyonuma yaklaştı. Ne yaptığını biliyor, istediği cevabı almam için beni kasten rahatsız ediyor. İnsanların onun manevralarına ve manipölasyonlarına boyun eğmesine alışık olduğundan eminim.

Ben o insanlardan biri değilim. Ondan hiçbir şeye ihtiyacım yok.

Kesme tahtamda küçük bir yığın doğranmış soğan ve daha büyük bir domates yığının var. Deriler ve sulu artıklar çöpe atılmak üzere başka bir yığında. Bıçağımın arka tarafını kullanarak gereksiz parçaları çöp kaseme sildim, ancak domates parçası ıskalayıp yere düştü ve Meredith'in pahalı siyah pompası tarafından durduruldu.

*Hata! Bunu yaptım mı?*kibirli düşünüyorum.

"Ah!" Domates parçasını yere fırlatmak için ayak parmağını tekmeleyerek inledi. "Mutfaklar dağınık yerlerdir," diyorum hiç özür dilemeden.

Dudakları ince bir çizgi haline geliyor. "Dünkü toplantıda sana söylediğim gibi, bugünün öğle yemeği menüsüne dün gece ihtiyacım vardı."

"Aklımdan çıkmış olmalı." Böyle bir şey yapmadı. Ona bir menü göndermek gibi bir niyetim hiç olmadı, yemeğim bir malzeme listesinden başka bir şeye indirgenmedi. "Merak etme, şimdiden öğle yemeğini hazırlıyorum, konukların bayılacağı, her biri bir öncekinden daha lezzetli harika yemekler yapıyorum. Bu, söz veriyorum."

Gülümsemesi robotik ama gözlerindeki parıltı tehlikeli. "Buna ne dersin? Size söyleneni yapmadığınız için, garsonların getirdiği her yemekle birlikte çıkıp ne yediklerini ve yemeği nasıl yaptığınızı anlatabilirsiniz. Kızlar için ona gerçekten kişisel şef dokunuşu yapın.

Bir tavuk savaşına kilitlendik, hangimizin önce ürkeceğini görüyoruz.

Masa ziyaretlerinin şeflerin korktuğu bir şey olduğunu açıkça biliyor. Yemeklerimize yaltaklanmak eğlencelidir, özellikle de yeni bir şef olduğunuzda, ama geminin kaptanının seferin ortasında köprüden ayrılması mutfağın akışını bozar.

Artı, Avanti'deki akşam yemeğinde gelin partisinin ilgisine bağlı olarak, mutfakta olmayı tercih ettiğimde konuklara kibar davranmam gerekebilir.

Ya da Abi'yle.

Bu düşünce, Meredith'le irade savaşıma giriyor, çok önemli bir anda beni çılgına çeviriyor ve pes ediyorum. Dışarı çıkıp her kurs hakkında birkaç bilgi paylaşmaktan mutluluk duyarım.

Zafer, Meredith gülümsediğinde dişlerinin olağanüstü keskin görünmesini sağlıyor. "Bir dahaki sefere, belki bana menüyü gönderirsin," diye düşündü.

Bunu kazandığını bilmem için son bir kazı.

Savaş patikalarıyla mutfaktan çıkarken topukları zeminde tıkırdıyor. Kapı arkasından kapanır kapanmaz, Esmar köşeden dışarı bakıp "Kıyı boş mu?" diye fısıldadı.

sırıtiyorum "Ondan mı korkuyorsun?"

Şiddetle başını salladı. "Evet! O bir tilki gibidir, hiç beklemediğin anda saldıran sabırlı ve kurnaz bir avcıdır." Tilkiden çok dişi aslan gibi görünen bir maskaralıkta dişlerini şaklatıyor, parmakları havayı tırmalayan pençeler. Ama onun fikrini anlıyorum. Meredith hafife alınacak biri değil.

"Şey, şimdilik gitti, bu yüzden bu hazırlığı bitirmeme izin ver." Esmar yardıma geliyor ve bir süre sonra Gilberto da geliyor.

Tam zamanında, çünkü evin önü müdürü masa ayarı için onayımı istemek için geri geldi. "Menüyü bilmediğim için gümüş takımların uygun olduğundan emin olmak istiyoruz."

Meredith'in emirlerini yerine getiren yordakçılardan biri olduğu hissine kapılıyorum.

İsteyerek ya da istemeyerek.

Ancak menüyü kendime sakladığımda bu alışılmadık bir istek değil. Bu bir sır değil. Sadece taze malzemelerin benimle konuşmasına ve gerçekten özel bir şey yaratmasına izin vermek istedim.

Müdürü kata kadar takip ediyorum ve açık pencerelerin yanına çok güzel bir masa kurduklarını görüyorum. Denizden gelen tuzlu esinti, masa ekranı boyunca uzanan pembe ve beyaz çizgili koşucuları hışırdatarak nazıkçe içeri esiyor. Beyaz porselen tabaklar, her bir yerleştirme düzeninde gümüş şarj plakalarının üzerine yerleştirilmiştir ve bu, büyük, taze bir palmiye yaprağının üzerine yerleştirilmiştir.

Abigail yapıyor, eminim.

Sanki onu düşünmek onu gerçeğe çağırıyormuş gibi, yemyeşil bir düzenlemeyle içeri girer. Özellikle kimseye "Bunlar sonuncusu" diyor.

Janey, çiçek rengine patlayan küçük tomurcuklarla dolu bir tepsiyi dikkatlice taşıyarak arkasından geliyor.

İzin ver de yardım edeyim, dedim Abigail'e, ondan çiçekleri alarak. "Nereye gidiyor?"

Emin değilmiş gibi alt dudağını dişliyor, boş gözlerle gözlerime bakıyor ve o kafasında hangi düşüncelerin döndüğünü merak ediyorum. Olasılıklar beni gülümsetiyor.

Sonunda masanın ortasını işaret ederek, Ah, tam burada, dedi. "Ve Janey, onu yere bırak, biz de dağıtalım."

Janey kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Oh, merak etme, bunu anladım."

O tepsiyi yere bırakırken vicdan azabı çekiyorum.

Abigail'e ciddiyetle, "Bunlar çok güzel," dedim, bu da bana yumuşak bir gülümseme kazandırdı.

Başka bir şey söyleyemeden, zeminde tıkırdayan topukların sesini duydum. "İşte buradasınız, Bayan Andrews. Bugünün öğle yemeği için yaptığın şey bu mu?" Meredith, Abigail ve Janey'nin yarattığı canlı renk senfonilerine bakarken denese daha fazla küçümseyici olamazdı. Kırmızı uçlu parmaklarıyla bir çiçek açarken kaşlarını çatarak ana aranjmana doğru uzanıyor.

Abigail otomatik olarak, "Lütfen onlara dokunma," diye azarlıyor. Daha nazik, "Kırılğanlar ve ellerindeki yağlardan kararacaklar," diyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, Meredith ellerini iki yanına indirdi.

"Evet, her ayarın bir palmiye yaprağı vardır ve masa manzarasında ana düzenleme, daha küçük tomurcuk koleksiyonları ve taze ikiye bölünmüş hindistancevizi ile vurgulanan gür yeşillikler olacaktır. Tropiklerin güzelliği," diye açıklıyor Abigail. Çiçekleri bir tatil kaçamağı gibi gösteriyor.

Meredith, zar zor üstü kapalı hakaretlerine devam ediyor. "Sanırım yapacaklar. En azından çünkü aşırı basit olandan daha iyi."

Abigail'in sırtı dümdüz gidiyor ve dişleri sanki

gerçekten söylemek istediği kelimeleri boğuyor. Yuttuğu şeyin "Sikeyim seni ve bindiğin atı" olduğundan oldukça eminim.

Kenarda durup izleyemediğim için öne çıkıyorum. Harika iş, Abigail. Claire'in onları seveceğinden eminim."

Meredith, muhtemelen tekrar mano yapmaya hazırlanırken gözlerini bana dikti. Onunla, Abigail ile benim aramdaki mesafeyi ölçerken, kara gözlerinin derinliklerinde bir ışık yanıyor. Ah, ikinizi tanıştırmalıydım ama sanki birbirinizi zaten tanıyor gibisiniz? Bana bir kez daha tepeden tırnağa bakarken merak ve hesaplama aşık.

Abigail'in bu işi halletmesine izin verdim. Birbirimizi önceden tanımamız mantıklı ve Violet aracılığıyla tanışmamış olsak bile burada, tesiste buluşabilirdik. Hatta dünkü toplantıda. Ama özellikle balayı olayını kendimize saklamayı tartıştık.

"Evet, Lorenzo en iyi arkadaşımın kuzenidir. Onu burada gördüğüme şaşırdım." Gerçek bu ve gülümsemesi en azından hoş bir sürpriz gibi görünmesini sağlıyor.

"Hmm." Meredith hiçbir şeyi ele vermiyor ve Botokslu yüzü de öyle. "Pekala, her şeyi ayarlayalım. Bayan Johnson birazdan burada olacak ve o yaklaştığında sizi etrafta bekletmeyeceğiz.

Onaylayarak çenemi eğdim ama mutfaka adımımı atarken gözlerim Abigail'e kaydı. Elimde değil, öğleden sonraki şenlikleri atlatmasına yeteceğini umarak ona verdiğim gülümsemeyi de durduramıyorum.

"Sö, onları sevdi mi? Yapacağını biliyordum," diye mırıldandım evimizin karanlığına doğru.

yatak odası saatler sonra.

Öğle yemeğinden sağ çıktık, şef masası ziyaretlerinde bile malzemeler veya yiyeceklerle ilgili herhangi bir şey sorulmadı. Hayır, gelin partisi tabakları hakkında sızlanıp durabilirdi, ama asıl bilmek istedikleri tamamen benim hakkımdaydı.

Boyunuz kaç?

*Kaslarını görebilir
miyim? İtalyanca bir
şeyler söyle. Bekar
mısın?*

Şarkı söyleyebilir misin?

Çapkın pisliği oynamak, onları kızdırmak ve daha fazlasını istemelerini sağlamak için elimden gelenin en iyisini yapmıştım.

Ama şimdi, Abigail'le battaniyenin altında yatarken, gün ikimizin dışında bir balonun içinde kaybolup gidiyor. Bu konuda tek kelime etmeden, karşı karşıyayız

karanlığın içinden konuşmak için birbirleriyle. İkimiz de yatağın "yanlarındayız" ama ortaya çok yakınız, bu da bende Abigail'e uzanıp onu okşamak için can atıyor.

"O yaptı. Claire harika olduklarını söyledi ve çok beğendiği için ana düzenlemeyi süitine geri götürüp götüremeyeceğini sordu, diye fısıldadı Abigail ve filtrelenmemiş zevki duyabiliyorum. "Senden ne haber? Yemeği sevdiler mi?"

Beni göremese de, sahte suçta direniyorum. "Elbette yaptılar. Yine de çoğunlukla öğle yemeğinden kıyafetlerimle çıktığım için kendimi şanslı hissediyordum. O gelin partisi acıkmıştı ve sanırım şef ceketimin bir striptizci için bir maskaralık olduğunu düşündüler.

Abigail yavaşça, "Mümkün değil," diyor ve daha fazlasını da söyleyeceğinden eminim, ama sonra uykuya dalmaya başladığında nefesinin boşaldığını duydum.

Söylenecek daha çok şey var ama şimdilik onu rahat bırakacağım. Yarın cennette başka bir gün.

BÖLÜM 11

"R

atlet

parla ve parla, gülüm Lorenzo'nun sesi şarkı söylüyor. Fazlasıyla uyanık ve tek gözümü açtığımda, aynı zamanda gri atletik bir şort ve beyaz bir bol kesim giymiş olduğunu görüyorum.

Fitness Lorenzo iyi görünüyor.

Kendimi ne kadar dinlenmiş hissettiğime hoş bir şaşkınlıkla, mutlu bir inlemeyle kollarımı ve bacaklarımı esnettim. "Ne yapıyorsun?"

"Yanlış soru. ne olduğunu sormalısın *Biz* yapmak?" düzeltiyor.

Ona şüphe dolu bir bakış atarak dimdik oturdum. "Tamam, o zaman ne yapıyoruz?"

Yatağın kenarına oturur ve uyandırma servisi için barış işareti olarak dumanı tüten bir fincan kahveyi uzatır. Onu ondan alıyorum ve krem si bronzluğun mükemmel tonu olduğunu not ediyorum. Bir yudum ve mutluluk içinde iç çekiyorum. Tam olarak sevdiğim miktarda krema ve şeker var. Çok fazla krema kullanma alışkanlığımı fark etmesi küçük ama gülünç derecede tatlı.

Kafamın içinde kendi 'bunu söyledi' sesimi duyunca, gülümsememi bir yudum daha ile kapattım. Kupanın üzerinden, bana cevap verip vermeyeceğini sormak için kaşlarımı kaldırdım.

Beni kızdırmak için yaklaştı. "Bu bir sürpriz. Giyinmek. Eğer varsa antrenman kıyafeti ya da herhangi bir şort da olur."

Egzersiz giysileri? Atletinin var olmayan kollarında ne işi var ki?

Bir yürüyüş, belki? Ya da sahilde yürüyüş?

Umarım bir koşu değildir çünkü yasal olarak öleceğim. Koşmak açık farkla benim favorim değil. Temel olarak, beni koşarken görürseniz, bunun nedeni beni kovalayan bıçaklı bir zombi olmasıdır.

Ancak gerilim ve sürpriz heyecan verici. Lorenzo'nun kara gözlerindeki "yakaladım" parıltısı da öyle. Her ne planladıysa, o da heyecanlı.

Kafamda küçük bir uyarı zili çalıyor ve bana dikkatli olmamı hatırlatıyor çünkü onun ilgisi, romantik tavırları ve ateşli vücudu benim kriptonitim. Ancak Violet'in tavsiyesi alarmı kapatır.

Sadece soğuk. Bunu yapabilirim. Tatil plajında servis ettikleri donmuş sangrialar gibi çok üşüyorum.

Yataktan Lorenzo'nunkiyle eş değer bir enerjiyle zıplıyorum, tüm uykum şevkle yanıp sönüyor. "Bana on beş dakika ver."

şaplak!

Onu bir adım bile geçmeden, Lorenzo kışımı sertçe dövdü ve iliğime bir sarsıntı vurunca şaşkınlıkla haykırdım.

"On. Geç kalamayız.

Kahretsin. Ne yaptığınızı bilmiyorum ama istediği buysa beş dakika içinde hazır olurum.

Kışımı saran, kalçasında telefonum için kullanışlı bir cebi ve ona uygun, askılı bir spor sutyeni olan soluk eflatun yoga şortunu çekiyorum. Hangisini seçeceğimden emin olamayarak tenis ayakkabılarımı ve parmak arası terliklerimi kaldırdım.

"Parmak arası terlikler," diye tavsiyede bulunuyor Lorenzo tereddütle. Bunun önemli bir ipucu olduğunu düşünüyorsa, fena halde yanılıyor çünkü bana tek söylediği kaçmak zorunda olmadığım. Şükürler olsun!

Asansörde Janey'e mesaj atmak için telefonumu çıkardım ama Lorenzo beni durdurdu.

Programında yer olduğundan emin olmak için bu sabah Janey ile konuştum. İşinize karışmak istemem." Şok içinde ona bakıyorum. İşime olan saygısını neden bu kadar şaşırttığımı bilmiyorum ama öyle. Ayrıca, önceki randevularımdan bazılarının çiçeklere ve bitkilere olan tutkumu ele alma şekli göz önüne alındığında, bu çok saçma.

Oh, o besleyici gene sahiptin. Bir gün harika bir anne olacaksın. Bu çok havalı. Çalışmak zorunda değilsin. Sadece çiçeklerle oynayabilirsin. Herkes bir vazoya bir demet çiçek atabilir.

"Sana söylememi söyledi ve ben de 'Siktir git, bu bir emirdir' dedim." Sanki gücenecekmişim gibi ellerini kaldırdı. "Kelimenin tam anlamıyla ne dedi."

Gülüyorum çünkü kulağa tam olarak Janey'nin ağzından çıkacak bir şeye benziyor. Yine de yapılacaklar listemi zihinsel olarak kontrol etmekten kendimi alamıyorum. Bugünün programında hiçbir şey yok, öğle yemeği, fotoğraf çekimi ya da toplantı yok ve prova yemeği düzenlemelerine yarına kadar başlayamayız.

Kendimi yıllardır olmadığım kadar özgür hissederek, cesurca elimi Lorenzo'nun eline kaydardım. "Tamam o zaman hepsi senin. Bunu yapalım, her ne ise."

Lorenzo beni tesisin arkasından deniz manzaralı çimenli bir alana götürüyor. Parlak renkli çizgili battaniyelerin üzerinde oturan birkaç çift daha var. "Hoşgeldin

hoşgeldin!" diyor rastalı gülümseyen bir kadın. "bir

koltuk."

Onun işaret ettiği gibi boş bir battaniyenin üzerine oturdum ve Lorenzo da yanıma oturdu. Lorenzo'nun planını çözebilir miyim diye etrafa bakıyorum ama kesin bir şey bulamıyorum. Bizi karşılayan rastalı kadın mayo giymiş, yanında oturan adam da kompresyon şortu giymiş. Diğer çiftler de antrenman kıyafetleri, mayolar ve günlük kıyafetlerin bir karışımı içindeler. Tek ortak noktamız, hepimizin yalınayak ve cennette olmamız.

Ona doğru eğilerek, "Ne yapıyoruz?" diye fısıldadım.

Gülümsemesi bana söylemediğini söylüyor. . . henüz.

Kahretsin, bu 'henüz' benim mahvolmam. Harika bir şeyin ya da korkunç bir şeyin olabileceğini bildiğiniz, ancak hangisinin olduğu hakkında hiçbir fikriniz olmadığında, bir maceranın uçuşundaki andır. Olasılıklar sonsuz hissettiriyor. Aç kalmış bir hayvan gibi kanımda kükreyen o kaotik anarşiyle besleniyorum.

Ama bunların hiçbirinin görünmesine izin vermiyorum. Hayır, hala oturuyorum ve sabırla bekliyorum. Annem gurur duyardı. Şok ama gururlu.

Neyse ki, çok uzun süre beklemek zorunda değilim.

"Millet hoş geldiniz. Benim adım Amalya. Bugün çift yogası eğitmeniniz olacağım." Sesi yatıştırıcı ve sakindi ama kalbim boğazımda atıyordu. "Bu benim asistanım ve erkek arkadaşım, Stefan." Amalya'nın yanında oturan adam başını eğerek selam verir.

Lorenzo'ya kocaman bir gülümsemeyle bakıyorum. "Yogayı sevdiğimi nereden bildin?" Fısıldıyorum.

Yoga benim reçelim. Haftada birkaç kez evde One Life Gym'de ders alıyorum. Ben tam olarak amuda kalkma meditasyonu yapan bir yogi değilim, ama kesinlikle ayak parmaklarıma dokunabilir ve çok iyi bir Tanrıça pozu verebilirim. Ayrıca gülünç bir şekilde yetenekliyimsavaşana, gülümseyerek düşünüyorum.

Lorenzo o kadar yaklaştı ki nefesini kulağımda hissedebiliyorum. "Menekşe."

Elbette. Ne halt ettiğini soracaktım ki duymak istemediğim bir ses sessiz gruba girdi.

"Haydi Doug. Geç kalmak istemiyorum."

Bok. Mümkün değil. Tanrım, lütfen şimdi olmasın. Yogamı alma şansım olduğunda değil

Açık.

Yalvarışıma rağmen, Emily ve Doug köşeyi döndüler ve aniden durdular. her bir çift gözü üzerlerinde gördüklerinde.

Özür dilerim, dedi Doug özür dilercesine. "Yanlış yola girdik ve biraz kaybolduk."

Amalya onlara aynı sıcak karşılamayı yapar ve onları bir battaniyeye yönlendirir.

Lorenzo ve benim hemen yanında.

"Ah! Hey millet, Emily el sallarken abartılı bir şekilde konuşuyor.

Dikkatimi Amalya'ya çevirmeden önce karşılık olarak sıkıca gülümsedim. “Bugün, mevcut bağlantıları onurlandıracağız ve sizin için yenilerini oluşturacağız.

partneriniz ve partneriniz size. Bu süreç sabırla yapılması, yürekle yönlendirilmesi ve bedenin enerji vermesi gereken bir süreçtir.”

Amalya'nın ne hakkında konuştuğundan emin olamadan, gözlerinde sorularla birbirlerine bakan çiftler görebiliyorum. Eminim 'çift yogası'nın böyle olacağını düşünmüşlerdir. *Kama Sutrasi*ön sevişme, ama yoga bundan çok daha fazlası.

Amalya, "Başlamak için, çapraz ayaklarla birbirinize bakın," talimatını veriyor ve herkes onun Stefan'a koyduğu düzene ve örneğe uymak için harekete geçiyor. "Güzel, şimdi avuçlarını birleştir. Sağınız partnerinizin solunda, solunuz partnerinizin sağında. Bu bağlantı kurulduğunda, gözlerinizi kapatın ve enerji alışverişinin başladığını hissedin.”

Lorenzo'nun avuçları benimkine karşı yumuşak ve sıcak ve sessizce otururken, onun nefesiyle benimkinin senkronize hale geldiğinin keskin bir şekilde farkına varıyorum.

Uzun bir kaç dakikanın ardından Amalya bize “Gözlerini aç. Ortağınızın içine korkusuzca bakın. Oradaki düşünceleri, duyguları ve arzuları görün.”

Lorenzo'nun gözleri açıldı ve karanlık küreler üzerime kilitlendi. Derinliklerinde çok şey görüyorum - sıcaklık ve şehvet ama aynı zamanda saygı ve samimiyet. Savunmasız kalmak ve savunma kalkanlarımı fırlatmamak için elimden geleni yapıyorum, ancak tek başıma şehvete kapılmamak zor.

“gülüm,” O fısıldar.

Yanımızdan bir iç çekiş koptu ve bağlantımız koptu.

Gözlerimi sola çevirdiğimde Emily'nin Doug yerine bize baktığını gördüm. Gözlerini devirerek alay ediyor. Geri dönen iç çekişim rekabet değil, hayal kırıklığıdır.

Emily'ye kahretsin, Lorenzo ile bu anın tadını çıkaracağım.

Amalya bizi ilk poza götürüyor. “Evet, bir ortak diğerinin önünde, sırt sırta duruyor. Güzel,” yavaş, melodik bir sesle koçluk yapıyor. “Ellerini kalçalarından aşağı, yere ve dışarı doğru okşarken, destek için ellerini öndeki partnerin kalçalarına koy. Aşağı bakan bir köpek pozu bulduğunuzda kalçalar yukarıda kalır. Amalya, gerginliği derinleştirmek için Stefan'ın kalçalarını tutan elleriyle baş aşağı bir V haline gelerek gösteri yapıyor.

Yüzüstü, kık yukarıda, belki bu biraz daha fazla olur *Kama Sutrasi*

sonuçta ön sevişme. Fikir beni heyecanlandırıyor.

Lorenzo'nun arkamda durduğu pozu alıyorum. Elleri kalçalarımı geri çekiyor ve aletin kırım beşiğine sokulduğunu hissediyorum.

Kahretsin . . . bu kesinlikle evde yoga gibi değil. Daha iyi. *Apaydaha iyi.*

Topuklarımı battaniyeye bastırıyorum ve kırım Lorenzo'ya daha da sert bastırıyorum, kalınlaşan uzunluğuna masaj yapmak için kalçalarımı hafifçe

sallıyorum.

"Abigail," diye uyardı sertçe, ben de hafifçe kıkırdadım. Onu çılgına çevirebileceğimi bilmek hoşuma gidiyor.

Ama karşılık olarak gülmüyor. Oh, hayır, kıcıma sertçe bir şaplak attı ve keskin bir acı dudaklarımdan yüksek bir nefesin çıkmasına neden oldu.

Tokat sesi diğer tüm çiftlerin de dikkatini çekti. Kadınlar bana kıskançlıkla, erkekler de Lorenzo'ya hayranlıkla bakıyor.

Herkesin görmesi için beni sahiplenen tanrıyla kendimi bir tanrıça gibi hissediyorum. Rol yapıyor olabilir, fantezi olabilir ama kahretsin, çok ateşli.

Yemin ederim Emily'nin sahte bir öksürük kisvesi altında 'fahişe' diye mırıldandığını duydum. Ama odaklanabildiğim tek şey Lorenzo. Emily'nin kediliği, onun büyüü altındayken bana dokunamaz.

"Bir sonraki pozumuz için," diye talimat veriyor Amalya, "rahatlık düzeyine göre bir seçeneğin var. İlk varyasyon için bir ortak oturmalıdır. Diğer partner ise kucağında oturuyor ve bacakları arkalarında birbirine kenetlenmiş şekilde onlara bakıyor." Stefan'ın kucağına oturarak, göbekleri birbirine bastırarak gösteriyor. "Yakınlığın derinleştiğini hissetmeye başladıkça, kalbini açarak daha savunmasız olmana izin verebilirsin." Battaniyeye sırtüstü uzanırken, Stefan'ın onu desteklemek için ellerini tutmasıyla bize bunu da gösteriyor.

Birkaç kişi pozu taklit etmek için hareket eder.

Ayağa kalkarak bize, "İkinci varyasyon benzer, ancak daha yüksek derecede güven gerektiriyor" diyor.

Stefan parmağını kaldırdı. "Ve güç. Kulağa zarif ve güzel geliyor ama güç gerektiriyor.

Amalya erkek arkadaşının eklenmesine gülümsüyor ama dalga geçiyor, "Kilolu olduğumu mu söylüyorsun? BEN *Bilmek* Ağır olduğumu söylemiyorsun."

Stefan başını sallarken gözleri karardı. "Sen benim kraliçemsin, her tatlı inçte mükemmelliksin."

Bununla, ikinci varyasyonu gösterirler. Amalya sıçrayarak bacaklarını Stefan'ın beline doladı. Bir an için ağırlığını kıcının altından destekledi, ama sonra battaniyeye doğru eğilirken el ele tutuşmaya geçtiler. Kilitli ayakları, çekirdeğini Stefan'ın karnına bastırıyor ve onun ellerini ve kollarını kavrayışı, başının kuma çarpmasını engelliyor.

Pozisyonlarını ayarlamak için onu birkaç kez sektiriyor ve kaşlarını kaldırıyor. Yarattıkları tüm ısıya rağmen, geri kalanımız burada bile olmayabiliriz. Stefan ve Amalya'nın oldukça ilginç bir cinsel yaşamları olduğunu düşünüyorum.

"Ne düşünüyorsun? Beni kaldırabilir misin yoksa battaniyeye vurabilir misin görmek ister misin? Lorenzo'ya soruyorum.

Atlamamı beklemiyor, sadece beni tutuyor ve vücuduna doğru kaldırıyor. Amalya'nın bize gösterdiği gibi bacaklarımı beline dolamaya çalıştım ama bol gömleği

neredeyse imkansız hale getiriyor ve aşağı kaymaya devam ediyorum.

"Bunun gibi," diye tavsiyede bulunuyor Emily. Bacaklarını beline dolamış ve kollarını boynundan sarkıtmış halde Doug'ın vücuduna doğru yükseldiğini görmek için ona baktım. Yüzündeki gülümseme, benim yapamayacağım bir şeyi yaptığına dair kendini beğenmiş bir kibirdi. Doug bir anevrizmayı patlatmasına bir kalp atışı uzaklıktaymış gibi görünse de, benden daha iyi olmaktan o kadar keyif alıyor ki.

"Gömlek yüzünden seni kavrayamam. Kaymaya devam ediyorum," dedim Lorenzo'ya. İstifa ettim, onun da aynısını yapacağını ve birinci varyasyona geçebileceğimizi düşünerek oturmaya başladım.

Bunun yerine gömleği kafasından yırtıyor. Buraya gel, Abigail. O baldırların beni lanet bir boa yılanı gibi sıkıştırmasını istiyorum."

Uhm. . . peki tamam o zaman Bunu tekrar deneyelim.

Lorenzo'ya döndüm ve gözlerimi dövmelelerinde gezdirdim. Kendime engel olamıyorum ve göğsünün üzerindeki telkari çizgiyi öpmek için öne doğru eğiliyorum. Zar zor içinde tuttuğu mırıltılı homurdanmayla dudaklarımın altında titreyen bir ödülle ödüllendirildim.

Elleri kışıma gitti ve beni bir kez daha kaldırdı. Bu sefer gömlek olmadan onu kalçalarımınla sıkıca kavradım ve çok daha iyi çalışıyor. Dikkatlice el ele tutuşmaya geçtik ve düşmemek için onu daha da sıkı sıktım.

"Beni yakaladın?"

Soruyorum. "Her zaman."

Buna çok fazla inanmak istiyorum ama bu an için bana sahip olması yeterli olacak.

Gözlerimiz birbirine kenetlenmiş halde olabildiğince geriye yaslandım. İkimiz de kollarımızı uzattığımızda başını salladı ve güvenliğim konusunda ona güvendiğimi fark ettim. Başımın battaniyeye daha fazla sarkmasına izin vermek için sırtımı kavislendiriyorum ve o beni kolayca tutuyor.

Satın almak için kenetlenirken uyluklarımdaki esnemeyi hissedebiliyorum. Göğsümün açıldığını ve kollarımın uzadığını hissedebiliyorum ama şaşırtıcı bir şekilde vücudumun daha fazlasını yapabileceğini hissediyorum. En azından Lorenzo'nun desteğiyle.

Lorenzo'ya, "Sağ elimi bırak," dedim.

"Ne?" sorduğumu yaparken bile sorguluyor.

Elimi başımın altındaki battaniyeye götürdüm. "Sol da."

Ve sonra bacaklarım hâlâ Lorenzo'nun beline sarılıyken baş aşağı bir amuda oturuyorum. Elleri kalçalarımı geriye kaydırarak beni yerimde tuttu. "Bok" Parmakları kalçalarımın dolanmış olsa da, başparmakları uyluğumun iç kısmının benim amım haline geldiği noktayı okşuyor. Onun gözleri için müstehcen bir şekilde sergileniyor olmalıyım. Sevimli mor şortumun içinden sıırılsıklam olup olmadığımı ve bana yaptıklarının kanıtını görmemesi için aşağı inmeyi düşünüp düşünmediğimi merak ediyorum.

"Ahh, mükemmel!" Amalya küçük bir alkışla alkışlıyor. “Üçüncü varyasyon, eğer

denemek isterim.”

"Kahretsin, hayır," dedi kadınlardan biri kocasına. "Kafamı kırardım."

Başka bir çift, birinci varyasyondaki battaniyenin üzerindeki konumlarından gürültülü bir şekilde gülüyor.

"Harrumph." Emily somurtuyor, artık yogada onu geride bıraktığım için kızgın.

Yine de bu bir savaş değil. Yoga dersinde öğrendiğim bir şey varsa, o da bunun gerçekten bir yolculuk, bir pratik olduğudur. Bazen orada, ağırlık katındaki en kaslı erkeklerin yapmayı umut edemediği güç pozları yapabilen en ufak tefek, en zayıf görünümlü kadınlar vardır. Herkesin kendi yolu vardır ve bu zaten büyükannenizin yogası değil.

Amalya birdenbire sağ yanımda beliriyor. Eğilmiş tüneğinden, "Bir ilerlemeye yardımcı olmama izin verir misiniz?" diye soruyor.

"Eh, tabii." Bana veya benimle ne yapacağı hakkında hiçbir fikrim yok ama akışımı derinleştirmeye açığım. Özellikle Lorenzo vücuduma baskı yaptığında, çünkü onun gücünü ve kararlılığını içimden dalga dalga geçtiğini hissedebiliyorum.

Kalçalarını güçlü bir şekilde tut. Ona sahip olduğunu bilmesini sağla," dedi Lorenzo'ya ve tutuşunun sıkılaştığını hissediyorum. "İyi. Şimdi . . ."

Duraksadı, beni bekledi ve ben onun yerine, "Abi. Ve Lorenzo."

"Abi, bacaklarını sıkı tut ama ayaklarını serbest bırak, Lorenzo'nun ağırlığını almasına izin ver." Onun talimatını verdim ama Lorenzo, topuklarını onun belinin kaslarına saplandığında homurdandı. "Sorun değil," dedi Amalya sabırla. "Abi, sağ bacağını Lorenzo'nun önüne doğru çevir, omzuna gelecek şekilde düzelt. Ve sonra sol da."

Gözlerimi kırıştırdım ve bana ne yapmamı söylediğini zihnimde canlandırmaya çalıştım. Baldırlarım Lorenzo'nun omuzlarında ve o benim kalçalarımı tutarken bunun gerçek bir amuda kalkma olduğunu fark ettiğimde, oraya ulaşmak için gerekli ayarlamaları yapabilirim. Bunu desteğim olarak bir duvarla yaptım ama Lorenzo bir şekilde daha da güçlü hissediyor.

"Evet evet evet!" Stefan da şimdi heyecanlı. "Kalçalarını tut, Lorenzo," diye tavsiyede bulunuyor.

"Bu duruşta sırtınızı kamburlaştırabilir misiniz?" Amalya yine ters bir yerden soruyor.

"Uh-" Kendimden emin değilim, sırtımı kıvırmaya çalışıyorum. Omurgama o kadar odaklanmışım ki, gerçekte olan şey, göbeğimin Lorenzo'nun karnına yepyeni bir şekilde baskı yapması olduğunda şaşırdım. İçgüdüsel olarak, ön kolları kalçalarımı sarmak için geliyor, bana doğru gıcırdarken beni orada tutuyor. "Ah!" Seslendim, şok oldum. . . gerçekten iyi bir şekilde.

"Öyleyse, sexcapades şovunu izlemek dışında, geri kalanımız ne yapmalıyız?" Emily dışarı fırlar. Dikkatle, dengemi bozmamak için başımı çevirdiğimde kollarını kavuşturmuş ve bir kalçasını dışarı atmış halde durduğunu görüyorum.

çıplak ayak parmaklarına dokunur.

Daha ne yaptığımı düşünmeden ona dil çıkardım. Çocukça?
Evet. Umrumda mı? Hayır.

Moralim bozuldu, bacağımı Lorenzo'nun elinden kurtardım ve yere doğru yürüdüm. Kanın kafamdan çıkıp vücuduma geri akmasına izin vermek için yavaşça yuvarlanmalıyım. Eminim yüzüm domates kadar kırmızıdır ama buna değdi. Bunu evdeki yoga stüdyosunda bir duvarla hiç yapamadım.

Amalya benim ve Lorenzo'nun omzuna aynı anda vurdu. "Harika." Diğer herkese, "Hepimiz oturma pozisyonuna dönelim," diyor.

Oturmadan önce Lorenzo beni kendine çekti ve kulağıma fısıldamak için eğildi. "Bu muhteşemdi. Seni çaresizce öpmek, güzelliğini dudaklarından yudumlamak ve amında toplandığını gördüğüm sıcaklığı tatmak istiyorum. Ama başlarsam, korkarım duramayacağım ve benim için paramparça olduğunu hissetmekten daha çok istediğim bir şey olsa da, bunu bu insanlarla paylaşmayacağım. Bunu kendim için açgözlülükle istiyorum, bu yüzden daha sonra olmalı.

Vay. Belki benim kan akışım henüz tam olarak düzene girmedi ya da sorun oydu ama onun sözleriyle biraz başım döndü. Sanki seks yapmamız kaçınılmaz bir sonuçmuş gibi konuşuyor ve bunu kabul etmekten nefret etsem ve hatta sonuçlarından korksam da haklı olduğunu biliyorum.

Ben onu istiyorum. Geçmiş, şimdi ve gelecek lanet olsun. Her zaman kelekleri kovalayan biri oldum ve Lorenzo tam bir kelek sürüsü gibi, vızıldayan, hararetle şehvetle etrafımda uçuşuyor. Bir an için bile olsa onlarla uçmak istiyorum.

"Lütfen bir partnerin battaniyenin üzerine yüz üstü, ayaklarını hafifçe birbirinden ayırarak ve kollarını T şeklinde yatırmasına izin verin. Diğer partner, elleri partnerinin omuzlarının üzerinde ve ayak parmakları, bacaklarının arasındaki battaniyenin üzerinde, dikkatli bir şekilde tahta pozisyonu almalıdır." O ve Stefan, onun temelde mükemmel bir deniz yıldızı olduğunu ve Amalya'nın onun üzerinde şınav pozisyonunda olduğunu gösteriyor. "İleri ve geri giderken bağlantının aktığını hissedin."

Ellerine daha fazla ağırlık veriyor ve sonra tekrar ayaklarına veriyor, aralarında bir ayak boşluk olmasına rağmen tüm vücudu Stefano'nunkileri aşağı yukarı hareket ettiriyor.

"Bunu yapmak için çağrıldığınızı hissederseniz, dirseklerinize kadar eğilebilir ve akışa devam edebilirsiniz." Şimdi pelvisini mutlulukla gülümseyen Stefano'ya karşı gıcırdatıyor. "Önemli olan, yalan söyleyen partnerin basitçe enerji armağanını almasıdır. Bu, bazı pozlar aynı anda verilirken, bazen sadece bakıcı olmak ve cömertliğin manevi tatmininden başka bir şey almamak gerektiğini hatırlatır. Bazen özür dilemeden tatmin olmak için ihtiyacınız olanı almanız da gerektiğinden. Hepsi kendi dengelerinde sağlıklı.

Çiftler birbirlerine Amalya ve Stefan gibi bakarlar. Hepimiz bunun neye benzediğinin ve taklit edildiğinin acı verici bir şekilde farkındayız. Ama çift yogasında ne olur çift yogasında kalır herhalde? Elbette, bunun için bir Las Vegas kodu var, değil mi?

"Bana o enerjiden biraz ver, Abigail." Lorenzo kanaryayı yiyen kedi gibi gülümsüyor, onun her yerine süreceğim için heyecanlanıyorum ve hayatımın en iyi enerjisini tam burada ve şimdi vermeye yemin ediyorum.

Lorenzo denizyıldızı pozisyonuna geçiyor ve ben onun bu pozisyonu korumak için mücadele ettiği hissine kapılıyorum. Sanırım herhangi bir eyleme pasif bir seyirci olmaya alışkın değil ve ellerini benden uzak tutmak bile zor bir iş. Yine de bunu benim için yapması hoşuma gidiyor.

Onu çıldırtmak için daha yüksek sınav pozisyonunda başlıyorum. Gözleri benimkilerden kayarak vücudumdan aşağı kaydı. Spor sütyenimin kuplarını doldurmak için öne doğru düşen göğüslerimde oyalanıyorlar, sonra çıplak karın kaslarımdan kalçalarıma kadar uzanıyorlar.

"*sık benidiye* mırıldandı. Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama gözlerindeki açlığı okuyabiliyorum.

"Lütfen, Abigail," diye fısıldayana kadar aramızdaki kısa mesafeyi koruyarak ileri ve sonra geri ittim. Sesindeki yalvaran aksama, göğüs göğüse, kalçalar kalçalara birbirine bastırılana kadar alçaltmamı sağlıyor.

Amıma karşı tahrikini hissedebiliyorum ve sertliğine karşı gıcırdatarak akışımı unutuyorum.

"Evet bebeğim. Bana bundan daha fazlasını ver. . . akış," diye homurdandı Doug ve Emily Jones'un seks suratına uzaktan yakından benzeyen herhangi bir şey görmek istememe rağmen, yardım edemem ama bakmadım. Amalya'nın talimat verdiği şekilde dirseklerinin üzerinde, ileri ve geri itiyor. Ama seksi ve baştan çıkarıcı ileri ve geri yerine, sanki bir araba kazanmak için yarışıyormuş gibi şınavla mücadele ediyor gibi görünüyor.

En çok kim yapabilir? Kazanan bu yepyeni Buick'i evine götürüyor!

"Böyle, Abi. Nasıl olduğunu unuttun mu?" Benimle seks yapmamamla mı yoksa aptal olduğumla mı dalga geçtiğine karar veremiyorum. Balayımda durmaksızın seks yaptığımı düşündüğü için ikincisi olması gerektiğine karar verdim. "Yoksa o arka virajla gösteriş yapmaktan yoruldu mu?"

Bana geri dön Abigail. Sana ihtiyacım var," diye inledi Lorenzo ve Emily'yle göz göze geldiğimde gerçek ya da hayali herhangi bir rekabet uçup gitti.

Omuzlarıma doğru itiyorum ve klitorisimle Lorenzo'dan bir tıslama sesi çıkarıyorum. İçimden bir güç dalgası geçiyor. Şu anda zevkinin, acısının, her şeyinin kontrolü bende ve daha fazlası için yalvarırken orada yatıp onu benden alması gerekiyor. Genelde yatakta baskın değilimdir. daha çok tercih ederim

Dürüst olmam gerekirse eşit bir spor olayı ama bu beni heyecanlandırıyor.

Onun aletinin başının klitorisime ve deliğime çarpmasından zevk alarak vücudundan aşağı süzülüyorum. Kendimden biraz alırken ona zevk veriyorum. Amalya bunun bir ver ya da al pozisyonu olduğunu söyleyebilirdi, ama ben bunu oldukça verici buluyorum. *Vealmak.*

Sürdürebileceğim bir ritim ve tempo buluyorum ve Lorenzo'nun boyuna yukarı ve aşağı akış ikimizi de çıldırtıyor. Nefesim kesiliyor, alnım terliyor ve biz daha yükseğe çıkarken gözlerim onunkilere kilitlendi.

Etrafımızda, rahatsız edici homurdanmalar bana sadece bizim olmadığımızı söylüyor ama ben artık sadece Lorenzo'ya odaklanıyorum.

Derinden inledi ve sonra, duruşun kurallarına rağmen elleriyle kıcıma vurdu ve beni şiddetle hareketsiz bıraktı. Elindeyken bir santim hareket edemiyorum, sadece klitorisime değen aletinin zonklayan vuruşunu hissedebiliyorum. Kaşlarımı kaldırdım ve o yavaşça başını salladı. "Burada değil. İlk seferimiz değil."

Tatlı. Seksi. Adam.

Kahretsin . . . ilk defa dedi! Emily bunu duydu mu? Bu her şeyi mahvedecek. Solgunlaştım ve ona baktım, yarı maskaralığımızı keşfettiğinde onun şeytani "yakaladım" gülümsemesini görmeyi bekliyordum, ama onu oldukça gergin ve açık gözlü görünen Doug'ın üzerinde ürperirken buldum.

Öyle mi? Öyle mi? Aman Tanrım. Cidden?

Bekle, buna cevap verme evren. Bilmek istemiyorum.

Amalya, sanki evren aslında dilekleri yerine getiriyormuş gibi, sakın bir şekilde, "Son olarak, lütfen eşinizle bağlantı kurabileceğiniz herhangi bir rahat pozisyona girin. Bu, sırt üstü el ele tutuşmak, üst üste binmek vb. olabilir. Önemli olan bağlantı."

Lorenzo ve ben, ellerimiz ve bacaklarımız iç içe geçmiş şekilde, birbirimize bakacak şekilde yan yatıyoruz. Gözlerim birbirine kilitlenmiş, onun gözlerinde gizlenenleri okumaya çalışıyorum. Açlık ve şehvetin görülmesi kolaydır. Ama daha fazlası olabilir mi? Daha fazlasını istiyor muyum? Bu haftadan sonra kesinlikle zamanım yok. Kahretsin, bu hafta daha fazlası için zamanım bile yok!

Ama bunu bırakıyorum ve Amalya bizi çiftler olarak geleceğimiz için rehberli bir bağlantı ve umut meditasyonuna götürürken sadece gözlerinin içine bakıyorum. Çok güzel, ama Lorenzo'nun gözlerinin ne söylediğine kendimi fazla kaptırdığım için söylediği hiçbir şeyi sana söyleyemedim.

BÖLÜM 1 2

A
tarih.

Yoganın o seksi versiyonundan sonra Abigail ve ben öğle yemeği yiyoruz. Ona açım, yemeğe değil. Ama başka bir dublörü kabul etmeden Emily ve Doug'dan kaçmamızı sağlayan tek şey bu.

"BEN düşünmek o Aslında ovuşturdu bir kapalı Açık Doug," Abigail Sanki bana neredeyse aynı şeyi yapmıyormuş gibi komplocu bir şekilde fısıldıyor.

"Ah, ile her biri onların sahip olmak." BEN omuz silkmek, umursamaz ile herhangi biri başkalarının eğilimleri. "Kendilerine zaman ayırıp bizi yalnız bıraktıkları için rahatladım."

"Neredeyse." Abigail, Emily ve Doug'ın biraz teşhirci bir şekilde oyun oynadığını hayal ediyormuş gibi ürperiyor.

Elini masanın üzerinden ellerimin arasına alıp dikkatini tekrar bize çekiyorum. İnanamayarak tiz bir sesle gülüyor. "Bu çok çılgınca," diye itiraf ediyor.

"Nedir?"

"Sen. Ben. Biz. Bütün bu şema. Hepsinin beni kıcımdan ısırmak için geri geleceğini biliyordum. Nasıl olduğunu bilmiyordum. Bunu kesinlikle bir milyon yıl geçse asla hayal edemezdim.

Plan mı?

Gözlerini devirip başını sallıyor. "Bütün Violet ve Ross fiyaskosunun sorumlusu benim."

"Fiyasko? Mutlu evlilikleri ve yeni çocukları mı demek istiyorsun? Suçlamak doğru kelime gibi görünmüyor." Anlıyorum, İngilizcem iyi ama bazen bir kullanım benim bile kafamı karıştırıyor.

Örneğin, bir keresinde bir komedyenin "boktansen" bu iyi bir şey diye şaka yaptığını duydum. Ama sadece 'bok' iseniz, bu berbat bir insan olduğunuz anlamına gelir. Nüanslar aldatıcı şeylerdir.

Ama suçlamak? Bu, onunla her gün geçirdiğimde kuzenimin yüzünde gördüğüm gülümsemeye uymayan olumsuz bir çağrışım var.

"Eh, harika bitti, ama başka bir yoldan da gidebilirdi. Ve daha sonra

Courtney ve Kaede de, gerçi bu onların işiydi. Ama ben her zaman kukla ustasıyım ve şimdi iplerimi başkasının elindeymiş gibi hissediyorum. Kollarını dirseğinden kaldırıyor ve sanki kontrolünü kaybetmiş gibi gevşekçe sallanıyor taklidi yapıyor. "Böyle hissetmek alçakgönüllü. Nefret ettim."

"Ya da belki de hiç ip yok?" varsayımda bulunuyorum. "Violet ile bile onu zorlamış olabilirsin ama o seçimleri yaptı. Ve biz? Ben müdahale ettim - kendi işim," diye hatırlattım ona. "Sen de onunla gittin. Bunda senin payın bu. Yaptığımız her seçim, her gün binlerce - ne zaman kalkacağımız, ne giyeceğimiz, ne yiyeceğimiz, kiminle vakit geçireceğimiz, ne yapacağımız - hepsi bizi şu ya da bu şekilde yönlendiriyor. Hiçbiri yanlış değil, hiçbiri doğru değil. Onlar sadece hayatımızın bir yolu boyunca var olurlar ve her kararla yeni deneyimler yaratırlar.

"Çok felsefi," diye katılıyor.

"Yaptığın seçimlerden pişman mısın?" Bu cevabı istediğimden emin değilim ama sormak ihtiyatlı görünüyor.

Başını hızla sallıyor ama bu birdenbire verilmiş bir tepki gibi görünmüyor. Aksine, bunu biraz düşünmüş gibi görünüyor. "HAYIR. Yaptığım veya yapmak istediğim şeylerden pişmanlık duymamak. Sadece kendi sınırlarımın farkına varmak ve diğer insanların da sınırlarına saygı duymak."

Bu kesinlikle benim hakkımda konuşuyormuş gibi geliyor. Ama gittiğimizi düşündüğü yere boyun eğmiş görünüyor. Gerçeği söylemek gerekirse, nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim yok. Genelde hayatımı böyle yaşarım. Bilmemenin, her gün bu seçimleri yapmanın ve bunun nereye varacağını görmenin olanaklarından keyif alıyorum.

Seçmek istediğim çok özel bir şey dışında. Bu akşam.

"ASÜRPRİZ YOK?" Abigail diyor. Sesindeki taze neşeyi duyabiliyorum.

"Bir günde iki. Beni şımartacaksın.

"Bu ayrıcalığa sahip olmaktan onur duyarım."

Esmar'dan bu geceki plan için tavsiye istedim. Bilge bir şekilde başını sallamış ve tam yeri bildiğini söylemişti. Umarım haklıdır.

Talimatlarını harfî harfine yerine getirerek Abigail'i tatil yerinin dışındaki verandadan sahile doğru dikkatlice yürüttüm. Turistlere söylemeyeceğime dair söz aldıktan sonra sağa dönüp Esmar'ın fısıltıyla bahsettiği gizli koya doğru kısa bir yürüyüşe başlıyoruz. Bana mürettebattan biri olarak kabul edildiğinin bir işareti gibi geldi.

Etrafta kimse olmamasına rağmen, Abigail gecenin karanlığına, "Burası çok güzel," diye fısıldadı.

Sahilin daha aşağısında, büyük bir kayanın etrafından dolandım ve arkamızdaki kumsal görünmez hale gelirken sahilin yeni kıvrımını takip ettim. Artık gerçekten yalnızız, kendimize ait özel bir cennette.

Yanımızda getirdiğim çantadan battaniyeyi alıp kumların üzerine serdim. "Benimle otur, gülüm"

O zarif bir şekilde battaniyeye doğru eğiliyor ve ben de bir sihirbaz gibi çantadan bir şeyler çekiyorum. "İçinde ne var?" o soruyor.

"Çilek ve şampanya. Peynir ve ekmek. Ne alırsınız?" Bu akşam yemek tabağını hazırladım, yolculuğu yapabilmek için özenle paketledim. Plastik bardaklar daha az hazırlık gerektiriyor ve ucuz görünüyor, ancak sahilde cam yasak ve bir tanesinin kırılma riskini almak istemedim. Bununla birlikte, içlerindeki tatlı köpükle, tamamen yeterli görünüyorlar.

Bir tanesini kaldıran Abigail, "Cennette ay ışığının aydınlattığı romantik pikniklere" kadeh kaldırıyor. "Ve. Ve benden önce kişileştirilmiş güzelliğe.

Şanslı olduğum bir manzara

seyretmek." Bardaklarımızı birbirine tıklıyoruz ve Abigail'in dudaklarında utangaç bir gülümseme görüyorum. Hiç çekingen değil ama bazen endişeleri yüzeye çıkıyor ve onu öyle gösteriyor. "Sen çok güzelsin," diye tekrarlıyorum. Güzelliğinden bir an bile şüphe duymasını, sorgulamasını istemiyorum.

Yiyeceklerden ve çiçeklerden, geçmişten ve evden söz ederek şampanyamızı yudumluyoruz ve gelecekle ilgili herhangi bir tartışmadan dikkatle kaçınıyoruz. Felsefe konuşuyoruz ve şehirde evimizde göremediğimiz yıldızlardaki takımyıldızlara dikkat çekiyoruz.

Sırtüstü uzanmış, üstümüzdeki karanlık uçuruma bakarken ellerimiz aramızda bağlı, daha fazla bekleyemem. Onu tatmak, ona dokunmak, altımda hissetmek için bu kadar uzun süre beklediğime inanamıyorum.

Abigail. Hayatı boyunca duyduğu ama bu sefer farklı olduğunu bildiği üç heceli bir ifade, bir soru ve bir rica.

Ben de hazırım. Lütfen Lorenzo. Beni aşık et."

Cesur ve doğrudan, bu benim Abigail'im. Onun için olduğum şeyin bir kısmını bile hissedebileceğini düşünmek çok seksi.

Abigail'i istiyorum.

Şimdilik. Daha fazlası için.

Sonsuza kadar. Sonsuza

kadar?

Bana bu maskaralığı gerçeğe uygun olarak yaşayabileceğimiz bir gelecek hakkında ne düşündürdü bilmiyorum ama puslu bir sisin vaadi gibi zihnimin kenarlarında dalga geçiyor, sadece Abigail kalana kadar diğer olasılıkları bulanıklaştırıyor.

Battaniyenin üzerinde koyu bir hale gibi dağılmış saçları ve dolunay ışığında parıltıyan gözleri ile şimdi ve burada ona odaklanıyorum.

"Bakıyorsun. . . elbiseni çıkar," dedim ona ters bir şekilde, şu anda tüm tatlı

sözlerimin yardımcı olmayacağını biliyordum. Bunun yerine sorumluluğu üstleniyorum, dizlerimin üzerine çöküyorum ve

boynunun arkasındaki tokayı bulduğunda ve göğüslerini serbest bıraktığında fazla kumaşı aşağı çekmesine yardım ediyor.

O bir tanrıça. Eski tanrıların, Jüpiter ve Apollon'un, Avcı Diana ve Bilge Minerva'nın hikayeleriyle büyüdüm. Ama hepsinden önümde Venüs'ün canlı vücut bulmuş hali var, kremi teni ay ışığında yıkanmış.

Şortumun düğmelerini açtım ama henüz indirmedim, arzuyla o kadar boğulmuştum ki, bugün bana yaptığı gibi kendimi vücudunun üzerinde tutarak ilk başta şefkatle onu öpmek zorunda kaldım. O uzanıp beni sıcak vücudunun üstüne çekene kadar öpüşmemiz her saniye derinleşiyor.

Meme uçlarının göğsüme değmesi, aramızdaki küçük kıvılcımlar gibi, dudaklarımızın sıcaklığından çıkan ateşi tutuşturuyor. Boğazını öptüm, yaladım ve deniz esintisinin derisini ele geçirdiği yerden tuzlu keskin kokuyu tattım.

"Mmm. . . Lorenzo," diye fısıldadı Abigail, bir meme ucu bulup ağzıma çektiğimde sözleri nefesim kesilen bir inlemeyle kayboldu. Ellerim derisinde gezinirken, parmak uçlarım her santimini keşfederken, dilimi hafifçe sallayıp alaycı yalamalarla etraflarına doladım.

Bu, daha önce, bedenlerimiz bizi sınırlara götürdüğünde bile kapıya karşı Emily için numara yaparken ya da diğer yoga çiftlerinden bazılarının yaptığı gibi durmak ya da samimi bir gösteri yapmak zorunda kalacağımızı bildiğimiz zaman değildi.

Bu gerçek, gerçek Abigail ve Lorenzo ay ışığı altında sevişmeyi seçiyor.

Ben gerçekten ne istediğimi bilerek daha aşağılara doğru öperken, kıcı gamzeleri, sıkın ellerimin altında kıvrılıyordu.

Göbek deliğinin hemen altında durup, ne istediğimi anlayarak bana hafifçe başını sallarken yüzüne baktım. Bana teslim oldu ve dudaklarımı ona yaklaştırdıkça bu beni daha da ateşliyor.

Pürüzsüz, esnek ve ıslak, araştırma dilim için hazır. Keskin, tatlı ve ben dudaklarının arasından uzun bir yalama kaydırırken, doymak bilmez bir şekilde amına alıştırma yaparken, o keskin, tatlı ve lezzetli bir şekilde sarhoş edici. Abigail'in özel meyve sularını oluşturan her ne ise, onlardan yeterince alamıyorum ve daha fazlasına açım, anında bağımlı oluyorum. Kıvrana, kalçalarını kaldırana ve serbest bırakmam için bana yalvarana kadar emiyor ve ısıyorum, etinin her santimini tadıyor ve ona tapıyorum.

"Lo... aman Tanrım, Lorenzo, lütfen."

Sırıyorum, dilimi klitorisinin düğmesine kadar sürüp dilimin ucuyla ona hafifçe vuruyorum. Zevkle sarsıldı ve elleri saçlarıma gitti, içindeki cinsel hayvan özgürleşmek için homurdandı.

Herhangi bir kuralı veya beklentiyi nedensiz bir şekilde terk etmesi, en temel dürtülerine ve içgüdülerine özgürce teslim olmasıyla muhteşem. Onu serbest bırakmak için elimden geleni yapıyorum.

Ağlamalarının adımlarımı yönlendirmesine izin verdim ve saçlarımı çekiştirmesi dilimin yerleşimini yönlendirdi. Tamamlanmayı arayarak klitorisini bana sürtüyor.

Yoğunluk yükselir ve gırtlaktan gelen seslere indirgenene kadar artar. Uyluklarını kavradım, onu ayrı tuttum ve içinde oluşan muazzam boşluktan geri çekilmesine izin vermedim.

"F-siktir. . .*ahh!*" Abi çığlık atıyor, sesi dalgaların kucağında yükseliyor ve hayvanların gece çığlıkları geceyi delip geçiyor.

Sert ve gururlu, salıverildiğini iddia eden ve aldığı zevki kutlayan bir kadın.

Güzel, en iyi operadan daha fazla, duyduğum diğer tüm seslerden daha heyecan verici. Bir anda, şortumu aşağı itmek için kalçalarını bıraktım ve azgın kaskatıma hızla bir prezervatif sardım.

Nabızı atan amını son titremesi gitmeden önce bile, tek bir derin itişle tüm sikimi onun sıkı kadifemsi ıslaklığına gömüyorum. Abigail yeniden haykırıyor, vücudu hâlâ orgazm sancılarıyla zonkluyor. Çırpınan sıkımlar benim için neredeyse çok fazla. Yaptığımız onca flört ve sataşmanın eşiğindeyim ve neredeyse oraya geliyordum ama kendimi tuttum ve onun iri, savunmasız gözlerine baktım.

"*benim gülüm*" Fısıldadım, amının her santimini etrafımda sardığını hissetmek için kalçalarımı döndürdüm. "Nasıl istersin?"

Çok şey paylaştık ama bu farklı bir şey. . . ve bunu düşünmeye katlanamam da, bu belki de oluşmakta olan tek seferlik bir anı. Onun için her şey olmasını istiyorum, beni her düşündüğünde bir gülümsemeyle aklından çekip çıkardığı mükemmel mutlu bir an.

Abi derin bir nefes alıyor ve içindeki gerçeği ortaya çıkarırken dudaklarını ısırıyor. "Zor . . . kirli." Yutkunuyor, kollarımı tutuyor. "Beni al."

Geri çekilirken onu bir kez öptüm, penisimin sadece ucunun girişinde durmasıyla durduktan sonra vücudunun derinliklerine sert bir şekilde çarptım. Battaniyenin altındaki kum, darbeyi ancak acıyı zevke dönüştürmeye yetecek kadar yumuşatıyor ve haykırıyor, sesi dudaklarım tarafından yutuluyor.

Onu esneten ve dolduran uzun, derin darbelerle dövüyorum, vücudu her geri çekilmemde etrafımda kenetleniyor. Yoga dersimizin vahşi konumlandırması değil. Aksine, birleşmemizin her santimini hissettiğimiz gibi, sadece biziz, yüz yüze.

Belki bir dahaki sefere daha vahşi bir pozisyon deneyebiliriz?

Kesin olmadığını bilsem bile, hatalı düşünce bana daha fazlası için umut veriyor. Ama şimdilik, benden zevk alırken Abigail'in gözlerinin içine bakmak ve aletimle onu kuma yapıştırılmış hissetmek yeterliydi. Gereğinden fazla.

Birlikte yükseliyoruz, doruğa ulaştığımızı hissederken taşaklarım geriliyor.

Abigail'in

orada da, kalçalarımıza her tokatta göğüsleri titriyor ve göğsü derin, titrek nefeslerle inip kalkıyordu.

"Benim için gel. Sikimin her yerine gel. homurdandım. Abigail bağıarak altımda parçalandı ve beni kenara itti. Onu tekrar öpmek için eğilmeden önce serbest kaldığım spazmların arasından homurdanırken, sertçe geliyorum, aletim nabız gibi atıyor.

Abi'yi üzerime çekmek için yuvarlanırken onun içinde kaldım, vücutlarımız birbirine dolandı.

Sırtını okşarken vücudunun bana karşı gevşediğini hissediyorum.

"*benim gülüm*" Fısıldıyorum. Bunu daha önce kafamın tepesinden bir cümle olarak söyledim, aldatmacamızda ona bir 'evcil hayvan adı' vermenin bir yolu olarak kullanılacak bir şey.

Şimdi gerçek. O benim gülüm, hassas ve küçük kusurlarında mükemmel, değer verilmesi, güvende tutulması ve korunması gereken bir kadın. Ama onun çaresiz olduğunu düşünmek aptallık olur. Her gül gibigülümün gücü ve dikenleri var.

Ama şu anda diken yok, sadece taç yapraklar var. Dudaklarının yaprakları benimkilerle dalga geçiyor, amının yaprakları aletime dolanıyor, kalbinin yaprakları bana açılıyor. Belki sonuna kadar değil ama en ufak bir izin verildiğini hissedebiliyorum.

Kolayca veya düşünmeden yaptığı bir şey değil ve onun ruhuna bu özel erişim hakkı verildiği için kendimi bir tanrı gibi hissediyorum.

"İyi misin?" Yavaşça soruyorum, sadece akan suyun üzerinden duyulabilir. "Ben," dedi ensemdeki saç okşayarak. "Sadece . . .

Vay."

"Vay?" Yumuşayan aletimin içinde zıplamasına neden olan bir kıkırdamayla soruyorum. "Vay canına."

Abigail mutlu bir şekilde iç çekiyor. "Belki ikimizin de harika olduğu konusunda hemfikir olmalıyız?

Bu çok iyi hissettiriyor."

Sadece bizim cinsiyetimizden mi yoksa bütün olarak bizden mi bahsediyor bilmiyorum. İkisi de çok iyi.

"Öyle," diye itiraf ediyorum, içindeki aletimden daha fazlasını kastederek.

Bana tepeden bakıyor, elleri kalbimin hızla attığını hissedebildiğini bildiğim göğsümde duruyor.

Ve bunun gibi, artık numara yapmıyor, sahte değil. Cevaplarımız, planlarımız veya planlanmış bir rotamız olmayabilir, ancak bir şeyimiz var. Birlikte.

İçimde, kalbimde bir yer kazanıyor. Ve ben onunkinde bir yer kazanıyorum.

BÖLÜM 13

T

Sabah güneşi pek hoş karşılanmıyor, alarmım çalıyor, dün gece neredeyse hiç şampanya içmemize rağmen başım ağrıyor. Hâlâ akşamdan kalma hissediyorum ve sanırım öyleyim.

Sekste akşamdan kalmayım. Eller aşağı, bacaklar yukarıda, hayatımın en iyi seks.

Dün gece odaya ne zaman döndüğümüzü bile hatırlamıyorum ama Lorenzo'nun beni kaç kez çağırttığını hatırlıyorum. Ağzı, parmakları, aleti. . . ve onun siki ve onun siki. Sonunda, küçük koyun yanındaki battaniyenin üzerinde tam bir orgazm pudingi yığındım.

Ve tam daha fazla dayanamayacağımı düşündüğümde, tesise dönüş yolunda gücümü korumak için bana meyve ve peynir atıştırdı.

"Kahretsin!" Kapımda bir korkuluk belirirken çılgılık attım.

Doğrulup otururken koşmaya hazırdım ki Janey olduğunu fark ettim, Janey şaşkınlıkla havladı ve gözlerini kapattı. "Kahretsin kadın, beni de yutmadan vajinanı kapat!"

"Beni çok korkuttun!" suçluyorum. Ama hemen farkettim ki, Janey benden saklanmamı isterken, görünüşe göre bağırışlarımızdan habersiz, hâlâ yanımda kendinden geçmiş Lorenzo hakkında tek kelime etmemişti.

Çıplak olduğundan bahsetmiş miydim?

Kıçının mükemmel şekilde şekillendirilmiş küreleri Janey'nin gözleri için tam teşhirdeyken. Kıskançlıkla homurdandım ve bu nefis manzarayı kendime saklamak için battaniyeyi üzerine örttüm.

Özür dilemeden omuz silkiyor ama sonra göğsümü işaret ediyor.

Bok. Battaniyeyi Lorenzo'nun kıçına atmak vajinamı saklıyordu ama kızlar hala çıplak dolaşıyor.

"O köstebeği kontrol ettirmelisin. Görünüşünü beğenmedim," diye tavsiyede bulunuyor sırtarak. Ben yok. Ya da bence yok. Belki daha sonra tekrar kontrol etmem gerekecek. . . ya da Lorenzo'ya cildimin her santimini yakından ve kişisel olarak kontrol ettirin.

Evet, bunu kesinlikle yapılacaklar listeme ekliyorum.

"Evet? Dernek partisi fareleri saçlarına yuva yapmış gibi görünüyorsun. Neden?" diye soruyorum konuyu çıplaklığımdan değiştirerek. "Dün seni böyle gösteren ne yaptın? . " Yarı nazık bir şey arıyorum ama vazgeçiyorum. "Sert sürdün ve ıslandın mı?"

Janey gücenmekten çekinir, ağzı açık kalır ve gözleri alev alev yanar. Ama kendini tutamaz ve ifadesi yaramaz bir şeye dönüşür. *bir sırrım var*, diyor ki.

"Aman Tanrım, kim?" Dimdik otururken, serbest bırakmak üzere olduğu sulu hikayeye yaklaşmak için talep ediyorum.

Olabildiğince rahat bir şekilde bana, "Bütün gün evde olmayacağın ve biz de düğüne yetişeceğimiz için -bir günlük izin için Tanrı'ya şükür- sahile inip bronzlaşmaya karar verdim. Özel olduğu küçük bir yer buldum, bu yüzden kaderi biraz kışkırtmaya ve bronzlaşma çizgilerini atlayarak üstsüz olmaya karar verdim.

Janey! Çok yüksek sesle, şimdi hafifçe horlamaya başlayan Lorenzo'yu rahatsız etmemek için ellerimi ağzıma kapatıyorum.

Ben iffetli değilim ve mayo üstlerinin minicik ipler olduğu Avrupa sahillerinde bulundum, tabii eğer giydilerse. Ama orada, sanki insan vücudu o kadar cinselleştirilmemiş gibi. İnsanlar sadece günlerine devam ederler, sohbet ederler ve sanki çıplaklıkları şey. Ama Janey'nin söyledikleriyle ilgili bir şey, onun sadece üstsüz olmadığı izlenimini veriyor. Sanki bir porno çekimine hazırlanmış gibi göğüslerini yağlıyordu.

"Ve nihayetinde dipsiz de."

Gözlerim yemek tabaklarına açılıyor. "Lanet kız!" Gurur mu duyuyorum, dehşete mi kapılıyorum yoksa ikisinin tuhaf bir bileşimi mi bilmiyorum.

"Ve sonra yakalandım." Ada kumsalının bir köşesinde çıplak yakalandığı için üzgün görünmüyor. Aslında, gerçek hikayenin başladığı yer burası gibi mutlu bir şekilde kızarıyor.

"Kim tarafından? Seni uygunsuz teşhirden kurtarmak zorunda olmadığım için polisin olmadığını tahmin ediyorum," diye takıldım.

"Adını bile bilmiyorum. Denizden kendi eviymiş gibi çıkmış, sarışın, bronzlaşmış, kaslı bir Adonis'ti. Bakışlarını üzerimde hissettim ve arkamı döndüm. Ama bana bakışında bir şeyler vardı. . . Tanrım Abs. . . utanmadım Takdir ettiği sanat gibi hissettim.

Kalçalarını biraz sallıyor, sanki onlardan yeni bir zevk alıyormuş gibi kıvrımlarını takip ediyor.

"Ve sonra ne?" Umutsuzca yalvarıyorum. Görünüşe göre Janey neredeyse benim kadar harika bir gün geçirmiş.

"Her tarafıma yeni bir kat güneş yağı sürdü. . . *Tümübenim üzerimde*," diyor tekrar

bir sırtışıla

"Sahilde bir yabancıyla seks yaptın mı?" tısladım. Ah, sanırım bu biraz fazla yargılayıcı geldi çünkü bana ters ters baktı.

"HAYIR." Rahatladım, iç çektim. Ama yapardım. Sadece prezervatifimiz yoktu ve deli olabilirim ve aptalca şeyler yapabilirim ama eysiz değil.

"Bu yüzden?" Bu hikayede daha fazlası var, biliyorum.

Sert bir bakış atıyor, eylemlerine meydan okumam için beni cesaretlendiriyor. "Beni ovuşturdu ve sonra onu soymak için yağı kullandım."

"Vay canına," nefes alıyorum.

"Sonra alnımdan öptü, tekrar suya girdi ve yüzeyin altında gözden kayboldu. Bir rüya gibiydi." Gözleri buğulandı, dudaklarındaki gülümseme yumuşak ve mutluydu.

"Olmadığına emin misin? Belki de çok fazla güneş aldın? Gerçek gibi görünen ısı kaynaklı bir fanteziniz mi vardı? Buraya gel ve alına dokunmama izin ver." Eğilmesi için avucumu uzattım.

Bana gözlerini keskin bir şekilde kesmek için zihinsel fantezisinden geri döndü. "O gerçektir."

"O zaman orada boğulmadığına emin misin? Demek istediğim, insanlar dalgalanmalara kapılır, değil mi? Belki bu rüya adam yüzerek dışarı çıktı ve gitti. . altında?" Neredeyse "düşecektim" ama Janey'nin bunu farklı bir şekilde karşılayacağını biliyorum ve bu kadar ayrıntıyı isteyip istemediğimden emin değilim.

Kimi kandırıyorum? Tabii ki istiyorum.

"Boş ver," dedim ona, daha önce McMerman'ının dalgalar tarafından emilerek ölmüş olabileceğine dair korku tellallığıma rağmen. "Nasıl oldu?"

"*İnanılmaz*" Kapı pervazına yaslanarak içini çekiyor.

"Onu tekrar göreceksin?"

"Gerçekten mi?" Düşünüyormuş gibi tavana bakıyor. "Biliyor musun, umarım öyle değildir. Bu onun büyüsunu bozar. Şimdiki haliyle misafir mi, yerli mi, hatta gerçek bir denizkızı mı bilmiyorum. Onu çirkin bir Hawai baskılı gömlek ve jorts içinde görmeden ya da dört numaralı karısı olduğunu ve bir içki sorunu olduğunu öğrenmeden, sadece hafızanın tadını çıkarabilirim. Yine de tekrar bir performans alıp alamayacağımı görmek için o küçük sahil şeridine geri dönmenin yolunu bulabilirim. Gülümsemesi, tam da bunu yapacağını tahmin etmemi sağlıyor. "Sen?"

Farkındalık durumunu kontrol etmek için Lorenzo'ya baktım ama yüzü gevşemiş, nefesi ritmikti.

"Beni çiftler yogasına götürdü."

"Ooh, Chef Boy için bir puan!" Janey dalga geçiyor.

Başımınla onayladım. "Harikaydı. Aıştığım gibi yoga değil ama cehennem kadar seksi. Emily'nin orada olması dışında. gözlerimi deviriyorum. "Ama ben neredeyse..." Kontrol etmek için Lorenzo'ya baktım.

bir kez daha. "Neredeyse sınıfın ortasına geliyordum ve o da geldi." Janey mutlu bir şekilde kıpırdanırken sessizce alkışlıyor.

Dikkatini geri çekmek için elimi salladım. "Söyledimneredeyse. Lorenzo, ilk seferimizin sadece biz olmamızı istediğini söyledi. Kendisi için istedi." Bunun ne kadar sıcak olduğunun hatırasıyla kendimi yelpazeledim.

"Dün gece beni sahile götürdü ve diyelim ki yağ ovmayla yetinmedik." Bunun Janey'i çıldırtacağını bildiğim için gülümsedim.

Beklendiği gibi, tekrar dans etmeye başlar, ancak bu sefer daha çok bir kışın havayı şapırdatmasıyla değişen bir pelvik itme hareketidir. Courtney onunla gurur duyardı, muhtemelen Janey'i en sevdiği Zumba dersinin en son üyesi yapmak için kapardı.

Gülmekten kendimi alamıyorum ama sessiz kalmaya çalışıyorum. Bu yüzden yüksek sesle olmak yerine, tüm vücudum kahkahadan titriyor ve bu da yatağın zıplamasına neden oluyor. Bu Janey'i daha da heyecanlandırıyor.

"Yaa! O yatağı koca kışınla zıpla. Bana neyle çalıştığını göster." Sahne fısıldıyor olsa da, Lorenzo homurdanıyor.

Janey ve ben, yakalandığımızdan emin olarak dehşet içinde donup kalıyoruz.

Ama Lorenzo yuvarlandı, yüzünü bize çevirerek cenin pozisyonuna geldi ve elleri yanağında kaldı. Çok sevimli! Ve evet, dünyamı sallayan bu büyük, dövmeli kötü çocuğu sevimli olarak tanımlamanın ne kadar saçma olduğunu biliyorum, ama o şu anda öyle.

"Çabuk, o uyanmadan..." Janey parmaklarıyla soruları işaretlerken şimşek hızıyla gevezelik ediyor. "O nasıl? Y'de yemek yedi mi? Geldin mi? Kaç sefer?"

"Vay!" diye haykırıyorum, elimi kaldırarak. "Tamam, sırasıyla: Açık ara en iyisi, evet,*Ah evet*ve altıda sayımı kaybettim. Ya da beynim pudinge dönüştüğü için sayma yeteneğimi kaybetmiş olabilir miyim?

"Kutsal sıcak baharatlı köfte, kadın! Çok kıskandım! Janey özlemle iç çekmeden önce diyor.

Ah, senin de harika bir gün geçirmiş gibisin. Sanırım bu sefer ikimiz de galip geldik. Anladın mı?" Kötü bir şaka olmasına rağmen dalga geçiyorum.

Janey yerden bir yastık alıp bana fırlattı. "Bu çok kötüydü."

Yastık hedefini, yani benim kafamı buluyor ama sekip Lorenzo'nun sırtına sekiyor. Bir kez daha sakın ve sessiz gidiyoruz.

Lorenzo olabildiğince açık ve uyku izi olmadan, "Siz bayanlar seks hayatınızı tartışmaya devam edebilmeniz için bunu da görmezden gelmeli miyim?" diyor.

Aman Tanrım! Bunların hepsini duydu!

Yastığı alıp ona kendim şaplak attım. "Dinliyor muydun?" suçluyorum.

Gülüyor, çoktan erimeye başlayan sırtışını göstermek için başını yarı çeviriyor.

Kalbim. "Elbette. Çılgılığınla tam olarak sessiz değilsin. . . 'Aman Tanrım!' . . . 'Janey!'" Benim sesimi taklit ediyor, daha derin olan sesini yüksek, yüksek sesle ve Amerikanvari bir şekilde atıyor.

"İğrençsin!" Gülüyorum, gerçekten kızgın değilim ama onun şimdiye kadarki en iyim olduğu hakkında konuşurken yakalanmaktan daha çok utanıyorum.

"Ve yala," diye ekliyor. "Sanırım bunu belirledik, değil mi?"

Yüzüm öfkeyle kızardı, utanç yerini dün geceki seksi anılara bıraktı. Oh, evet, yalıyor ve emiyor, orası kesin.

Bunu daha derinlemesine incelemeyi önce, telefonum bir FaceTime ile çalışıyor. Komodinin üzerine koyduğum yere yaslanarak, şu anda gerçekten birlikte çay dökebileceğim kişinin Violet olduğunu görmeyi umuyorum. Özellikle de ukala kuzeni hakkında.

Evren bu dileğe gülüyor ve aramanın Meredith'ten geldiğini, bunun benim şansım olmadığını hatırlatıyor.

"F-M-L," diye inledim.

Telefonum yine çalışıyor ve Janey bana endişeyle bakıyor. "Her ne ise, cevap vermek zorundasın. Önemli olabilir. Ayrıca, yapmazsan, karanlık güçlerini senin izini sürmek için kullanacak ve kölelerini senin ruhun için gönderecek."

"Evet ama . . . Bakmak!" Ellerim çıplaklığımı ve düğün şefiyle yatakta ki mevcut durumumu işaret ederek şikayet ettim. "Bana bir bornoz at!" Haklı olduğunu bildiğim için havlıyorum. cevap vermeliyim

Sabahlığı üstüme geçiriyorum ve Janey'nin dağınık yatak başımın etrafına akıllıca fırlattığı bir havluya sarılıyorum. Yapmak zorunda kalacak çünkü başka bir şey yapacak zamanım yok. Yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirip cevapla tuşuna bastım. "Günaydın, Meredith."

Telefonumda Meredith'in bakımsız görünüşüm karşısında şok olmuş bir şekilde şaha kalktığını gösteriyor. Dürüst olmak gerekirse, bana neredeyse şeytanın işaretini veriyor. "Uyuyor muydunuz, Bayan Andrews?" soğukça suçluyor.

Özür dilemeden, "Hazırlanıyorum," diye yanıtladım. "Size nasıl yardımcı olabilirim?" "Harrumph." Ofladı. "Seni ve çiçekçi yardımcını aradım. çalışma odası ve soğutucu, ama şimdi seni neden bulamadığımı anlayabiliyorum. Saat neredeyse on bir." Saat on bir, kulağa öğleden sonra üç gibi geliyor.

"Aslında on bir-oh-sekiz," diye düzelttim komodinin üzerindeki saate bakarak.

Dudakları, solgun yüzünün üzerinde ince, kırmızı bir çizgi oluşturacak şekilde bastırıyor. Meredith, "Öğle vakti Azure Balo Salonu'nda bir fotoğraf çekimi var," dedi. "Gitmek için hazır çiçeklere ihtiyacımız var. Tüm oda değil, ancak fotoğrafçının çekimleri çok fazla kırpmasına gerek kalmayacak kadar. Ve kesinlikle o tek çiçekten daha fazlası*düzenlemeler*ilk defa yaptın."

Onun çiçeklere karşı nesi var? Ben hiç böyle birini görmedim

Daha önce doğanın güzelliğinden pek keyif almıyordu, ama Meredith çiçeklerin doğanın dengesine aykırı olduğunu düşünüyor gibi görünüyor.

Ya da belki sadece bana itiraz ediyor?

"Beklemek . . . ne çekimi?" diye sordum içten içe inleyerek ama sesimi düz ve profesyonel tutarak. "Programda yoktu."

Bunu bir gerçek olarak biliyorum. Janey ve ben, aldığımız yeni çiçek sevkiyatıyla ilgili her düzenlemeyi planlamak için programı satır satır inceleyerek saatler harcadık. Yönetici en azından bu konuda geldi.

Bir yanım, bu küçük sürprizin gerçekten Meredith tarafından Janey ve beni hazırlıksız yakalamak için planlanıp planlanmadığını merak ediyor.

Meredith'in Claire'e söylediğini neredeyse duyabiliyorum. . .

Biliyorum tatlım. Bazen personele kendilerine söyleneni yapmaları konusunda güvenilemez.

Bayan Andrews birkaç çiçeği bir araya getirecek kadar yataktan kalkana kadar ertelemek zorunda kalacağız.

Senin 'çiçekçi kızın', yeteneğiyle değil, soyadıyla geçinen birinci sınıf bir pislik. Siktir et. Benim nöbetimde değil.

Meredith ensemdeki tüyleri diken diken ederek, "Gerçek profesyoneller bir an önce uyum sağlamaya ve uyum sağlamaya hazırdır," diyor. Ne yani, o küçük külçenin büyüdüğünü hiç duymadığımı mı sanıyor? "Ve Bayan Johnson ve Bay Kennedy, herhangi bir doğaçlama ihtiyaç da dahil olmak üzere, tüm hafta boyunca hizmetlerinizi ayırttılar." Hatırlatmaya gerek yok ama Meredith beni zor durumda bıraktığını söylemekten memnun görünüyor.

"Elbette," diyorum net bir şekilde.

"Bugünün çekimiyle ilgili e-postayı günün başında, sabah sekizde gönderdim, ama aşırı dolu gelen kutunuzun en üstüne çıkması için tekrar göndermemi ister misiniz?" Doğru olmadığını bilmeme rağmen, işlerimi olması gerektiği gibi halletmediğim suçlaması canımı yakıyor.

SweetPea Boutique'i inşa etmek için kıcımlı yırttım. Ve hepsini kendi başıma yaptım, hayatım boyunca babamın tavsiyesine ve bana öğrettiği derslere uydum ama onun parasından tek kuruş bile almadım veya soyadımı takas etmedim. Ne yaptığımı biliyorum ve Meredith Wildeman'ın bana aksini hissettirmesine izin vermeyeceğim.

"Bu gerekli olmayacak. Janey zaten yukarı çekiyor.

Anlıyorum, dedi Meredith şüpheyle. "Öyleyse on bir buçukta balo salonunda buluşuruz."

Bu bir açıklama, rica değil ve veda etmeden ekranımdan kayboldu.

"Ah!" Bir yastığa çılgık atıyorum. Tanrım, o kadından nefret ediyorum.

Janey bana endişeyle bakıyor. "Onu ortadan kaldırmamı ister misin? Olabilir

bir adam tanı. Ya da kahvesine biraz arsenik katabilir miyim? Başını sallıyor. "Boşver, muhtemelen kahvesine ekstra bir tat vermek ve ona karşı bağışıklık kazanmak için düzenli olarak içiyor."

Zehire karşı bağışık olamazsın, değil mi? Her şey arasında neden bu kafama takılıyor bilmiyorum.

"Mitridatizm" diyor Janey. Bunun İngilizce mi yoksa başka bir dil mi, hatta onun uydurduğu bir şey mi olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama eldeki görevlere odaklanmak için başımı sallıyorum.

"Patron? Plan nedir?"

Saate dönüp bakıyorum. 11:10.

"Balo salonunda düzenlemeleri yapmak için yirmi dakikamız var. Önce kıyafetler. Üç dakika sonra kapıdayız. Çekim için halihazırda yaptığımız bazı küçük düzenlemeleri kullanmamız gerekecek ve ardından onları prova yemeği için yeniden yapabiliriz. Hadi gidelim!"

Yataktan kalkmak için hareket ettim ama Lorenzo elimi tuttu ve beni kendine çekti. Bir gümbürtüyle göğsüne iniyorum. "Yardım etmek için herhangi bir şey yapabilir miyim, *gülüm?*"

Gülüyorum. Tatlı, tatlı adam. Seksi, tatlı, çıplak adam.

Hayır, bunun için zamanım yok. Hızlı bile değil. Ayrıca amımın muhtemelen dün gecedan kurtulmak için en azından birkaç saat dinlenmeye ihtiyacı var.

Başımı salladım ve dolgun dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Teşekkür ederim.ama hayır. Bunu anladım.

"Tabii ki." O emin, kesin, bana tam bir inançla. "Bu gece görüşürüz çünkü asıl çılgınlık yarın prova yemeğiyle başlayacak."

O haklı. Bu gece, baş başa kalma umuduyla birlikte olmak için son şansımız olacak. Yarınki prova yemeği ikimizin de bütün gün çalışmasını gerektirecek ve ardından Cumartesi günü düğün tam bir tımarhane olacak.

"Kesinlikle." Bir öpücük daha ve ayağa kalkıp siyah pantolon, siyah bir polo ve siyah babetler giymek için koşuyorum. Modaya uygun değil ama işim için işlevsel, çiçekleri yerleştirmek ve yeniden düzenlemek için koşuşturup dururken fark edilmeme izin veriyor.

Janey! Elim kapıda, sesleniyorum.

Aşırı dağınık topuzumun aksine, saçları geriye doğru taranmış ve ıslak damlayarak yanımda belirdi. Umutsuz zamanlar çaresiz önlemler gerektirir sanırım.

Kapıyı açtım, yuvarlanmaya hazırdım ama Emily'nin yumruğunu vurmaya hazır bir şekilde orada durduğunu gördüm. "Ah! Abi! Beni korkuttun!" diyor, göğsünü tutarken gülerek.

"Emily?"

Şu anda bunun için zamanım yok. Her neyse *Budır*-dir.

"Evet, şey. . . MERHABA! Seninle bir saniye konuşmak istedim." Gülümsemesi

sıcak

ve arkadaş canlısı. güvenmiyorum güvenmeo.

Ama görgü kuralları bende o kadar kökleşmiş ki, annemin süveter takımı ve inci takımı gibi kesme dikeninin sahte-tatlı nezaketi olsalar bile, kesin bir hayır diyemem. "Belki sonra? Şu anda biraz tükeniyorum.

Bu Emily'nin dikkatini çekti ve gözleri benden, tamamen birbiriyle uyumlu tamamen siyah kıyafetlerimiz içindeki Janey'ye ve arkamdaki açık yatak odası kapısına kaydı. Bakmadan, Lorenzo'nun hala yataktaysa oldukça görünür olduğunu biliyorum.

"Merhaba, ben Emily Jones." Kendini Janey ile tanıştırır ve elini uzatır.

Janey uzatılan eli sıkıyor ama Emily'nin tokalaşması, gerçek bir tokalaşmadan daha gevşek bir parmak dokunuşu. Janey.

Kahretsin, o kızı seviyorum. Hiçbir şey vermiyor.

"Ve sen?" Emily sorar. Janey'nin tanınması gereken biri olup olmadığını, belki de Janey'nin gideceğini düşündüğü yere giderken ona yardım etmesinin bir yolu olup olmadığını test ediyor.

"Masöz," dedim birden, Janey'nin benim ve Lorenzo'nun balayı süitinde olmasının bir nedeni olması gerektiğini düşündüm.

"Üçlü," diyor Janey aynı anda.

"Ne?" Emily, Janey'nin ifadesi karşısında şok içinde göğsünü - veya daha büyük olasılıkla görünmez inci kolyesini - tutmaya geri döndü.

Kahretsin. Tamamen dilim tutuldu ve ağzımdan başka bir şey -başka bir şey- çıkarmak üzereydim ki Janey daha da kötü bir şey söyledi. "Ne, daha önce hiç üçlü yapmadın mı? İstersen sana kartımı verebilirim." Janey, açık bir takdirle Emily'ye tepeden tırnağa bakıyor.

"Gerçekten mi?" diye soruyor Emily, bana yeni keşfedilmiş gözlerle bakarak. . bir şey. "Seni sapık orospu!" Omzuma şaplak atarak gülüyor.

"Ciddi değil," diye hemen yalan söyledim. "Bir tür asistan."

Emily'nin yüzü, sanki bu, Janey'nin ben ve Lorenzo ile üçlü bir ilişkinin parçası olmasından çok daha az arzu edilir bir şeymiş gibi buruştu. "Evet, sanırım Andrews olmanın ayrıcalıkları da var, değil mi?" Bunu söylerken gülüyor, sanki iltifat etmek istiyormuş gibi ama kesinlikle öyle değil. Sesi yine kıskanç ve çekingen çıkıyor.

"Bak, üzgünüm ama bu sabah acelem var. Daha sonra konuşabilir miyiz? Neyi tartışmak isteyebileceği hakkında hiçbir fikrim yok. Rahatlatılacak eski güzel günler, gömülecek baltalar, yeniden ateşlenecek dostluklar yok. Onu bir daha hiç görmezsem gerçekten mutlu olurum.

Ama bu olmayacak.

Şehir kulübünde, annemin düzenlediği hayır kurumlarında ve

evde her dirsek sürtme frsat.

Kahretsin.

Bu bana bir tren gibi çarpar. Bütün hafta Lorenzo'nun eve döndüğümde bu hiç olmam gibi davranabileceğimi dnmesiyle bu balayı numarası yaptım. Ama zaman zaman Emily'yi göreceğim. Yıllar boyunca ondan kaçındım ama sosyal çevremiz küçük ve dedikoducu. Bir sonraki kırmızı hal etkinliğinde yanımda yeni bir kocam olmadığını anlayacak.

O zaman ne yapacağım?

Ah, elbette, diye onayladı Emily kolayca, bu da tüylerimi ürpertiyor. Ne hakkında konumak istediğini bilmiyorum ama saçlarını savurup koridorda yürürken, beklediğinden fazlasını alm gibi hissediyorum.

Benim pahasına.

Kapanır kapanmaz kapıya yaslandım ve omuz silken Janey'e baktım.

"Cidden? lden daha iyi bir ey bulamadın mı? "Hey, konuma, Bayan Yeni Evli." Bakıyorum ve o elini önünde sallıyor onun yüzünün "Cidden, konuma. Acelemiz olduğunu biliyorum ama en azından dilerini fıralayabilirdin. Burada."

Bana bir nane uzattı ve kapıdan dıarı kotuk.

11:14 ve devam ediyor.

İİNDEE BLN, Janey, ben Azure'a giderken soğutucuları yağmalıyor Neyle alıtığımızı görmek için balo salonu.

Meredith yaklatığında masaları sayıyorum ve fotoğrafçının kurulumunu analiz ediyorum.

"ieki kız, grne göre iinin en önemli kısmını unutmusun," diye alay ediyor.

"Janey düzenlemeleri getiriyor. Planımı düzenliyorum." akağma dokunuyorum. "Hazır olacağız."

Janey bir an sonra güzel çiçeklerle dolu bir araba ile kapıdan içeri girer. "Görmek?" Bu sürpriz çekimin gülünç zaman çizelgesiyle tanıştığım için kendimden ve Janey'den memnun olarak Meredith'e söylüyorum.

"On bir otuz , on bir otuzla aynı ey değil, Bayan Andrews."

Kahretsin, bu kadını memnun etmek yok.

"zr dilerim," diyorum soğuk bir sesle. Beni kovmasını veya eksikliklerimi daha fazla tartımasını beklemiyorum. Janey'e kestirip atıyorum ve "Onu öldürmeden önce u ii halledelim," diye tslıyorum.

Fotoğrafçının asistanı aslında burada ve fazlasıyla yardımcı oluyor. Açık, kısa komutlar ve çiçeklere kendi ellerini sokma isteğiyle, büyük beyaz bir zemin üzerine dağıtmak için iki düzineden fazla gülün taç yapraklarını budamak da dahil olmak üzere sahnelemeyi rekor sürede bitiriyoruz.

Tam zamanında, çünkü yanında bir grup makyöz ve ana fotoğrafçı olan Cole içeri giriyor. Çalışmamı kabul bile etmeden, fotoğrafçı deklanşörle çıldırırken Cole'un üç farklı 'set'te poz vermesini sağlamaya başladılar.

Fotoğrafçı, omzunun üzerinden bana ilk kez bakmadan önce, "Tamam, bir tane daha," dedi. "Claire için çiçeklerin sıfırlanmasına ihtiyacımız olacak. Bunları şimdi halledebilirsin."

Janey ve ben işe koyulduk, yaprakları yeniden saçtık ve Cole son atışlarını yaparken taşınan düzenlemeleri sıfırladık.

Sonra işi bitti, geldiği gibi hızla gözden kayboldu. Tekrar gitmeden önce tüm odanın nefes aldığını, kısa bir süre rahatladığını hissedebiliyorum.

Claire, Cole'un yaptığı gibi bir maiyetiyle birlikte gelir. Ancak Cole'un tamamen iş yaptığı yerde, Claire sıcak ve arkadaş canlısıdır, insanlarla konuşur ve çekim için hazırlanmadan önce imzaları imzalar.

Gerçekten öyle. . . Güzel. Bu kelime çok mülayim görünüyor, ama gerçek bu. Claire bir parça prenses ve hayattaki en ince şeyleri takdir ediyor ama bu ayrıcalığın tadını çıkarmak için çok çalıştı ve nereden geldiğini unutmadı. Neden bu kadar çok hayranı ve bu kadar çılgın bir takipçi kitlesi olduğunu anlayabiliyorum.

Fotoğrafçı, "Tamam, Claire," diyor.

"Mükemmel!" diyor gerçek bir gülümsemeyle. "Herkes çok teşekkür ederim! Bayan Claire Johnson-Kennedy olmama sadece bir gün kaldı!" Mutlu bir şekilde ciyaklıyor ve karşılığında hepimiz gülümsüyoruz.

O ayrılırken, Janey ve ben bir kez daha işe koyulduk. Kurtarılabilir olan düzenlemeleri yüklemeli ve biraz TLC için onları soğutucuya geri götürmeli ve prova yemeği düzenlemeleri eksi kaybettiklerimiz için yeni planlar yapmalıyız.

"Son dakika fotoğraf çekiminden ne haber? Birşey duydunmu?" Janey'e soruyorum.

Başını sallıyor. "Yemin ederim programa baktım. Yaptığımı biliyorsun. İkimiz de yaptık. Ve bu küçük parti üzerinde değildi.

Janey etrafına bakınırken gözleri kısıldı ve ben de onun bakışlarını takip ederek kadroyu, sahnelemeyi ve kurguyu gördüm. "Bu tür şeyler anında olmaz. Bunu bilmeliydik.

Kabul ediyorum. Ve bu beni endişelendiriyor. Meredith'in benim için uğraştığını biliyorum, ama bana anlatmayı "unutarak" Claire'in düğün haftasını gerçekten mahveder miydi?

bir etkinlik?

Bu kadar profesyonelce olmayacağına inanamıyorum. Ancak . . .

Gözümün ucuyla sarışın bir kafa görüyorum ama daha kim olduğunu göremeden kafa gitti ve acaba bir yere mi girdim diye merak ediyorum.*telenovelaya* da başka birşey.

Ya da belki sadece stresliyim ve deliriyorum?

Abi? diye soruyor Janey, omzuma dokunarak. "İyi misin?"

Şey, evet, diye mırıldandım, birkaç yaprağı tazelemek için su püskürtücümü alırken. Hiçbir şey söylemiyorum ama yemin ederim o sarı kafa bana Emily'yi hatırlattı. Ama neden burada olsun ki? Ünlü ünlülerin düğününü gözetliyor muydu? Ya da bana? "Sanırım o fotoğrafçının asistanıyla konuşacağım ve programlarımızın aynı hızda olduğunu teyit edeceğim. O tesis müdürüyle de görüşmeni istiyorum. Hangi alanların, ne zaman ve ne için kullanıldığına dair tam bir dökümü olmalı."

"Onu alması için tehdit edebilir miyim?" yüzünün her yerine yazılmış şeytani bir heyecanla soruyor.

"Kesinlikle. Bu şekilde aşağı inmeyeceğim. Özellikle de Meredith Wildeman gibi bir orospu yüzünden."

BÖLÜM 14

--

kay, Gilberto, biftekleri kestikten sonra, Juan'la karides üzerinde çalışmaya başlamanı istiyorum, nezaret ettiğim aşçıya başka bir fileto turuna başlarken söylüyorum. "Emin ol karides mükemmel. Makarna kurslarından birinin en önemli parçası. Ve mermileri dipçik için saklayın!"

Gilberto başını sallayarak, "Evet, şef" yanıtını veriyor.

Esmar ve ekibiyle mutfakta elimden geldiğince çok zaman geçirdim, hazırlıklarımızı yaparken ve yan yana çalışırken gülüp şakalaştık. Tesisin restoranına ilginç ve leziz yemekler sunan iyi yağlanmış bir makinedir. Bazıları, gerçek bir şefin kendi restoranının sahibi olduğunu düşünerek bir "otel şefi"ni biraz küçümseyebilir, ama ben Esmar'daki ateşi görebiliyor ve onda akraba bir ruh sezebiliyorum. Yaptığı yerde çalışıyor çünkü iş ve mal sahibi olmanın gerektirdiği saatler süren evrak işleri değil, yemek ve deneyim konusunda tutkulu.

Ondan çok şey öğrendiğimi ve bu olaydan sonra onu özleyeceğimi hissediyorum. Ama henüz değil çünkü yapılacak çok şey var.

Abigail doğaçlama fotoğraf çekimini yapmaya gitmişken, ben yarınki yüz öğün yemek gerektiren prova yemeğine ve yirmi dört saatten az bir süre sonra olan ve üç yüzü aşkın kişi kapasiteli Cumartesi günü düğüne hazırlanıyorum.

Bunlar, anında veya gününde hazırlanacağınız olaylar değildir ve bu nedenle, gerçek sıkı çalışma bugün başlıyor. Şimdi.

Sebzeler temizlenmeli ve kesilmeli, proteinler şekillendirilmeli ve hazırlanmalı ve meyveler seçilmelidir. Hazırlamadığımız tek şey nişastalar, ama bunun nedeni risotto'nun önceden hazırlanamaması ve makarna tabakasının yarın taze fettuccine çıkaracak olması.

Marş Ne kadar eğlenceli bir Amerikan kelimesi, Bence.CR-anking, cr-ANK-ing, krank-ING, Kafamda tekrarlıyorum, çeşitli heceleri vurgularken dudaklarımda çiçek açan gülümsemeye engel olamıyorum. Diller çok ilginç ve eğlenceli

şeyler. Bütün bir grup insan, bu sesin o anlama geldiği konusunda hemfikir. *Keşke hepimiz daha sık anlaşabilseydik, sanırım özlemle.*

Çalabileceğim bir şey biliyorum. Daha doğrusu birisi.

Kaba ifadelerimin İngilizce'de bir anlam ifade edip etmediğine karar vermeye çalışarak başımı eğdim ama sonunda zihnim sorunun daha iyi olan kısmına odaklandı. Abigail.gülüm.

Abi'nin düşüncesi önlüğümün altında bir gerilim dalgası yaratıyor. O hayal ettiğim her şeydi ve daha fazlasıydı. Dün gece büyüdü.

Bütün gece onun vücuduyla sevişebileceğimi ve asla yorulmayacağımı hissettiren sadece birbirimize duyduğumuz neredeyse sınırsız tutku ve dokunuşlar değildi. Her nefes alışından, çıkardığı her sestən, her dokunuştan ve bakıştan, hatta her kokudan aldığım zevk buydu.

Esmar'ın 'Mavi Lagün' önerisi kesinlikle iyi olsa da, ortam bu değildi. Birlikte olduğum kadındı. Hayal edebileceğimden daha iyiydi. O bir tanrıçaydı.

Şu anda ona dün gece paylaştığımız zevki ve duyguyu yaşatmak için her şeyi yapardım. Anılar zihnime akın ediyor ve onları yeniden yaşıyorum, aletim tüm gücüyle kabarıyor. Düşündüğüm şeyin içinde o kadar kaybolmuştum ki alevler parıldayana kadar ne yaptığımı fark etmedim ve aniden bir tava alev aldı.

"Bok!" Yakınlardaki bir kapağı alıp üzerine fırlatarak homurdandım. işte gidiyor Osalata sosu için bitkisel infüzyon zeytinyağı partisi.

"Lorenzo, Lorenzo!" Esmar, yüzünde endişeli bir ifadeyle aceleyle seslenir. "Ne oldu?"

"Bok. Üzgünüm Şef," dedim ona, tavayı ateşten alıp soğuması için bir kenara koyarken. Baktığımda içini çekiyorum. "En azından iyi zeytinyağı değildi."

İyi huylu bir şekilde kıkırdar, dilini şakırdatır. "İyi misin oğlum?"

Aşçılar kararsız olmakla ünlüdür ve şeflerin çok daha az bağıarak bağırdıklarını gördüm, ancak mutfağını neredeyse yakacağımdan çok benim için endişeleniyor gibi görünüyor. "Evet. Sadece biraz yorgunum. Yoğun bir gece geçirdim."

Esmar'ın benim beceriksizliğime tepkisini görmek için izleyen aşçılardan oluşan bir dinleyici kitlemiz olduğunu kanıtlayan arkadaş canlısı bir koro. *oohsVeevetmürettebattan geç.*

Her zaman şakacı olan Gilberto, "Şef'in önerisini iyi kullandın.

Gerçekten de cennete hoş geldin."

Gülüyorum ve Esmar da aynı şeyi yapıyor ve gece geç kalmamın tam olarak neyi gerektirdiğini hemen anlıyor.

"Ahh," diyor Esmar bilerek. "Cennet büyüleyici olabilir. Dikkatli ol dostum, yoksa kendini bunlardan biriyle bulursun." Sol elini tutuyor

kalın siyah bir silikon bandın yüzük parmağını çevrelediği yer. "Mutfak güvenli ve asla çıkamayacak kadar sıkı." Yüzüğü çekerek "gelinimin evinde" gösteriyor.*rica etmek*” Ses tonuna bakılırsa, Esmar'ın karısının ondan yüzüğü takmasını istemekten çok talep ettiğini düşünüyorum. Mutfakların personel arasındaki 'arkadaşlıklar' konusunda oldukça kötü bir üne sahip olması nedeniyle, yaptığı tatlı.

"O kadar ciddi değil," diye düzelttim. "Birbirimizi yeni tanıyoruz." Esmar bilgece başını salladı ve Gilberto sırtıma bir tokat attı. "Onu tanı*Peki*, Şef. Çok çok iyi."

İkinci parti yağ birinciden çok daha iyi gidiyor ve ocağı kapattığımda, bitkilerle doldurulmuş yağın düğün töreni için mükemmel bir salata sosu olacağını biliyorum. Yaprığın dişlerinize sıkışması veya boğazınızın arkasına takılma riski olmadan tüm lezzet.

Yapılacaklar listemi kontrol ederken cebimdeki telefonum çalıyor, hatta koca bir hayır-hayır var.

"Bu değil!" odanın her tarafından bir ses senfonisi içinde bağırır. "*Bok!*

Rahatsız Etmeyin modunda. Üzgünüm!"

Esmar bulunduğu yerden bakıyor. "Sen olacaksın. Birisi ölmediyse veya ölmediyse, mazeret yoktur. Bugün tava yapman gerekecek.

Ah! Sanırım mutfak ateşindeki nezaketi had safhaya ulaştı. Her şefin kuralları ve onları çiğnemenin sonuçları vardır, ancak servis sırasında telefon olmaması oldukça standarttır. Uyumsuzluk için bulaşık vergisi gibi.

Telefonumu çıkarmak için hattan çıkıp kuru bir saklama alanına girerken, "Evet, Şef," dedim özür dilercesine. Bunun Violet'ten acil bir arama olduğunu gördüğümde kalbim ağzımda atıyor.

Bu hafta başından beri onun mesajlarını ve aramalarını erteliyordum ama Rahatsız Etmeyin ayarımı bozuyorsa, gerçekten bir şeyler ters gidiyor olabilir.

"Violet," diye homurdandım telefona cevap verirken. "Bu çok önemli olsa iyi olur."

Ah, kesinlikle öyle, Lorenzo. Adımı, başım belada dercesine uzatıyor. İronik bir şekilde, Amerika'da adım uzar, her hece uzatılır. Evde, Positano'da, ailem orta isimlerimi ve soyadımı ekler ve çuvalladığımda İsa'nın Annesi Meryem'i çağırır.

Carly iyi mi? Bu benim gerçek ilk endişem ama aynı zamanda tüyleri kabardığında Violet'in şiddet eğilimlerini aşmanın bir yolu. Umarım, tatlı, sevimli kızından biraz bahsederek, kızını pleksiglas bir pencerenin arkasından görmesine neden olacak şekilde cinayetin kötü bir fikir olduğunu hatırlatır.

"Elbette öyle ve sen de bunu çok iyi biliyorsun. Bu Abi ile ilgili!"

Violet'in sesindeki histerik nota yüzünden irkildim ama dürtmeye devam ettim ve

genelde yaptığım gibi dürtmek. Bana en ufak bir teşekkür bile etmiyor. Beni uyarıyor ama rahat ve soğukkanlılıkla ona, "Merak etme kuzen. Arkadaşınızın zor durumundan çıkmasına yardım ettiğim için çok mutluyum."

Bu tam gelişmiş, hayvansı bir hırıltıyı garanti ediyor. Bence annelik Violet'e çok yakışıyor çünkü o tam bir Anne Ayı ve Abigail'i de korunması gereken bir yavru olarak almış. "Eğer ciddi değilsen, ona yanlış hisler vermesen iyi edersin. Onu incitirsen, Amerika'ya geri dönme. Çünkü yaparsan seni bulurum ve sen merhamet dilenene kadar seni yok ederim ama senin gibiler için kimse olmayacak! Seni erkek fahişe, playboy, douchewaffle-"

"Vay!" diye haykırıyorum. "Öncelikle onu incitmek istemiyorum. İkincisi, siktir et. . . kelimeler acıtıyor, Violet. Üçüncüsü, benim ne yaptığım seni ilgilendirmez.

"O Benimbaldızım aynı zamanda en iyi arkadaşım. Kesinlikle benim işim. Peki ya anneninki? Yoksa Sofia Teyzenin mi? "Balayını" onların hiç ilgilendirmez olarak göreceklərini mi sanıyorsun?" sorusunun cevabını zaten bilerek şarkı söylüyor.

"Yapmazsın," diye meydan okuyorum. Tanrım, haklı olmak için dua ediyorum. Violet makul bir kadındır. Elbette bu çılgın hikayeyle beni ailemizin kurtlarının önüne atmazdı. Kendi hikayesinin aileye yaptıklarından sonra olmaz.

Yine de, bunun ne kadar iyi sonuçlandığı düşünülürse, belki de bu kadar sert bir şekilde yargılayıcı olmazlardı?

Öyle düşünüyorum. Fakat bekle . . . Violet'in dağınıklığının nasıl sonuçlandığına bağlı olarak gidersek, *anne* Sofia Teyze beni ve Abigail'i gerçekten evlendirecek. *çocuklar* evlilik cüzdanının mürekkebi kurumadan. Bunun tercih edilip edilmediğinden veya destansı oranlarda bir tepkinin daha arzu edilir olup olmadığından emin değilim.

"Yapardım," diye yemin etti.

Yenildim ve bunu biliyorum. Violet beni kısa tüylerimden yakaladı. "Aileyi üzerime yıkmana gerek yok. Abigail'e zarar vermeyeceğim. Onunla ilgileniyorum.

Menekşe homurdanıyor. "Tabii ki. Sana lakap takabilirim Lorenzo ama sen kötü bir adam değilsin.

"*Teşekkür ederim*" Diyorum ciddiyetle.

Bu senin de iyi bir adam olduğun anlamına gelmez, diye düzeltti daha kafam şişmeye fırsat bulamadan. Romantik ve tatlısın ve görünüşe göre Abi senin çok seksi olduğunu düşünüyor ama gideceğini benim kadar sen de biliyorsun. Yaptığın şey bu. Abi de biliyor ama bence bunu kolayca unutuyor.

Violet derin bir iç çeker. "Bir sonraki heyecan verici şeye geçtiğinde, onun geride kalacağını ve biz senin soyunun tümüne lanet ederken onun kalbinin parçalarını dondurmaya tekrar birleştiren kişinin ben olacağımı hatırlamanı istiyorum."

Hat sessizleşiyor ve Violet'in İtalyanca mırıldandığını duyuyorum. yerinde değil,

daha Amerikanlaşmış, ama kızımın domuzlarının asla dayanmadığı konusunda bir şey yakaladım. . . lahana? Lanet yanlış olabilir, ancak iyi niyeti gibi anlamı da açık.

Menekşe, diye küfretmesini daha fazla uzatmadan yarıda kestim, çünkü torunlarımın peynir gibi kokan ve baykuşları kendine çeken ayaklarına doğru ilerliyordu. Acaba İtalyanca biliyor mu? "Seni yüksek sesle ve net bir şekilde duyuyorum. Ona zarar vermeyeceğim.

"Umarım değildir. Göründüğünden daha kırılgan. Bunu hatırla." Konuyu olası başarısızlığımdan uzaklaştırarak içeri çekti. "Peki, Emily ne kadar kötü? Lütfen bana onun çirkin olduğunu, kambur olduğunu ve çürük peynir gibi koktuğunu söyle."

Huh, belki de ne dediğini biliyordu.

"O iyi sanırım." Beni görmese de omuz silktim. "Sarışın, uzun boylu, zayıf, Doug adında bir adamla evli. O iyi, biraz 'golf kulübünde polo gömlek' türünden, ne demek istediğimi anlıyor musun? Yine de rekabet gücü tabloların dışında. Abigail'in her şeyi olduğu gibi bırakabileceğini ve günün tadını çıkarabileceğimizi düşündüğümde, Emily gelip her şeyi mahvedecek. Ve Abigail ona defalarca izin veriyor. anlamıyorum."

Bu, Abigail'le benim değindiğimiz bir konu ama kadın hiyerarşisindeki nüanslar çoğu erkeğe olduğu kadar bana da yabancı geliyor sanırım. Violet ile konuşmak istemesem de, belki de bu konuyu biraz netleştirmek için mükemmel bir fırsat çünkü Kraliçe Arı kovarı hakimiyeti kavgaları hakkında kesinlikle hiçbir fikrim yok.

Ah, Tanrım, dedi Violet dramatik bir şekilde, hiçbir fikrin yok. Okula döndüğünde, Abi en uzun süre habersizdi. Kendimize kilitlendik sanırım. Ağır bir isme ve Ross'un itibarına büyük bir gölge düşürüyordu ve sadece kendi işini yapmak istiyordu. Ama Emily ona asla izin vermezdi. Abi sanırım çok uzun sürdü ama karşı koymaya karar verdiğinde doğru yaptı. 'En iyi intikam, iyi yaşanmış bir hayattır' ifadesini duydunuz mu?

"Evet," diye mırıldandım.

"Abi'nin yaptığı buydu. Yapabileceği halde Emily'ye saldırmadı. İtibarını öldürmedi ama bunu da yapabilirdi. Onu görmezden geldi, bu da Emily'yi içten içe yedi. Abi sadece kendi işini yaptı ve her yönden mükemmelleşti. Emily yetişemedi ve bu onu çok kızdırdı. Bu yüzden sonunda Emily, Abi'nin adamının peşine düştü. O sadece bir piyondur ama o pislik için de üzülüyorum. Ama bence Emily bunu nihai galibiyet olarak gördü. Seninle hiç flört etti mi?

Şok içinde irkiliyorum. "HAYIR. Hiç de bile. Kendini yeni kocasına adanmış görünüyor. O ve Doug'ın mutlu anları var ve burada burada birkaç tartışma var, ama bu normal, değil mi? Hiçbir fikrim olmadığını anlıyorum. On yıllardır gördüm

ailemde evlilikler var ve böyle davranıyorlar, ama yeni evli, genç, mutlu bir çift? Bu tamamen benim kaptan köşkümünden çıktı.

Menekşe güler. "Evet,*tamamennormal*."

"Ama Emily benimle flört etmedi." Bu fikir itici.

"Hmm, bu iyi, sanırım. Sadece ona göz kulak ol ve Abi'ye göz kulak ol.

Emily'nin bir oyun sonu var. Her zaman yapar.

"Teşekkürler, Violet. Bunu yapacağım," diyerek onu rahatlattım. "Daha iyi olur, yoksa bir lanet tehdidi devam eder."

Bununla birlikte, beni düşünecek çok şey bırakarak telefonu kapattı.

BÖLÜM 15

I Bu akşam için sessiz ve romantik bir şey olarak düşündüm, sadece ikimiz için bir şey ama Violet'le konuştuktan sonra, işleri daha rahat tutmak ihtiyatlı göründü, bu yüzden eylemlerim henüz yerine getirmeye hazır olmadığım sözler vermek.

Tatil yerinin seçeneklerini inceledikten sonra, bu gün batımı gezisi mükemmel bir aktivite gibi görünüyor.

Abigail ve benim eğlenmemiz, çift olarak oynamamız ve birbirimize dokunup okşamamız için bir yol.

Ve belki biraz daha derin alay, kalbim yalvarıyor. Bunun daha fazla olma şansı olup olmadığını görmek istiyorum.

Violet, kalbimi ve zihnimi geçmişim ve geleceğimle çelişkiye düşürdü. Ama şimdiye odaklanıyorum. Zorla.

Sadece bu akşamımız kaldı. Yarın prova yemeğiyle, cumartesi de düğünle fazlasıyla meşgul olacağız. Sonra pazar öğleden sonra eve gitmek için uçuyoruz.

Ve sonra ne?

Hayatımda ilk kez, bilmediğim ve sıfır planım olduğu gerçeği boş ve anlamsız geliyor, heyecan verici değil ve olasılıklarla dolu.

"Kesinlikle hayır." Abigail, ayakları altında kıvrılmış halde kanepede otururken fikrini değiştirme şansı sıfır gibi görünüyor.

Bir meydan okumayı severim.

“gülüm, bütün öğleden sonrayı soğutucuda geçirdin. Ellerin ve ayak parmakların mor ve hazırlanmak için yapabileceğin başka bir şey yok.”

Haklı olduğumu biliyorum çünkü Janey ile onayladım. Azure Balo Salonu'ndaki ek çekimlerinin ardından Abigail ve Janey, çiçeklerini tekrar soğutucuya taşıdılar, neyse ki dolap dayandı. Saatler sonra Janey, bu hafta sonu için programa tam olarak uyduklarına dair bana güvence verdi.

Ben de öyleyim.

"Ve yemek zorundasın, öyleyse neden bunu güzel bir yerde yapmıyorsun? Seni makul bir saatte eve ve yatağına götüreceğime söz veriyorum. Yarın koşturaya başlamak için iyi bir gece uykusuna ihtiyacımız olacağını biliyorum. Tam bir Amerikan deyimi - her zaman bir yerlere koşuyorlar.

Konuşacak biri olduğumdan değil.

"Çok makul bir saat mi?" açıklıyor. Başımı salladım ve seçenekleri değerlendirdiğini görebiliyordum. "Bu şeye ne giyeceğim?" diye soruyor ve evet dememiş olsa da kazandığını biliyorum.

"Bir sabahlık ve bir bikini," diyorum onu kanepeden çekip yatak odasına doğru iterken. Janey de geliyor.

Bunun üzerine Abi kıpır kıpır bir mutluluk dansı yapar ve biraz daha hızlı hareket eder. Hatta beni gülümseten bir heyecan çığlığı attığını bile duydum. Onu memnun etmek çok kolay, herhangi bir maceraya çok hevesli.

BENYOL GÖSTERMEKHanımlar, bizi tatil yerine yönlendiren tabelaları takip ederek tatil yerinin dışına çıktılar.

rihtim. Tekne zaten yolcuları yüklüyor. Aslında, uçağı binen son insanlardan bazıları gibi görünüyoruz.

Bu gerçek bir yolcu gemisi değil ve aslında daha büyük yatlarda bulundum, ama bunlar beni yemek pişirmem için tutan milyarderlere aitti. Ama bakımlı ve canlı beyaza boyanmış ve pruvasında onu "B-Yacht-ch" olarak ilan eden mavi el yazısı var. Sadece bu isme dayanarak, harika zaman geçireceğimizi düşünüyorum.

"Hadi," dedi Abigail, şimdi kocaman bir gülümsemeye elimi çekerek. Janey, bilgiç bir bakışla parmaklarını bize doğru sallıyor. "İnek, eski ve aptalca olduğunu biliyorum ama buna mecburum." Neden bahsettiğı hakkında hiçbir fikrim yok ama kendimi onunla birlikte koşarken, o gülümsemeyi kovalarken buluyorum.

Beni ana güvertenin pruvasına götürdü, parmaklığın üzerine çıktı ve kollarını iki yana açtı. Bağırıyor olabilir ama biz iskeleden ayrılırken kimi taklit ettiğine hiç şüphe yok.

Onun bulaşıcı coşkusuna gülmeden edemiyorum. İnsanlar izliyor, bazıları gülümsüyor, bazıları kaşlarını kaldırmış ama Abigail her iki grubu da umursamıyor. Her zaman olduğu gibi sadece istediğini yapıyor ve diğer herkes lanet olsun.

"Ben dünyanın Kraliçesiyim!" rüzgara doğru bağırır. "Uçuyorum!"

Onu sabitlemek için ellerimi beline koydum, avuçlarımin altındaki kıvrımlarının hissine bayıldım. Sırtımı onun önüne bastırmak için öne eğildim ve gürlendim

kulağına, “Senin için Celine Dion'u söylememi bekleme. Ama daha sonra seni çıplak çizmemi istersen, seve seve çizebilirmişim gibi yaparım.”

Omzunun üzerinden bana bakarak gülüyor ve bu yolculuğun tam da ihtiyacımız olan şey olduğunu biliyorum. Rıhtımdan uzaklaşıp günlük işlerinden gelen balıkçılara el salladığımızı göre, Abigail tüneğinden aşağı indi.

"Gemide yapacak ne var?"

"Yoo-hoo!" bir ses bağılıyor ve ben inliyorum. Olamaz. Ama evet, işte oradalar.

"Sen olduğunu sanıyordum, Abi. Kendini denize atarak her şeyi bitirmenden korktum. Emily bu komik bir şakaymış gibi gülüyor ama gerçek bir hayal kırıklığı zinciri var.

Emily başka bir beyaz bikini üstü, şeffaf beyaz bir örtü ve yıpranmış beyaz kot şort giyiyor. Tahminimce balayında olduğu için valizinin tamamı gelin beyazıyla dolu.

Doug'ın üzerinde yakası açık somon rengi bir polo, haki şort ve kayak ayakkabısı var.

Üst düzey yat kalabalığının resmi onlar.

Selam, Lorenzo. Seni gördüğüme sevindim, dedi Doug elini uzatarak.

Sallanıyoruz ve sonra garip sessizlik gittikçe uzuyor. Bir garson elinde bir tepsi şarap ve birayla yanından geçer ve Abigail neredeyse bunun için dalar. Beyaz bir şarap alarak benim için bir bira kaptı ve Emily'nin de aynısını yapmasını içten içe göz devirerek izledim.

Belki Emily sadece beyaz şarabı seviyordur ya da belki de beyaz kıyafetine kırmızıyı dökme riskini almak istemediği içindir, ama eminim ki Abi bir birayı alıp tek seferde içmiş olsaydı, Emily de aynısını yapmaya çalışırdı.

Hmm, test etmesi eğlenceli bir teori olabilir.

"Önce ne var?" Emily ilk şarabını içerken soruyor. "Biraz kumar oynamayı düşünüyordum."

Biraz tartıştıktan sonra blackjack'e varıyoruz. İlk başta, Emily Texas Hold 'Em oynamak istedi ama Doug ve ben buna kesinlikle karşıydık. Hold 'Em'de birbirine karşı oynayan oyuncular var ve Emily ile Abigail'in birbirlerine kızmaları için bir sebep vermek istemiyorum. Sebeplerinden emin olamasam da Doug, Hold 'Em'e eşit derecede karşıydı ve bayanlarımız için çok daha iyi bir seçenek olan blackjack önerisinde bulundu.

Çünkü blackjack krupiyeye karşıdır. Herkes kazanabilir ve herkes kaybedebilir. Böylece bir masa buluruz ve çok geçmeden, her biri bin dolarlık fişlerimizi alırız.

Emily ve Doug'a göre, muhtemelen bozuk paradır. Abigail'in ailesi için bozuk para. Bana göre bu büyük bir yatırım ve aramam gerekip gerekmediğini merak ediyorum.

Kaybedersek burada biraz 'yardım' için

Violet. Ama mesele şu ki. . . biz kaybetmeyiz

Daha önce oynadım ama daha önce hiç görmediğim kadar şanslı bir seri yakaladım. Akıllıca oynamaya devam ediyorum, sıcak serimden en iyi şekilde yararlanmak için açgözlülüğümün önüne geçmesine izin vermiyorum. As-kız blackjack ile büyük bir sayıya ulaştıktan sonra fiş destemi nihayet saymak için biraz zaman ayırdığımda, elli yedi yüz dolarım oldu.

Bu, bazı yerlerde yaklaşık altı aylık kira anlamına geliyor. Cehennem, diğerlerinde bir yıllık yaşam masrafları. Bu şanssızlığı alıp pek çok yere gidebilirim, neredeyse deneyimlemek istediğim her yere. Bu yığının ne tür fırsatlar barındırabileceğini bildiğim için oynamayı bıraktım ve diğerlerini izledim. Abigail binden iki yüz kaybederken, Emily ve Doug başabaş noktasında kalmaya devam ediyor.

Yeterince yaşadıklarını ve başka bir şeye geçmeye hazır olduklarını kabul ettiklerinde memnun olurum.

"Ee, geri döndüğünüzde sizi ne bekliyor?" Emily bir şarap daha alırken bize soruyor.

Yine de Abigail, Emily'yi yansıtmaz ve bu sefer limonlu bir su alır. Eminim prova için işe gitmek üzere sabah erkenden uyandırma servisimiz varken sorumluluk sahibi davranıyor ve yarını düşünüyor.

Abigail, "Benim için çiçekçi dükkanı," diye paylaşıyor. "Son kredi ödememi yaptım, bu yüzden şimdi nasıl genişletebileceğimi görme zamanı. Umut, bir gün gerçekten kendi biletimi yazmaktır. Violet'in yaptığı gibi.

Ah, evet, Violet. O senin kuzenin Lorenzo, değil mi?

Başımın onayladım. "Eh, geniş ölçüde ayrılmış. İtalyanların soy ağacındaki dallarımızın birbirinden ne kadar uzak olduğuna dair bir cümleleri yok. Herkes sadece ailedir."

Daha kimse cevap veremedi, PA sistemindeki bedensiz bir ses, "Pekala, millet. . . on dakika içinde üst güverteye rapor verin, çünkü sizi iyi vakit geçireceğiz."

Ses, 1950'lerin televizyon sunucusu gibi bayat ama insanlar bu şekilde hareket etmeye başlıyor. Emily, "Peynir uyarısı," diye homurdanırken dramatik bir şekilde gözlerini deviriyor.

"Yapalım mı?" Abigail'e soruyorum ve o gülümsüyor. "Hadi yapalım!"

Geminin üst güvertesi, ışıklar, lazerler ve bas ağırlıklı müzikle dolu bir dans kulübüne dönüştürüldü. Abigail ile dans etmek, onu kollarıma almak ve onunla sallanmak istiyorum. Bu sefer seks için değil, sadece onun enerjisini hissetmek için.

"Pekala, havalı kediler ve kedi yavruları. . . herkes yerde. Şimdi adada bir helikopter turu kazanma şansınız. Nasıl soruyorsun?" Kimse dinlemedi ama

insanlar şu anda kesinlikle spikeri dinliyor. "B-yacht-ch gece dans yarışmamız!"
"Ne düşünüyorsun?" Abigail'e soruyorum.

Dudağını ısıyor, kararsız görünüyor. “Ben gerçekten harika bir dansçı değilim. Courtney beni zorladığında bazen onunla dans etmeyi, Zumba yapmayı seviyorum ama benim kış bağlantım diğer kadınlarınkı kadar iyi çalışmıyor gibi görünüyor. twerk yaparlar. Nöbet geçiriyor gibi görüyorum.”

"Güzel görüldüğüne eminim," dedim cesaret verici bir şekilde. "Ve Courtney'nin düğününde dans ettik. İyi iş çıkardın, çok iyi.”

Güler. "Evet, sallanan ağır bir danstı ama korkma, kendini neyin içine soktuğunu göreceksin." Kendini yere bırakırken bile, ne kadar kötü bir dansçı olduğunu bana göstermek için sabırsızlanıyormuş gibi sırtıyor.

Yere iniyoruz ve elini tutup etrafımda bir daire çiziyorum.

İpuçları için bana kilitlenmiş gergin gözlerle zıplıyor.

Kurallar açıklanmış ve oldukça basit. Jüri üyelerinden biri omzunuza dokunana kadar dans etmeye devam edin. Canınız sıkılırsa, güvertenin etrafında oturup en sevdiğiniz yarışmacılar için tezahürat yapabileceğiniz sandalyeler var.

Abigail'i kendime çekerken nabzımın hızlanmaya başladığını şimdiden hissedebiliyorum. Bir ipucunu takip edip edemeyeceğini görmek için onu klasik bir kare adımla yönlendiriyorum ve büyük bir zevkle, oldukça iyi yapıyor. Hatta onu daldırıyorum ve yogada yaptığımız gibi onu destekleyeceğime güvenerek kolayca arkasına yaslanıyor. Dik durmaya geri döndüğünde, vücudu tamamen benimkiyle aynı hizaya geldi.

"Seni istiyorum," diye dürüstçe fısıldıyorum müziğin üzerine. "Seni her şekilde istiyorum, her gün sana sahip olabilirim."

Bu benden büyük bir itiraf, bu haftanın ötesini düşündüğüme dair bir ipucu. Geleceğin ne getireceğini bilmiyorum, asla bilmiyorum ama onu Abigail olmadan harcama fikri anlamsız geliyor. Birbirimize çok şey gösterebilir, çok şey gösterebilirdik.

"Sen . . . Bana sahipsin," diye cevap verir Abigail ama gözlerinde bir soru var.

Daha fazlasını söylediğimi ama beni zorlamadığını hissedebiliyor. Henüz değil.

Müzik sona eriyor ve ben dudaklarımızı bir kağıt kalınlığında ayıran büyük bir asansörle bitiriyorum.

Eh, tabii ki atlatırız. Emily ve Doug, not ediyorum, bunu da başarıyorlar, çünkü Doug bej hakiler kadar yumuşak giyindiği gibi dans ederken en azından temel bir ritme uyabiliyor.

Sahanın diğer tarafında, Janey'i üç genç kızla dans ederken görüyorum, hepsi de başarmıştı.

"Ortak olun," diye duyuruyor ses. "Tanıdığın biri olması gerekmiyor ama dikkatli ol, bundan sonra onları tanıyacaksın."

Sandalyeler çıkarılır ve dans pistinin etrafına yerleştirilir. Adamların oturmaya başladığını görüyorum, ben de aynısını yapıyorum. Janey yeni arkadaşlarından birini önüne oturtuyor.

Yavaş, seksi bir synth ritmi başlıyor ve Abigail zıplayarak alkışlıyor ve bana kocaman sırıtıyor. "Aman Tanrım, bunu biliyorum!"

Sanırım şarkıyı kastediyor ama Ginuwine'in şarkısını herkes bilmiyor mu?*Midilli?* izlediğimden değil*Sihirli Mike*, ama kulüpte kendim de bir veya iki kez bununla dans ettiğim biliniyordu.

Abigail kalçalarını yavaş ve baştan çıkarıcı bir şekilde sallıyor. "Courtney ile spor salonuna gittiğimde, bu Zumba dersinde bir şarkı. Tam olarak nasıl gittiğini hatırlamıyorum, ama sanırım yeterince iyi bir şekilde yolumu çizebilirim.

Dönen kalçalarının üzerinde ellerini gezdirmesine homurdandım. "Harika yapıyor,*gülüm*"

"Henüz hiçbir şey görmedin," diye uyarıyor küstahça, artık içinden güven sızıyordu.

O haklı. Kalçasını döndürüyor, elbisesinin eteğiyle flört ediyor, aşağı indiriyor, bacaklarını açıp kapatıyor ve görünüşe göre bu sınıfta öğrendiği bir sürü başka hareket. Bu arada, bana sürtünmek için her fırsatı değerlendiriyor, beni çılgına çeviriyor.

Sikim mayomun içinde kaya gibi sert, Abigail'in sıcak tatlılığına bir kez daha gömülmeye aç.

Vücudumdan aşağı kayarak imalı bir şekilde dudağını ısırırken doğrudan şortumdaki şişkinliğe, sonra da gözlerime baktı. Dans pistinin ortasında olmasaydık, aletimin başıyla dudaklarını açıp beni emmesine izin verirdim.

Ama alkışlayan insanlar bana bunu burada yapamayacağımı hatırlatıyor. Sabit kalmak için sandalyeye yumruk atıyorum, kontrol için savaşıyorum.

Abigail baştan çıkarıcı dansına devam ediyor, arkasını dönüyor ve ellerini dizlerime koyarak kucağıma sürtüyor. Başını geriye atıyor ve "Buna hazır mısın?" diye fısıldıyor.

Herhangi bir şey, diye yemin ettim.

Ellerini bacaklarımdan yere indirdi ve sonra dikkatlice bir bacağına, ardından diğerini omuzlarıma kaldırarak L şekli verdi. Sanki yine yoga dersindeyiz ve o amuda kalkıyor.

Oh, mio Dio, bu kadının yapamayacağı bir şey var mı?

Elbisesi sarkıyor, minicik siyah bir mayoyla kaplı olan çekirdeğine kadar görmeme izin veriyor.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan Abigail dizlerini büktü ve ayakları omuzlarıma dolandı ve yüzümü doğrudan kıkırına doğru çekti. Burnunu önce kedisine çarptım ve kalabalığın şok kahkahalarını duyabiliyorum. Olabildiğince hızlı, tekrar tekrar yapıyor.

Cesaretine şaşkınlıkla gülüyorum.

İyi huylu bir tavırla kalçalarından tuttum ve ona karşı hırlamak için onu olduğum yerde tuttum.

Benim pahasına biraz eğleniyor ama onun heyecanının kokusunu alabiliyorum.

Şarkı bitiyor ve büyük bir alkış var ve hatta yolumuza atılan birkaç ıslık bile duyuyorum. Ama o tamamen benim ve yer değiştirme zamanı geldiğinde onu sandalyeye doğru ittim, sanki benim için fişkırان bir çeşme olduğunu bilmiyormuşum gibi ciddi bir şekilde oturduğu yere.

Diğer adamlar ayağa kalktığında biraz kahkaha var ve odun oynayan tek kişinin ben olmadığım oldukça açık. Abigail'in her hareketimi izlediğini bilerek utanmadan kendimi ayarladım.

Spiker, "Bir sonraki tur," diye seslenir.

Şaşırtıcı bir şekilde, Janey'nin dinlendiğini görüyorum. Yine de dans becerilerinin eksikliğinden olmadığından eminim, yani Abigail'in yaptığı alkış aldıysa, Janey ne yaptı? Aslında striptiz mi?

Ayrıca Emily, dudaklarında hain bir memnuniyet gülümsemesiyle şimdi bir sandalyede oturuyor. Sanırım o turu da atlattı.

Bu tur için, şarkı Beyonce'ninki kadar yaramaz ve kirli *Aşk sarhoşu*. Çok iyi bildiğim bir şarkı değil, mutfaklarda pek yaygın değil ama önemli değil. Gayda polka müziği çalabilirlerdi ve ben yine de Abigail için dans ederdim.

Abigail kadar zarif olmasa da kalçalarımı biraz daire içine aldım ama o buna aldırış etmiş gibi görünmüyordu. Ellerimi gömleğimin düğmelerinde gezdirerek birer birer açarak göğsümü açığa çıkardım.

Abigail'in gözleri açıklıkla açıldı ve titreyen ellerini ellerimin arasına alıp bana dokunması için ona rehberlik ettim. Parmakları nazikçe karın kaslarım boyunca, göğsümün üzerinde dans ediyor ve kemerim boyunca takılmak için geri iniyor. Kalçalarımı ileri geri sallıyorum ve hareketlerime paralel olarak göğsünün inip kalktığını görüyorum.

Bu kuralların, dansın bir parçası değil ama Abigail öne doğru eğilip göbek deliğimin hemen altına nazik bir öpücük konduruyor. "*Tanrım* Tısladım ve sonra önümde durması için onu sandalyeden kaldırdım.

Dillerimiz bükülüyor ve öyle derinlere iniyor ki yemin ederim ki bu öpücükle birbirimizin ruhlarına kendimizi akıtıyoruz.

Duyurular geldiğinde kazanmıyoruz ama umurumda değil. Çok ileri gittim, onun için çok çaresizdim. Kalabalığın, özellikle de Emily'nin tezahüratlarını görmezden gelerek Abigail'i dans pistinden çektim ve bir şey aramak için alt kattaki merdivenlere yöneldim. . .

"İşte," diye homurdandım, boş bir oda bulunca. Abigail'i içeri ittim ve kapıyı arkamızdan kilitledim. Onu korkutmamak için açlığımı dizginlemeyi düşünüyorum ama Abigail'in sundressini aşağı itmesi ve göğüslerini serbest bırakmak için üstünün bağlarını çözmesi ve ardından minicik bikini altını ortaya çıkarmak için eteğinin gevşek fırırlarını yukarı çekmesi hoşuma gitti.

"Sik beni, Lorenzo. Senin olanı al," diyor nefes nefese, yatağın üzerine eğilmek için dönerken.

O kadar heyecanlandım ki İngilizcemi kaybettim ve onun ne kadar seksi olduğu, benim ne kadar şanslı olduğum ve ona yapmak istediğim tüm pis şeyler hakkında İtalyanca mırıldanmaya başladım. Tek kelime anlamıyor ama yine de bu ağrıdan kurtulmak için kalçalarını havaya kaldırıyor.

Gömleğimi yırtıp mayomu yere atıyorum. "gölüm" Diyorum nazikçe amıyla aynı hizaya gelirken. Onu serbest bırakmadan önce sunabileceğim son bir şans, son bir nezaket.

"Sorun değil, doğum kontrol hapı alıyorum. Temiz," diye inliyor.

"Ben de," diye homurdandım ve onu tek bir hamleyle ikiye ayırdım. "Ah, *Evet*"

Yavaş ve tatlı sevişmeden sonra kumsalda ve yatakta konuşurken sevecen anlar yaşadık. Neredeyse yoga dersinin ortasına gelmek gibi yaramaz anlar ve ruhumuzun derinliklerinden çekilen uzun, işkenceli orgazmlar yaşadık. Ama kalçalarım tekrar tekrar Abigail'in kıkına çarparak bir çift vahşi hayvan gibi kızıışmadık. Ama benim aletim amına sahip çıkarken, o omzunun üzerinden bakıyor ve dudakları benimkine sahip çıkıyor.

Kendimi aynı anda bir erkek ve bir hayvan gibi hissediyorum, aletim vücuduna zevk dalgaları göndermek için onu mızraklıyor. Beni geri becermedi. Kontrol bende, ona yumruk atarken kalçalarını tutuyorum. Ama bir eliyle battaniyeyi kavradı ve diğer eliyle kıkımı kavramak için geri uzandı, beni daha derine ve daha çok zorladı.

"Aman Tanrım, evet! Dahası, Lorenzo..." Nefesi kesildi. "Beni her santimine sahip çık. Beni seninki yap."

Kahretsin evet. Bana saf beyaz bir şimşek gibi çarpıyor. İstedğim bu. Abigail Andrews'un benim olması için. Sadece vücudu değil, sadece bu vahşi tutku anı için değil, gerçekte.

Hızlanırken kelimelerim İtalyanca kısa homurdanmalarla

çıkıyordu. "*Benim. .*" Bana ait.

"*Her zaman. .*" Her zaman.

"*Gölüm. . Aşk*" benim gülüm . . Aşk.

"*Aşk* Abigail tekrarlıyor. İtalyanca bilmiyor ama bu oldukça açık. Bana baktığında, gözleri karanlık ve savunmasız, ne demek istediğini anlayıp anlamadığımı soruyor. Emin olana kadar bana kalbinden başka bir şey vermeyecek.

Eminim. Şu anda, bundan şimdiye kadar hiçbir şeyden olmadığım kadar eminim.

Violet'in uyarısı kafamın içinde çınlamalı ama çınlamıyor. Hiç de bile.

Abigail'in güzelliği, tutkusu, cesareti ve hatta onun deyimiyle tuhaf tuhafılığı içinde kayboldum.

"Gel, Abigail," diye yalvardım ona, kendimi o kadar şiddetli tutuyordum ki

titremeye başladım.

kenar.

Onu dik tutuyorum, kollarımı göğsüne ve kalçalarına dolayarak onu vücuduma bastırıyorum. Her birimiz cilt seviyesinde ve çok daha derinde birbirimize bağlıyız. Parmağımı klitorisine dokunduruyorum ve o bağırırken anında beni sıkıştırdığını hissediyorum ve sonra amının nabız gibi atan ritmi benim kendi orgazmımı tetikliyor.

Birbirimize buck, ikimiz için de daha fazla zevk çekmek için klitorisini pürüzsüz daireler halinde ovuştururken cumumun jetleri onu dolduruyor.

Hiç böyle bir şey hissetmemiştim - beden kadar zihin de olan bir doruk noktası.

Sanki ona sahip çıkmışım gibi hissediyorum. O benim ama aynı zamanda. . . ben onunum

Şaşırtıcı bir şekilde, bundan hiçbir kafes hissetmiyorum. Her zaman yapacağımdan korktuğum gibi değil. Abigail kollarımdayken kendimi huzurlu hissediyorum.

Orgazm sonrası mutlulukta, terleriz ve terleriz, dillerimizle kelimelerin ötesinde sözler verimiz.

"Çok güzel," diye fısıldıyorum. "Çok özel."

Abigail karşılık olarak bir şey söylemek üzereyken bir ses dikkatimi çekiyor. Daha doğrusu, ses eksikliği.

Parmağımı dudaklarına koydum ve dinlemek için başımı eğdim. "Ne?" parmağımın etrafında diyor.

"Sessiz, fazla sessiz," diyorum ona ve yüzünde aydınlanmaya başlayan farkındalığı görebiliyorum. Güverteye çıktığımız andan itibaren teknenin içinde gümbürdeyen motorun sessiz gürültüsü durdu.

"Neden hareket etmiyoruz?" Abigail soruyor.

Hiçbir fikrim olmadığı için omuz silkiyorum. Bu gece yolculuğu daha çok parti gemisi, yüzmek ya da şnorkelle dalmak değil ve durdurulmamızın yegane sebepleri bunlar.

Bir sorun olmadığı sürece.

Çünkü suda kesinlikle ölüyüz.

BÖLÜM 16

T

Lorenzo'nun kocaman açılmış gözleri benim daha da iri olan gözlerimle buluştuğunda, bir an önceki ruh hali bir anda uçup gitti. Zıpladım, elbisemin eteğini aşağı indirdim ve etrafa bakındım.

bikini üstüm için zemin. Göğsüme doladım ama parmaklarım beceriksiz ve kravatu bağlayamıyorum.

"Bana yardım et," diye yalvarıyorum.

Lorenzo, mayo üstüme odaklanmak için gömleğinin düğmelerini açık bırakarak başını salladı. "Güzel," dedi, kolayca bağlayarak. "Bu senin poponun da var." Yatağın uzak tarafını işaret ediyor.

Oraya nasıl gittiler? En son bilinçli olarak düşündüğümde, Lorenzo onları bileklerime kadar itmişti. Daha sonrasında . . . fikrim yok.

Onları yakalamak için yatağın üzerinden atladım ve onları bacaklarımdan yukarı çektim, elbiseyi yerleştirmek için çılgınca ayaklarımı havada tekmeledim.

"Hadi," diyor Lorenzo sertçe, elimden tutup beni tekrar üst güverteye çıkarırken.

Parti burada hiç durmadı. Tüm kalabalık hala mutlu bir şekilde dans ediyor, karanlık gece, yanıp sönen gökkuşağı disko ışıkları ve gürleyen müzikle bozuluyor.

"Belki iyiyizdir?" umarım diyorum. Lorenzo rol yapmama bir saniye bile izin vermeyerek kaşlarını kaldırdı.

"Bak, Janey burada." Janey'nin yeni arkadaşlarıyla dans ettiği yeri işaret ediyor. Bakalım bizim gözden kaçırdığımız bir duyuru yapmışlar mı?

Bu sefer liderliği ele geçirip Lorenzo'yu arkamda yerde sürükledim. Görevdeki bir kadın gibi görünüyor olmalıyım çünkü insanlar sağda solda önümden çekiliyorlar. Janey! Müziğin üzerine bağırıp çılgınca el sallıyorum. Gülümsüyor ve habersizce el sallıyor.

Sonunda yanına gittim ve kulağına "Neden durduk?" diye bağırdım. "Ha?"

Cevabını duyamıyorum ama bakarken kaşları çatıldı. kafam karışık.

Daha bir ipucu yakalayamadan hoparlör cızırdadı. “Merhaba millet! Bir dakika durduğumuzu fark etmişsinizdir. Bu B-Yacht-ch bazen biraz huysuz olabiliyor. Hepimiz böyle bir diva tanıyoruz, değil mi? dramatik bir öfkeyle iç çekerek şaka yapıyor. "Her neyse, bazı küçük teknik sorunlar yaşıyoruz ama merak etmeyin, yolda bir tamircimiz var. Bu arada, partiyi biraz daha devam ettiriyoruz. İşte Aruba'nın vahşi ve çılgın gecelerine!

Spiker, sanki dinlendirici bir parti gezisinde biraz daha uzun süre kalmak bir ömür boyu sürecek bir skormuş gibi, bunun önemli bir şey olmadığını söylüyor. Ve tipik olarak, olurdu.

Ama bu gece değil.

Prova yemeğine yirmi dört saatten az vaktim ve hazırlamam gereken birçok düzenleme varken hayır. Bunu yapmamam gerektiğini biliyordum, bu gece dışarı çıkmamalıydım. Sorumsuzcaydı ama Lorenzo'yla söz verdiği son bir gece eğlencesini istiyordum. Söz verdiği makul uyku saatine gerçekten ihtiyacım var çünkü yarın rekor bir hızla geliyor.

Ve hala suda oturuyorum, işimden kilometrelerce uzakta, bu konuda hiçbir şey yapamıyorum.

Belki geri yüzebilirim? Ne kadar uzaktayız? Kıyıya doğru bakıyorum ve ışıklar küçük iğne deliği gibi görünüyor, yani... . bu bir hayır.

Arayabileceğim biri var mı? Kullanabileceğim bir can simidi? Haklı bir velet gibi düşünmenin yolu, Abs.

Cankurtaran sandallarından birini alıp kürek çekerek kıyıya çıkabilirim, kürek-sıra-sıra-senin teknen gibi.

Boşa dönüyorum ve bunu bilmeme rağmen düşüncelerimin aşağı doğru gidişini durduramıyorum. Bu düşün çok önemli ve korkarım herkesi hayal kırıklığına uğratacağım.

Lorenzo'nun omuzlarımda sabit duran ellerini hissediyorum, bana güç ve sıcaklık veriyor ve aniden kendimi sadece kendim için endişelendiğim için çok bencil bir kaltak gibi hissediyorum.

Lorenzo'nun da yapacak işleri var ve muhtemelen teslim tarihlerini doldurma konusunda benim kadar endişeli.

Yerimde döndüm, kollarımı beline doladım ve endişeli gözleriyle buluşmak için yukarı baktım. "Üzgünüm, senin de stresli olduğunu biliyorum. Ben sadece . . .”

kırdım

Tam orada dans pistinde, parti müdavimleri dans ederken *Gözümün önünden kaybol* ve dünyada sıfır umursayan tüylü çizmeler hakkında şarkı söylemek. Lorenzo'nun kollarının rahatlatıcı kucağında dağıldım.

Gözyaşları sıcak ve sert geliyor, çok çalıştığım her şeyi silip süpürüyor

hiçbir şeymiş gibi. Benim için başaracağını ya da bozacağını bilerek her şeyimi SweetPea'ya ve bu düğüne verdim. Yine de beni gerçekten kırabileceğini asla düşünmedim. Kibirli bir şekilde her şeyin üstesinden gelebileceğimi ve Meredith bana karşı çalışıyor olsa bile bu düğünü benim orospu yapacağımı düşündüm.

Şimdiye kadar.

Bunu Meredith bile yapmıyor ama benim kriz anında defolup gitmeyi seçmem durumu çok daha kötü yapıyor.

Lorenzo beni sımsıkı tutuyor, avuçları yatıştırıcı bir şekilde sırtımı ovuşturuyor.

"Ah,

*gülüm*diye mırıldandı yavaşça.

Lorenzo ve Janey'nin etrafımda sessizce konuştuklarını hissedebiliyorum ve Janey'nin Lorenzo'ya ne yapacağını bilmediğini söyleyerek omuz silktiğini görecektim kadar uzun süre göz yaşlarını kırıştırıyorum.

Benim hakkımda? Bu karmaşa hakkında? Yarın hakkında?

Muhtemelen yukarıdakilerin hepsi. Ben dağılan bir tip değilim. İşler çığırından çıktığında ekibinizde olmasını isteyeceğiniz türden bir kriz yönetimi benim.

"Bunu halledebiliriz, Abs. Sen ve ben, bunu anladık. Çiçek gücü sonuna kadar," diye yemin ediyor Janey.

Nefes al Abigail. Buraya ve şimdiye odaklanın ve sadece nefes alın." Lorenzo'nun sakın nefeslerini dinliyorum. . . içeri ve dışarı, içeri ve dışarı. . . kendimi onunla nefes almak.

İkisi ve kendi gücümün derin kuyusu arasında, kim olduğumu ve neler yapabileceğimi hatırlayarak, onu bir araya getiriyorum. Büyük kız külotumu yukarı çekmek ve bokumu halletmek için bilinçli bir karar verdim.

Ben Abigail Fucking Andrews - çiçek aşığı, iş kadını ve yaratıcı problem çözücü.

Henüz hiçbir şey olmadı. Bu hala başarısızlık potansiyelinden başka bir şey değil, gerçek bir felaket değil.

Elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim, Lorenzo'ya yumuşak bir özür gülümsemesi gönderdim, o da yavaşça karşılık verdi ve elbisemi ve saçımı düzelttim. Annemin her zaman dediği gibi, "bir araya gelmezsen bir araya gelemezsin."

Şey, bunun gibi bir şeydi. Ya da belki biraz moral konuşmasına ihtiyacım olduğu için anında uyduruyorum? Söylediği ya da söylemediği her ne olursa olsun, sırtım dik ve endişelerim ele alınmak üzere gün ışığına çıktığında kendimi daha iyi hissediyorum.

"Yeni plan. Gidip kaptanla konuşalım. Tamirciyle ilgili ETA'nın ne olduğunu görün çünkü soğutucu üzerinde çalışan aynı adamsa, bir B planına ihtiyacımız var.

Janey bir selam vererek, "Evet, hanımefendi," dedi.

Lorenzo, beni karşıya geçirirken elini sırtıma koyuyor.

kat bir kez daha. Bu sefer ganimet sallamak veya oynamak için zaman yok, ama tek ihtiyacım olan o küçük destekleyici dokunuş bile. Gücünün ve bana rehberlik etmesine rağmen bu gemiye liderlik ettiğimin bir göstergesi. Eğer onu hareket ettirebilirim.

Bir görevdeyiz.

Yarı yolda Emily, "Abi! İşte buradasın, aptal kız! Seni arıyordum." Doug'la yaptığı dansın hiçbir adımını kaçırmıyor. "Biraz daha zamanımız olduğu için blackjack masasına tekrar gideceğiz. Bizimle oynamak ister misin?"

"Üzgünüm, yapamam," dedim umursamazca, kalabalığın arasından geçmeye çalışarak.

Ah, hadi ama! Eğlenceli olacak. Şimdi fiş dağıtıyorlar, paraya gerek yok," diye kandırıyor.

Gülümsemesi yapıştırılmıştı ama gözlerindeki bir bakış bana tam olarak neyi kastettiğini anlatıyor.

Parayı umursadığımı mı sanıyor? Bunun benim yokluğuma kıyasla ailemin zenginliği hakkında bir araştırma mı olması gerekiyor?

Emily sözlü olarak geriye doğru dans ettiği için amacını belirttiğini hissetmiş olmalı. "Motor olayı yüzünden biliyorsun." "Motor olayı" önemsizmiş gibi elini havada sallıyor.

Tanrım, kendimi nasıl yine buna kaptırdım? Özellikle de daha önemli şeyler olduğunda. Beni ustalıklarla öyle bir köşeye sıkıştırdı ki, arkadaşça davranıyormuş ve beni bir oyun oynamaya davet ediyormuş gibi davranabiliyor ve ben de alaycı bir şey söylersem, aşırı tepki veren sürtük gibi çıkıyorum.

Hayır, dedim ona daha sert bir şekilde.

"Ooh, seni tekrar yeneceğimden mi korktun?" dalga geçiyor ama kötü kızların meydan okumasını duyabiliyorum. İki adım ileri, yumruk at, geri çekil. Bu, defalarca kullandığı bir numara.

Dürüst olmak gerekirse, kendim de bir veya iki kez oynadım, bunu en başından kapatmadım, ancak küçük sözlü savaş dilimlerinde karşılık verdim. Artık yapamam. İpimin ucundayım ve herifimin verecek sikikleri kalmadı. En azından bu konuda.

Doğrusu, kalbim yıllardır içinde değil ve bu tuzağa geri düşmenin beni nereye getirdiğine bakın. Kendi adıma hayal kırıklığına uğradım.

Daha fazla yok.

Bitirdim, Emily, dedim düz bir sesle. "Kartlarla, oyunlarla, seninle boş yere yarışmakla bitti. Ben bundan daha iyiyim. Kahretsin, belki sen de bundan daha iyisin ve biz eski alışkanlıklara düştük? Ama bitirdim. Doğrusu, yıllardır seni ya da liseyi düşünmedim ve ikimiz de nedenini biliyoruz. Şu andan itibaren, artık seni düşünmemeye geri dönüyorum. sahip olmak

güzel hayat Bunu gerçekten kastediyorum. Umarım harika bir hayatın ve uzun, mutlu bir evliliğin olur." Bu son kısmı, kaşları şaşkınlıkla çatılmış Doug'a söylüyorum. Emily bunu ona açıklayabilir. . . ya da değil. Buradan gidiyorum. "Affedersin."

Küçük konuşmam sırasında Emily'nin çenesi daha da açıldı. Ama uzaklaşmaya çalıştığımda, kolumu tuttu, tırnaklarını cildimdeki hafif güneş yanığına sapladı.

"Her zaman herkesten daha iyi olduğunu düşündün, değil mi Abi? Ve şimdi, son sözü söyleyip benden bir hiçmişim gibi uzaklaşabileceğini mi düşünüyorsun? Emily alay ediyor.

Lorenzo sadece sözlü olarak saldırsaydı bizi rahat bırakırdı ama koluma giren parmakları çok fazlaydı ve Lorenzo, uzun süredir devam eden hesaplaşmamıza çok yaklaştı. Hırlıyor, "Çek ellerini onun üzerinden. Şimdi."

Doug, işlerin kontrolden çıktığını fark etmiş gibi görünüyor ve gelinlerinin onurunu savunmak için Lorenzo ile bir kavgaya hiç ilgi duymuyor. Em. . . bebeğim, ne oluyor?" Lorenzo'ya şaka yapmaya çalışıyor, "Şaraba biraz kapılmış olabilir, biliyor musun?" İçtikten sonra içkiyi geri fırlatıyormuş gibi yapıyor.

Ama bu o değil. Emily buz gibi ayık. Gazyağı ve ateş gibi birbirimizin en kötü yanlarını ortaya çıkarıyoruz.

Kolumu Emily'nin elinden kurtardım. "Evet, yürüyüp gidebilirim. Hayatımı yaşayacağım ve mutlu olacağım. . . Benim için. Sırf ondan zevk alabilmek için hayatının bir başkasınıkinden daha iyi olmasına ihtiyacın varsa, bu senin suçun ve açıkçası bunun benimle hiçbir ilgisi yok.

Bununla, omuzlarımdan bin kiloluk bir ağırlık kalkmış gibi hissederek oradan uzaklaştım. Bu kadar ileri gitmesine izin verdiğime inanamıyorum! Ne düşünüyordum?

Annem muhtemelen bu kadar berbat davrandığım ve kabalığım karşısında aynı derecede dehşete düştüğüm için utanırdı. Ve Violet bana Emily'nin uzantılarını söküp bir gün sonra aramamı söylerdi. Ama Courtney? Sanırım Buz Kraliçesi kız kardeşim ve olayları soğukkanlılıkla yönetmesi bana iyi bir şekilde yansdı.

Kaptanla konuşurken bunun doğru kalmasını umalıyım.

"LVE'ÜZERİNDEN TEKRAR GİTBir not defterini kaydıran Janey'e söylüyorum ve bir yerden kalem Onun önemsiz hırsızlığı sorunlarımın en küçüğü ve not almaya hazır beklerken yapışkan parmaklarına minnettarım.

Başını salladı ve ben başladım.

"Kaptan, doo-hickey'in bizi tekrar harekete geçirmenin tek yolu olduğunu söyledi ve tekne tamircisi açılıncaya kadar sabaha kadar bir tane alamayacaklar-"

"Hayır, bunun 'en kötü durum senaryosu' olduğunu söyledi. alma ihtimalleri var

Dükkan sahibi, parçayı almak için gecenin bir yarısı yataktan kalkıyor. Ada işbirliği dedi, diye düzeltti Janey.

Lorenzo, "Bence her ihtimale karşı bütün gece burada olmayı planlamalıyız," diye ekliyor.

Hepsi aynı sayfada, devam ediyoruz. "Bu, prova yemeği için hazırlık süremizin kısılacağı anlamına geliyor. . . çok kısa . . . Yarın. Bazı düzenlemeleri çoktan bitirdiğimiz için çok mutluyum." Bunu yapacağımız öngörüsünde ruhumun içinde en küçük bir rahatlama tohumu filizleniyor. "Yarın hayatta kalmamızın tek yolu bu."

"Bu akşam." Janey saatine işaret ediyor. "Gece yarısını çoktan geçti, yani teknik olarak akşam yemeğinin provası var," -parmaklarıyla hesap yapıyor- "on sekiz saat."

"Kahretsin! Zihnimizde balo salonunda dolaşalım ve ihtiyacımız olan her şeyi yaptıklarımıza karşı tekrar kontrol edelim," diye karar verdim. "Karaya iner inmez kullanabileceğimiz bir öncelik listesi istiyorum."

Janey ve ben en iyi yaptığımız şeyi yaparken, Lorenzo Esmar'ı aramak ve durumu ona bildirmek için uzaklaşıyor. Esmar ve mutfak ekibinin, kendisi orada olmadığı takdirde sabahları işleri başlatabileceğinden emindir, ancak bazı şeyleri yalnızca Lorenzo'nun yapabileceği vardır. Onu da bizim kadar endişelendiren de bu.

Birkaç saat sonra, Janey ve ben hedefte kalabilmek için saldırı planımızı dakika dakikaya indirdik. Keşke zamanında başlayabilirsek.

Çünkü şu an itibariyle, hala suda ölü gibi oturuyoruz.

"Tamam patron. Sanırım biraz yiyecek alacağım - büfeyi tekrar açtılar. Daha önce yanından geçtiğimde, hepsi berbat cipsler ve kuru üzümlü granola barlardı ve geçtim, ama şimdi karnımdaki bu boşluğu doldurmak için onu bile alacak kadar çaresizim. Sanki anlamış gibi, midesinden yüksek bir hırıltı sesi çıkarıyor ve karnına hafifçe vuruyor. "Biliyorum, seni besleyeceğim küçük dostum." Bana göre devam ediyor, "Ve sonra kestirmek için bulabildiğim herhangi bir köşeye kıvrılacağım. Aynısını yapmalısın. Mumu iki ucundan ve ortasından yakacağız, bu yüzden birkaç dakikalık uyku bizi kurtaran lütuf olabilir.

Janey muhtemelen haklı ama şu anda uyumayı hayal bile edemiyorum. Geç döneceğim, listeyi bitiremeyeceğim ve prova yemeğini mahvedeceğim için çok endişeliyim. Meredith buna bayılırdı ama Claire'i hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. . . ya da kendim

"Düz devam et. Aklıma başka bir şey gelirse seni bulurum," Janey'e onu göndermesini söylüyorum.

O gider gitmez, Lorenzo sarılmam için beni kendine çekti. "Ah,gülüm, sorun olmayacak. İnançlı ol."

Yanağımı göğsüne yasladığımda, kalp atışının düzenli gümürtüsünü duyabiliyorum. Rahat metronomu, nefesim buna ayak uydururken beni

rahatlatıyor. "Yardımlarınız için teşekkür ederim. Senden ne haber?"

“Esmar hâlâ mutfakta yemek servisini bitiriyordu. Gerekli olanı yapmak için birkaç kişiyi yeniden görevlendirebildi. Şu anda mutfakta yardım aldığım için kendimi şanslı hissediyorum, ben buradayken ilerleme kaydediyorum, oysa sen ve Janey ikiniz de belirsizlik içindesiniz.

Spiker tesadüfen yanından geçiyor ve Lorenzo'nun söylediklerinin yalnızca son kısmını duyuyor ve çok yanlış bir sonuca varıyor. Belirsizlik mi? Harika fikir dostum! Anladım, limbo çubuğunu almama izin ver ve alacağızaşağı” Koyu saçlı, iri yapılı adam parlak bir gülümsemeyle bu partiyi gerektiği kadar devam ettirdiği için oldukça mutlu olduğunu söylüyor ve bir beşlik çakmak için elini kaldırıyor.

Lorenzo'nun adamı düzelterek yüreği yok ve o kadar akortsuz şarkı söyleyerek adım adım uzaklaşıyor ki kulaklarıma içki şemsiyeleri tıkmak istiyorum, "Limbo, limbo, lim-BO!"

Ya da belki o şemsiyeler spikerin ağzında daha iyi olur diye düşünüyorum.

Duruma göre tamamen yersiz görünen bir gülümsemeyle savaştan Lorenzo'ya baktım, onun da aynısını yaptığını görmek için. Kesinlikle kaybediyoruz.

Hiç o kadar korkunç şeylere bu kadar daldın mı ki tek yapabildiğin gülmek oldu mu? Gözyaşı bile üretemeyecek kadar kötü mü? Ben kesinlikle oradayım. Evrenin 'al şunu' dediği gibi. . . ve şu . . . ve buna biraz ne dersiniz? . .' ve kafamı karpuz gibi patlatmasınlar diye yakan topları örüyorum.

"Aman Tanrım, buradan gitmeliyiz! Arafta kalamam!" Gülme korkusuyla ağlıyorum.

"Hadi." Lorenzo elimi tutuyor ve beni güvertedeki insan sürüsünün arasından geçiriyor. Alt güvertede yumuşak bir açık hava kanepesi olan sessiz bir köşe bulana kadar devam ediyoruz.

Nefes nefese üstüne çöküyorum. "Umarım bizi burada bulamaz. Artık dans etmek yok. Bu gece değil, belki bir daha asla." Ciddi değilim, ancak kapsamlı, melodramatik açıklamalar yapmak için bir zaman olsaydı, işinizin patlama potansiyeli taşıdığı gün, bunu yapmak için doğru zaman gibi görünür.

Lorenzo yanıma oturdu ve sonra bacaklarını açarak göğsüne yaslandım. "Rahatla," diye emir verdi usulca ve ben de bir şekilde rahatladım.

Parmakları kollarımın çıplak etinde gezinerek tüylerimi diken diken etti. Dokunuşu bu sefer cinsel değildi, sadece omuzlarıma doğru gelirken rahatlatıcıydı. Onlara daha sıkı masaj yaptı ve ben rahatlayarak inleyene kadar bulduğu düğümleri dürttü.

"Ev senin için nasıldı?" ona soruyorum Ufukta beliren bok fırtınasından uzaklaşmaya ihtiyacım var ve Lorenzo hakkında, onu o adam yapan şey hakkında daha fazla şey öğrenmek, hayal edebileceğim en iyi şey.

"Ev?" tekrar eder.

"Evet, Posi. . .Pusi . . .Amcık? Memleketinin adını katlediyordum ama beyin hücrelerim tüm silindirleri ateşlemiyor çünkü kafa derime masaj yapmak için harekete geçti. Bunun bir şey olduğunu ya da en azından böyle zevk alacağım bir şey olmadığını asla bilmiyordum. Kafatasımın arkasında salyalarım akan, inleyen bir rahatlama birikintisine dönüşmeme neden olan bir nokta var.

Lorenzo'nun kahkahası sırtımda titreşiyor ve beni zıplatıyor. "Positano," diye düzeltiyor. "Ev sanırım. En azından büyüdüğüm ve ailemin kaldığı yer. Bir an için sessiz ve düşünceli ve aklının içinde İtalya'ya dönüp dönmediğini merak ediyorum. "Sokaklar parke taşı ve binalar parlak, kıyıdan yükseliyor. Turistler plajlar için gelirler ama her yerde olduğu gibi orası da benim evimdir. Çok uzun zamandır dönmemiş olmama rağmen."

Bu sefer 'ev' dediği zaman kulağa çok daha emin geliyor. Nedenini bilmesem de bu hoşuma gidiyor. Belki de sadece, seyahatleri onu nereye götürürse götürsün, her zaman gidecek güvenli bir yeri olduğunu hissetmesini istiyorum. Bu da Aruba'dan ayrıldığımızda ne olacağını sorgulamama neden oluyor. Bir sonraki yere mi geçecek yoksa kalacak mı? benimle kalacak mı?

Sormak için dilimin ucunda ama başparmağıyla yine kafatasımdaki o noktaya vurunca onun yerine inledim.

"Peki sen, *gülüm*? Bana evinden bahset."

Amerika'yı, hatta memleketimi kastetmiyor. Ona gerçekte ne istediğini söylüyorum ya da belki de onunla paylaşmak istediğim şey buydu. "SweetPea benim evim. Dışarı çıkıp bunu yaptığımda herkes deli olduğumu düşündü ya da 'çiçeklerle oynarken' babamın beni destekleyeceğini düşündü, ama mesele bu değil. Bir hayalim, bir hedefim vardı ve onu kendi sıkı çalışmamla sıfırdan inşa ettim. Orayı seviyorum, insanları mutlu ediyor, bir çiçek kadar basit ve güzel bir şeyle günlerine beklenmedik bir neşe getiriyor. Benim için her iki dünyanın da en iyisi - yaratıcılık ve iş."

"Sen başarılı bir iş kadınısın," diye özetliyor. "Parlaklık ve güzellik bir arada."

Güldüm ve şımarık bir tavırla, "Bu kesinlikle ailem sayesinde oldu. Yakışıklılığımı annemden, iş zekamı da babamdan aldım."

"Senin için önemliler."

"Ailem? Evet. Ağabeyimin en iyi arkadaşımla evli olduğunu ve onun en iyi arkadaşının da kız kardeşimizle evli olduğunu düşünürsek, bütün ailem yakın, çok yakın, diyor bazıları."

"İşte buradayız, sen ve en yakın arkadaşının kuzeni."

Her şeyden ve hiçbir şeyden bahsediyoruz, gençliğimizden hikayeler ve geleceğimiz için hayaller paylaşıyoruz. çok derine inmemeye özen göstersek de

geleceğibiz, ikimiz de sözlerimize dikkat ediyoruz.

Lorenzo'nun Creole yemek pişirmeyi öğrenmek istediğini öğrendim, "Asıl şey, tipik bir şef değil, nesiller boyu aktarılan ve yalnızca zihninde saklanan tariflerle ailesi için yemek pişiren yaşlı bir kadından" ve Galapagos Adaları'nı yemekle ilgili herhangi bir şey için değil, kaplumbağaları görmek için ziyaret etmek istediğini öğrendim çünkü "Onlar çok eski ve harikalar."

Ona kendi çiçek ve bitki çeşitlerini çoğaltmaktan ve daha lüks düğünler ve etkinlikler yapma arzumdan bahsediyorum ve kaplumbağaların beni korkuttuğunu paylaşıyorum.

"Peşinizden koşabilecekleri gibi değil," diye tartışıyor.

"Önemli değil. Pullu, tüyler ürpertici, dişsiz canavarlar. Bunun dışında hayır.

Güler, konuşur ve sarılırız ve çok geçmeden güneş, gecenin morunu yok eden geniş turuncu ve pembe darbeleriyle ufukta yavaşça yükselir.

Bir motorun uğultusunu önce Lorenzo duyar. Oturup şok ve umutla birbirimize bakıyoruz. "Gidip ne kadar hızlı hareket edebileceğimize bir bakalım."

Güvertede, her şey düşünüldüğünde oldukça dinlenmiş görünen Janey de dahil olmak üzere küçük bir kalabalık toplanmıştır. Yine de tek kişi o. Dün geceki parti atmosferi kötüleşti ve herkesi taze et kokan yürüyen bir zombi sürüsüne dönüştürdü.

"Bu ne kadar sürecek?"

"Tesis geri dönmem gerekiyor. Uçağımız bugün kalkıyor!" "Bu karmaşa için tam bir geri ödeme bekliyorum!"

Neyse ki soğutucudakiyle aynı olmayan tamirci kalabalığa el sallayarak onları geri çekmeye çalışıyor. "Bunların benimle bir ilgisi yok. Tek yaptığım bir boku düzeltmek ve yoluma çıkarsan bunu yapamam.

Ooh, iş demek istiyor. Bu adamdan anında hoşlanıyorum ve bu gemiyi hareket ettirmede onun kadar verimli olmasını umuyorum.

İlerleyerek geçer ve dikkatler tekne sürücüsüne çevrilir. "Senden ne haber? Beni geri alabilir misin? Bu gülünç." Kimin sorduğunu bilmiyorum çünkü ses kalabalığın derinliklerinden geliyor.

Sürücü başını sallıyor. "Yapamaz. Küçük tekne sadece dört kişiliktir ve dönüş yolculuğu için tamamen doluyum.

"Kiminle?" aynı ses aramaları. "Sen değil," diye yanıtlıyor sürücü.

Kalabalık dağılmaya başlar, ancak pek çok homurdanma ve hatta birkaç "bunu göreceğiz" tehdidi vardır ve sürücü gülümseyerek Lorenzo'ya döner.

"Şef! Nasılsın?"

Lorenzo elini uzatıp tekne sürücüsüyle tokalaşıyor. "Daha iyiyim, Augie. O koltuklar bize göre değil, değil mi?"

Augie parmağını dudaklarına götürür. "Esmar, rıhtımdan çıkar çıkmaz mutfağa gitmenin en iyisi olduğunu ve ona koca bir akşam yemeği vardiyası borçlu olduğunu söylüyor."

"Anlaştık," diye onayladı Lorenzo kolayca. "Hadi gidelim," diyor bana ve Janey'ye.

Augie, Janey'nin tekneye binmesine yardım ediyor ve sonra Lorenzo, bana yardım etmek için dönmeden önce atlıyor.

"Hey!" Arkamdan duyuyorum.

Arkama baktım ve Emily'nin öfkeden kıpkırmızı bana baktığını gördüm. Soyadımdan dolayı bu özel ayrıcalığa sahip olduğumu düşündüğünden eminim. Ama hayır, bunların hepsi Lorenzo. Ve gerçek . . . neden önemli ki?

Bir zamanlar ona kendini beğenmiş bir şekilde el sallardım. Yıllardır verdiğimiz mücadelede masum değilim. Ama şimdi sadece iç çekip tekneye dönüyorum ve Lorenzo'nun içeri girmeme yardım etmesine izin veriyorum.

Prova yemeği geldi. . . yedi saat ve dakika dakika oyun planımıza göre en az on iki saatlik işimiz var.

BÖLÜM 17

A

anlaşmak.

Claire ve Cole'un yaşadığı toplum düzeyinde, bir prova yemeği, iyi bir gece uykusu çekmek için eve gitmeden önce bir ayak uzunluğunda sandviçlerin ardından hızlı bir tören yürüyüşü değildir.

Bu gece, gerçek Büyük Etkinlikten önce tam gelişmiş bir etkinlik.

Augie tekneyi yanaştırmaz, Lorenzo dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor ve sonra yola koyuluyoruz - o mutfağa, Janey ve ben de soğutucuya ve çalışma odasına.

Listemiz işe yaradı ve bize bir saldırı planı verdi.

Masa süsleri. . . kontrol etmek.

Sahte buket. . . kontrol etmek.

Nedimeler için tek cennet kuşu sapsarı. . . çek, seradan yeni çalındı.

Farklı istasyonlar için diğer çeşitli küçük düzenlemeler. . . kontrol etmek.

Çene-çene-çenemizdeki tüylerden -aslında hiç saçımız olmadığından değil- yoluyoruz. Saçtan bahsetmişken, kalın yelem parmağımı bir elektrik prizine sokmuş gibi görünüyor. . . iki kere . . . dün geceki deniz havasından ve bugünün iş temposundan sonra. Dağınık topuzumu yeniden toplayıp Janey'e bir göz atmak için hemen bir dakika ayırıyorum. "Hazır?"

Listeyi, görünüşe göre saklamak ve kolay erişim için sakladığı dekoltesinden çıkarıyor ve hızlıca tarıyor. "Dun-dun-da-dunnnn için bitti," diye şarkı söylüyor düğün marşı melodisiyle.

El arabalarındaki her şeyi topladıktan sonra, buradan balo salonuna gitmek için ihtiyacımız olan her şeye sahip olduğumuzdan emin olmak için çalışma odasına bir kez daha göz attım. Hazırlığın ikinci aşaması şimdi başlıyor.

Ve dün gece hiç uyumadığım için çoktan bitkin düşmüştüm. Bundan sonra, Lorenzo'nun sıcacık vücuduna iyice sokulup, başımı çıplak göğsüne yaslayarak yatağa düşmek için her türlü planım var. . . ve günlerce uyumak veya kadar

Düğüne hazırlanmak için yarın sabah erken alarmım.

Ama birkaç saatlik keyifli bir dinlenmeye dalmadan önce, bunu atlatmam gerekiyor.

Her şeyin mükemmel olduğundan emin ol, dedim Janey'e üst kattaki balo salonunda her masanın ortasına düzenlemeler yaparken.

"Ah," diye karşılık verdi. "Her şeyi mahvetmemi isteyeceğini düşündüm.

HAYIR?" Tabakları yerleştiren bayan şakalaşmamıza gülüyor.

Bu gece için hazırlanan koca bir ekip var ve her şeyi hazırlamak için hep birlikte koordineli bir dansla çalışıyoruz. Dekoratörler odanın etrafına mor ve pembe simli tüller çekerek tropik bir çadır görünümü vermişler, ışıklandırma ekibi masa düzenine turuncu ve pembe çiçek aranjmanlarını mükemmel bir şekilde vurgulayan ışıltılı şamdanlar eklemiş ve masalar beyaz porselen ve altın çatal bıçak takımı ile döşenmiştir.

Hazırız ve her şey çok güzel görünüyor, ta ki Meredith devreye girip beraberinde bir kıyamet bulutu getirene kadar.

"İnsanlar insanlar . . . HAYIR." Odanın içinde dolaşüyor, şunu ve bunu niteleyerek. Aranjmanlarımdan birine dokunuyor, bir çiçeğe fiske vuruyor ve ben neredeyse çözüliyordum ve karate onun elini koparıyordu.

Meredith'in iki elini de tutmasının tek nedeni, Janey'nin beni omuzlarımdan kavradığında hızlı düşünmesi. Muhtemelen dostça görünüyor, ama kulağıma tıslıyor. Sakın buna cüret etme, Abs. Düzeltmek. Senin. Yüz! Aklınıza gelen her öldürücü düşünceyi bir neon tabela gibi okuyabilirsiniz."

Denerim. Dinlenen orospu yüzümle tanınmam. Bu Courtney. Ben genellikle herkese güneşli bir gülümseme besleyen Andrews'lardanım ama Meredith beni çok sinirlendiriyor. Sahip olduğumu bile bilmediğim düğmelere basıyor.

"Maskeli balo teması," dedi Meredith, kelimeleri İngilizce bilmeyen anaokulu çocuklarına öğretiyormuş gibi.

Bekle, maskeli balo bile İngilizce mi? Hiçbir fikrim yok ve neden şimdi düşünüyorum?

Tanrı aşkına, Mardi Gras değil! Boncukları çıkarın." Emirler yağdırırken, rahatsız edici boncukları masanın ortasından alıyor ve onları en yakın işçinin eline zorluyor. "İhtiyacımız olan son şey, basın gelin ve damadın boyunlarına 'memelerini göster' boncukları dolanmış fotoğraflarını çekmesi."

Meredith Wildeman'ın yüksek sesle söylemesi şöyle dursun meme kelimesini bile bildiğine dair kahkahamı bastırdım. Gülmekle savaştan tek kişi de ben değilim, çünkü biz ona güldüğümüz için çağrılmadan her şeyi onun standartlarına getirmek için koşuştururken birdenbire herkes yüzüstü ya da Meredith'e sırtını veriyor.

Meredith'i bir New Orleans Mardi Gras kutlamasında ata binerken hayal etmeye çalışıyorum.

Bourbon Caddesi'nde büyük bir şamandıradadır ve bunu yapamıyorum. Lüks maskeli balo dekoruyla bu balo salonunda yeterince yersiz görünüyor.

"Çiçekçi kız, canım sofrası. . . düzelt."

"Kabul ediyorum," dedim onu düzeltmeden. Son derece stresli. Bunu görebiliyor ve anlayabiliyorum ama cidden, bana Abi demek bu kadar mı zaman alıyor? Kahretsin, bu noktada o şirret 'Bayan Andrews' alaylarından birini alırdım.

Hiçbir şeyi düzeltmeden tatlım masasına koydum çünkü aslında güzel düzende hiçbir sorun yok ve sonra kapılar açılıyor.

Claire ve Cole mutlu görünüyorlar, bronzlaşıyorlar ve aşkla parlıyorlar. Claire'in üzerinde korsajı boyunca ona vintage ve romantik bir hava veren minik inciler bulunan tül beyaz bir elbise var. Cole'un üzerinde haki keten bir takım elbise ve altında düğmeli beyaz bir gömlek var. İkisi de yalınayak. Nedense, tüm görüntüyü mükemmel yapan şey budur. Sanki ayakkabısız daha gerçeklermiş gibi.

Claire balo salonuna girdiklerinde haykırıyor. "Aman Tanrım! Muhteşem!" Elleri ardına kadar açık olan ağzını kapatıyor ve bir saniye sonra ağzından yaşlar akıyor. "Hayal ettiğim her şey."

İşte o an, yaptığım işi sevmemin nedeni. Onu emdim, bugünün tüm çılgınlığını silmesine izin verdim. Bütün haftanın cehennemi. Claire'in mutlu gözyaşları her şeyi silip süpürür.

Janey bana siyah bir maske uzatırken, "Wildeman'ın emirleri," dedi. Zorro stili, göz yuvalarımı kapatacak kadar büyük ama yine de görmeme izin veriyor.

Baştan aşağı siyah üniformalarıyla gitmek için siyah maskeler takan tüm personeli bulmak için etrafa bakıyorum. Tipik olarak, koyu renkli giysiler arka planda kaybolmamıza yardımcı olur, çünkü personelin böyle bir etkinlikte görülmesi amaçlanmamıştır. Ama maskeler bizi daha da anonim yapıyor.

Claire ve Cole'un beyaz maskeler taktığını ve konukların çeşitli renkler takıp Claire'in eğlenceli maskeli balo fikriyle birlikte güldüğünü görüyorum. Aslında ruh halini daha gizemli ve heyecan verici görünen birine değiştiriyor.

Kenarda durup herkesin birbirine karışmasını ve yerlerini bulmasını izliyorum. Ve sonra akşam yemeği başlar.

Ama bu eski bir akşam yemeği değil. Bu kalabalık için değil.

Mutfağın kapısı açılıyor ve garsonların servise başladığını görmeyi umuyorum. Ve yapıyorlar, ancak tüm sunucu sırası, mor ve pembe tam bir balo elbisesi içinde, boyalı bir yüze ve tüylü bir maskeye sahip, uçlarında yanan maytaplar olan çubukları döndüren bir kadını takip ediyor.

Kalabalığın nefesi kesiliyor ve kadının heyecan verici gösterisini alkışlıyor. Havai fişek döndüren kadın fotoğraf çekmek için Claire ve Cole'un arkasında dururken fotoğrafçı sevgili masasının önüne koşar.

Garson sırasının sonunda, Lorenzo dışarı çıkıyor, keskin bakışlı ve

tamamen siyahlar içinde kendi maskesiyle tatlı tatlı. Bu gece şef ceketini bile siyah. Balo salonunda gerçek bir yangın gibi büyük bir kargaşa olabilir, ama yine de Lorenzo benim dikkatimi çekiyor. Büyüleyici ve bunu fark eden tek kişi ben değilim.

Ama her nasılsa, hepsi süslü elbiseler ve parlak süsler giymiş bir oda dolusu muhteşem kadın ona değer veren bakışlar atıyor ve ben de aralarına karışmak için saklanıyor olsam da, gözleri beni kolayca buluyor.

İlk kursu açıklamak için Claire ve Cole'la yüzleşmek üzere döndüğünde gülümsemesi her şeydir ve çok hızlı biter.

Her kurs aynıdır - bazı yeni görsel gösteriler, sunucular ve ardından Lorenzo. O kapılardan içeri girdiği ve gözlerinin benimkileri bulduğu, sıcaklık ve daha fazlasını vaat ettiği anı yaşıyorum.

Tatlıdan sonra parti gerçekten başlar ve DJ herkesi dans pistine çekmek için tasarlanmış melodileri çalar. Cupid Shuffle eski ve sevimli olabilir, ancak yirmili yaşlarından Büyükanne ve Büyükbabaya kadar herkes kendilerine söylendiğinde sola ve sağa adım atabilir. Ve yaşlıların Cole'un ebeveynlerinin durumu ikiye böldüğü zamanki kadar düştüğünü hiç görmemiştim.*Boğazımı Temizleyeyim.*

Claire ve Cole düşünlerinden önceki gece aileleriyle parti yaparak ve bunu büyük bir başarı ile kutlarken, yanımda birinin varlığının belirlediğini hissediyorum. Dönüp baktığımda şef ceketini olmayan Lorenzo'yu görüyorum ama o hâlâ baştan aşağı siyah giyinmiş, maskesi de dahil.

"*gölüm*diye mırıldandı. "Bütün gün seni düşündüm, her şeyi tamamlayamayacağından endişelendim ama her şey çok güzel görünüyor. Tabii ki senin kadar güzel değil, dedi hararetli bir sırıtişla. Maskeyle bile, gözlerinin vücudumda gezindiğini görebiliyorum.

Adil olmak gerekirse, baştan çıkarmak için giyinmedim. Dar siyah pantolon, siyah bluz ve siyah daireler tam olarak seksi ve cilveli bir görünüm değildir. Ama bakışları sivil kıyafetlerin içini görüyor, sanki altındaki çıplak tenimi görüyormuş gibi.

Yaşadıklarına rağmen beni düşündüğü için gülümsedim. Janey'e senin iyi olduğunu düşünüp düşünmediğini sorup durdum. Sırf seni kontrol edebilmek için mutfığa koşup bize yiyecek bir şeyler getirmeyi bile teklif ettim. Aklıma gelen kıkırdamayla başımı hüzünle salladım. "Bana hayır dedi ve elime bir protein bar tutuşturdu. Acıktıysam onu yememi söyledi."

Lorenzo'nun kahkahası sıcak, üzerime çöküyor. Onunla birlikte olalı sadece saatler oldu ama onu özlemiştim. Günümü ilgili her şeyi, ortaya çıktığında mutfığın nasıl olduğunu, işiyle gurur duyup duymadığını bilmek istiyorum, ama önce. . . Tadının nasıl olduğunu tekrar öğrenmem gerekiyor.

Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi gözleri karardı, neredeyse onları çevreleyen maskenin renginde. Aniden, kaşıntılı görünen maske

ve garip, yaramaz hissettiriyor ve anonimlik özgürleşiyor.

Benimle gel Abigail. Bir emir ama yine de bir rica. Onu başından savar ve bir etkinliğin ortasında ortadan kaybolmanın profesyonelce olmadığını söylersem, kabul eder ve sonrasını bekler. Ama beklemek istemiyorum.

Alışkanlık sonucu odayı taradım ve her şeyin kusursuz görüldüğünü fark ettim. Düzenlemeler şekillerini koruyor, sofralar bulaşıklar temizlendikten sonra bile çok güzel ve herkes harika vakit geçiriyor.

Başımı salladım ve Lorenzo'nun sırtımın alt kısmına rehberlik ederek beni ana balo salonundan çıkarmasına izin verdim. Beni karanlık bir köşeye çekiyor, ısıltılı tülü geri çekiyor ve devam etmemi işaret ediyor. Bulduğum şey, aydınlatma ve kumaş kaplamayla gölgelerde gizlenmiş bir kapı.

"Hızlı ve sessiz olmalıyız," diye fısıldadım çünkü benim onu göremediğim için onun da beni göremeyeceğini biliyordum.

Karanlıkta beni bulmak için sesimi kullanıyor, dudakları kesin bir nişanla benimkilere değişiyor. Bedenlerimiz birlikte şekilleniyor, ellerimiz birbirine dokunuyor ve karanlıkta keşfediyor.

Ve şimdiye kadar sahip olduğum en parlak fikir beni şaşırttı. Kontrolü ele alıp onu duvara doğru itiyorum. "Abigail?" Şaşkınlıkla kıkırdar.

Ama ona çok daha fazla sürpriz yapmak üzereyim.

Ellerimi göğsünde gezdirdim, kemerini bulana kadar tırnaklarımı gömleğinin karın kaslarının kenarlarında gezdirdim. Onu ve sonra pantolonunu geri alarak aletini serbest bırakıyorum.

Onu elime alıp sert uzunluğuna birkaç vuruş yaptığımda inliyor. Sonra önünde dizlerimin üzerine çöktüm. Ellerimi ağzıma götürmesine izin verdim ve tacına birkaç tatlı öpücük kondurdum.

Karanlıkta kör olmama rağmen gözlerimi kapattım ve ıslak, sıcak ağzımla aletini çevreledim. Yukarı ve aşağı, onu tükürükle kaplamak ve ucundaki prekumu yutmak için yavaş ve düzenli bir şekilde hareket ediyorum.

Ah, kahretsin, diye inledi, elleri saçlarıma dolanırken. Yine de bana rehberlik etmiyor, sadece onu çalıştırmama izin veriyor ve bunun gerçek olduğuna ve onun hayal gücünün bir ürünü olmadığına inanmak için bana dokunması gerekiyor gibi, yüzü olmayan bir ağzın onu emdiği karanlık bir fantezi ve bir parti hala yüksek sesle uzaktaki bir kapıyı çalıyor.

Bu çok tehlikeli ve yine de hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Lorenzo'ya zevk vermekten zevk alıyorum ve sessiz kalmaya çalışırken mırıldandığı boğuk homurtular ve küfürler beni heyecanlandırıyor.

Derisine karşı mırıldandım, "Mmm. . . benim zavallı Lorenzo'm." Geri çekildim ve bir anlığına ellerimi kullanarak onu kızdırdım ve fısıldayarak, "Çok iyi hissettiriyor. Yüksek sesle konuşmak istiyorsun ama duyulabileceğimizi biliyorsun. Ve çiçekçinin ağzını becerirken bulunması şef için nasıl görünürdü?

"Öf," diye homurdandı, kalçasını sımsıkı kavrayışında aletini kaydırmak için öne doğru itti. Bana işkence ediyorsun, diye tısladı. "Bunu ödeyeceksin,gülüm. Şimdi, em beni."

Kenarda. Bunu sıkı, boğuk kelimelerde duyabiliyorum ve topları yumruğuma sıkıca bastırırken hissedebiliyorum. artık dalga geçmiyorum. Aletini olabildiğince derinden yutuyorum ve boğazıma çarpmasına izin veriyorum. Yukarıdan bir gümleme sesi duydum ve zevkle kafasını duvara geri attığını fark ettim. Boynunun iplerinin gerildiğini, dişlerini gıcırdattığını hayal ediyorum. Ve ben de duruyorum, altımda titreyene kadar ucunu hafifçe yalamaya dönüyorum.

Gülümseyerek, onu daha yükseğe ve daha yükseğe iten, kalınlığının etrafında inleyen bir ritim bulana kadar onu bir kez daha aşağı çekiyorum. Gözlerim sımsıkı kapalı, görüş alanımda yıldızlar uçuşuyor ve kendime nefes almayı hatırlatıyorum. Misk gibi, erkeksi kokusunu içime çekmek beni daha fazlası için çaresiz bırakıyor. Onu istiyorum, hepsini. Bu sefer nefesi ciğerlerinde sıkıştığında, elleri saçlarıma gömüldüğünde ve boğazımı sıkıttığında, hepsini alıyorum.

Geliyor, ağzımı ip üstüne iple patlayarak dolduruyor, iştahla yutuyorum, refleks olarak dudaklarımdan tek bir damlanın dökülmesine izin vermiyorum.

"kahretsin gülüm diye mırıldanıyor pürüzlü bir nefesle.

Sosyetede yetiştirilmiş bir kadın gibi olabildiğince narin dudaklarımı siliyorum. . az önce karanlık bir koridorda bir adamı emen, gülümseyerek düşünüyorum. Ayağa kalkarak Lorenzo'nun dudaklarını buldum ve ona hızlı bir öpücük verdim. "Oraya geri dönmem gerekiyor. Çok uzun süredir yokum.

Hırlıyor. "Hayır, ben de seni tatmak istiyorum."

Beni görmese de başımı salladım. "Daha sonra. Bu akşam."

Beni ellerinin arasına alıp yüzümü avuçluyor. Beni derinden öpmeden önce, "Seni buna ikna edeceğim Abigail," dedi.

"Önce ben çıkacağım. Şüpheli görünmemek için bir dakika ver, sonra sen de gelebilirsin."

Kıkırdadığını hissettim, göğsü avuçlarımda zıplıyordu. "Bunu neden daha önce yapmışsın gibi geliyor?"

"Bir kız asla sırlarını açıklamaz," diye takıldım.

Doğrusu, hiç böyle bir şey yapmadım. Ah, dolaplarda seviştim ama aptal bir gençken ve Seven Minutes in Heaven'dan sonra dışarı çıktığınızda herkes tezahürat yapar ve size nasıl olduğunu sorar. Bu partide böyle olacağını kesinlikle düşünmüyorum. Ve tam açıklama, bir genç olarak korkunçtu, tamamen emin değildi ve garipti ve hiçbir zaman kıyafetlerin üzerinde sevişmekten daha fazlası değildi.

Aksine, bir prova yemeğinde Lorenzo'yu üfleme harikaydı.

Giysilerimi düzelttim, hatta saçımı biraz geriye çekmeyi bile hatırlıyorum.

Balo salonunun kapısını sessizce ve yavaşça açmadan önce Lorenzo'nun parmaklarını oynattı.

Hâlâ ısıltılı tülün, gölgeli bir odada siyah giyinmiş bir gölgenin arkasıdaydım ki bir şey beni durdurdu.

"Şimdi konuşamam. O burada, dedi Cole. Kumaşın pusunun arasından baktığımda, telefonunu kulağına dayadığını görebiliyorum. İçimden karanlık bir düşünce geçiyor ve mideme bir taş gibi oturuyor.

Önemli olan ne söylediği değil, bunu gizli gizli söylemesi ve Claire'in konuşmasından mutlu bir şekilde habersiz olduğundan emin olmasını istercesine ona bakma şekli.

Hayır, hemen sonuca varma Abi. Bunu yapmanın bir faydası yok.

"Evet, o uyuduktan sonra seni sonra arayacağım. Ben de seni seviyorum."

Bunun üzerine Cole telefonu kapatır ve partiye yeniden katılmak için uzaklaşır. Affedersiniz. . . Ne? ? Kahretsin? Kimi seviyor?

Çünkü müstakbel gelini birkaç metre ötede duruyor, yaşlı bir hanımla konuşurken gülümsüyor ve kahkaha atıyor ve onun 'Seni seviyorum' diyeceğini düşünebildiğim diğer tek kişi annesi ve babasıyla dans pistinde.

Bok.

BÖLÜM 18

Bugün için hazırım.

Uzun zamandır hazırım. Düğün için konuk şef olmak üzere

Aruba'ya gelmek için bu son dakika fırsatını değerlendirmek

Avanti'deki kötü bir durumdan kaçış gibi gelmişti. Ama geldiğimden beri, bu bir rüyanın gerçekleşmesi oldu. Belki bir rüyadan bile daha iyi.

Esmar ve ekibiyle birlikte yemek pişirirken adanın lezzetleri, şef olarak on yıllardır geliştirdiği yaratıcılığı ve saygıyı kazanmanın en iyi yolunun bağırmanın ve hakaretler olduğunu düşünenler için çalıştığım diğerlerinden çok farklı olan kendi cana yakın mutfak işletme tarzı hakkında çok şey öğrendim. Esmar ise misafirperver ve cömert, hatta ekibiyle arkadaş canlısı.

Bunun için minnettarım çünkü bana bu hafta, Claire'in etkinlikleri ve hatta akşam yemeği servisleri için birkaç yemek ve yemek yapma özgürlüğü verdi. Aldığım için minnettar olduğum gerçek bir mutfak hediyesi oldu.

Ve bu gece meşhur kiraz zirvede.

Düğün için mutfağı ben yönetiyorum, Esmar bile benden emir alıyor.

"Bu senin şovun Şef, elle seçilip uçmak için geldiğin şey.

Bize neyin olduğunu göster," dedi.

Ve ben.

"Henri, albacore crudo'ya biraz daha limon koy," diye emrediyorum.

"Evet, Şef," diye yanıtlıyor, bir taze limon daha alıyor ve canını kurtarmak için sıkmaya başlıyor.

Makarna iş istasyonuna adım atıp talimatlarımın doğru şekilde yerine getirilip getirilmediğini iki kez kontrol ediyorum. Bu görevi bırakmak zor olmuştu. Positano'nun buharlı mutfaklarında öğretilen tüm dersleri onurlandırıyormuşum gibi, beni her zaman evimde hissettiren tek şey bu. Ama bir yere kilitlenemem. Gilberto'nun tüm çılgınlığına rağmen hamuruna aşırı odaklandığını görüyorum. "İyi. Sabit eller, tutarlı eriştelere sağlar.

"Dur, Şef," diye tekrarlıyor gülümseyerek.

Zevkle etrafa bakıyorum, tasarladığım yemeklerin özenle yapıldığını görüyorum. Ruhumda yaşayan ve nefes alan İtalyan mutfağının temeli olan köklerime bağlı kaldım, ancak güzel yöremizi onurlandırmak için adanın dokunuşlarını ekledim.

Kendimi Esmar'ın yanında bulunca fısıldıyorum, "Uğursuzluk yapmak istemiyorum ama her şey yolunda gidiyor gibi, değil mi?"

Gülümseyip yanında oturan tahta kaşığa dokunuyor. Sözlerimin neden olabileceği herhangi bir kötü talihi defetmek için ben de aynısını yaptım.

"Düşünceli bir şefsin, Lorenzo. Hazırlığın iyi gitmesine şaşırmamalısın."

Onun övgüsü benim için çok şey ifade ediyor. "Teşekkürler Şef."

Başını kuru depoya doğru eğmeden önce ekibini iki kez kontrol ederek odayı taradı. Sessizce onu yarı özel alana kadar takip ettim, biraz bilgi vereceğinden veya daha iyi yapabileceğim bir şey hakkında bana geri bildirim vereceğinden emindim.

"Adada geçirdiğiniz kısa zamandan keyif aldınız mı Şef Toscani?" Esmar resmi olarak söylüyor.

"Kesinlikle," diye yanıtlıyorum anında.

Gerçek şu ki, bende var. Tahmin ettiğimden daha fazla.

Mutfakta geçirilen zaman muhteşemdi ama aynı zamanda Abigail ile adayı keşfetmek beklenmedik ve güçlüydü. Ne bekleyeceğimi asla bilmediğim bu dolu, canlı hayatım varmış gibi geliyor - papayalar bu sabah Aruban sosu yapmak için olgunlaştı mı? Gilberto zamanında gelecek mi, yoksa Henri'nin onu sıradan bir misafirin yatağından çekip çıkarması mı gerekecek, orada bizi gerçeklerden çok süsleme olduğundan emin olduğum masallarla eğlendirecek? Abigail'e göz kırparak bir tür balayı planına mı uyuyorum? Güneş çoktan ufukta kaybolduktan sonra ikimiz saatlerce konuştuğumuzda Abigail'in ağzından nasıl bir çılgınlık çıkacak?

Sanki her an olasılıklarla dolu.

Esmar, beyaz dişlerini gösteren geniş bir gülümsemeyle başını salladı. "İyi iyi. Sık sık seyahat ettiğini biliyorum, her zaman dolaşan ama asla kaybolmayan bir adamsın, öylesin." Motosikletime takılabilecek kadar küçük bir spor çantasıyla yaşamayı hayali ve romantik gösteriyor. "Bu yüzden seni kilitli tutamayacağımı biliyorum. Ama ne kadar istersen o kadar uzun bir süre için bir pozisyon teklif etmek istiyorum. Bir hafta, bir ay, altı? Benimle çalışmaktan onur duyarım."

Şok oldum. Onur duydum. Heyecanlıyım. Ben . . . korkmuş

"Vay canına, bilmiyorum. . . Ne diyeceğimi bilmiyorum," diye kekeledim. "Öncelikle teşekkür ederim, tabii ki. Gerçekten teşekkür ederim. Ancak . . ."

Ve işte burada sıkışıp kalıyorum.

Yıllar içinde fırsatlarımın çoğu bu şekilde ortaya çıktı - bir arkadaşımın beni tavsiye etmesi veya çalıştığım bir restorandan gelen bir şef, hatta öğrenmek istediğim bir şefi duymam ve onlara doğrudan yaklaşmam. Her zaman "ya eğer?"

Burada kalırsam Esmar, Gilberto, Henri ve daha fazlasıyla çalışacağım.

Burada kalırsam, denizden birkaç adım ötede cennette yaşarım.

Burada kalırsam, öğreneceğim ve portföyüme ve damak zevkime dahil edeceğim yeni yiyecekler ve tatlardan oluşan bir dünyam olacak.

Burada kalırsam Abigail'i bir daha asla göremeyeceğim.

Eve gidecek, bunu kesin olarak biliyorum. Ailesine, işine ve geleceğine geri dön. Dilediğim yere götürmek için topraktan çıkarılacak bir çiçek aranjmanı değil. Hayır, o bir meşe ağacı, kökleri derinlere ve genişlere yayılmış, ömrünü tek bir yerde geçirmek niyetinde.

Aruba onsuz burada aynı olur muydu? Bilmiyorum.

Ama geri dönmek Abigail ile benim aramı bozacak mı? Bunu ben de bilmiyorum. Belki de bu, onun kontrolden çıkmış entrikalarından başka bir şey değildir ve anakaraya vardığımızda, her şey bir anda yok olacak.

Esmar kararsızlığımı seziyor. Omzuma hafifçe vuruyor, tıpkı bir babanın oğluna yapacağı gibi. "Acele etme, Lorenzo. Teklifin son kullanma tarihi yoktur. Sadece bilmeni istiyorum. . . burada her zaman açığız. Sık sık ya da iyi paylaşmam ama seninle mutfağımı her zaman paylaştım. Ya da kendi geçişinizi yapmayı tercih ederseniz, tesis arazisinde size sahip oldukları için şanslı piçler olacak iki restoran daha var.

Duygu boğazımı sıkıyor. "Teşekkürler Şef. Sizinle çalışmak gerçek bir onurdu." Elimizi sıktım, ellerimizi saygıyla sıktık.

Ama asla çok hızlı ve gevşek oynamayın, diye ekliyor Esmar, "Bu arada, seni pazartesi akşamı yemek servisi için programa aldım."

Güldüm. "Uçağım pazar günü kalkıyor." "Aah, göreceğiz Şef Toscani."

"CSAHİP OLMAK!"

Bunun için vaktim yok. Her şey yolunda gitmesine rağmen -tahta kaşığa tekrar dokunuyorum- Meredith'in burnunu sokması için duracak zamanım yok.

Ama hayat böyle.

Evet, Meredith, dedim ordövr tepsisine son rötuşları yaparken hareketlerimi durdurmadan.

Bir an işimi denetliyor ve içimden ona bir kelime söylemesi için meydan okuyorum. Kaliteli yemekler hakkında hiçbir şey bilmiyor, sert, köşeli şeklini korumak için muhtemelen her gece mikrodalga fırında Lean Cuisine yiyor veya kereviz saplarını kemiriyor.

"Menüyü aldım. . . bu zaman."

Ah, sonunda isteğini kabul ettiğim gerçeğine burnumu sokmaya geldim. Bu akşamki kurs listesine gönderme seçimimle bir zafer kazanmış gibi görünüyor, ama bunun gibi bir etkinlik için makul. Bu gece tamamen gelin ve damatla ilgili olduğundan kurs duyuruları yapmak için dışarı çıkmayacağım, bu nedenle misafirlere ne yediklerini bildirmek genel bir nezaket kuralıdır.

"Evet." Onun oyunlarını oynayacak ya da daha fazla sohbete davet edecek zamanım yok.

Yine de oyalanıyor. "Bu nedir?" Her tabağa küçük sarı çiçekler eklemeye başladığımda keskin bir şekilde soruyor.

"Kadife çiçeği."

Tereddüt ediyor, sesi yükseklerle, çığlık bölgesine ulaşıyor. "Çiçekler? ton balığı mı? Bunu duyduğu en saçma fikirmiş gibi gösteriyor.

Durakladım ve tamamen ona bakmak için döndüm, tam boyumla ayakta durdum. "Hanım. Wildeman, Claire beni konuklarına bir düğün ziyafeti vermem için tuttu ve ben de bunu yılların deneyiminin tüm becerisi ve kapsamıyla yapıyorum. Palet eksikliği hakkındaki yargımın parlamasına izin verdim. "Düğün planlayıcısı olarak, içerik maddelerinin onaylanmasını isteseydiniz, o zaman bunu uzun zaman önce talep etmeliydiniz. Şu anda şef olarak hazırlamam gereken iki yüz tabak daha var. Eğer izin verirsen."

Dudakları ince bir çizgi halinde bastırılmış ve kalemle çizilmiş kaşları yukarı kalkmış, soğuk öfke yüzünü donduruyor. . . Pekala, alnının hareket etmediğini göz önünde bulundurursak olabildiğince yükseğe.

"Şef Toscani, benim birdüğün *planlayıcı*" - benim bariz hoşnutsuzluğumu taklit ediyor, tamamen kişisel olduğu halde bunu mesleğiyle karıştırıyor - "ama çok sayıda etkinlik için uzun bir müşteri listesiyle çalışıyorum. Ve profesyonellik eksikliğinizi endişe verici buluyorum. Gelecekte müşterilerime hizmetlerinizi tavsiye etmekten çekinmeyeceğimden emin değilim."

"Tamam aşkım."

Tehditinin beni etkileyeceğini düşündü, ama onun kibirli müşteri listesi umurunda bile değil. Yemek yapmak, yaratmak istiyorum ve bunu takdir edebilecek insanlar için seve seve yapacağım.

Kahretsin, haftaya nerede olacağımı bile bilmiyorum! Neden bir kasabada benim üzerimde tuttuğu bu hayali müşteri listesine boyun eğeyim?

Ancak Meredith Wildeman kurnaz bir kadındır. Onun hiçbir şeyi olmayabilir

başımın üstünde efendi olmak için, ama kolunda bir as var.

Aynı derecede kırmızı uçlu parmağıyla kırmızı dudaklarına hafifçe vururken, "Merak ediyorum," diye düşünüyor, "bu kadife çiçeklerini nereden buldun? Çiçekçi kızıdan mı? Umarım mutfak personeline çiçek vermekten işinin zarar görmesine izin vermemiştir. Sanırım görmem gerekecek, değil mi?"

Çiçekçi Kız. Mutfak personeli. Konuştuğu her kelime, hepimizin onun altında olduğumuzu, oyununun kuklaları olduğumuzu hissettiğini açıkça ortaya koyuyor.

Ve tehdidi ince örtülü. Bana ulaşamazsa, değer verdiğim başka birinin peşine düşer.

"Abigail'i mi kastediyorsun?" Kanımın sıcaklığını hissederek düzelttim. Bu kaltağa nasıl cüret edersin!

Meredith sakince gülümsüyor. "Ah, evet, Bayan Andrews, adıyla anılan çiçekçi kız. Ya da babasının, demeliyim sanırım," diye açıkladı küçümseyici bir şekilde. "İşi yeterli değilse, sanırım ben de onu tavsiye etmeyeceğim. Çok. Yazık."

Elizabeth dönemi edebiyatından alıntı yapmadıkları zaman, kim normal bir konuşmada 'yapmayacağını' söyler ki? Ya da lanet olası bir Disney kötü adamı gibi konuşmak mı istiyorsunuz?

"Düzenlerin tam Claire'in emrettiği gibi olduğundan eminim," diye soğuk bir şekilde yanıtladım, dişlerimi sıkarak. Bir şeyleri parçalamak istiyorum. Oraya gidip Abigail'e bu kaltağın işini tehdit ettiğini söylemek istiyorum. Claire'e düğün planlayıcısını tam olarak nereye sokabileceğini söylemek istiyorum ve burası bir ada cenneti kadar güzel değil.

Hayır, Meredith'i ait olduğu Sibiry'a'nın ıssız soğukunda bırakırdım. Kanının donmayacağına bahse girerim, o soğuk kaltak.

Ama bu bir kelimeler savaşı, bir koz savaşı. Ve bulunduğu şehirde ve benzer bir müşteri kitlesiyle çalışarak Abigail üzerinde biraz gücü var. Meredith Wildeman, Abigail'in planlarını sabote edebilir.

"Sanırım bilirsin. Bayan Andrews ile oldukça yakınsınız, değil mi?" Meredith başını eğerek burnunun üstünden bana kendini beğenmiş bir şekilde baktı. Ve bu, onun siyah topuklu ayakkabılarıyla olduğundan on beş santim daha uzun olduğumu düşünürsek bir şey söylüyor.

"Bildiğin gibi ortak insanlarımız var." Bu haftadan bahsetmiyorum ama Abigail ve benim erkenden karar verdiğimiz gibi ortak paydamız olarak Violet'i oynuyorum. İşimizi en ufak bir şekilde etkilememiş olsa bile, personelin kardeşçe olması pek iyi bir görünüm değil.

"Hmm, böyle bir gezide yakın arkadaşlara ve aileye sahip olmak güzel," diyor. "Diğer personelle bu kadar iyi anlaşmana sevindim."

Şimdi görebiliyorum. Çizdiği resim. . .

Yılın düğününü cennette yapmak için harika fırsatlardan biri. Abigail ve benim haftayı sikişerek, yoga ve gün batımı gezileri yaparak ve işimizi ihmal ederek geçirdiğimiz bir yer. Yiyecek ya da çiçekler ne olursa olsun,

Meredith onları yetersiz görebilir ve sadece yapmamız gereken şeye odaklansaydık her şeyin çok daha iyi olabileceğine dair hikayeyi satabilir.

Abigail'le benim birlikte vakit geçirdiğimizi nereden biliyor? Bunun bir önemi var mı?

Sözlü savaşıma cevap veremeden Esmar geldi. "Şef, makarna istasyonunda sana ihtiyaç var.*Acil!*"

Kahretsin! Gilberto şimdiye kadar ne yaptı?

Kendimi Meredith'ten mazur görme zahmetine katlanmıyorum. Tam da yapmam gerektiği gibi işimi halletmek için oradan uzaklaşıyorum. Bir şefin yaptığı budur - ne olursa olsun hizmet devam etmelidir.

"Ah, işte bu yüzden sana burada ihtiyacım var!" Sırada yürürken Esmar yüksek sesle bağırıyor, ama şimdi gülümsediğini görebiliyorum, bu yüzden o kadar da kötü olamaz. "Bu deliliği yakalamama yardım etmeni sabırsızlıkla bekliyorum!"

Sırtıma bir tokat attı ve ben de Meredith'i ve onun tehditlerini tamamen unutarak Gilberto'ya yardım ettim.

BÖLÜM 19

B çiçek? Kendim söylersem kontrol et ve muhteşem görünüyorsun. Satır kaparı? Kontrol etmek. Janey bir patron ve onları koridorda sıralanan son beyaz sandalyeye çoktan yerleştirdi.

Çiçekçi kızların fırlatması için yapraklar, yaka çiçekleri ve nedime buketleri?

Kontrol et, kontrol et ve kontrol et.

"Sanırım," dedim, çenemde bu kadar gerilimi tam olarak nerede birikmiş olabileceğimi merak etmeme neden olan, kemiklerimi kıran bir esneme yapmadan önce, "iyi görünüyoruz."

"İyi?" Janey tersledi. "İşlerin görüldüğünü kastettiğinden oldukça eminim. *Modern Düğün* kapak hazır," dedi, fotoğrafını çerçeveleyen bir fotoğrafçı gibi ellerini kare şeklinde havaya kaldırarak.

Sahil düzenine bakarken gülümsemeden edemedim. Yeminlerini söylerken Claire ve Cole'u çerçeveleyecek olan kemer, muhtemelen şimdiye kadar yarattığım en güzel şey. Claire denizden esen meltemde esmesi için ahşap bir çerçeve ve beyaz perdeler istedi ama sonra ayrıntıları bana bıraktı. "*Sadece rüya gibi yap.*"

Rüyaların dereceleri varmış gibi hissediyorum.

. . . bir düşüncenin hızlı bir kısaltması olan ve . . .

. . . içinde yaşama isteği uyandıran dokular ve ayrıntılarla dolu bir fantezi ve eğer şanslıysanız, dönüşebilir. . .

. . . gerçeklik.

Burada yaptığım şey buydu, Claire'in romantizm ve sihirle ilgili muğlak tanımını gür çiçekler ve yeşilliklerle hayata geçirdim. And acı bakla çiçekleri, pazardaki kirazlardır.

Janey sahte fotoğrafçı rolüne devam ederken güldüm ve muhteşem bir sette modelmişim gibi poz verdim. "Haklısın. Biz en iyisiyiz."

"Bundan gerçekten şüpheliyim," dedi arkamdan bir ses. Meredith onu tanıdığı için muhtemelen beni korkutmaya çalışıyordu, ama o kadar yorgunum ki Jason Voorhees şu anda Karayipler'den sular altında gelse, gerçekten atlamazdım.

Bu şekilde burnunu çeken Meredith'i, "Tören yeri gitmek güzel," diye temin ederim, kuru bir tıkanıklığı varmış gibi geliyor, ama gerçekten ciddi*Göreceğiz*.Etrafına bakıp ters ters başını sallayarak yanıma geldiğinde birkaç gergin dakika bekledim.

Buz gibi göz devirerek, "Sanırım tören alanı standartlara uygun görünüyor," diye kabul ediyor. Oh, dolu değil - bu, Meredith Wildeman gibi biri için çok alçakgönüllülük - ama yüz yıllık bir sekoya ağacından daha fazla gölge veren bir yandan göz yuvarlaması. "Şimdi, resepsiyon alanı nasıl görünüyor?"

"İşin başındayız ve programa göre çalışıyoruz. Zamanında hazır olacak."

"Öyle olsa iyi olur." Meredith her zamanki kibirli, şirret hali olmak için elinden geleni yapıyor ama içeri girmek için döndüğünde, onun yalınayak olduğunu görmeden edemedim.

Sanırım o kırmızı tabanlı topuklu ayakkabılar kumda çalışmıyor? Dürüst olmak gerekirse, iblis gibi toynakları değil de ayakları olmasına şaşırdım. Yine de tepiniyor, gözdağı vermeyi amaçlıyor ama daha çok düz bir çizgide duramayan, titreyen bacaklı bir sarhoş gibi görünüyor.

Janey ve ben, o tatil yerinin arka kapılarından girene kadar kıkırdamalarımızı sürdürüyoruz ama göz göze geldiğimizde işimiz bitiyor ve kahkahalarımız şampanya gibi fişkırıyor. "Aman Tanrım, o en kötüsü," diyor Janey.

"Şşşt," diye onu azarladım, Meredith'in kulak misafiri olabileceği kaderi kışkırtmak istemiyordum. Janey kesinlikle haklı olsa bile.

Meredith en kötüsü.

Ama şimdilik başka birinin hayatını cehenneme çevirmek için gitti, bu yüzden onun yokluğundan yararlanarak onun sert gözetimi olmadan çalışmak için balo salonuna geçiyoruz.

Masalara son zhuzhing rötuşlarını yapıyoruz ki, pembe saten bir sabahlık ve tüylü terliklerle bir nedime içeri giriyor, makyajı yapılmış ama saçları maşa yapılmış.

Abi? tıslıyor.

"Evet?" Gözlerindeki paniği görünce cevabımı düzelttim. "Sorun nedir?"

"Buket! Claire'in köpeği onu yakaladı," diyor histerik bir sesle.

Claire bilmiyor. . . henüz."

"Ona ne? Bir köpeği olduğunu bile bilmiyordum!" Sesim çok yüksek, diğer çalışanların dikkatini çekiyor ve nedime eliyle beni susturuyor.

Şaşkınlıkla bana bakarak, "Onu takip etmiyor musun? Elbette bir köpeği var. Desteklediği ve gönüllü olduğu bir kurtarma operasyonundan evlat edinildi."

Elbette. Bu aslında Claire'in yapacağı bir şeye benziyor. Janey, bunu aldın mı? Etrafımızdaki masaları işaret ediyorum.

"Evet, gelin bunu öğrenmeden ve zihinsel bir çöküntü yaşamadan halledersin," diye yanıt veriyor ve ben de nedime hızına ayak uydurarak bir kova gevşek çiçekle asansöre doğru koşuyorum.

Gelin süitinde, Claire'i çevreleyen diğer birkaç nedime ile bir parti atmosferi buluyorum. Elllerinde şampanya kadehleri var ve Claire'in ne kadar güzel olduğuna dair ooh ve ahh derken gülümsüyorlar. Ama birkaç çift gözün YARDIM için sessizce yalvararak bana baktığını görüyorum!

Başımı salladım. bende bu var

Ve tasarladığım muhteşem bukete ne olduğunu görene kadar bundan oldukça eminim. Ah, hayır, diye bağırdım, Claire beni duymasın diye ellerimi ağzıma kapatarak.

Benim için gelen nedime "Tamir edebilirsin değil mi?" diyor.

Kocaman gözlerle ona bakıyorum, inanamıyorum. "Bunu tamir et?" Çiçekler yok edildi, gerçek çiçeklerden daha fazla taç yaprağı var ve hala gövdede bir arada tutulanların üzerinde ısırik izleri var. "Hayır ama değiştirebilirim. Sihrimi çalıştırmam için bana birkaç dakika ver."

"Lütfen!" yalvarıyor.

Diğer odada bir tezahürat yükselir ve Claire mutlu bir şekilde, "Madison! Ne yapıyorsun? Gel bizimle kadeh kaldır." Nedime kızardı ve sanırım kayıp Madison oydu.

"Git, Claire'i orada tut yeter. Peki köpek nerede? Yapmam gereken son şey, bir başyapıtı yeniden yaratmak ve ardından Cujo'ya onu tekrar yedirmek. Nedime, tüylü beyaz bir köpeğin mışıl mışıl uyuduğu bir kulübeyi işaret ediyor.

Madison beni yalnız bırakıyor ve köpeğe kaşlarımı kaldırıyorum. "Neden sıkı çalışmamı mahvetmelisin?" Köpek cevap vermiyor ama uykudayken bile mutsuz bir şekilde homurdanıyor.

Kurtarılabilir bir şey olup olmadığını görmek için buket parçalarını tek tek sıralıyorum ve birkaç kullanılabilir parça olduğunu keşfediyorum. Çok az. Yanımda getirdiğim gevşek çiçekleri kullanarak başka bir buket yaratabiliyorum. Orijinali kadar büyük değil ama Claire'in talep ettiği çok renkli çiçeklerden oluşan mükemmel yuvarlak puf. Hatta tüm tasarımla birleştirmek için alt kattaki masa manzarasından kaydırđığım bir dizi inci bile ekliyorum.

Horlayan köpeğe baktığımda, bir zeka fikriyle vuruldum. Cujo'ya ya da Fluffy McFlowerEater'ın gerçek adı her neyse ona bir çeşit tasma yapmak için birkaç çiçek ve uzun bir kurdele alıyorum.

"Çiçekçi kız, bukete çoktan teslim ettiğini sanıyordum. Burada ne yapıyorsun?" Meredith'in sesi tüylerimi diken diken etti. Bunu nasıl yapıyor? Yemin ederim, insanlara gizlice yaklaşmasın diye boynuna bir zil takılması gerekiyor.

Dönüyorum, tasma arkamdan gidiyor. Şüpheli bir şey yapmıyor olmama rağmen, hissettiğim kadar çökmüş görüldüğüme eminim. Ya da en azından buket krizi halledildiğine göre artık değil.

"Ah, merhaba Abi!" Claire, Meredith'in yanından seslenir. "Buketler çok güzel görünüyor!" Beyaz saten bir bornozla odaya daldı, saç ve makyajı mükemmeldi. Yeni buketi almak için masaya gelir ve parlak gözlerle ona bakar. "Bütün bunların bugün olduğuna inanamıyorum," diyor ciddiyetle, buketin eskisinden farklı olduğunun farkına bile varmadan.

Yemin ederim, bu kadın çok mükemmel. O güzel, kibar, büyük yürekli, köpekleri kurtarıyor, misafirlerini ve takipçilerini düşünüyor ve herkesin onun hayalini gerçekleştirmek için yaptığı çalışmaları takdir ediyor.

O kadar iyi olmasaydı, ondan nefret ederdim. Ama o . . . Bu yüzden. Güzel.

Kulak misafiri olduğum o telefon konuşması konusunda hala endişeliyim ve hatta bu bilgiyle istediğini yapabilmesi için Claire'e bundan bahsetmeyi bile düşünüyorum. Ama hiçbir şey bilmiyorum. Tam olarak değil. Hiçbir şey olamazdı. Tanrım, umarım bir şey değildir. Çünkü dedikoducu olmak istemiyorum. Bir söylentinin ne kadar çabuk çıldırabileceğini ve her türlü soruna neden olabileceğini gördüm. Ve sonunda, neyin doğru neyin abartılı olduğu önemli değil.

Bu yüzden sorularımı yuttum ve Claire'in sulu gözlü gülümsemesinin açmasına izin verdim. Bunu ondan almayacağım. Bugünü asılsız endişelerle mahvetmeyeceğim. Yapılacak doğru şey bu. . . Sağ?

Claire, buket krizi halledildiği için hepsi gerçekten rahatlamış görünen arkadaş çevresine bakıyor.

"Siz olmadan bunların hiçbirini yapamazdım çocuklar. Beni Cole'la çıkmaya ikna etmek için oradaydın, teklif ettiğinde benimle birlikte kutladın ve onunla sonsuza kadar 'yaparım' dediğimde beni desteklemek için orada olacaksın. Burnunu çekip yüzünü yelpazeliyor, gözyaşlarının akmasını engellemeye çalışıyor.

"Ve mendilleri sakla," diyor Madison, göğüs dekoltesinden bir tane çekerken. Claire tereddüt etmeden alır. Orada gerçek bir arkadaşlık var, göğüs teri falan. Kadın grubu, ne olursa olsun her zaman birbirlerinin yanında olacakları hakkında konuşurken, gülerken ve ağlarken büyük bir yığın halinde kucaklaşıyorlar.

Claire odaya bakınmaya devam ediyor, "Ve Holly, saçım için teşekkür ederim. Mükemmel. Ve Dominique, makyajım beni çok güzel hissettiriyor. Siz ikiniz beni tuvaliniz yaptınız. Ve Meredith. . ." Sesi tutuluyor.

Ah. Meredith iyi bir iş çıkardı, bunu gönülsüzce kabul edeceğim. Ama Claire'in Meredith'in ne kadar harika bir düğün planlayıcısı olduğu konusunda şiirler yazdığını duyunca midemin bulanmasına engel olamıyorum.

"Beth ile çalışacağım için çok heyecanlandım ve onunla her şeyi planlamak için çok şey yaptım. O zavallı şey tüm Pinterest panolarımla uğraşmak zorunda kaldı ve

tüm bu çılgınlığı ayrıntılara indirgeyin. Claire, Beth'in yaşadıklarına inanamıyormuş gibi başını salladı. "Gelemediğinde çok üzuldüm. . . Ne mutlu ona! Tabii ki, onun için mutlu. Ama planladığımız bu şey onsuz aynı olmayacakmış gibi geldi. Ama sonra devreye girdin, Beth'in yerini doldurdun ve o hayalleri gerçekleştirmek için her şeyi yaptın. Kolay bir iş olmadığını biliyorum. Kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim."

Claire bunu o kadar içtenlikle, o kadar ciddi bir şekilde söylüyor ki, onun kalbinin saflığına kesinlikle inanırdım ama sonra bana dönüp gözlerinde taze bir parıltı beliriyor. Janey olsaydı, 'Seni yakaladım kaltak' dediğini düşünürdüm ama bu Claire, internetin All-American sevgilisi.

"Ve Abi. . ."

Yüzüme plastik bir gülümseme yerleştirerek donup kaldım.

"VeyaÇiçekçi Kız, Meredith'in seni aradığını duydum," diyor sanki bu tamamen saçmaymış gibi hafif bir kakhahayla. "Yine de sen bundan çok daha fazlasısın. Çiçekleri araç olarak kullanan bir sanatçısın. Yeteneğini benimle paylaştığın için teşekkür ederim."

Claire'in yaptıklarımı anlaması beni gerçekten ve derinden etkiledi. çok insan yok

Yapmak.

Ama böylesine iyi hissettiren bir iltifatın mutlu fışkırmasıyla dalgalanırken, Meredith bir misket limonu emmiş ve ardından bir dizi siyah meyan kökü almış gibi görünüyor. Sanırım Claire rüzgarı Meredith'in yelkenlerinden biraz uzaklaştırdı, bu da onun Claire'in gerçekten istediği kişi için yedek, vekil bir planlayıcı olduğunu oldukça açık hale getirdi. Bir bakıma tamamlayıcıydı ama geri kalanımıza verdiği parlak sevginin neredeyse aynısı değildi.

"Gelmiş geçmiş en şirin köpeği kaçırdığımı duydum," diye patladım, "bu yüzden sana bunu getirmek istedim. Biraz fazladan dokunuş." Çiçeklerle süslenmiş kurdeleyi uzatıyorum.

Claire onu kaparken zevkle ciyaklıyor. "Aman Tanrım! O çok sevimli!" Pembe uçlu parmağını nazikçe kurdelenin üzerinde gezdiriyor ve ardından gürültülü bir şekilde gülüyor. "'En şirin köpek' mi dedin?"

Kibar bir gülümsemeyle başımı salladım.

"Çorap çok tatlı, buna hiç şüphe yok ama o tam bir canavar. Hala ona görgü kurallarını öğretmek için çalışıyorum. Köpek sanki Claire'in onun hakkında konuştuğunu biliyormuş gibi uyanır ve kulübede biraz zıplayarak acınası bir sızlanma çıkarır. Claire parmaklarını kabloların arasından geçirdi ve Sock yerleşti, ama adının neden Sock değil de Sock olduğunu anlayana kadar. Beyaz bir paspas tüyü ama bir ayağı kahverengi. "Güzel tasmayı ister misin bebeğim?" Claire öksürüyor. "Abi'ye teşekkür ettiğimi söyle."

Bu, aşağı inip durumu kontrol etmem için iyi bir zaman gibi görünüyor.

Janey. Buket krizi yönetildi, Sock'un yeni bir çiğneme oyuncacı oldu ve Claire'in tatlı iltifatları benim egomu biraz artırdı. "Affedersiniz, burada her şey yolundaysa aşığı inmem gerekiyor?"

Madison bana bir başparmak işareti yaptı ve başka bir şey olmasına fırsat kalmadan kapıya koştum. Yemin ederim ki giderken sırtıma saplanan hançerler hissediyorum ve Meredith'in onlara gözleriyle ateş ettiğinden oldukça eminim.

TO DÜĞÜN. . . pastoral. Kalabalık çok aşırı değil, sadece Kulağa çok gibi gelen üç yüz kişi, ama bu derecede bir şöhret için küçük, samimi bir ilişki de olabilir.

Kenarda durup etrafa bakıyorum ve yüzleri yüzlere yerleştirebiliyorum. Ya güzel insanlar, yakışıklılıklarını ve karizmalarını sosyal medya şöhretine dönüştüren Claire'in setinden kadınlar ve erkekler ya da Cole gibi benim setimden. Kahretsin, Ross'un burada olmamasına şaşırdım. Cole ve o okulda yakın değildi, ama bazen yüksek sosyete birini ne kadar iyi tanıdığınla değil, sadece tanıdığınla ilgilidir.

Janey, "Suyu hiç daha güzel gördünüz mü?" diye fısıldarken sesi hüzünlü çıkıyor.

O haklı. Her nasılsa, berrak mavi Karayipler daha da mücevher gibi, gökyüzü daha da ürkütücü bir şekilde mavi oldu. Her şey bir fotoğraf filtresinden geçirilmiş ve en iyi ayarlarına getirilmiş gibi görünüyor. Bence kum bile bir şekilde daha beyaz ve daha şekerli.

Müziyenler ayağa kalkar ve koridorda ilk yürüyen sağdıçlarıyla birlikte Cole olur. Beyaz smokini içinde yakışıklı görünüyor, tropikal, havalı ve biraz gergin. Bu onu bir şekilde insanlaştırıyor ve biz Claire'i beklerken kravatını tekrar tekrar düzelttiğinde kalabalığın arasından küçük bir kıkırdama duyuluyor.

*Düğün Mart*başlar ve Claire dışarı çıkarken tüm nefesler kesilir. Elbisesi nefes kesiciydi, derin V'li sade saten bir elbise, küçük düğmeli bir dantel sırt ve kumun üzerinde dalgalanan, sanki yüzüyormuş gibi görünen tam bir etek. Peçe, kumda yürümesini sağlayan sandaletler, müzik... . . Hevesle gülümseyerek yürürken gerçek göz yaşlarına sahip olan tek kişi ben değilim.

Bakan, "Arkadaşlar ve aile, bugün burada bu adama, Cole Kennedy'ye, bu kadın Claire Johnson'a katılmak için toplandık," diye söze başlıyor ve yol boyunca bir yerlerde kendimi kaybediyorum. Çok yorgunum ve bakanın neredeyse meditatif, hoş bir vızıldayan sesi gözlerimin sarkmasına neden oluyor. . .

"Ah!" Janey başparmağını kaburgalarımın bastırıp beni uyandırırken tısladım. "Ne-" "Horlamaya başlamadan önce uyan!" Janey kulağımda homurdandı.

Başımı salladım, gözyaşlarımı görene kadar koltuk altımı çimdikledim ve güzel kemerin altındaki sevimli çifte odaklandım. Neyse ki, bakan hızlı bir ilerleme kaydediyor ve biz ana olaydayız. . . yeminler

"Ve şimdi, bu adamla bu kadının evlenmemesi için bir nedeni olan varsa, ya şimdi konuşsunlar ya da sonsuza kadar sussunlar," diyor.

olmayı hayal ettiğim bir anım varo *kişi*"İtiraz ediyorum" diye seslenen ama yapamam. Çok emin değilim ve şüpheli bir telefon araması duyduğumdan başka bir şey bilmiyorum. Doğru şeyi yaptığım için sessizce dua ediyorum.

Yüzükler çıkarılır ve Claire yemin eder. "Cole," diye başladı gözlerinin içine bakarak, "gerçek beni görecektir birini bulabileceğimi hiç düşünmemiştim. Bazen korkan ve yalnız olan kız. Pazar günleri uyumayı seven, gece yarısı eski korku filmleri izleyen ya da Folyo ambalajında Pop-Tartların neredeyse cennet olduğunu düşünen kız. Beni en iyi halime aldın, en kötü halimi gördün ve her şey alt üst olurken beni tuttu. Sen benim diğer yarısın, bulmacamı tamamlayan parçamsın. Şimdi tek düşünebildiğim, seninle birlikte adım adım ilerlemek. Karın, arkadaşın, sevgin ve çocuklarımızın annesi olmaya yemin ederim. Seni şimdi seviyorum ve seni sonsuza kadar seveceğim. C2K, tatlım.

İstediğim bu.

Cole'un yeminleri o kadar şiirsel değil ama bir o kadar da içten. "Sana sahip olduğum her şeyle birlikte hak ettiğin adam olacağıma söz veriyorum. Seni destekleyeceğim, seni şaşırtacağım ve seninle her günü dolu dolu yaşayacağım. Şimdiden sonsuza kadar kocan, sevgilin, koruyucun ve ortağın olmaya yemin ederim. C2K, her zaman."

Öpüşürler ve birkaç dakika sonra bakan, "Cole ve Claire Kennedy'yi veya kendilerine 'C2K' adını verdikleri adla takdim edebilir miyim?" Kalabalığın yaptığı gibi kıkırdar ama sonra herkes tezahürat yapar ve alkışlar.

Herkesin Lorenzo'nun lezzetli yemeklerini yemesi, kadeh kaldırması ve Cole ile Claire'in ortasında bir C2K monogramının etrafında dans eden bir lazer ışık gösterisinin olduğu beyaz bir dans pistinde karı koca olarak ilk danslarını yapmalarını yaşlı gözlerle izlemesiyle resepsiyon da aynı şekilde gidiyor.

Janey ve ben, bir şeyler ters giderse diye hazır olmak üzere masa manzaralarını ve aranjmanları izlemek için karşılıklı duvarlarda durarak ayrıldık. Meredith duvar boyunca benim tüneğime giden yolu buldu. En azından bu sefer beni korkutmuyor. Onun bir mil öteden geldiğini ve kaskatı kesildiğini görüyorum ama hızlı bir tarama bana tüm masaların ve çiçeklerin harika görüldüğünü gösteriyor.

"Evet?" diye sordum, önce onun derinlere inmesine izin vermeyerek.

Meredith bana gülümsüyor. Sıfır samimiyet duygusuyla, lanet kadar ürkütücü.

"Çiçekler çok güzel görünüyor, Bayan Andrews."

İltifat? Kulağa gerçek bir iltifat gibi geliyor, bu da beni şüphelendiriyor.

"Teşekkür ederim," diyorum dikkatle.

"Sana sert davranmış olabilirim ama sonunda gerçekten üstesinden geldin." Başını sallıyor, odada bir düzenlemeden diğerine takdirle bakıyor. "Anlamalısın, ben sadece işin tüm o dikkat dağıtıcı şeylerle sekteye uğrayacağından endişelendim.*ada*"

Kahretsin! Beni ve Lorenzo'yu biliyor mu? Demek istediğim, birlikte vakit geçirmememiz için gerçek bir sebep yok ama bu tam olarak profesyonelce değil ve ikimizin de algılayışını etkilemesini istemiyorum.

"Burası güzel bir ada," diye kabul ediyorum, ama sanki iki ayrı sohbet ediyormuşuz gibi hissediyorum. Biri gül yaprakları gibi inceliklerle güncel, diğeri daha derin, dikenlerle.

"Gelecekte iyi bir takım olacağımızı düşünüyorum," diyor o gülümsemelerden biriyle. "Özellikle evde olduğu için, aynı dikkat dağıtıcı şeylere sahip olmayacaksın. . . ada, ünlü müşteriler, şef arkadaşınız."

Son kısmı sanki sonradan aklına gelmiş gibi anlatıyor ama içimden bir ses bana bu tuhaf sohbetin asıl amacının bu olduğunu söylüyor çünkü eve döndüğümüzde Meredith'in benimle çalışmak isteyeceğine bir an bile inanmıyorum.

Kafam karıştı, "Lorenzo? O da pazar günü uçuyor."

Meredith'in dudakları kıvrıldı ve gözlerinde şeytani bir zevk parladı. "Hmm. Belki de yanlış anladım? Onu ve Esmar'ı yeni pozisyonunu tartışırken duyduğuma yemin edebilirdim. . . burada tatil köyü restoranında."

Ne? Olamaz.

Lorenzo bunu yapmazdı. Yoksa yapar mıydı?

O, kim olduğudur. . . bir sonraki heyecan verici şeye bir şapka damlasına giden bir gezgin. Ve Aruba'da yemek yapmak kesinlikle heyecan verici olacaktır. Ama kesinlikle, önce benimle konuşurdu, değil mi?

Abi, bir hafta oldu. Onu cennette çalışmaktan alıkoyacak herhangi bir etkiniz olduğunu gerçekten düşünüyor musunuz? Amin o kadar da özel değil.

sen o kadar özel değilsin

Ama dünyam soru ve şüphelerle paramparça olurken, Meredith elini koluma koyarken endişeli görünüyor. "Bayan Andrews, iyi misiniz canım? Solgun görünüyorsun."

Plastik gülümsememi dudaklarıma sabitledim.*Dersler için teşekkürler anne.* "Ben iyiyim. Üzgünüm. Sanırım bu uzun günün ardından biraz atıştırmaya ihtiyacım var. Düşük kan şekeri, biliyor musun?"

"Elbette. Bir dakikanızı ayırın ve hızlı bir ısırık alın. Yine, her şey çok güzel görünüyor."

Endişesi yumuşak bir gülümsemeye dönüşüyor. Nezaketi bardağı taşıran son damla oldu.

Neredeyse banyoya koşuyordum, yiyeceğe ihtiyacım yoktu ama ihtiyacım vardı. . . bir şey.

Aynada kendime bakarken Meredith'in söylediklerine inanamıyorum.

Ama ben yaparım.

Teknede Lorenzo'nun içimde gömülü olduğu, tenimizin çıplak olduğu o anlara geri döndüm ama daha fazlası varmış gibi hissetmiştim. Çok daha fazla. Sanki o bana ruhunu gösteriyordu ve ben de duvarlarımı yıkıyordum. Ama burada kalıyorsa, belki de kendimi korumaya devam etmeliydim. O zaman bu çok acıtmaz.

Çenemi sıkıp karnımda dönen girdabını yutuyorum. Bunu şimdi, bir olayın ortasında yapamam. Kariyerimdeki bu büyük anın ortasında değil.

Odaklan, Abi. Aklını başına al. Burada ve şimdi ile ilgilenin. Gerisi bekleyebilir.

Bekleyebilirim.

Cole'un sesini duyduğumda kendimi yanlış bir kontrol duygusuna kaptırdım. Yüksek sesle, sanki balo salonundaki bir mikrofondaymış gibi.

"Affedersiniz millet. . . Dikkatinizi alabilir miyim, lütfen. Claire, sana söylemem gereken bir şey var.

Ne oluyor? Cole, Claire'e itiraf mı ediyor?*düğünlerinde?* Donup kaldım, elim banyo kapısında.

"Bu sırrı senden saklamanın ne kadar zor olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Aslında, Madison'ın yardımı olmasaydı yapamazdım.

Kahretsin! Buketi Cujo'dan kim kurtarıyordu Madison? Telefonda konuştuğu kişi bu muydu? 'Seni seviyorum' dediği kişi bu muydu?

Kapı elimde hızla açılıyor ve bir an sonra tekrar balo salonundayım. Cole, mekanın uzak ucundaki sahnede, odayı avucunun içinde tutarken gülümsüyor.

Gözlerim dans pistinin ortasında mutlu bir şekilde yeni kocasına bakan Claire'i buldu.

Hayır, hayır, hayır, hayır.

Kıkırdadı ve sonra, "Bazı erkekler gelinlerine düğün hediyesi olarak inci kolye ya da elmas küpeler gibi bir mücevher parçası alıyor. Ama sen takı takan bir kız değilsin. . . o yüzük hariç. O şeyi parmağından hiç çıkarmasan iyi olur." Seyirci gülüyor.

Ama sana seni ne kadar sevdiğimi gösterecek ve tuhaflığını her şekilde destekleyecek bir şey almak istedim, yaşlandığımızda hala hakkında hikayeler anlatacağın bir şey. Bir sürü fikrim vardı. . . bir sürü gerçekten kötü fikir. Madison'ın beni ikna etmek için geldiği yer orasıydı. Mikrofona sahne fısıldıyor,

"Bunun için ona daha sonra teşekkür et. Güven bana, Ayıcık Claire."

Kalabalık yine gülüyor ve kafam çok karışık. Bunların hepsi kulağa hoş geliyor. . . Tamam? Yoksa iyi mi?

"Yani, daha fazla uzatmadan. . ."

Anlamadığım toplu bir iç çekiş var ve sonra onu görüyorum. . .

"N'Sync'in şarkı söylemesini sunabilir miyim?*O ben olacağım!*"

Pahalı beyaz elbisesini sahneye bastırarak sahneye doğru koşan Claire'den saf, katıksız bir sevinç çığlığı yükseldi. Ve sonra grup —Bence gerçekten onlar—şarkı söylemeye başlar.

Ağlıyorum, sümüklü gözyaşları yuhalıyorum. . . Claire için, Cole için, kendim için. Ve ben tek değilim. Günlerini mahvetmediğim için çok mutluyum. Cole'un o telefon görüşmesinde planladığı şey buydu. Bunu kalbimde biliyorum.

Tıpkı şans verildiğinde Lorenzo'nun kalbinin sesini dinleyeceğinden ve yeni bir yerde yemek yapacağından emin olduğum gibi. Burada, Esmar'la ya da başka bir yerde olabilir. . . ama sonunda ayrılacak. yaptığı şey bu.

Bunu biliyordum. Başından beri biliyordum. Seyahat hayallerini ve doğaçlama sevgisini gizlemedi. Kahretsin, bir hevesle beni kurtarmak için devreye girdi ve bu çılgın plana kapıldı çünkü Emily ile lisedeki dramayı bırakamadım. Bu kadar ileri gitmesine izin vermem kendi hatam.

Sadece belki gibi hissettirdi. . . bu sefer farklı olacaktı. Lorenzo ve benim için. Sanki tüm sahte balayı olayını arkamızda bırakmış ve daha derin ve daha iyi bir yere ulaşmışız gibi. Ve gerçek.

Ama bu sadece bir şimşek çakması, bir tatil kaçamağı ya da bir gün sevgiyle gülerek hatırlayacağım çılgın bir hikayeyse, buna aldırış etmem gerekir.

Ben Abigail Andrews. Her zaman ayaklarımın üzerine düşerim.

Parti etrafımda tüm şiddetiyle devam ederken, Claire ve Cole, Madison ve gelin partisinin geri kalanı her şarkıya eşlik ederken konser karaokeye dönüşüyor. Yirmili yaşlarında bir sosyal medya sevgilisinin gizli bir 'Sync-er' olacağını kim bilebilirdi?

Ama Claire, bariz tüm tuhaflıklarına rağmen, Cole'u bulduysa ki bu Cole'un soyadının insanı inandırmayacağı belliydi, o zaman geri kalanımız için bir umut olmalı.

Bunu istiyorum. Neye sahipler . . . gözlerinde kalpler ve sonsuza dek vaadiyle punç kasesinden çekip aldıkları bir kepçeye mutlu bir şekilde şarkı söyleyerek eşlik ettiler.

bu sefer anlamadım Ama bir gün yapacağım. Bu arada, sanırım her şeye rağmen bu planın tadını çıkaracağım.

Lorenzo'nun keyfini cennette çıkarın. . . bir gece daha, boş düşünüyorum.

BÖLÜM 2 0

--

bigail," diye seslendim süitimize girerken.

Bu gece çok yorucuydu. Ödüllendirici ama yorucu. Düğün töreni sadece birkaç küçük hıçkırıkla gitti.

Pekala, Gilberto'yu arayabilirsin ve kolunu makarnacıya kaptırırsın ve onu serbest bırakmak üçümüzü alır. Oh, ve sonra, sanki Weddingtopia'nın yeni taç giymiş prensiymiş gibi mutfağa gelen ve şaheseri için merkezi bir iş istasyonu talep eden pasta tasarımcısı vardı.

"Sana anlatacağım hikayeye inanmayacaksın,gülüm!"

Ah, Esmar bana ters bir bakış atmış, pasta gurusuna "bu taraftan" demiş ve onu narin şeker çiçekler yapması için ayarlamıştı. . . sıcak ocağın hemen yanında. Böyle düşmanca koşullarda çalışamayacağını beyan etmeden önce otuz dakika dayanmamıştı ve onu görece rahat çalışabileceği arkaya kaydırırken açıkça gülmüştük.

Süitte cevap yok. Abigail'den çirkin hikayeler veya Janey'den müstehcen hikayeler yok. O sessiz.

Sanırım hala alt katı temizliyorlar. Yardım etmeyi düşündüm ama bu fikri reddettim çünkü Meredith'in beni yardımcı çocuk rolünü oynarken görmesinin Abigail'e faydası olacağını düşünmüyorum. Eve döndüğümüzde Meredith'in Abigail için üstü kapalı tehditlerinin sonuçlarından endişeleniyorum.

Ev.

Kelime daha önce hiç bu kadar yüklü görünmemişti. Positano'yu her zaman gerçek evim, büyüdüğüm yer olarak görmüşümdür. Ama başımı nereye koyarsam koyayım evim de oluyor - maceralarımda gittiğim her yerde geliştirdiğim rahatlık ve aidiyet duygusu.

Ve Abigail ile vakit geçirmek. . . o da ev.

Ama Aruba evde olabilir mi? Esmar'ın mutfağında mı yoksa burada, adada benim mutfağımda mı?

Bu büyük bir karar. Bu gece kafam bulanıkken yapamayacağım biri

bitkinlik

Abigail dönmeden önce bedenimi ve zihnimi tazelemenin bir yolu olarak, ter ve yemek kokularını üzerimden atmak için bir düşün uygun olduğuna karar verdim. Sıcak su cennettir, gergin olduğunu bile bilmediğim kasları gevşetir.

Dışarı çıktığımda, gibi hissediyorumscottmakarna, fazla pişmiş ve duygusal. Çıplak, Abigail'i beklemek için lamba açıkken yatağa uzandım. Onun gününü duymak için sabırsızlanıyorum.

SOMET ZAMANINDASabahın erken saatlerinde irkilerek uyanıyorum. ne yaptığımı bilmiyorum

duydum ya da neden gözlerim açıldı ve biraz sakinleştım. Sonra hatırlıyorum. . . Abigail'i bekliyorum.

Görüşümün köşesinde, yatakta benimle birlikte karanlık bir şekil görüyorum. Kalbim otomatik olarak atıyor ve sonra kendi saçmalığıma gülümsüyorum. Bu o.

Çamurlu gözlerim odaklandı, loş ışıktaki onun siyah giysilerinin ana hatlarını çarşafın beyazı arasında takip etti. Zavallı şey, geceyi bitirir bitirmez yatağa düşmüş olmalı.

Ayağa kalktım, parmaklarının ne kadar kırmızı görüldüğüne dikkat ederek, sevimli küçük ayaklarının mantıklı düz ayakkabılarını dikkatlice çektim. Daha rahat etmesi için kıyafetlerini çıkarmayı düşünüyorum ama benim kadar yorgunsa onu uyandırma riskini almak istemiyorum.

En azından uçuşlarımızdan önce adanın tadını çıkarmak için yarın sabah vaktimiz var.

Aruba'daki son sabahımızı en iyi şekilde değerlendirmenin özel bir yolu olup olmadığını görmek için tatil yerinin web sitesine bakıyorum.

Rezervasyon yapıldı, geç kalmamak için alarmımı kurdum. Belli ki dinlenmeye ihtiyacımız var. Ama başka bir şeye daha çok ihtiyacımız var.

Lambayı söndürdüm ve Abigail'in arkasına kıvrıldım, onu benim büyüğüme küçük kaşık yaptım ve üzerimizi bir battaniyeyle örttüm.

Abigail kollarımdayken daha huzurlu bir şekilde uyku beni bir kez daha hızla ele geçirdi.

"İÇİNDEİŞTE BENİ ALDINIZ?" Abigail onu koridordan aşağı götürürken soruyor. Asansörde ondan gözlerimi bağlamasını istediğimde biraz şüphelendi ve beni birkaç şeyle suçladı.Elli tonlarıfanteziler, ama şimdiye kadar iyi bir spor oldu. Özellikle göz bağı düşünüldüğünde süitten daha az ipeksi lüks ve daha fazla keten peçete geliyor.

Burada sahip olduklarımla çalışıyorum.

"Endişelenme, sadece birkaç saniye daha," diye temin ettim onu son virajda yönlendirerek.

Bizi karşılayacak iki kadın var ama onlara sessiz olmalarını söylemek için parmağımı dudaklarıma götürdüm ve başlarını sallarken gülümsediler. İçlerinden biri kapıyı açık tutuyor ve benim ve Abigail'in yapmamı istediği şeyi sessizce taklit ediyor.

Bize birkaç dakika mahremiyet sağlamak için kapıyı arkalarından kapattılar ve ben de ellerimi omuzlarında, Abigail'in arkasında duruyorum. Oradaki gerilimi hissedebiliyorum, haftanın stresinden eminim ama başka bir şey daha mı var? Belki de bu sahte balayının benim gibi bitmesine üzülmüştür?

"Abigail, pek çok kişiye o kadar çok şey veriyorsun ki, doğanın güzelliğini daha da büyüğü bir şeye dönüştürüyorsun. Bu yüzden sana bir şey vermek istiyorum." Doğrudan kulağının narin kabuğuna iletilen hararetli sözlerim üzerine omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı. "Sen güneşi, ayı ve yıldızları hak ediyorsun. Ve dahası. Ne yazık ki, keşke yapabilsen de onları sizin için yakalayamadım, bunun yerine size daha az bir şey teklif ediyorum ama umarım yeterli olur."

Peçetenin düğümünü çözüp gözlerinden uzağa düşmesine izin verdim. Etrafa bakmadan önce gözlerini kırpışını izliyorum. Renkli camla dolu bir duvar olmasına rağmen, odanın ışığı loş. Küçük alanın ortasında beyaz çarşafarla kaplı iki masa var.

"Bize masaj mı yaptırdın?" nefesi kesilerek sorar.

"Yaptım. Dün çok çalıştın. İkimiz de yaptık. Buna ihtiyacımız var."

Çok şeye ihtiyacımız var ama şimdilik bu kadarı yeterli olacaktır. Boğazımda yanan tehlikeli sohbete başlamak için fazla kararsızım. Kendimden ve hatta Abigail'den bile emin değilim.

Ama bunun cennetteki bu son bozulmamış, güzel günü bozmasına izin vermeyeceğim.

"Masaj terapistleri birazdan gelecekler. Soyun ve çarşafın altına yat dediler."

Abigail başını sallıyor ama dikkatle pencereye bakıyor. Duvardan duvara, yerden tavana gri cam. "Plaj orada harika görünüyor, ama çıplak plaj zamanı masajlarının yapılacaklar listemde olduğundan emin değilim," diyor utangaç bir şekilde.

Gülüyorum, aynı şekilde hissediyorum. Risk almayı seven biriyim ama bu biraz fazla olabilir. "Tek yönlü cam. Kumun, denizin ve gökyüzünün tüm güzelliğini alıyoruz ama kimse göremiyor. Bunu Esmar'la teyit ettim ve biri bilecekse odur."

Abigail, Esmar'ı tanımadığı halde onun sözüne uyar ve soyunmaya başlar.

Benim de soyunmam gerekiyordu, ama tek yapabildiğim onu gözlerime gösterirken etin her santiminden zevk alarak onu izlemek. Göğüsleri benim

incelememde inci gibi parlıyor ve tüyleri diken diken oluyor.

"Ne?" diye fısıldıyor.

"Sen, *gölüm*. Güzelsin. Çalışmak, ezberlemek istediğim bir vizyon."

Yumuşak gülümsemesi üzgün görünüyor ama çabuk iyileşiyor. Acaba o da Aruba'nın büyüsunü kaybettiğini hissediyor mu? "Senin sıran."

Onun aç bakışları altında büyüyen kalınlığımı kavramalıyım. Hafifçe gülerek onu döndürerek yataklardan birine doğru ittim. "Ereksiyon halindeyken masaj yaptıramam ve bana öyle bakmaya devam edersen asla ereksiyon olmaz. Uzan ve üstünü ört."

Yavaşça gidiyor ve ben de kışına şaplak atmak için uzanıp etin sallanmasının tadını çıkarıyorum. Rahatlamayarak inledim ve o kıkırdadı. Ama çarşafın altındaki masada yüzüstü yatıyor.

Ailemin lazanya tarifini düşünerek gözlerimi kapatıyorum, otuz katlı bir tabağa gelene kadar kat kat tekrar ediyorum. *Bu derin yemek*, Ricotta'nın kesin bir sapma olduğuna dikkat çekerek kıkırdarak düşünüyorum.

Kapı çalındığında tam zamanında kendi çarşafımın altına tırmandım. "İçeri gel," diye sesleniyorum.

Masaj terapistleri her yatağın yanında yerlerini alırlar ve yavaş yavaş tüm vücudumuza yağ sürmeye başlarlar. Sert bir dokunuşla gevşemeliydim, kaslarım jöleye dönüyordu ama tek yapabileceğim Abigail'in kendi masajından sıvıya dönüşmesini izlemek.

Cildi parlıyor, esnek ve kaygan ve kıvrımları boyunca kayan ellerimin boğazından yumuşak iniltileri ve iniltileri çekmesini istiyorum.

Çarşafı kalçasının etrafına sıkıştıran masaj terapisti, Abigail'in sıkı kışının bir yanağını gösteriyor ve benim kalçalarım, taş gibi sert aletimde biraz sürtünme arayarak kendi iradeleriyle hareket ediyor. Tablo neredeyse yeterli değil.

Arkamı dön, diye duydum.

Uhm, bu iyi bir fikir değil, dedim mahcup bir şekilde. Üç kadın da bana bakıyor, ikisi ifadesiz suratlarla ve biri, benim Abigail'im, kocaman bir sırıtışla.

"Sorun ne Lorenzo? Onun elleri senin üzerinde olduğu için yarım tombul mu oldun? Abigail dalga geçiyor. Oyun oynadığını sanıyor, beni utandırmak için otobüsün altına atıyor. Küçük minx eğleniyor ama kime eziyet ettiğini bilmiyor.

"HAYIR. Acı verici derecede zorum. . . senin için, *gölüm*. O kadar seksi ve yumuşak görünüyorsun ki, cildindeki o yağı yalamak, etinden ziyafet çekmek ve seni içmek istiyorum.

"Ah." Sesi beklenmedik bir şekilde yüksek çıkıyor.

Hiç abartmadan, cesurca çarşafın altına dönüyorum. Sikim hareketten göbeğimi sallıyor ve sonra beyaz çarşafı müstehcen bir çadır kuruyorum.

"Ah!" diye tekrarlıyor Abigail, bu sefer sesi daha çok uyanmış gibi. bir daire

ıslaklık, prekumu emdiği çarşafta belirir.

Muhtemelen çok daha kötüsünü görmeye ve duymaya alışkın olan masaj terapistleri, mutlak ve mutlak profesyonelliklerini sürdürüyorlar, sadece bedenlerimizin ön taraflarında işlerini yapmak için hareket ederek, kollarımıza, bacaklarımıza ve göğüslerimize masaj yapıyorlar. Abigail'in göğüs uçlarının gölgeleri ince çarşafın altından görünüyor, kışkırtıcı derecede sert ve onun da ıslanıp ıslanmadığını, gür dudaklarının kayganlıkla kaplı olup olmadığını, kendi sıvılarının uyluklarındaki yağa karışıp karışmadığını merak ediyorum.

Öngörülen zamanda, masaj terapistleri senkronize bir nota ile sona erer. “Kaldığınız süre boyunca spayı ziyaret ettiğiniz için teşekkür ederiz. Serinletmeniz için masada ücretsiz limon suyu var ve hazır olduğunuzda askılardaki bornozları süitinize geri takabilirsiniz. Bu plaj manzaralı oda, bir saatlik ilave rahatlama için sizindir.”

Onlar çıkarken kapının üstündeki duvardaki saati işaret ederek Abigail'le beni çıplak, kaygan ve tahrik olmuş halde baş başa bıraktı.

Abigail, çıplak göğüslerinin sayısız görüntüsünü aklımdan çıkaramıyormuşum gibi çarşafı göğsüne bastırarak doğruldu. Sanki o çarşafı onun elinden çekemezmişim gibi. Sanki bunu yapmamı istemiyormuş gibi.

"Şimdi ne olacak?" sessizce sorar, dudağını ısırır.

Bu büyük soru değil mi? Maalesef cevabı bilmiyorum.

Evet yaparsın! kalbim gümbür gümbür atıyor ama beynim korku ve kararsızlıkla onu bastırıyor.

"Daha fazla istiyorsun?" Ayağa kalktım, çarşafı masanın üzerine, doğduğum günkü gibi çıplak bir şekilde aramızda dolaşmak için bıraktım. Abigail'in gözleri benimkine kilitlenmeye çalışıyor, denediğini görebiliyorum ama savaşı kaybettiği anda gözleri benim aletime dalıyor. Ona duyduğum bu açlığı gidermek için kendime birkaç vuruş yapıyorum.

Gözleri parıldadı ve yüz üstü uzanmak için döndü, başını çevirip gözlerimin içine bakana kadar kendini ayarladı. "Bana neyin olduğunu göster. Ben hazırım."

Ona ukala bir gülümseme yolladım. "Öyle mi düşünüyorsun?" Meydan okuma kabul edildi, bir şişe masaj yağı alıp elime sağlıklı bir doz döktüm.

"Göreceğiz," diye karşılık verdi hafifçe.

Avuçlarımda ısıtıp Abi'nin sırtına geniş darbeler indirerek inlemesine neden oluyorum.

"Mmm. . . Bunu nereden öğrendin? o soruyor.

Sırtının alt kısmındaki çarşaf birikintisine biraz kala durarak omurgasından aşağı doğru yavaşça iniyorum ve sonra parmak uçlarım ezilmiş göğüslerinin kenarlarını okşayarak tekrar yanlarından yukarı doğru hareket ediyorum. "Aldığım şeflik işlerinden biri bir yolcu gemisindeydi," dedim ona, altı aylık deniz yolculuğumu hatırlayarak. "Birkaç tane aldım

becerileri*Rotterdam*” "Ne gibi?"

Hem konuşmamı hem de dokunmamı hafif tutarak omuzlarında başlıyorum. "Birincisi, iki dakikadan daha kısa sürede soyunup yatağı yeniden yapabilirim."

"Sıyırma gibi bir şey mi bu?*Veyatağı* yeniden yapmak veya soyunmak gibi iki ayrı şey ve*Ayrıca*yatak yapmak? Çok farklı şeyler, ne demek istediğimi anlıyorsan? Beni mi tutuyorsun? Görmediğim bazı Sihirli Mike hareketleri mi var?

"Dans hareketlerimi gördün," diye hatırlattım ona, gün batımı yolcu gemisinin dans pistinden en yakın kilitli odayı bulmak için nasıl koştuğumuzu ve hızla birbirimizin peşinden gittiğimizi hatırlayarak. Ne hissettiğimi, ne söylediğimi de hatırlıyorum.

İçimde bir sıcaklık oluşuyor, cildim hissettiğim her şey için birdenbire çok küçüldü. Şehvet, ihtiyaç, ilgi, şüphe ve soruların hepsi girdap gibi ama Abigail beni buraya ve şimdiye çekiyor.

Ben kürek kemiklerinin arasına bir düğüm atarken, "Yaptığımı," diye inleyerek onayladı. Çok şey taşıyor ve aşırı acılara gitmeden tüm gerilimi atamasam da vücudunu yatıştırıyorum.

Ayak parmaklarının üzerinde durduğumda hafifçe zıplıyor, rahatlamayla hiçbir ilgisi olmayan bazı refleksoloji hareketleriyle ayağına masaj yapmaya başladığımda nefesi kesiliyor. Oradan, muhteşem baldırlarını uyluklarının arkasına kadar çalıştırıyorum ve bacak değiştirmeden önce yine çarşafın kenarının hemen altında duruyorum.

Ne yaptığımı biliyorum Lorenzo, diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Ve çalışıyor."

"Güzel," diye cevap verdim, eğilip parmağımın ucunu öperek. İnliyor, kalçaları açılıyor ve benim hayal etmem için çarşafın altında karanlık bir mağara oluşturuyor. Nabzım hızla atıyor, aletimden precum sızıyor ve acele etmemi istiyor.

Yapmıyorum. Dürtülerimi kontrol etmek, tüm dikkatimi Abigail'e ve onun ihtiyacı olan şeylere odaklamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Sonunda iki ayağımı da bitiriyorum ve en zor kararlar karşı karşıyayım.

Arkasını döner ve o yumuşak, yastık gibi göğüsleri görürsem, onları yutmaya karşı koyamayacağım. Ama o kıcı yoğurabilmek için. . .

Çarşafa uzandım ve onu tamamen çıplak bırakmak için kaydıldım, bunu yaptığımda Abi mutlu bir şekilde mırıldanıyordu. Başparmaklarımla omurgasının iki yanındaki gamzelerden başlayarak uzandım ve aşağı doğru inerek kaslarını gerçekten çalıştıracığıma dair kendi kendime söz verdim.

Bu, kık kaslarını verdiğim ikinci sıkı sıkıya kadar sürer çünkü Abigail ürperir ve davetkar bir şekilde bacaklarını açar.

Kahretsın.

Hayır Lorenzo. . . kontrol. Ellerimi aşağı indiriyorum, yağlıyken sırtıyorum

el onun kedi dudakları üzerinde fırçalar ve kalçaları masadan ve benim dokunuşum içine mastürbasyon. "Siktir, Lorenzo. . .*Evet*Başparmaklarımı dudaklarının üzerinde gezdirirken kıkına masaj yapmaya devam ederken bile tısladı. Benim yağım olmadan bile ıslanmış ve çok geçmeden amcığı açık, parlıyor ve daha fazlası için yalvarıyor.

Abigail derinden inliyor, vuruşlarıma karşılık vermesi için kıkını kaldırıyor ve iki parmağımı içine kaydırmadan önce onu rulo bir havluyla destekliyorum.

"Mmm. . . daha fazla, lütfen," diye yalvarırken, ben parmaklarımı onun içinde kıvrıp iç duvarlarını okşarken ve ona zevk veren her küçük noktayı bulurken. Baş parmağım klitorisine dokunurken, diğer elimle kıkını keşfediyorum ve cesaret verici bir şekilde parmaklarımı itiyor. "Evet."

Onun tatlı kıkını almak için can atıyorum ama bunun yerine, parmaklarımı sıkı, mükemmel amına sokup çıkarırken ona masaj yapıyorum. "Bu kadar,*gülüm*Üçüncü parmağımı eklerken ona fısıldadım. "Al onu. Elime gel, sonra dayanabildiğin kadar derinden seni becereceğim. Parmaklarıma bir tat ver."

İngilizce mi konuşuyorum yoksa İtalyanca mı? bilmiyorum bile Beynim kısa devre yapıyor, ama anlıyor olmalı çünkü masanın kenarını kavrayarak azalan parmaklarıma doğru geri itiyor. Sırtını kamburlaştırıyor, bedeni tir tir titriyor, nefesi derin kesikler halinde geliyor. Lorenzo. . . becer beni lütfen Kahretsin, sana ihtiyacım var."

Başparmağım onun klitorisini bulurken üç parmağımı derine sokarak, "Benim için gel," diye talep ediyorum. Patladı, parmaklarımı kenetledi ve usulca haykırdı. Vücudu gerilmiş bir yay kadar gergin, dalga onu tamamen serbest bırakana kadar daha sıkı ve daha sıkı çekiyor, pürüzlü bir şekilde pantolon giyerken vücudu kemiksiz bir yığın halinde masaya doğru sarkıyor.

Bacakları ve kolları gevşemişken bile amının parmaklarımı sıkıldığını hissedebiliyorum ve dışarı çıktığımda sesindeki sızlanmayı duyabiliyorum. Lorenzo.

"Ben de," diye söz verdim ve masaya onun üstüne çıkarken bekleyen orgazmımı engellemek için kendimi sıkıca sıktım. Kıkını yağlı ve kaygan, sıkımı yuvalıyor ve onun yumuşak sıcaklığında sarmak için etraftan kayıyor.

Ne dediğini biliyorum ama artık yağlı olan aletimin başı kıkına değdiğinde sadece nefesinin kesildiğini değil, omuzlarındaki gerilimi de hissedebiliyorum ve o buna hazır değil. Bunun yerine, hayalarımın amına değdiğini hissederek ileri geri kaydım.

"Bana ne istediğini söyle?" kulağına fısıldıyorum. "Bunu söylediğini duymak istiyorum."

"BEN . . ." Abigail, bir an omzunun üzerinden bakmak için yutkunarak, diyor. "Beni doldurduğunu hissetmek istiyorum. İçime girmeni istiyorum. Bunu sonsuza kadar hatırlamak istiyorum."

Bu kadın . . .

Sözleri üzerine neredeyse buraya geliyordum ama sonra nefesim nefesimden çalındı.

acımasız dürüstlüğüyle ciğerler. Belki de ikimizin de ihtiyacı olan şey budur - hatırlanacak bir şey.

Bu yüzden ona tapıyorum, aletimi aşağı ve sonra yukarı ve onun ılık ıslaklığına doğru hareket ettirirken ağzını örneklemek için eğiliyorum. Vücudu istilama boyunca eğerken ikimiz de diğerinin ağzına doğru inliyoruz.

Ona her şeyi verdim, ayak parmaklarım ve ellerimle masayı kavrayarak onu becerebildim, sadece sert aletimle değil, onunkinin üzerinden geçerken tüm vücudumla.

O geri itene kadar birlikte hareket ediyoruz ve onu beline doğru çekerken dizlerimin üzerine çöküp derinlerine gömülü toplar olarak kaldığımı anlıyorum. Sert ve hızlı istiyor ve saniyeler içinde kalçalarım tutkumuzu besleyen ıslak, yağlı şaplaklarla ona çarpıyor.

Abigail başını geriye attığında, parmaklarımı saçlarına doladım, onu sınıksız çekip acımasızca yumrukladım, o tamamen benim kontrolümdeydi. Masa sallanıyor, sınıra kadar ilerlerken ikimiz de tahta dikmeleri gıcırdatıyoruz. Çaresiziz ya da en azından ben öyleyim, kendimi onun vücuduna, zihnine, hafızasına sokuyorum. Eğer indirgeneceğim şey buysa, bunu hesaba katacağım. Bunun diğerleriyle karşılaştırdığı an olmasını istiyorum. Herkesi karşılaştırdığı adam olmak istiyorum.

hırslıyorum çünkü . . . siktir et Başka erkekler, başka aşıklar, başka orgazmlar olmayacak. *Değilgölüm.*

"Sen benimsin," diye homurdandım, amacımı vurgulamak için saçını çekiştiriyordum. "Söyle!" Abigail, "Seninki," diye haykırdı ve son bir kez var gücümle eve çarparak içinin derinliklerinde patladım. Hayatımın en yoğun orgazmı ve Abigail'inki ona istediğini verirken vücudum patlayan aletimin etrafında kasılıyor.

Birbirimize ihtiyacımız olanı verdiğimiz sürece kaldığımız sürece.

Tamamen sarkıyor, ben onun içinde kalırken bile kollarıma yığılıyor. Onu masaya geri yatırıyorum ve yumuşayıp sıvışıyorum.

Çok erken. Nihai hissettiriyor ve ben daha fazlasını istiyorum.

Kıçımı masanın kenarına doğru iterken ve bir bacağına kafama atarak neredeyse beni yere sererken kaba bir tavırla ters döndü. Muhtemel bir beyin sarsıntısından kaçınmamın tek yolu dakikliğim.

Ancak Abigail'in gülümsemesi, hareketin aptalca beceriksizliğini kabul eden bir gülümseme değil. Hayır, onun sahtesi, dudaklarına bastırılmış ama gözlerine ulaşmamış.

Gözlerimiz birbirimizi arıyor, arıyor. . . bir şey. Yanıldığıma dair bir ipucu? Belki bunun daha fazlası olabileceğine dair bir işaret?

Ama ben sadece hüznü görüyorum. Sadece bu odadaki saatin ya da muhteşem seksin bitmediğini hissedebiliyorum. Bugün biten çok şey var. Bizim gibi, benim için başka bir şeye dönüşen bu sahte balayı gibi.

Bana veda edecek kadar çaresizce benimle sevişiyordu. Gözlerinde ve duvarlarının tekrar yükseldiğini hissedebiliyorum.

Hiçbir zaman geride kalan ben olmadım. Genelde ayrılan ben olurum, bu yüzden birinin senden uzaklaştığını bilmenin ne kadar berbat olduğunu hiç fark etmemiştim. Ah, uçaklarımız aynı şehre geri dönüyor olabilir ama biz çok farklı bir yere gidiyoruz.

BÖLÜM 2 1

Onları zaten dairemde duyabiliyorum ve ben hala koridordayım, bavulum arkamdan geliyor. "Hay aksi, kahretsin," diye havlıyorum, sert yan çanta elimde kıvrılıyor ve köşesi çarpıyor.

duvarın içine, bozulmamış beyaz boya üzerinde siyah bir iz bırakarak.

"Mükemmel. Bayan Miller'ın çocuklarının küfürlerime kulak misafiri olmasını veya kendi kendime konuştuğum için aklımı kaçırdığımı düşünmelerini umursamadan yüksek sesle sızlandım. Özellikle geri tepme tekerleğin topuklarımda dönmesine neden olduğunda. "Siktir, siktir, siktir," diye tekrarlıyorum, tek ayağımın üzerinde zıplayarak ve acıyı ovuşturarak.

Kendi kapımı çaldım, zaten herkes benim yerime gelmişken anahtarlarımı çıkarmaya niyetim yoktu. Kapı hızla açılıyor ve Violet dramatik bir şekilde kolunu havada sallıyor.*Fiyat Doğrukız* ve ben kendi daireme giriş hakkı kazandık. Yine de, eşofman altı ve Ross'un büyük beden spor gömleklerinden biriyle yarışma programı kızı gibi görünmüyor. En azından yeni duş almış görünüyor. "Girin! seni bekliyorduk Her şeyi duymaya hazırız!"

"Hile yok!" Archie içeriden seslenir. "Hile?" Soruyorum.

Violet gözlerini devirerek, "Aruba Bingo'da. Archie'nin fikri. Oyun . . . kelimeleri bilmiyorsun ama bize düğünü, gezini, Lorenzo'yu, işleri anlatmalısın ve kartlarımızı işaretlemek için penilerimiz var. Kazanan eve bir şişe şarap götürme hakkı kazanır. . . eğer kaldıysa."

Gülüyorum. Yemin ederim. Ama Violet'in gözleri karardı ve çenesi kasıldı.

"O orospu çocuğu!" tıslıyor. "Onu senin için öldürürüm, sen hiç merak etme kızım. Cesedini parçalar halinde İtalya'ya geri göndereceğim ve Sofia Teyze o taraftaki işleri halledecek. İnsanları tanıyor." Bunu yapması tamamen normal bir şeymiş gibi gösteriyor.

"Hayır, hayır," diye itiraz ettim zayıfça. "Bu iyi. Ben iyiyim. Herşey yolunda." Yeterince söylersem, doğru olması gerekir, değil mi?

İnanamayarak bir kahkaha attı ve kısa, manikürlü bir tırnağıyla beni işaret etti. Buna inanmaya devam et Abs. İyi bir kız."

Bavulumu elimden alarak beni dairenin içine itti. Ortadan kayboluyor ve onu benim yatak odama mı yoksa banyoya mı koyduğu umurunda değil. . . cehennem, mutfak, bildiğim kadarıyla. Daha fazla duvarı yıkmadığı sürece, benim yerime onun yönetmesi muhtemelen en iyisi.

Archie ve Courtney, önlerinde kartlar, bir ellerinde madeni paralar ve diğer ellerinde şarap bardaklarıyla oturma odasında bekliyorlar.

"Hadi gidelim kızım! Kazanan kartın bende olduğuna inanıyorum!" Archie, çenesiyle önündeki parlak vurgulu kağıda doğru bir hareketle diyor.

Parıltı, zanaat malzemelerinin herpes'idir. Bir kez sahip oldun mu, geri almak yok. Dairem bitti. Kaç kez süpürürsem süpüreyim, burada yaşadığım süre boyunca sürekli olarak altın parıltılarla kaplanacak. Şimdi taşınmalı ve güvenlik teminatımı kaybetmeliyim.

Kanepeye çöktüm, şaşkınlıktan bir çılgılık atan ve neredeyse ağzına kadar dolu şarap kadehini döken Courtney'nin üzerine düştüm; bu, sevimli bir kot pantolon giydiği ve beyaz kanepemde oturduğu için çifte trajedi olurdu. "Hey! Onu izle!"

Sanki sokağa çıkma yasağı olan ve futbol takımının oyun kurucusuna aşık olan bir kız öğrenci yurdu kızımıymışım gibi, onun şarap kadehini çalıyorum, ters çeviriyorum ve tek seferde içiyorum. Onu yukarı kaldırdım, alt kısımda zar zor kırmızı bir nokta. "Tekrar."

Courtney ve Archie başımın üzerinde göz göze geldiler, sanırım her ikisinde de endişe ve şok vardı. Violet, valizimi aldığı yerden içeri daldı.

Violet bardağımı alıp yeniden doldurup geri verirken, "Bir kez daha, sonra kesilirsin," dedi. O da Courtney'e yeni bir bardak alırken ona alayla baktım.

Courtney, "Tamam, bize vur," diye talep ediyor, "böylece neyle uğraştığımızı bilelim." O bir planlamacı, her zaman öyleydi ve her zaman da öyle olacak. Ben bu hikayeyi yayınlayana kadar, her açıdan analiz ettirecek, bununla başa çıkmanın en az üç farklı yolunu düşünecek, her birinin artılarını ve eksilerini kendi kendine zihinsel olarak tartışacak ve sonra... . . bana ne yapmam gerektiğini söyleyecek. Genellikle, beni deli ediyor. Şu anda, birinin bana az önce ne olduğunu ve neden Aruba'da hayati bir şey bırakmış gibi hissettiğimi anlatmasını çok isterim.

Ayak gibi. Veya bir el. Veya . . . Kalbim?

"Cennette rüya gibi bir iş, o kısmı biliyorsun. Ama düğün organizatörü tam bir baş belasıydı. Hiçbir şey yeterince iyi değildi ve bana 'çiçekçi kız' ve 'Bayan Andrews' demeye devam etti. Meredith'in kibirli tavrını taklit ediyorum.

Ses tonunu duyduğunda, muhtemelen kendi hayatında yeterince almış olan Courtney'nin kaşları kalkıyor. Violet, Violet olduğundan, "Sürtük" diye tükürür.

"Evet. Ama ona rağmen, düğün güzeldi ve çiçekler şimdiye kadar yaptığım en iyi işlerden bazılarıydı, bu da tüm çiçeklerimizi hafta başında soğutucu bozulduğunda kaybettiğimizi düşünürsek bir şey söylüyor."

"Soğutucu bozuldu mu?" Archie dehşet içinde diyor. Peki ya çiçekler?

Hüzünle başımı sallıyorum. "Savaş kurbanı."

Parmağını gözünden yanağına kaydırarak gözyaşı taklidi yapıyor.

"Evet, ama tatil yeri sorunu çözdü ve adadaki her çiçekçiden ve çiçekçiden yeni çiçek aldık ve hatta bir tekne bize bazı özel çiçekler getirdi. Stresliydi ve Janey ile benim aylarca planladığımız bir şey değildi ama sonunda düzenlemeler muhteşemdi ve önemli olan da buydu." Şarap kadehimi sessizce kaldırıyorum ve sonra tekrar içiyorum. Bu sefer, en azından gerçekten bir yudum.

Violet öne doğru eğilip bardağı kaldırdı ve sağlıklı bir yudum daha ağzıma döküldü. "Ona ihtiyacın olacak."

Bu beklenmedik lokmayla biraz boğuldum ve Archie güldü. "Kızım sen bu şekilde öğürmek için çok yaşlısın. Bir araya getirin.

Tükürdüm ama o parıltılı bingo kartına geçti. "Ooh, tombalaya bir uzağım! Bakmak! Cennetim, hayalim, çiçeğim ve sürtüğüm var.

Mırıldandığında ve üzgün üzgün başını salladığında heyecanı anında değişiyor, "Abi değil de Violet sürtük demiş sayılır mı? Hmm." Kendi kendine düşündü ve sonra, "Yine de kahpe karenin Claire Johnson hakkında olacağını düşündüğümü kabul ediyorum," diyor.

Sahnedede fısıldamak için çenesini yüzüğü ve dövme kaplı elinin arkasına eğdi, "Gerçekten kendini iyi hissettiren biri değil, değil mi? Gelinzilla, sürtük gerçek benliğini örtmek için bir sosyal medya cephesi. Öyle olmalı." Değerlendirmesinden emin bir şekilde bilgece başını salladı.

"Hayır, anladığım kadarıyla aslında o kadar iyi biri. Ve muhteşem, makyaj ve saç dışında bile. Ve hayranlıkla aşık. Cole, düğün sürprizi olarak N'Sync'e şarkı söylemesini sağladı. Yavru köpekler kadar sevimliydiler -Claire ve Cole, C2K, N'Sync değil- akortsuz şarkı söylerken gözleri şaşkın ve birbirlerinin üzerindeydiler. Oldu . . ."

Ben yıkılmaya başlarken Archie, "Kahretsin, kahretsin," diye tısladı, yanaklarımdan sessizce yaşlar akıyordu. "Benim hatam! Claire'in berbat biri olduğunu ve "olmayı bekleyen boşanma" karesini alabileceğimi söyleyeceğini düşündüm. Violet ve Courtney'den ellerini sallayarak özür diler. "Social Media Darling ve Mr. Khaki Pants hakkında tamamen hormonalleşeceğini düşünmemiştim. Yani, kim düşünür kiO?"

Menekşe homurdanıyor. "Evet, neden yılın düğünüyle sonsuza dek mutlu olan biri Abs'i rahatsız etsin ki? Oh, bahsetmiyorum bile,

çocukluk düşmanımızın kendi balayından böbürlenmesini engellemek için balayı numarası yapmaya indirgenmişti. Kelimenin tam anlamıyla Abi dışında onun etrafındaki herkes evli. . *Neden* Bu onu rahatsız eder mi, Archie?"

Violet'in ağzından çıkan sözler hepimizi içine çekerken zaman donuyor. özellikle ben

Gözyaşları bu kez sessiz değil. Hayır, çirkin hıçkırıklar beni mahvediyor ve başımı ellerimin arasına alıyorum.

"Ah, kahretsin!" tersledi. "Özür dilerim tatlım! O kadar uykusuzum ki ağzım-beyin filtrem tüm silindirleri çalıştırmıyor. Üzgünüm!"

Archie fısıldıyor, "Filtreniz var mı? Durmadan?" Omuz silkiyor ve siyah ojeli tırnaklarını inceliyor. "Hah, benim için bir haber."

Courtney ayağa kalkar ve ellerini çırpar. Patron Kaltak bu partiyi devralıyor. "Sen . . . dokularını al. Sen . . . başka bir dolum. O kazandı. Abi. . . bize şu sahte balayı olayı ve Lorenzo hakkında her şeyi anlat. Hepsini." Çenemi eline alıyor, gözlerimi ona diyor. "Tüm. İle ilgili. Anlaşıldı mı?"

O benim küçük kız kardeşim ve aynı ailede olmamız gerektiği kadar yakın olmadan uzun yıllar geçirdik. O bebeklerle oynarken, ben bahçıvanla toprakta oynarken, bitkilerin Latince adlarını ve türlerin nasıl çoğaltılacağını öğrenirken ya da başka bir anneden olan kız kardeşim Violet ile kaçarken aradaki birkaç yaş farkı çok büyük gelmişti. Ve daha sonra, o benim sapkın, umurumda olmayan yöntemlerimin dosdoğru ve dar yoluydu ve annemle babamın Vi ve benim yaptığımız çılgınca şeyleri öğrenmemesi için elimden geldiğince onu işimden uzak tutmuştum. O kadar da çılgınca değildi ama o zamanlar öyleymiş gibi görünüyordu.

Ama yetişkinler olarak, Courtney ve ben kardeş ve arkadaş olarak birbirimize giden yolu bulduk. Benim için her şeyi yapardı ve her zaman benim çıkarlarıma yüreктen bakar. Onunla bu konuda kavga etsem veya karışmasını istemesem bile, arkamı kolluyor ve gerekeni yapacak.

iç çekiyorum "Evet, bunu yapalım. En iyisi bu işi bitir de bana 'Sana söylemiştim' diyebilirsiniz ve yolumuza devam edebiliriz."

Tüm vücudum karıncalanıyor, gergin sinirler ve gergin bir kafa karışıklığıyla dolu, bu yüzden ayağa kalktım ve bunun için adım atma ihtiyacı duydum. "Oraya gidiyorum ve tam anlamıyla check-in sırasında Emily Jones'u görüyorum."

Violet yere doğru nişan alarak tükürme sesi çıkarır. Bana bu halıyı aldığı ve onu benim kadar sevdiği için tükürüksüz olduğunu varsayıyorum.

"Ve 'boşanmanın' gerçekleşmesini bekliyorsun, Archie. Sırada beklemek zorunda olduğu için mızımızlandı ve önümde kesmek istedi. Ben olduğumu fark etti ve sanki biz arkadaşmışız gibi sahte 'Abi!' *Kötü Kızlar* dramatik.

Archie'nin tombala kartından bir kuruş gizlice almaya çalıştığını görünce duraksadım.

ve küçük, sessiz bir "Bingo!" Onu yakaladığımı görünce hiç duraksamadan elini beklentiyle salladı. Peki, devam et. Belki sonunda karartma bingo alırım.

İç çektim, sinirlendim ama kahretsin, onu seviyorum. Tüm dünya, hararetli yıkım alevleri içinde darmadağın olabilir ve anarşi şiirleri söylerken marshmallow ve sosisli sandviç kızartan kişi o olurdu.

"Yani, Emily Emily'ydi ve benim yalnız olmamla ilgili bir yorum yaptı.

Ve bir anda Lorenzo ortaya çıktı."

"Bu kısmı biliyoruz. Violet bize her şeyi anlattı. Daha sonraki şeylere ve iyi şeylere geçin," diye yönlendiriyor Archie.

Courtney seviyeli bir şekilde, "Ve kötü şeyler," diye ekliyor.

Bir şekilde, biliyorum. Onlara yogadan, tekne gezilerinden, akşam yemeklerinden ve yatakta kahvaltılardan bahsediyorum ve zor olsa da Courtney'nin emirlerini yerine getiriyorum ve onlara Lorenzo'ya nasıl azar azar, gün be gün, şiirsel kelime kelime şiirsel aşık olduğumu anlatıyorum.

Evet, onu öldüreceğim, dedi Violet.

Archie, onu durdurmak için değil, harika bir asistan ve hatta daha iyi bir arkadaş olduğu için kolunu tutuyor. "Bana ne zaman olduğunu söyle, ben de tanıklarla sağlam bir mazeretin olduğundan emin olayım. Ve bu konuşma. . . asla olmadı." Odadaki zayıf halkaların biz olduğumuzu düşünerek anlamlı bir şekilde Courtney ve bana baktı.

Üç saniye boyunca bu düşünceden zevk alıyorum ve sonra başımı sallıyorum. "Hayır hayır. Onu öldürmeni istemiyorum. Onu bulaştırdığım çılgın plan dışında herhangi bir vaatte bulunmadı ve o pazarlığı ve ardından bazılarını sürdürdü. Ve gerçek olalım, bu büyük bir soruydu. Biriyle uğraşmayı neden atlamak istediğini anlayabiliyorum. . . benim gibi."

ben çok Bunu biliyorum. Bunu geçmişte birden fazla erkek arkadaşım bana söyledi ve bu acıyı her zaman kendime herkes için olmak zorunda olmadığımı hatırlatarak yatıştırırım. Sadece bir kişi için doğru olmalıyım.

Hayır, erkek

değil.

Kendim!

Ve eğer ben iyiysen, o zaman Bay Doğru gelip ne kadar harika olduğumu göreceksin ve 'Abigail Andrews Harika' partisine katılmak isteyeceksin. Parıltı karmaşasına, havai fişeklere ve varlığımı oldukça oluşturan Çin yemeği için gece yarısı koşullarına rağmen.

Kendimi biraz kaptırdım ve Lorenzo'nun bu haftadan daha fazlasına yanıt vereceğini düşündüm. Ama bu benim üzerimde, o değil. Aksini asla söylemedi. Sadece umut ettim, istedim ve diledim.

"Senin gibi birisi? Başına gelebilecek en iyi şeyi kastediyorsun

o?" Violet, her zaman benim amigo kızım olduğunu özetliyor. Benim çılgın, tuhaf partilerime ömür boyu üyeliği var ve onu bunun için seviyorum.

"Bugün ne oldu?" Courtney, veri toplamaya devam ederek soruyor.

Oturma odamda başka bir tur atarken ellerime bakıp onları kıvırdım. "Bu sabah bize çiftler için masaj rezervasyonu yaptırdı, seviştik, duş aldık ve toplandık. Ve sonra havaalanına gitmek için ayrıldım. Uçağı benimkinden birkaç saat sonraydı, bu yüzden kendisine iş teklif eden restoran şefi Esmar'a veda edecekti."

"Ne?" Menekşe çılgınlıkları. "O kısmı bilmiyordum! Bunun siz iki salağı gerçek dünyaya döndürmek için olduğunu sanıyordum. Gerçekten Aruba'da yemek yapacak mı?

omuz silkiyorum Meredith de öyle dedi.

Archie'nin mükemmel şekilde ince kaşları kalkıyor ve elini göğsüne bastırarak açıklıyor, "Kaltak düğün planlayıcısı mı?"

"Evet," diyorum somurtarak.

"Peki, ona sorduğunda Lorenzo bu konuda ne dedi?" Courtney soruyor. Sormadım. orası benim yerim değil Onun kim olduğunu, ne olduğunu ve yaşadığını biliyorum.

burası onun için geçici. Hatta bana Avanti'de çalışmaktan ne kadar nefret ettiğini bile söyledi, öyleyse neden ekibi, mutfağı ve havayı sevdiği bir yere gitmesin?"

Archie kuru bir sesle, "Hava durumu," dedi. "Kızım, bu adamın Abi-Vaat Edilmiş Ülke'ye tam erişim geçişini doksan derecelik güneş ışığıyla değiş tokuş edeceğini sanacak kadar kötü müsün? Eğer öyleyse düşündüğümünden daha büyük sorunlarımız var demektir. Oral seks teknikleriyle başlayalım. Sen tüküren değilsin, değil mi? Tükürükler vazgeçenlerdir."

Şaşkınlıkla yanıp sönen ayaklarım kendi iradeleriyle duruyor. "Ne? Hayır, tükürmem," diye yanıtlıyorum daha ne dediğimi anlamadan. Başımı sallayarak Archie'nin düşünce silsilesinin yarattığı şaşkınlığı gidermeye çalıştım. "Ne demek istiyorsun? Lorenzo neden Aruba'ya gitmedi?"

Bunu kendime bile itiraf etmekten nefret ediyorum ama umut, küçücük ve mücadelecî, yeşermeye çalışıyor. İyi bir bitki annesi gibi, ona ışık ve cesaret veriyorum, onu hayata besliyorum. "Sence yapmama ihtimali var mı?"

Üçü birbirlerine baktılar ve beni onların sessiz konuşmalarını izlemem için dışarıda bıraktılar.

Archie bir şekilde sözcü olarak seçilir veya kendini aday gösterir. Her ikisi de mümkündür. Ayağa kalktı, siyah savaş botları, erik eşofmanları ve omuzları açık gri, parçalanmış tasarımcı tişörtüyle ayaklarını yere bastı. Ellerini omuzlarıma koyuyor ve gözlerimin içine derin derin bakıyor. Onunkiler koyu kahverengi ve sıcak ama endişeyle dolu.

Bilmiyoruz. Yine de plan şu. . . tam olarak kim ve ne iseniz onu yaparak ve o olarak muhteşem hayatınıza devam edeceksiniz. Önümüzdeki birkaç gün içinde kafasını kışından çıkarmadıysa ve birden fazla günlük orgazm vaatleriyle ve sonsuza kadar planlayarak sürünerek geri dönmezse, güçlü bir kafa ameliyatı ile yardımcı olacağız.

"Ah! Violet, salata maşalarını aldım, diye patladı Courtney.

"Ee, salata maşası mı? Bu kafa kaldırmak için mi?" diye soruyorum, sadece kısmen endişeleniyorum. İşkence aletlerinden bahseden Violet olsaydı, ona bir tanığa ihtiyaç olduğunu hatırlatırdım ama Courtney bu kadar aceleci davranmıyor. Eğer yasa dışı bir şey yapacak olsaydı, kesinlikle sağlam bir mazeret planlardı, muhtemelen bir şekilde suçtan kilometrelerce uzakta olduğunun video kanıtını yönetirdi. O böyle iyi.

Akşam yemeği partisi için, diye düzeltti Violet. "Lorenzo'nun cumaya kadar vakti var, sonra zorunlu bir akşam yemeği daveti yapacağım ve onun işini halledeceğiz."

BÖLÜM 2 2

M

Avanti'ye dönüş, beş saniye boyunca gürültülü ve şamatalı.
"Şef! Döndün!"

"Seni görmek güzel dostum!"

Tanrıya şükür bu akşam fettuccine yapmak için buradasın. Sergio, bir gece onu karartılmış somonla eşleştirdiğim için çok baharatlı olduğu konusunda kıcıma takıldı. Kimsenin senden hoşlanmadığı konusunda susmadı.

Roberta'nın ağıtı beni güldürüyor ama herkesin görevine ve işine dönmüş olması yeter. Sanki hiç gitmemişim gibi.

Sadece bir haftaydı ama nedense hayatımın en uzun ve en önemli haftası gibi görünüyor. Benimki çok farklı hissettirirken hayat nasıl herkes için aynı?

"Teşekkürler Şef. Bu akşam için makarnayı ve sosu yapmaya başlayacağım," dedim Roberta'ya, ellerimi yıkayıp ceketimi ve önlüğümü giyerken.

"Duyulmuş. Devam edip Sergio'yu ilk tabak yapsak iyi olur, o da ah, ahh diyebilir, diye alaycı bir şekilde tavsiyede bulunuyor. İltifatlarıma kızmadı ama eminim Sergio karşılaştırmasında pek nazik değildi ve şefler, yemeğimize kalbimizi ve ruhumuzu koyduğumuzda yetersiz kalma konusunda biraz huysuz davranıyorlar.

İşe gidiyorum, hazırlık rutini akılsız ve otomatik. Bir hamur topu alın, yoğurun ve yuvarlayın ve ben bir sonraki partiyi hazırlarken makarna makinesinden besleme işlemini başlatın. Ardından tereyağı, krema, sarımsak, parmesan, biber ve Sofia Teyze'nin özel baharatlarından oluşan bir karışımı ocakta köpürtüyorum.

İlk tabak tamamlandı, hatta "Şef, hat dışı" diye sesleniyorum. Gözler açıldı ve ben tabağı kaldırırken Roberta başını salladı. "Sergio için."

"İyi. Seni rehin tutmasına izin verme. Servis şimdiden başlıyor." Makineden bir emir alır ve ekibe seslenir. "Masa on bir, uygulama

sebze misto, başlangıç bir yaban domuzu Bolognese, başlangıç iki pancar ve elma püresi ile wagyu bavette.

Milo ve Alesandro çoktan hareket halindeler ve bu akşamki ayine başlamak için bir araya gelmelerini bir an izliyorum. Onlar iyi bir takım. Masaya çok şey getirdiğimi biliyorum ama bensiz de iyi olacaklar.

Bu düşünce beni beklediğimden daha sert vurdu. Ben öyle yapıyorum. . . gel, çalış ve ruh halime uygun olduğunda ayrıl. Bunu defalarca yaptım, peki bu sefer neden farklı hissettiriyor? Burada olmadığımı düşündüğümde midemde siyah bir boşluk varmış gibi mi?

Özleyeceğim Roberta, Milo ve Alesandro mu? Belki.

Ya da belki de Esmar ve ekibiyle birlikte adayı şimdiden özlüyorumdur.

Gerçeği bildiğim için iç çekiyorum. İyi arkadaş olmalarına rağmen özlediğim insanlardan hiçbiri değil. Bu Abigail. Tam burada, şehirde olabilir ama hiç bu kadar uzakta olmamıştı.

Ekşi acıyı yuttum ve Sergio'nun ofisine gittim, kapıyı bir kez çaldım ve sonra kapıyı açtım.

İçeri gel diye seslenmesini beklemeliydim çünkü beni karşılayan manzara son derece müstehcendi. Onu hafızamdan silme umuduna sahip olmak için bile galon büyüklüğünde bir şişe göz beyazlatıcıya ihtiyacım olacak.

Valentina, Sergio'nun masasına eğilmiş, "Ah, evet, bebeğim. Çok iyi," donuk bir sesle. Yemin ederim manikürünü kontrol ediyor.

Sergio onun arkasında, yanaklarının kırmızı tonuna ve alnındaki tere bakılırsa, sahip olduğu her şeyle Valentina'ya homurdanıyor ve sövüyor.

"Üzgünüm!" diye haykırıyorum, kapıyı kapatmak için hareket ederek.

Lorenzo! Oğlum!" Sergio sesleniyor. Gözlerim yerde olmasına rağmen, karısından çekip fermuarını çektiğini duyabiliyorum. "Girin, girin. Bu alfredo benim için mi?"

Ah, evet, dedim tereddütle. Yukarı bakmayı göze alarak Valentina'nın hareket etmediğini görüyorum ama gözlerindeki can sıkıntısının yerini keskin bir açlık almış. Onu bu şekilde görmemi istiyor, yarı çıplak ve en yakın mobilyanın üzerine kıvrılmış halde iniyor. Kocası için değil, onun zihnindeki bazı alçak hayaller içindeki benim için.

Sergio masasının etrafından dolandı, gömleği önü dağınık bir şekilde açılmış ve kemeri açılmış ama en azından aletini göremiyorum. Benimkini sıkmak için elini uzatıyor. Dudaklarım kıvrılıyor. "Alınma Sergio ama ellerinin nerede olduğunu biliyorum."

Valentina dik dururken öfkeyle ciyaktadı. "Bu da ne anlama geliyor?" Eteği kalçalarının üzerine düşmüyor, bunun için fazla dar ama yalpallıyor ve sallayarak yerine oturtuyor.

Sergio'nun gözleri bana kısıldı.

"Hattayım," diye hatırlattım ona, sanki doğrudan mutfağa gidip yiyeceklere dokunacak ve cinsel sınırlarının -tıkaç!- hiçbir şeye bulaşmasını istemeyecekmişim gibi. Yine de bunun için endişelenme, çünkü kesinlikle ellerimi yıkıyor olacağım ve gerçekten biraz göz ağartıcı bulup bulamayacağımı görmek için etrafa bakacağım.

"Oh elbette!" Sergio cana yakın bir şekilde söylüyor. "Geri döndüğüne sevindim. Roberta, deniyor ama alfredo'su seninkiyle aynı değil." Elimdeki tabağa hevesle baktı, onu elimden almaktan kendini alıkoyarken parmakları seğiriyordu.

"Burada." Tabağı ona doğru ittim. "Affedersin."

Kurtulmam kısa sürdü çünkü Sergio özel fettuccine tabağını yemek üzere otururken, Valentina hızlı adımlarla koridordan aşağı geliyordu. *Tık-tık-tık*, topukları yerde ses çıkarıyor.

"Lorenzo!" diye seslendi.

Neredeyse özgürdüm ve nettim, sadece iki adım sonra kapıdan mutfağa geçeceğim ama beni yakaladı. Tırnakları beni olduğum yerde durdurmak için koluma saplandı. Dişlerimi sıkarak "Ne?" diye tısladım.

Aslında yaralı görünüyor. "BEN . . . Seni özledim."

göz kırpıyorum. "Beni tanı mıyorsun bile."

İddiamı görmezden gelerek, "Beni de özlemedin mi bebeğim?" Yüzümü avuçlamak için uzandı ve ben birden onun menziline çıktım.

"Bana dokunma," diye homurdandım. Ve ben senin 'bebeğin' değilim. Sana daha önce de söylediğim gibi, Valentina. . . sadece hayır değil, ama cehennem hayır. Kocana git."

Dudakları mağrur bir şekilde büzüldü, gözlerinde bir parıltı. "Beni böyle görmek hoşuna gitti mi? Eğilmiş, arkadan becerilmek mi? Bir adım daha yaklaşıyor ve ondan kaçmak istesem de onun gibi bir kadına boyun eğmeyi reddediyorum. Sesini alçaltarak, "Beni arkadan becermesine sadece senmişsin gibi davranabilmem için izin verdim, Lorenzo. Hep aklımdasın ama gerçeğinin çok daha iyi olacağını biliyorum. Birlikte çok iyi olabilirdik."

"Asla olmayacak," diye hırladım, gözlerimi onunkine dikip başımı sallayarak, beni bir kez olsun duyması için yalvardım.

Mırıldanıyor, "Hadi bebeğim. Sadece bir kere . . . Benim için? Ya da kocama beni takip ettiğinizi söyleyebilirim." Eli aletime uzandı ve dokunmasını istemeyerek onu durdurmak için nazikçe bileğinden tuttum. "Ah, canımı yakıyorsun," diye haykırıyor usulca, korku dolu bir dram ve gözlerinin kenarlarında yaşlar beliriyor.

"Sana zarar vermiyorum. bana dokunma."

Düşünürken yüzü yeniden değişiyor, "Ama kime inanacaklar? saygılı

sevgi dolu budala bir kocanın karısı mı yoksa motosikletiyle şehre girip çıkan, kadınları onlardan istediğini aldıktan sonra arkasında bırakan dövmeli kötü çocuk mu?”

"Yapmıyorum . . ”

Dondum. Ben öyle mi yapıyorum? Valentina ile değil, asla onun gibi bir barracuda ile değil, ama yaşadığım çeşitli kasabalarda ilişkilerim oldu. Bazıları gelişigüzel, bazıları daha ciddi, ama hiçbir zaman orada ilginç bir şey bulduğum kısa sürenin ötesinde kalmamı gerektirecek kadar değil. Yemek maceralarına olan arzum tatmin edildiğinde, devam etmekten mutlu oldum. . . yemeklerden ve kadınlardan.

Şimdiye kadar.

Aruba'daki yemekleri bırakmış olabilirim, ancak eve dönmeye hazır olmadığımı kabul ediyorum ve hala Esmar'ın teklifini düşünüyorum çünkü orada öğrenecek çok şey var. Ama Abigail'den ayrılmadım. Beni tahmin etmeye devam ediyor ve hayata olan tutkusuyla beni şaşırtıyor ve bunu heyecan verici buluyorum. Ama bunun da sıkıcı hale gelmesi an meselesi mi ve ben devam etmek isteyecek miyim?

İçimden bir ses hayır diyor.

Ama Abigail benden uzaklaştı, okul bahçesindeki rekabeti tatmin etmek için sadece bir ada "balayı" istiyordu. Her ne kadar onun ötesine geçmiş olsak da, aklını açık bırakacak bir kadın değil ve yine de eve geldiğimizde devam etmekle ilgili hiçbir şey söylemedi. Tek mantıklı sonuç şudur. . . istemiyor.

Ben varoluşsal bir kriz yaşarken daha da kötü bir şey oldu. Valentina!

Lorenzo!

Sergio'nun sesi zar zor dizginlenebilen bir öfkeyle ateşli ve mutfak kapısının diğer tarafındaki herkesin onu duyduğunu biliyorum çünkü iş koşturmacasının uğultusu aniden kesiliyor.

Yanlış bir şey yapmamışken özür dilemeye niyetim olmadığından çenemi sıkıyorum.

Valentina'nın böyle bir etik ikilemi yok. Ah, Sergio, Tanrıya şükür! Her tarafımdaydı, beni ne kadar özlediğinden bahsediyordu. O . . ” Fıskıran, hıçkırığa ağlayan gözyaşlarına boğuluyor ve kocasının yuvarlak göbeğine gömülüp başını omzuna yaslamasını inanılmaz bir şekilde izliyorum.

O neden bahsediyor?

Bulunduğu yerden burnunu çekti ve bana Sergio'nun göremediği bir bakış attı. Bu bakış "Yakaladım" diyor.

Lorenzo! Ofisime git. Valentina, eve git. Bunu daha sonra tartışırız.” Sergio'nun emirleri havlayarak ve otoriter, ondan nadiren duyduğum bir şey.

Ofise dönmek için Sergio ve Valentina'nın yanından geçip koridorda ilerliyorum. Kağıt yığınının ortasında masanın üzerinde duran yarısı yenmiş

fettuccine tabağını görüyorum.

Valentina ve Sergio'nun seks suları ve üzerlerinde ter.

bunu yapamam

Bunu yapmak zorunda değilim.

Aruba gibi her yere gidebilirim. Ada yemeği gibi her şeyi pişirin. Papayaların bugün olgun olup olmadığını ve Gilberto'nun mürettebatı güldürmek için hangi hikayeleri anlattığını merak ediyorum.

Sergio içeri giriyor, omuzları geride ve çenesi havada. Gıcırdayan bir ses çıkaran sandalyesine çöker.

Sergio... diye başladım, kararımı vermiştim.

Çenesiyle sandalyeyi işaret etti ve sessizce oturmamı söyledi. Koltuğa çöktüm, kalçalarım genişçe açıldı ve ellerim dizlerimin arasında kenetlendi.

"Göründüğü gibi değildi," diye tekrar deniyorum.

"Ne kadardır?" Talep ediyor. "Karım ne zamandır sana böyle geliyor?" Sesi yumuşadı, pürüzlülüğü acıyla örülmüştü.

Sergio'nun tüm kusurlarına rağmen, karısını gerçekten sevdiğine inanıyorum. Ne yazık ki, stiletto içinde doğmuş bir iblis.

"Bilirsin?" hedge ediyorum

Derin bir iç çekiyor. "Koridordaydım ve söylediklerinin bir kısmına kulak misafiri oldum."

Sanırım ağlamaklı suçlama oyunu o kadar da başarılı olmadı. Yine de, Sergio birisi onun mutluluğunu çalmış gibi görüldüğünde, bunda herhangi bir neşe bulamıyorum.

Yine de ben değildim. Hepsi Valentina'ydı.

"Bak, erkek erkeğe. . . İlk başladığımda benimle flört etmeye başladı. İlk başta samimi ve konuksever görünüyordu. Ama giderek daha saldırganlaştı. Ona onlarca kez söyledim, bundan daha fazla sana gitmesini söyledim. Ben bir pisliğim ama karınla hiç ilgilenmiyorum. Herhangi birinin karısında. Ben o adam değilim.

Bunu söylemenin sert bir yolu, ama bazen, tüm gerçeği ortaya çıkarmak için en derin kesim gerekir.

Sergio, kulağa boş gelse de gülüyor. "Aslında buna inanıyorum. Bugün yemek servisi için geleceğini söylediğimde heyecanlandı. . ." Sesi alçaldı ve daha önce ofis faaliyetlerini harekete geçiren şeyle ilgili ne demek istediğini anladım. Uzun bir süre sessiz kaldı, ben de ölü boşluğu doldurdum.

"Bıçaklarımı alıp gideyim," dedim işin nereye varacağını bilerek. Sergio bana inanabilir, tüm bunlarda saldırganın karısı olduğuna inanabilir ama beni mutfağına sokamaz.

Sorun yok. Kararımı çoktan verdim.

En azından burada çalışmak konusunda. Aruba'dan emin değilim, ama bir tane var.

Keşfedilmeyi bekleyen dünya mutfakları var ve parlaklığın eskidiği bir yerde kalmak zorunda değilim.

"Bırakmana izin veremem Şef. Seni kovmam gerekiyor, elbette," diye pazarlık ediyor Sergio. Masasından bir çek defteri çıkarıyor ve bana bir çek yazıyor.

Bir üstünlük gösterisi olarak beni kovma ihtiyacını anlayabiliyorum. Restoranında alfa olarak devam etmesi gerekecek ve mutfaktaki herkesin ve muhtemelen evin ön tarafının da koridordaki karşılaşmamızı duyduğunu ve biz konuşurken orada yaşlı kadınlar gibi dedikodu yaptığını çok iyi biliyor.

"Anlaşıldı." Çenemi onaylayarak salladım ve ikimiz de ayağa kalktık. Bana çeki verdi ve ben de ona bakmadan katlayıp göğüs cebime koydum. Miktarı önemli değil, ancak şimdi ne halt edeceğime karar verirken önümüzdeki birkaç hafta boyunca idare etmem gerekecek. Mesele şu ki, Sergio ve ben iyiyiz, iki erkek bir kadın yüzünden kötü durumda.

Elini uzattı ve ona dikkatlice baktım. "Hala hayır dostum. Ellerini yıkamadığını biliyorum."

Ufak bir hüzünlü gülümsemeyle omuz silkiyor. "Fettuccine'ni özleyeceğim, Lorenzo. Herhangi bir yerde bir tavsiyeye ihtiyacınız varsa, adımı kullanmaktan çekinmeyin. Aşçılık becerilerinizi herkese seve seve anlatırım."

Her şey düşünüldüğünde son derece nazik bir jest ama bu tavsiyeyi riske atacağımı sanmıyorum. Ya potansiyel bir işveren Valentina'yı hatta bulursa? Eminim benim için çok çirkin bir resim çizerdi.

"Mutfakta birkaç porsiyon daha fettuccine var, servise hazır. Gitmeden önce onlardan birini al.

Bununla Avanti'nin mutfağından son kez geçiyorum. Roberta ile el sıkışıp hattaki diğer çocuklara el salladım. Küçük bir alkış sunarlar ve "Güle güle şef!" diye seslenirler. Sanki daha önce pek çok geceleri varmış gibi.

Bu gece motosikletime atlayıp yolda uçarken aklımda bir varış noktası yok. Kendimi özgür hissediyorum, çok hızlı sürerken vücuduma çarpan rüzgar, bıçaklarım çantamda ve şu anda her yere gidebileceğim bilgisiyle silahlanmış durumdayım.

Yeni bir başlangıç yapmak, yeni bir şey öğrenmek, yeni insanlarla tanışmak için istediğim her yerde.

Öyleyse neden SweetPea Boutique'in yanından geçiyorum ve karanlık iç mekan beni hayal kırıklığına uğrattıyor?

BÖLÜM 2 3

“**I** Olağanüstü yetenekli kızım Abi Andrews'a kadeh kaldırmak istiyorum," diyor babam Morgan, bir bardak viskiyi kaldırırken. Şarabını kaldırırken annem Kimberly, "Seninle gerçekten çok gurur duyuyoruz, canım," diye yankılanıyor.

Ross ve Courtney içkilerini kaldırdılar ve ben de babamın övgüsünden gurur duyarak aynısını yaptım.

İçeceklerimizi yudumlayıp golf kulübündeki beyaz masa örtüsüyle kaplı masaya geri koyuyoruz.

Babam bu akşamki aile toplantısını, benim adımla birlikte basın uyarısı çıkar çıkmaz kutlamak için aradı.

“Abi, birinci sıra senin için. Samantha dükkanın karşısından bağılıyor. Janey ve ben yokken harika bir iş çıkardı, dükkânı ve düzenlemeleri yöneterek gerçekten eşyalarını gösterdi. Janey, sağ kolum olarak biraz rekabet edebilir, ancak Janey, Samantha'nın kafası büyük olursa bir kızı kesecek acımasız bir kaltak olması dışında.

Gülümseyerek, "Teşekkürler! anladım.

"Merhaba."

“Abi, senin hakkında bir uyarı aldım. Çok şükür güzel haber. . . bu sefer," diyor babam. Hiç bitmeyen yapılacaklar listesindeki bir sonraki şeye başlamadan önce ofiste bir an dinlenirken arkasına yaslanırken sandalyesinin gıcirtısını duyabiliyorum.

"Teşekkürler baba," dedim gülümseyerek çalışma masamdaki bir tabureye otururken. Paralellik dikkatimi çekti - babamın ofisinde ve ben benim ofisimde, onun masası muhtemelen derli toplu ve düzenliyen benimki bir müşteri için güzel bir özel parça olarak düzenlediğim çiçeklerle dolu.

O aldığı kuru alarmı okurken ben amaçsızca çiçeklerle uğraşmaya devam ediyorum. Biz çocukken onları Ross, Courtney ve bana kurdu ve aileye katıldıklarında Violet, Carly ve Kaede'yi ekledi. Ne yazık ki

uyarılar, özellikle Ross'un tabloid'e layık genç günlerinde iyi olmaktan çok kötü haberler oldu. Neyse ki, onlar onun ve bizim çok gerimizde.

"Bu gece kutluyoruz ve hayırı cevap olarak kabul etmeyeceğim. Annen zaten kulüpte saat yedi için yer ayırtmış."

Pekala. Tabi baba." Bu gece gerçekten yapmak istediğim şey eve gitmek, kabarık bir battaniyenin içinde bir buritoya kıvrılmak ve uyuyana kadar kötü realite televizyonuna bakmak olsa da ona hayır diyemem. Yalnız.

Süslü şehir kulübü yemek odasının sessiz uğultusu ve babamın derin sesi beni buraya ve şimdiye geri getiriyor. Babam hafifçe kıkırdarak, "Öyleyse, ben yaşlı ve ilgisiz biriymişim gibi davran ve bunun sana nasıl yardımcı olacağını bana tekrar açıkla," dedi.

Babam şaka yapıyor olsa ve kesinlikle o kadar da bilgisiz olmasa da, özellikle sosyal medyadan anlayan biri olmadığını bildiğim için derin bir nefes alıyorum. "Claire, milyonlarca takipçi gibi çok fazla etkiye sahip devasa bir çevrimiçi kişilik. Tatil yeri, düğün planlayıcısı, gelinlik tasarımcısı ve çiçekçi gibi etkinliğin satıcılarını etiketleyerek bir albüm değerinde düğün fotoğrafları yayınladı. Gülen yüzümü ellerimle çerçeveledim çünkü o ben olurdum.

Baba takip ediyor, "Ve bu takipçilerin hepsi etiketleri görüyor ve sen bundan nasıl para kazanıyorsun?"

Başımı salladım, ancak tıklamaların dolar anlamına geldiğini anlamasından etkilendim. İyileşiyor. "Yapmıyorum. Beğendiği tıklama paralarını alıyor, ama ben teşhiri alıyorum. Kültürlü bir izleyici kitlesi için ücretsiz bir reklamdır. Claire'in düğününün her detayına bakan ve onu çiçeklere kadar kopyalamak isteyen birçok insandan bahsederken bu çok büyük. Şimdiden daha fazla telefon alıyorum ve insanlar düğünlerini ben görünmeden rezerve ediyorlar, sadece tarihlerini ayırtmak istiyorlar.

"Hepsi bu Claire denen kişinin tavsiyesine mi dayalı?" Babam özetliyor.

Annem elini onun koluna koyuyor. "Sosyal medya çağı için kişisel bir tavsiye gibi, tatlım."

Şimdi anlayarak kadehini tekrar kaldırdı. "Kızım için iyi olduğu sürece, senin için mutluyum." Yemeklerimiz geldiğinde viskisinden bir yudum daha alıyor.

Vi evde bebekle birlikte olduğu için Ross bize Carly'nin uyku ve kaka programını anlatırken ve One Life Gym'in işinden bahsederken nispeten huzur içinde yemek yiyoruz. Bunu şimdi babasıyla paylaşabiliyor olması güzel. Masanın zıt taraflarında uzun zaman geçirdiler, ancak ayrı kum havuzlarına geçmek onlara iyi geldi. Ve babam Ross'un başarısıyla gerçekten gurur duyuyor. Courtney araya giriyor ve o ve babam her zamanki gibi işle ilgili konuşmaya başlıyorlar. Bir baklada iki bezelye gibidirler ve beyinleri her zaman en azından yarı yarıya işe odaklanır.

Onlar son projelerinden bahsederken ben düşüncesizce farklı bir bölgeye giriyorum ve tavuğumu didikliyorum. O yüzde sıfır odaklanma - annemin dediği gibi hayal kurma eğilimim

- hemen yanımda durana kadar gelen bombayı kaçırmama neden oluyor. Abi!

Aman Tanrım, seni görmek çok güzel!” bir ses mutlu bir şekilde haykırıyor. Kesinlikle görmek isteyeceğim son kişiyi görmek için başımı kaldırdım. Emily.

"Buna inanabiliyor musun? Yıllardır birbirimizi görmüyoruz ve sonra karşılaşmaktan kendimizi alamıyoruz.” Emily masanın etrafından Ross, Courtney ve aileme bakarak gülüyor. “Emily Jones. . . Oh, Emily Daniels'ı kastediyorum. Bu benim yeni soyadım, bu yüzden hala alışmaya çalışıyorum. My Dougie, bir yatırım fonu endeks şirketinde Başkan Yardımcısıdır. Geç saatlere kadar çalışıyor, biliyor musun? övünüyor.

Kaygan, Emily. Açıkça söylemeden yeni evlendiğinizi söylemenin yolu ve Doug'ın unvanını sanki buna hayran kalacakmışız gibi tutturun. Bu masadaki herkes Başkan Yardımcısı, CEO veya Yönetim Kurulu üyesidir. Başlıklar etkilemez. İnsanlar yapar. Hikmet babamdan.

Bir yabancı aile yemeğimizi böldüğünde bile kibar olan annem, "Tebrikler, Emily," diyor.

Courtney, Emily'nin kim olduğunu tam olarak biliyor ve alçak sesle, "Pazar kapandıktan sonra geç saatlere kadar mı çalışıyorsun?" diye mırıldanıyor.

Annem araya girerek Courtney'nin huysuzluğunu zarif bir gülümsemeyle örter. "Size ve yeni eşinize bir ömür boyu mutluluklar dilerim."

Emily, annemin iyi dileklerini görmezden geldi, gözleri bana kilitlendi. "Senin öyle bir sorunun yok sanırım, değil mi Abi? Soyadını sakladığın için değil."

Babam makarnadan aldığı lokmayla boğuluyor ve peçetesine öksürüyor. "Tutulmuş? Adınız?" Babamın sağ kaşı alınının bir santim yukarısındaydı ve onun hakkında bir şey biliyorsam, hesapçı zihni yapboz parçalarını bir Rubik küpü şampiyonunun o renkli blokları döndürebileceğinden daha hızlı bir şekilde bir araya getiriyordu.

Ross ve Courtney, tam olarak neler olup bittiğini ve Emily'nin neyle oynadığını bilerek arkamı kolladılar. Courtney savunmada ilk önce devreye girdi, "Seni unuttuğum için beni bağışla Emily, ama Abi'nin ne kadar gerisindeydin? Okulda yani."

Ooh, o iyi. Çok iyi. Kız kardeşimin sözlerinde ne kadar yetenekli olduğunu unutuyorum, Emily'nin yüzüne karşı tamamen unutulabilir olduğunu söylerken bıçak gibi kesiyor ve kulağa basit hoş sözler gibi geliyor.

Emily'nin dudak çantası. "Aynı sınıftaydık. Ama bu çok uzun zaman önceydi." Parlak kırmızı dudaklarına zorla bir gülümseme yerleştirerek onu şeytani palyaço vücut bulmuş Pennywise gibi gösteriyor. "Onu Aruba'da gördüğüme şaşırdığımı bir düşün! Ve ikimizin de balayımızda orada olması için!"

Sesi yeterince yükseldi, öyle ki etrafımızdaki masalardaki konuşmalar neredeyse durdu ve insanlar bize baktı. O iyi bir stratejist.

Annem bile toplum içindeki yüzüne aldırış etmez gibi bir havayı kaybediyor ve "Balayı mı? Abi, neden söz ediyor?"

Teşekkürler Anne! Herkes zaten bakmıyor olsaydı, bu kesinlikle dikkatlerini çekermiş. Ve Emily doğrudan bir vuruşla sinirinin bozulduğunu bilecek kadar kurnaz.

Gözleri kocaman açılmış ve elleri ağzını kapatmış halde dehşet numarası yapıyor ama herkesin onu yüksek sesle ve net bir şekilde duyması için ellerini bırakıp telaffuz ettiğinden emin oluyor. "İyi evet. Abi'nin kocası Lorenzo. Geçen hafta da Aruba'da balayında olduklarını söyledi. Elbette bir gün onu orada çalışırken gördüm ve herkes bu sabah Claire Johnson'ın gramında küçük çiçekçi dükkanı SweetPea Boutique'ten bahsedildiğini gördü ve Abi'nin balayını bir iş gezisinde sırtına alabileceği en tatlı şey olduğunu düşündüm. Çift daldırma ve hepsi. Claire'in balayının parasını ödemesi uygun maliyetli olmalı, ha, Abi? Sanki beni dostça dürtüyormuş gibi omzunu bana doğru kaldırdı, ama sağlam bir adım ötemde ve gittikçe daha yüksek sesle konuşuyor, her kelimeyle beni mahvetmek için sağa ve sola isimler atıyor.

Oda artık sessiz değil. Etrafımızı bir fısıltı uğultusu sarıyor ve her açıdan bana tiksinti dolu bakışlar atılıyor. Emily'nin arkasındaki bir grup kadının oturduğu masa dışında. . . okuldan tanıdığım kadınlar O zamanlar Emily'nin arkadaşlarıydılar ve görünüşe göre hala onun arkadaşları, çünkü zaferle sırtlıyorlar. *Abi Andrew* halka açık bir şekilde aşağı. Belli belirsiz, Emily'nin onlara haftamız ve başvurduğumuz çocukça rekabet hakkında ne söylediğini merak ettim. Eminim benim için gurur verici bir şey değildi.

Dilim ağzımda kalın. Tüm zekama rağmen, bunu bir şekilde düzeltebilecek tek bir açıklama bulamıyorum. Ama denemem gerektiğini bildiğim için, "Hayır, bu... değil. . . Emily." Suyumdan bir yudum alıyorum, konuşabilmek için boşuna uğraşıyorum.

Emily bıraktığım boşluktan yararlanarak başka bir bombayı ateşlerken sırtlıyor, "Ah, hayır, ailen seninle Lorenzo'yu bilmiyor muydu? Anlayabiliyorum. Violet'in kuzeni olduğu için ailede bu şekilde kalması biraz garip. Meğer ki . . ." Gözleri neşeyle kısıldı ve bundan sonra ne söylerse söylesin gerçek amacının, buraya gelmesinin asıl sebebinin o olduğunu biliyorum.

"Her şey sahteydi. . . kardeşinin düğünü ve kız kardeşinin nişanı gibi. Cıklıyor ve ekliyor, "Siz Andrews'lar numara yapmayı bırakamıyorsunuz, değil mi?"

Kalabalık, suçlama karşısında açıkça şokta. Saçma olmalı, ama Ross ve Courtney'nin ilişkilerini gerçekten taklit ettikleri düşünülürse biraz fazla makul, bu yüzden herkes hemen benim de aynı şeyi yaptığımı varsayıyor. Yapmış olmam, çürütmeyi kolaylaştırmıyor.

Üzgünüm, anne ve baba! Bana daha iyi öğrettiğini biliyorum ama kızarmış beynimde kelime aramayı bıraktım. Dürtüsel, spontane, çılgın eylem başa çıkmadır

varsayılan olarak kullandığım mekanizma. Ayağa kalkıp suyum

Emily'nin yüzüne fırlatıyorum. "Ah!" diye bağıyor. "Ne-"

Kirpiklerinden su damlıyor, makyajı bozulmuş ve saçı dökülerek onu tüküren, boğulmuş bir fare gibi gösteriyor. Beyaz elbisesi -evet, sanki hala bir gelinmiş gibi beyaz- neredeyse içini gösteriyor ama şehir kulübü kesinlikle ıslak tişört yarışmaları düzenleyen bir mekan değil.

Bunu gerçekten yaptığımı inanmayarak donup kaldım. Pişmanlık duymalıyım, dehşete düşmeliyim. Ama hissettiğim şey. . . özgür.

Kahkaha köpürüyor, köpürüyor, sıcak ve parlak, dudaklarımın arasından patlıyor ve sesimi çılgın bir sırtlan gibi çıkarıyor. Courtney homurdanıyor, kendi kahkahasını zapt etmeye çalışıyor ve uygun bir edep duygusunu sürdürmek konusunda çok daha iyi bir iş çıkarıyor.

Şu anda gösteriyi görmezden geliyormuş gibi bile yapmayan kalabalıktan bir kahkaha ve korku karışımı var.

Ross peçetesini masaya fırlatıp ayağa kalktı. "Yeterli!" diye bağıyor ve Emily bile sağduyulu davranarak irkiliyor.

Ama beni gerçekten kurtaran babam.

Çatalını bile bırakmıyor, surat asmıyor, ter dökmüyor ya da bir şeyler fırlatmıyor. . . Emily gelip hayatımı nükleer bombaladığından beri son birkaç saniye içinde yaptığım her şey.

Ama babam hepimizin ham maddesi ve becerilerini yalnızca bir gün oturmayı hayal edebileceğimiz toplantı masalarında mükemmelleştirdi, bu yüzden soğuk bir şekilde, "İşiniz bitti mi, genç hanım? Sen gelip zehrini tavuk marsalamın her yerine kismaya başlamadan önce ailemle sessiz bir kutlama yemeğinin tadını çıkarıyordum. Abi'nin arkadaşı olmadığın çok açık ve dolayısıyla benim de arkadaşım değilsin." Çatalıyla bir kovma hareketi yaptı, Emily'nin beyaz elbisesine de biraz sos bulaştı. "Bizi rahat bırakın da bir sanatçı ve yeni gelin olarak onun talihini kutlamaya devam edelim. Ve sen de yeni kocandan ayrı bir gecenin tadını çıkarmaya geri dönebilirsin. Babam artık dimdik ve çenesi gevşek oturan kadınların masasına bakıyor. "Eminim kocanız sizden uzakta geçen gecenin özellikle tadını çıkarıyordur."

Vay canına! Baba. . . taş gibi acımasız. Ekibimde olduğu için gerçekten mutluyum.

"Harrumph!" Emily ayak parmağı üzerinde dönüp masasına geri dönmeden önce bir hoşnutsuzluk sesi çıkardı. Parmaklarını şaklattı ve odanın öbür ucundan seslendi, "Lütfen kontrol edin!"

Emily çantasını ve maiyetini toplayıp kapıya doğru ilerlerken biraz daha tepinirken ve yüksek sesle, "Bazı insanlar... ." Ama benim ve ailem gibi insanlar hakkında söyleyeceği her neyse kapı kapanıyor.

Sandalyemde büzüldüm, keşke yere düşebilseydim. Ben zaten cehennemdeyim. Alevlerden de biraz bronzlaşabilirsiniz. "Baba, ben. . . özür dilerim ben-"

Gözlerini bana diyor, bana sert bir bakış atıyor. "Yemek yemek. Bana bu gösterişli düğündeki çiçeklerden bahset," diye talep ediyor. Ama gerçek düzen onun gözlerinde, bana bunların hepsini konuşacağımıza dair söz veriyor, ama şimdi değil, burada değil.

"Evet, neredeydim? Oh, oraya vardığımızda soğutucu bozuldu ve hemen yedek parça bulmamız gerekti. . "

İÇİNDEİÇİNE GİRMEKDAD'S OFİS, doğruca viskiye yönelir. O döker sıska döküm, baş aşağı çevirip yuttu ve sonra eleştirel bir şekilde beni süzdü. Ben orada yeniden çocukmuşum gibi hissederek ders beklerken ne aradığını bilmiyorum. Ama ne görürse görsün, oturmadan önce ikinci kez döküyor.

Annem onu beklemiyor. Güçlü görüldüğümüzden ve Emily Jones gibi birinin saçmalıklarına katlanmak istemediğimizden emin olmak için önemli hiçbir şey hakkında konuşurken cesurca yediğimiz akşam yemeğinin geri kalanında sorularını zar zor tuttu. Yani, Daniels.

Ah.

Annem, "Açıklaman gereken bazı şeyler var, o yüzden anlasan iyi olur, Abi," diye söze başladı. Başımı salladım, yenik düşecek bir sandalye buldum. Bu berbat olacak. Utandım, kızgınım ve Emily'ye daha nazik davranmam gerektiğini biliyordum ama şu anda içkimi fırlatmak yapılacak doğru şey gibi göründü ve onu susturmanın en hızlı yolu.

Biliyorum, diye iç geçirdim, Emily ve ben okulda arkadaş değildik. Daha çok rakipler gibi—"

Babam sözümü kesiyor. "Evet evet. O kısmı aldık. O bir orospu.

Annem "Morgan!"

Alaycı bir kaş kaldırıyor. "Yanlış mıyım?"

Annem uzun bir saniye hiçbir şey söylemedi ve sonra kahkaha atmanın eşiğinde ama bununla yığıtçe mücadele ederek başını salladı. "Hayır, o kız tam bir orospuydu." Kelimenin kendisi söylemesi bir zevk gibi geliyor. Annemle biraz gurur duyuyorum. O sevecen ve kibar, tatlı ve güçlü ama çirkin düşüncelerinin ve duygularının çılgına dönmesine izin verecek biri değil.

Babam genişçe el kol hareketleri yaparak bana söz veriyor. "Artık hallolduğuna göre, devam et. Ama okul bahçesindeki aptallıkla değil, Aruba ile başlayın.

Bunu göğsümden atmam gerekiyor, kendimi içine soktuğum bu çılgınlık

bu daha önce yaptığım her şeyden daha kötü. "Check-in sırasında Emily ve Doug'ı gördüm ve o... . kendisi ve ben bocalıyorduk. Lorenzo - o Violet'in kuzeni - gelip beni kurtardı. Orada olacağını bilmiyordum ama düğün için son dakikada yemek pişirdi. Ve birden ortaya çıktı. . . Balayında da orada olduğumuzu söyledim."

Babam aptal çocukları için Tanrı'ya sövüyormuş gibi tavana bakarak alçak sesle mırıldandı. Ya da sonunda büyüüp büyümemiz için dua etmek. Her iki durumda da, ikinci viskisini yudumlayarak ve boş bardağı yanındaki yan sehpaye koyarak özel sohbeti bitirir.

Öne doğru eğilerek, ellerini dizlerinin arasında birleştirerek durumu açıklıyor: "Orada çalışmak için geldiğiniz bu harika düğünle, kendi başınıza kurduğunuz ve yalnızca borçsuz değil, aynı zamanda mükemmel bir yatırım getirisi ile yürüttüğünüz başarılı işle ve kendinize biçtiğiniz mutlu yaşamla övünmek yerine . . . ile gittinsahte balayı?"

"Eh, böyle söyleyince kulağa ne kadar aptalca geldiğini anlıyorum," diye itiraf ediyorum. Babamın değerlendirmesini, ne kadar iyi yaptığımın duyduğu gururu duyuyorum ve benimle, başardıklarımın gurur duyduğunu bilmek içimde bir şeyler rahatlatıyor. İstedğim her şeyi yapmamış olsam bile. . . henüz. Ve yapmış olsam bile. . . Bu.

Beklenmedik bir duygu boğazımda düğümleniyor. "Şu anda, sadece daha kolaydı. . ."

Annem yanıma gelip kolunu omuzlarıma doladı ve beni rahat bir şekilde kendine çekti. Değer verdiği tek şeyde onu yenmek daha kolaydı. Verdiğiniz sıkı çalışmayı veya ezdiğiniz hedefleri anlamazdı. Onun gibi insanlar kim olduklarını ancak tanıdıklarına göre anlarlar."

Annem çok zeki. Zeki biri olduğunu ve düzinelerce etkinlik ve hayır kurumuna liderlik ettiğini unutmuyorum ama bazı yönlerden bu konuda sessiz kalıyor ve bunu o kadar zahmetsiz gösteriyor ki onun da babam kadar güçlü olduğunu unutuyorum.

Omzuna başımı salladım. Bir saniye daha erimeme izin verdi ve sonra beni soğuk bir şekilde itmeden önce sırtıma vurdu. "Simdi tamam. Onunla olsun. Bize gerisini anlat.

Güç buluyorum ve devam ediyorum. "Lorenzo'yla balayı numarası yapıyordum. Akşam yemekleri, çiftler yogası, gün batımı gezisi gibi." Babam homurdanarak homurdandı ve durumu netleştirmek için acele ettim, "Sadece düğün işlerine dalmışken. Janey ve ben her şeyi yüzde yüz yaptık."

"Eminim öyle yapmışsındır, Abi. İşinize olan bağlılığınızdan şüphem yok. Ancak akıl sağlığınıza şüphe duyuyorum. Aslında hepinizin." Babam bana, Ross'a ve Courtney'e bakıyor. "Çocuklarımdan her zamanki gibi biriyle tanışmasını, aşık olmasını ve evlenmesini istemek çok mu fazla?"

Courtney kuru bir sesle, "Biz sıra dışı insanlarız," diyor.

Zaman ve mekanda donmuş halde birbirimize bakarken, bir anlık sersemlemiş bir sessizlik oluyor. Ve sonra hepimizden şaşkın, şok olmuş kahkahalar yükseldi.

Courtney homurdanmalar arasında, "Aman Tanrım, Abi, o içkiyi fırlattığında yüzündeki ifadeyi görmeliydin," diye homurdanıyor. Görünüşe göre neye benzediğimle alay edercesine abartılı bir inanmaz bakış attı.

"Anneminki kadar iyi değil!" Ross, annemin dehşete kapılmış yüzünü taklit ederek ekliyor. "Komik değildi!" Annem tartışıyor ama o da gülüyor.

Babam bile gülüyor.

Böyle arkamı kolladığın için teşekkürler, baba, dedim ona ciddi bir şekilde. "Bu, şimdiye kadar gördüğüm herhangi bir şapşallığın üstünde ve ötesindeydi. Kaltak smackdown, sözlü savaş tarzı.

Babam resmen eğiliyor. "Hizmet ettiğime sevindim. Kendi yolunu çizmeyi seçebilirsin, ama zor geldiğinde, sen bir Andrews'sun ve her zaman öyle kalacaksın ve ben her zaman 'arkanı kollayacağım' tatlım. "Keşke öyle olmasaydı..." diye itiraf etmeden önce, sık kullanılan ifadeyi sanki dudaklarında tuhafmış gibi söylüyor. ."

"Halk?" Courtney teklif ediyor.

"Evet," diye onayladı annem. "Bahsederken . . . yeni bir evlilikle ilgili duyuru mu yapıyoruz?" Cevabımı duymak için can atarak öne doğru eğildi. Kimseye söylemeden kaçıp evlenseydim, bence çok mutlu olurdu ve hiç şaşırmazdı. Cehennem, ne kadar torun meraklısı olsa da, muhtemelen bir bebek duyurusu da umuyordur.

Babam, En azından kısmen ciddi olduğunu düşünmeme rağmen, "En azından bu düğün için para ödemek zorunda kalmayacağız," diye şaka yapıyor.

Courtney, "Komik değil baba," diye yakınıyor. Düğünü güzel ve muhteşemdi ve. . . ucuz değil. Kesinlikle bir Andrews etkinliğine uygun fiyat etiketine sahipti.

"Şşşt! Şu Lorenzo'yu duymak istiyorum!" Annem ısıırır, babamla Courtney'nin gevezeliklerini keser.

Kendilerinden memnun görünüyorlar ama ağızlarını açıp annemin gazabını riske atmaya istekli değiller.

"O, Violet'in kuzeni, Positano'lu bir şef. Tüm dünyayı geziyor, yemek yapıyor. O akıllı . . . eğlenceli . . . ve yaşam hakkında tutkulu. Konuşmalarımızın, maceralarımızın ve birlikte geçirdiğimiz zamanın hatıraları zihnimi ve bedenimi aşındırdıkça sesim kısılıyor. Kimse onlardan bahsetmeden önce yüzümde gülümsemeyi ve yanaklarımda kızarmayı hissediyorum.

Ah, kahretsin, bu bakışı daha önce görmüştüm. O bir giden. Başka bir Abi şemasında toplam tost. Hâlâ biliyor mu?" Ross şaka yapıyor.

Pembenin tamamen kırmızıya döndüğünü görmelerini istemeyerek çenemi eğdim. "Öyle değil. Sadece zor bir zamanda bir arkadaşına yardım ediyordu.

Courtney ağzının kenarından fısıldıyor, "Sorunu yanıtlamak için, Ross... . . hayır, bilmiyor çünkü Abi bunu henüz kendine gerçekten itiraf etmedi."

Ross buna gülüyor ve anında savaş ya da kaç modunda hararetle başımı kaldırıyorum ve hiçbir zaman uçabilen biri olmadım. "Ne? Bu neden komik? Onunla harika bir hafta geçirip sonra böyle bitmesinin komik olduğunu mu düşünüyorsun? Bağırıyorum.

En ufak bir geri adım atmaz veya korkmaz, kahkahası artar. "Bence komik mi? Kahretsin evet, bence tüm entrikalarına rağmen bu komik... . . tüm hayatın plan yapmaya değer. . . Sonunda kendi ağlarınızdan birine takılırsınız ve her zaman yaptığımız gibi ortalıkta debelenir, onunla savaşırsınız. Hepimizin uzun zaman önce öğrendiğimiz küçük bir şey hakkında size bilgi vereceğim. . . yapma. Sadece onunla git. Böylesi daha iyi."

"Ne?" direniyorum.

Ross ve Courtney bana karşı birleşmiş bir şekilde birbirlerine bakıyorlar. Bu bir ilk ve hoşuma gitmedi. Bir bit değil.

Annem ve babamın yüzlerinde de uyumlu bir neşe ifadesi var. Onları aynı safta görmeye alışkınım ama bana karşı da birleşmiş değilim.

Annem bir şekilde seçilmiş sözcü. Canım, seni sevdiğimizi biliyorsun, ama sen daha çok planlarınla tanınıyorsun. Kendini, bir çıkış yolu göremeyecek kadar kendi sinsi entrikalarından birine bu kadar derinden bağlamanın biraz eğlenceli olduğunu kabul etmelisin. İronik, değil mi?

Surat asıyorum, kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Hayır, sanmıyorum."

Harika bir suare düzenlememe rağmen, babam asla kendi acıma partimde yanmama izin veren biri olmadı. "Bu Lorenzo için planın nedir?"

Omuz silktim, somurtmam henüz geçmemişti.

"Bana arkanıza yaslanıp hiçbir şey yapmamak niyetinde olduğunuzu söylemeyin?" Baba talep ediyor.

Tekrar omuz silktim, tam olarak planım buydu. Lorenzo geçirdiğimiz haftadan fazlasını istiyorsa beni nerede bulacağını biliyor.

Sessizliğim üzerine babam sandalyesinde arkasına yaslandı, bacaklarını iki yana açtı ve elleri yüzünü ovuşturdu. Ağır göz kapaklarının ardından gözlerimle buluşuyor. Seni hayal kırıklığına uğrattım, Abigail.

ürküyorum. "Ne?" Bu, narin tene saplanan bir gül dikeninden daha keskin acı verir.

Rahat duruşunu koruyor ama her kelimesi kesin. "Hayata nadiren gördüğüm bir tutkuyla saldıran olağanüstü bir kadınsın. Bu Lorenzo ilginizi çekiyorsa - hafife alınmaması gereken bir görev - eğer buna değerse

sen, o zaman onunla yarı yolda buluşmayı kendine borçlusun. Hiçbir şey yapmamak sana yakışmaz, Abi. Sana ilham verdiği şey buysa, bırak gitsin. O hak ediyor. . ” Cümlesini değiştirerek başını salladı. “Size her şeyi yapmanız için ilham veren birini hak ediyorsunuz, onlar için her şeyi. Savaşmak, sevmek, hayal etmek, yaşamak için.”

Annemin elini tutar ve çıplak ve saf hissettikleri tüm sevgiyle birbirlerine bakarlar. Yaşanacak çok şey var, ancak oluşturdıkları örnekten daha azıyla yetinmeyeceğim.

Bunu Lorenzo ile alabilir miyim?

Bilmiyorum. Çok hızlı görünüyor, ama onunlayken hissettiğime yakın bir şey hiç hissetmemiştim. Kimseye karşı bu şekilde hissetmemiştim. Ve Courtney bir konuda haklı. . . biz sıra dışı insanlarız ve ben tuhaflardan oluşan bir ailede bir anormalim. Yapabileceğim bir şey varsa, o da evli numarası yapmak gibi çılgınca bir şey yaparken bir hafta içinde yakınlardaki bir yabancıya aşık olmaktır.

"Pekala, diyelim ki bir şey yapacağım, ne önerirsiniz?" Planlarımdan birine ilk kez katılmalarını isteyen aileme soruyorum.

Ross sanki okula dönmüşüz gibi elini kaldırıyor ve öğretmenin ona seslenmesini istiyor. "Suç ortağınızı oldukça yakından tanıdığımı inanıyorum ve onun bu konuda şimdiden bazı fikirleri var. Bu hafta sonu salata maşası hakkında bir şey var mı?

"Öyleyse basın açıklamasını ertelemeli miyim?" Annem gülümseyerek sorar.

BÖLÜM 2 4

M Telefonum arka arkaya üçüncü kez çalıyor ve önceki iki sefer yaptığım gibi sessize alıyorum. Homurdandım ve onu önümde ki sehpanın üzerine fırlattım. yanına iner çizmem ve ben, hayal kırıklığı içinde onu odanın diğer ucuna tekmeleme dürtümüzle mücadele etmek zorundayız.

Neden beni rahat bırakmıyor? Neredeyse her saat aradı, düzinelerce mesaj bıraktı ve hala denemeye devam ediyor.

Başımı, günler önce Avanti'den eve geldiğimden beri zar zor hareket ettiğim kanepeye bıraktım. En azından buraya geldim, bilinmeyen yerlere at sürmeye devam etmedim. Ve bu sabah, güçlü bir demlemek için tercih ettiğim kafeye gitmeyi başardım.

İlerlemek. Ya da
vazgeçmek? Emin
değilim.

Kahvemden bir yudum alıyorum ve elde etmek için harcadığım tüm muazzam çabaya rağmen onu soğumuş ve içilmez hale getirdiğimi fark ediyorum.

Kapıda güçlü bir vuruş var. Kaçamayacak kadar uyuşmuş, umursamayacak kadar boşum.

Masanın üzerindeki telefon çalıyor ve sıkıntıyla iç çekiyorum.

Çekip gitmek.

"Telefonunun çaldığını duyabiliyorum Lorenzo, bu yüzden orada olduğunu biliyorum. Açın yoksa bu kapıyı kırarım. Yapacağımı biliyorsun, diye bağırdı.

Kapı ince, kıcını iyi bir tekmeyle içeri sokarsa onu en az çabayla kırabileceğinden oldukça emin olmamı sağlıyor. Tanrı bilir, deneyecek kadar inatçı ve inatçıdır.

Ayağa kalktım ve kendine zarar vermesine fırsat vermeden küçük odayı geçtim. Ama kapıyı sadece birkaç santim açıyorum, dar aralıkta duracak kadar. "Ne?" diye hırladım.

Violet hemen, "Senin hatanı düzelterek kişiyi selamlamanın yolu, pislik," diye homurdandı. Hatta onunki benimkinden daha korkutucu olabilir.

Bunu ona asla itiraf edeceğimden değil.

"Hiçbir şeyi düzeltmene ihtiyacım yok, Vi. Ben iyiyim." İyiye yakın değilim. Günlerdir uyumadım, temelde damarlarıma kafein ve viski pompalıyorum ve günlerdir hiçbir şey pişirmedim. Çin yemeği teslimatçısı temelde tek ziyaretçim oldu.

Menekşe alayları. "Gerçekten mi? Çünkü senin kokunu buradan alabiliyorum, bok gibi görünüyorsun ve Abi'nin durumu pek iyi değil.

Sadece adının anılması kararlılığımı katlanarak zayıflatıyor ve kapıdaki kontrolümü kaybediyorum. Violet anında avantaj elde eder, muhtemelen bunu en başından planlamıştır. Kapıdan fırlayıp küçük daireme girdi.

Evime baktığını hissediyorum ama onun hakkında ne düşündüğü umrumda değil. En azından geçici. Evlerim hep öyledir.

"Abigail'in nesi var?" İstiyorum. Violet'in söylediği her şey arasında öne çıkan şey buydu.

Violet'in topukları yerde tıkırdıyor ve dün attığım yerden zarıfçe kirli bir tişört alıyor. Yoksa önceki gün müydü? bilmiyorum bile Kanepenin koluna oturuyor, bacak bacak üstüne atıyor ve kapının eşiğini geçtiğine göre olabildiğince rahat görünüyor.

"Umurunda mı?" Bana eleştirel bir şekilde bakıyor, gözleri meydan okurcasına kısılıyor. "Gerçekten umursuyor musun? Çünkü sana yardım etmek için buradayım, ama bunu yarım yamalak yapıyorsan değil.

Onu tehdit edecek kadar yaklaştırdım ama cesur bir İtalyan kadını ve en ufak bir tepki vermiyor. "Ne var? Yanlış. İle. Abigail mi? Kapıdan koşarak çıkıp bisikletime atlayıp SweetPea Boutique'e gidip Abigail'i kendim görmemek için bana cevap vermesini istiyordum.

Dürüst olmak gerekirse, onun sorunu sensin. Aptalca bir nedenden dolayı seni özlüyor." Gözlerini deviriyor ve bu, şimdiye kadar duyduğu en saçma şeymiş gibi konuşuyor.

"O yapar? Beni aramadı," diye tartıştım ama o kadar şaşırdım ki ona izin verdim ve topuklarımın üzerine düştüm. Violet gibi bir kadına galibiyet vermek asla yapılacak doğru şey değildir. Geri kalan günlerim boyunca, Abigail'in yapabileceği en bariz ipucunun beni alt etmesi için gereken tek şey olduğunu kafamın üstünde tutacak. . . Belki . . . bir nevi beni istiyor

"Onu aradın mı?" Violet hemen karşılık verir. Artık damarlarında ateş var ve bunun bir tatil olduğu hakkında kustuğum her şeyde beni aramaya hazır - sadece Abigail'in isteği üzerine.

Gerçek şu ki, yüzlerce kez aradım ama asla aramadım.*Göndermek*. Her gün SweetPea tarafından arabayla gittim ve dün düşük bir noktaya geldim ve onun resimleri için Google'da aramaya başladım. Onu sosyetik etkinliklerde süslü saç ve makyajla görmek beni daha iyi hissettirmemişti. Çıplak yüzlü, açık yürekli ve kumsal Abigail'i seviyorum. . . bana ait.

Violet, yanıt vermememi hayır olarak kabul ediyor. Kaşlarını çatıp ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü.

"Beklemek!" Yalvarırım.

Eli düğmedeyken donup kalıyor ama geri gelmiyor. Omzunun üzerinden bakış, bunun iyi olması gerektiğini söylüyor.

Hiçbir zaman korkak olmadım, bu yüzden biraz cesaret bulmak ve bana gerçekten yardım etmesi için Violet'e gerçeği söylemek için derinlere indim. Ondan uzak durmak için kendimi öldürüyordum çünkü onun istediğinin bu olduğunu düşündüm. Ülkenin yarısını geçmeliyim. . . veya şimdiye kadar başka bir ülkede. Ama onu bırakamazdım. Bu noktada eski ve takipçi arasındaki ince bir çizginin kenarındayım, ama ben sadece... . . onu özlüyorum, onsuz olamam." Son birkaç günün nasıl geçtiğini itiraf ettiğimde sesim derin ve duygu yüklüydü.

Violet olduğu yerde döndü ve pembe bir çiviye bana doğrulttu. "İşte duymak istediğim bu."

"Yıkıldığımı mı duymak istiyorsun? Onsuz dağıldığımı mı? Yemek yapamadığımı, uyuyamadığımı, günün her dakikasında ne yaptığımı merak etmeden hiçbir şey yapamadığımı mı? diye bağıryorum, ellerim dramatik bir şekilde havada sallanıyor. Ben italyanım. Bizim yaptığımız bu. "Güzel, işte gidiyorsun." Tişörtümün içinden göğsümü tutuyorum. "Açıkladığım tek şey bu. Ne yapacaksan Bununla yap."

Yerimde çığırdayarak geri dönüyor ve şefkatle saldırı arasında bir yerde yanağıma çok sert vuruyor. "Yapacağım. Sana yardım edeceğim.

"Sen?" Günlerdir ilk kez rahatladım, umutluyum.

"Evet. Onun için, senin için değil, o yüzden bunu unutma." Ama sanki önemli bir sınavı geçmişim gibi açıkça gülümsüyor. Ya da belki Abigail'den uzak kalma sınavında başarısız oldum ve bu onu memnun ediyor. Violet ile kim bilir?

"Öncelikle, bu konuda bir şeyler yapmalısın." Başımдан ayak parmaklarıma kadar hareket ederek tiksinti dolu bir yüz ifadesi takındı. "Archie'yi aramam gerekiyor mu?"

Başımı sallıyorum. "Kendim duş alabilir ve tıraş olabilirim, Vi."

BENPARKDucati'm özel garajda, güvenliği zaten hissediyor gardiyan yoluma çıkıyor. Kaskımı çıkardım ve ellerimi saçlarımda gezdirmek için gidonun üzerine astım. Kendi başıma yeni yıkadım, çok teşekkür ederim Violet.

Güvenlik görevlisi, sözde yetkisi umurumda olduğunu düşünerek, "Buraya park edemezsin," dedi. Bana baktığında ne gördüğünü biliyorum - pis bir motosiklet sürücüsü, fazla dağınık saç, fazla delikli kot pantolon, fazla eski püskü bir gömlek ve fazla boktan bir tavır.

Ama ben kimim. Aruba'da motorcudan çok "panço şortu ve parmak arası terlik" olmama rağmen Abi sertliğimi hiç umursamıyor gibiydi.

"Davet edildim," dedim nöbetçiye ani bir hareket yapmadan -git ya da itaat et.

İnanamayarak alay ediyor. "Kim tarafından?" Menekşe Andrews. O benim kuzenim."

Muhafızın yüzünün renginin çekildiğini görebiliyorum. Görünüşe göre kuzenimin adı onun için önemli bir şey ifade ediyor. Sanırım Violet ona bir iki kez azarladı, muhtemelen parmak ucunda. "Bekle, lütfen," dedi, başlangıçta olduğundan daha az şiddetliydi, ama kollarım iki yanımda gevşemiş, bisikletimin üzerinde ürperiyor olmama rağmen sanki büyük bir tehditmişim gibi gözleri bana kilitlenmişti. Tepki olarak çıtırdayan omzundaki radyoyla uğraşıyor.

"On-dört," diyor telsizin diğer ucundaki kişiye. Bana göre o artık rahat ve rahat. "İyisin dostum. İyi geceler." Bana el sallıyor ve aşına olmadığım bir melodiyi ıslıkla çalarak garajın etrafındaki devriye rotasına devam ediyor.

Yardımcı Do-Good'un Abigail'ime yukarı çıkmamı engelleyeceğini düşünmesine yardım edemem ama biraz kıkırdadım. Ama beni yeterince geciktirdi. Acele etmesini dileyerek asansörün düşmesine basıyorum.

Sonunda asansör beni en üst kata çıkardı ve kapıyı kırmaya hazır bir halde Violet'in çatı katı dairesine yaklaştım.

Şu ana kadar keşke elim boş gelmeseydim diyorum. Bisiklete binerken, bir şişe şarap ya da çiçek getirip darmadağınık dışında hiçbir şeye geledim, ama kapının diğer tarafında olanlara kendimi hazırlıksız hissediyorum.

Abigail beni heyecanla mı bekliyor? Yoksa öfkeyle mi? Onu en yakın düz yüzeye yaslayıp ona ne kadar iyi uyum sağladığımızı hatırlatmalı mıyım?

Onu görene kadar bilemeyeceğim, o yüzden kapıyı çaldım. Ross kapıyı açtı, çenesi sınıksı ve gözleri sertti ve beni içeri almak yerine koridora çıktı, avucunu göğsüme dayayarak beni geriye doğru itti. İçgüdüsel olarak elini savuşturmak istedim ama Violet doğruyu söylüyorsa bunu hak etmiştim. Ross'un kız kardeşini savunması, beni incelemesi ve niyetimi sorgulaması gerekiyor.

"Neden buradasın?" tükürür.

"Zaten biliyorsun. Tüm bu ikinci tur gereksiz." Bunu yapma hakkını anlıyor olabilirim ama bu, ona uymam gerektiği anlamına gelmez. "Violet beni iyice sorguladı ve dürüst olmak gerekirse senden daha korkunç. Testini geçtim ve ikimiz de bunun yeterince iyi olduğunu biliyoruz.

Acımasız dürüstlüğüme homurdandı çünkü haklı olduğumun gayet iyi farkında ve ona istediği meydan okumayı vermediğim için eşit derecede. Tüm kıyafeti için ve

Kimliği ne olursa olsun, Ross Andrews en ufak bir provokasyonda beni yere sererdi. Buna, ailesi için hem kendisi hem de başkaları için kan dökmeye olan mutlak isteğine saygı duyuyorum. Ben de aynı şekildeyim.

"Onu incitirsen sana işkence ederim," diye homurdandı. "Beni öldürmemek mi?" Buruk bir sırıtışla soruyorum.

Bir santim daha yaklaştı, o kadar yaklaştı ki nefesini yanağımda hissedebiliyorum. "Hayır, işkence acıdır, saniye saniye tüm ruhunuza yayılan bir ıstıraptır. Ölüm senin için yalvardığın şey olacak."

Arkasına yaslandı ve performansını yavaşça alkışladım. "Tebrikler. Bunu kaç kez uyguladın?" Bir saniye bana dik dik baktı ve sonra bana sırtını verdi. Onu, bir grup insanın muhtemelen gözetleme deliğinden izledikleri ve dinledikleri kapıdan geri döndükleri daireye kadar takip ettim.

Ah! Gözetleme deliğine gerek yok sanırım çünkü koridordan canlı yayın yapan bir güvenlik ekranı televizyonu var.

Bana bakan onca insandan sadece biri önemli.

Abigail omuzları geride, kenarda duruyor ve o güzel kahverengi gözleri bana kilitlenmiş. Sorular dönüyor ve sinirler derinlerde parlıyor ve benden şüphe etmesi, hissettiklerimize güvenmemesi için ona herhangi bir sebep verdiğim için nefret ediyorum.

Ona doğru koştum, çenesini kaldırmak için ellerimi yüzünü kavradım, böylece ağzını yutabilirdim. Günler geçti, onu ne kadar özlediğime göre sonsuzluk da olabilir. Onun nefesini çalıp kendiminkiyle değiştirdim. "gülüm" diye mırıldandım dudaklarına doğru.

"İsteyip istemediğini bilmiyordum. . " demeye çalışıyor ama onu tatmadan duramıyorum.

"Yaptım. Evet. Her zaman." Çenesine kulağının kabuğuna doğru minik, tatlı öpücükler kondururken düşüncesini kendi düşüncemle bitirdim. "Yapıyor musun?" Fısıldıyorum.

"Evet diye inliyor. Bir cevap mı, daha fazlasını istemek mi, yoksa her ikisi birden mi? Bilmiyorum ama bunu bir anlaşma olarak kabul edip onu tekrar öpüyorum.

Arkamdan bir sesin "Bravo! Devam et, devam et puhleese."

"Archie!" Bu kesinlikle Violet'ti. Sus, belki burada olduğumuzu unuturlar, diye fısıldadı.

Alnımı Abigail'inkine dayadım, şimdi dinleyicilerimizi kesinlikle unutamam ama bir kez daha gülümsemesine kapıldım ve dudaklarının kenarına bir kez daha yumuşak bir öpücük kondurarak onu daha da yukarıya dürttüm. Tepki olarak gülümsemesi çiçek açtı ve onun geri dönen sevincinin nedeni olduğum için kendimi bir tanrı gibi hissediyorum.

Görünüşe göre Violet bu sefer haklıymış. Ben bir pisliğim," dedim Abigail'e özür olarak. "Sensiz ölüyorum,gülüm" Utanmam ve iradem yok

bu kadın için zayıf olduğunu ve onsuz tamamen mahvolduğunu kabul et.

Başını sallıyor. Aramalıydım ya da bir şey söylemeliydim. Bu ikimiz için de geçerli.”

Benim tatlı Abigail'im, beni çıldırtmadığı zamanlarda çok sorumlu ve mantıklı.

"Harika! Artık haklı olduğumu kabul ettiğine göre - bu arada bunu videoya aldık," diye bilgilendiriyor Violet, "hadi yemeğe oturalım. Lazanya yaptım. Ve siz ikiniz bunu kolayca yapabilirsiniz, birbirinizin ruhunu ağızdan ağza solumakla kalmayın. Belki, bilmiyorum, aptalca bir balayı planı uydururken, buluşmak ve birbirinizi bir haftadan fazla tanımak gibi duyulmamış bir şey yapmak mı? Violet bizi tekrar aynı odaya soktuğu için kendisiyle gurur duyuyor.

Abigail'in nefesindeki en ufak pürüzü duydum ve onunla göz göze geldim. Bilgi orada ıslıl ıslıl parlıyor, kesinlik benimkine de yansıyor.

Violet'in önerdiğini yapabilir, akşam yemeğine oturabilir ve makarna eşliğinde dünyevi konular hakkında sohbet edebiliriz. Veya . . .

Başımı sallıyorum. "Yarım yamalak yapma demiştin, Vi, yani bu böyle gitmez." "Ne demek istiyorsun?" Ross talep ediyor.

Abigail, "Gitmeliyiz," diye patladı. "Şimdi."

Abi'ye layık olup olmadığını anlamak için beni sorguya çekebilmek için akşam yemeği yememiz gerektiği yönündeki tartışmalarına rağmen elimi tuttu ve beni kapıya doğru sürükledi.

"Bana bu ikisi için en önemli üç sorumu yazmam söylendi ve sözün bana geleceğine dair güvence verildi, ancak bu kadar kolay reddedilmek için mi?" Archie sertçe itiraz eder. Eminim ona idam mangası tarzında yirmi soruluk oynama şansı bulacağını söyleyen Violet'ti.

Ah, bırak gitsinler. Zaten şefin lazanyamı yargılamasını istemiyorum. Çok fazla baskı, ”diyor Violet herkese. "Aile tariflerini Amerika'nın piç kurusuna çevirmem konusunda İtalya'daki insanlara ne söyleyeceği belli değil."

"Seks yapmak için mi gidiyorlar?" Ross, kız kardeşinin beni asansörde becermesi şöyle dursun seks yapmasını bile anlayamıyormuş gibi öğürür gibi bir ses çıkarıyor ki bu çok gerçek bir olasılık gibi geliyor.

Acaba orada da güvenlik kamerası var mı?

Courtney, "En yakın Sulh Hakimini bulma olasılığı daha yüksek," diye yanıtlıyor. Onu ve kocası Kaede'yi Abigail ile ilk tanıştığım düğünden tanıyorum. Ve düşünme şeklini seviyorum.

Abigail'in parmağına bir yüzük takarsam ve aletim onun içine girerse, onun beni bir daha terk etmesine engel olabilirim. Fikrin değeri var.

"Kesinlikle hayır! yasaklıyorum!" Ross arkamızdan bağılıyor ama biz çoktan

asansör düğmesi ile koridor aydınlattı.

"Elbette yasak değil," diye teşvik etti Violet. Sanırım Ross'a, "Ben Abi ve her zaman canı ne isterse onu yapar. Bir erkek bulmak neden farklı olsun ki?"

Abi'nin beni nereye götürdüğü hakkında hiçbir fikrim yok ama her neredeyse. .
. Ben varım. Parmağına yüzük takmak bir JP olsa bile.

Bazı nedenlerden dolayı, bu aslında kulağa korkunç, gülünç bir fikir gibi gelmiyor.

Kulağa hoş geliyor. . . Güzel.

Asansör kapıları açıldı ve onu göz açıp kapayıncaya kadar arka duvara yasladım ve bir kez daha dudaklarını yudumladım. "Kahretsin, seni özledim. Sanki ruhumun yarısı gitmiş gibi hissettim," diye mırıldandım öpücüklerin arasında.

BÖLÜM 2 5

W

Sadece birbirimizi tekrar öpecek kadar kontrol edebildiğimiz gülümsemeler ve kahkahalarla asansörden çıkıp garaja koşuyoruz. Onu hissetmeye ihtiyacım var, sağlam ve sert nerede

Bunun gerçek olduğuna ve hayal gücümün çılgın bir ürünü olmadığına inanmak için ellerim göğsünü kavradı.

Yolu yiyebilecekmiş gibi görünen muhteşem siyah bir motosikletin önünde durur.

Gidondaki kaskı alırken aptalca "Bu senin mi?"

Kaskı başıma itti ve becerikli parmaklarıyla çenemin altında kıpırdanmaya başladı. "Evet ve biz hızla uzaklaşırken kalçalarını kalçalarımın dolamış halde olmanı sabırsızlıkla bekliyorum. . " Durakladı, göremediğim tokaya odaklandı. "Nereye gitmek istersen, *gülüm*," o bitirir.

Öyle, biliyorum. Duracağı ve birlikte geceye gideceğimiz beklentisini hissettiğim o ilk geceyi ve ardından bensiz devam ettiğinde hayal kırıklığına uğradığını hatırlıyorum. Ama bu bu gece olmayacak. Bu canavara biniyorum. . . bisiklet. Lorenzo değil. Yine de, muhtemelen en kısa zamanda ona da bineceğim.

Sarhoş edici. Bana hem tamamen büyüsünün etkisi altında hem de aynı anda kontrolün bende olduğunu nasıl hissettirdiğini bilmiyorum. Benimle uğraşmaya ya da beni olduğumdan başka bir şeye dönüştürmeye çalışmıyor. Yukarı çıkmak istediğimi söylesem, bu dileğimi gerçekleştirmek için beni tekrar asansöre bindirirdi. Bizi ülke çapında bir geziye götürmesini isteseydim, bizi oraya götürdüğü hızda eyalet sınırını birkaç dakika içinde geçerdim.

Çok tanıdık ama aynı zamanda heyecan verici ve taze hissettiren kontrollü kaos çünkü akıntıya karşı tek başıma savaşıyor ben değilim ve herkes beni tuhaf olarak yargılıyor. Aksine, ben ve o, kaprislerimizin bizi götürdüğü yere gidiyoruz ve canımızın istediğini yapıyoruz ve bu arada, anlamayan dünyaya orta parmaklarımızı sallıyoruz.

Kelimenin tam anlamıyla zıplıyorum, heyecanla beceriksizce dans ediyorum ve Lorenzo

gölüyor ve miğferime hafifçe vuruyor. Evet, artık benim. Bunu talep ettim ve asla geri vermeyeceğim. Kesinlikle başka birinin onunla binmesine izin vermemek. o da benim

Üzgünüm bayanlar, onu iddia ediyorum, diye düşünüyorum, şapşalca gülümsediğimi ve yüzümün kaskın sert plastiğine sürtündüğünü hissedebildiğimi hiç umursamadan. Muhtemelen şişkin yanaklarımla fındık sincapları yiyormuşum gibi görünüyorum, ama görünüşe göre Lorenzo sincap yanaklarımı seviyor.

"Daha önce hiç bindin mi?" ciddi bir şekilde soruyor, ama gözlerinde karanlık bir parıltıyla bana gülümsüyor.

Başımı sallıyorum ve kask şaşırtıcı bir şekilde yerinde kalıyor.

"Bacaklar kalçalarıma, kollar belime dolanıyor. Benimle olduğunu bilecek kadar sık beni. Benimle eğil. Dans etmek gibi. Ben sorumluyum ve siz takip edin. Ben eğilirsem sen de eğilirsin, ne olursa olsun. Bir şeye ihtiyacın olursa karnıma vur, ben de seni kontrol edeyim. Anlaşıldı?"

Tam patron modunda, bana ne yapacağımı söylüyor. Genellikle bunu yapan birine karşı çıkarım ama bu durumda uzman o ve bizi güvende tutmak için onun talimatını memnuniyetle yerine getireceğim. İşaret parmağımı kaldırıyorum. "Bir şey . . . sadece hatırlaman için söylüyorum, ben gerçekten kötü bir dansçıyım, o yüzden bana yüklenme. Ama elimden geleni yapacağım."

Bana güvenlik dersinden sonra bunu söylememi beklemediğini anlatan o sırtıyla sırtıttı. "*gülüm*" diyor bir kahkahayla," dans etmek istemiyorsan, o zaman bunun yoga olduğunu hayal et. Gülümsemesi erir ve ifadesi şehvetli olur. "Hayır, bunu seks olarak düşün. Ben hızı belirliyorum ve sen de seni gitmen gereken yere götüreceğime güvenerek benimle birlikte akıyorsun."

Artık motosiklet sürmekten bahsetmiyoruz. Ya da öyleyse, devam etmek istiyorum. . . Şimdi.

"Hadi gidelim!" Garajdaki kendi yankım beni neşelendirirken neredeyse gülerek bağıracaktım. Saniyeler içinde, altımızda kükreyen şık makineye ata bindim. Lorenzo'ya olabildiğince yaklaştım, Bella'nın Edward'a saldırması gibi onun sırtında bir örümcek maymun olmaya çok yaklaştım.*alacakaranlık* Yargılama. Herkes bunu izledi ve kendilerini ormanda o özel sırtlama yolculuğunda hayal ettiler.

Lorenzo bana bakıyor, gözleri değerlendiriyor ve parmaklarının arasından kıvrılan saçları arasından geçiyor. Elini gidona koymadan önce kalçamı bir, iki, üç kez sıktı.

"Pek çok ilkten bir diğeri. . . ve sürer," dediğini duyar gibiyim ama belki de bu benim hayal gücüm. Her iki durumda da, gerçek bu. Bu gece, Lorenzo'yla bir planın işbirlikçileri ya da kuralsız bir tatilde hararetle aşıklar olarak değil, daha fazlası olarak geçirmek istediğim pek çok gecenin ilk gecesi.

Tüm cevaplara sahip değilim. Kahretsin, şimdi Violet'in bana gelmemi söylediğinden daha fazla sorum var çünkü o söz verdiği gibi yaptı ve

şeyleri ele aldı. Hatta bana şaka yollu Lorenzo'nun ne kadar dağınık olduğu göz önüne alındığında, kafa ameliyatının şaşırtıcı derecede kolay olduğunu söylemişti. Benim kadar büyük bir felaket olmasına içten içe sevinmiştim.

Biniyoruz.

Dakikalarca mı saatlerce mi bilmiyorum, sadece onun anlayabileceği bir yolda kasabada dolaşıyorum.

İlk başta, dehşete kapıldım ve sanki yerçekimine karşı tek yaşam halatım ve beni Dünya'dan uçup gitmekten alıkoyan tek şeymiş gibi sevgili hayatım için tutunuyorum. Sonunda, gecenin bizi kozası haline getirmesine izin vermek için sırtına giderek rahatlayarak daha çok güveniyorum. Talimat verdiği gibi ona yaslandım ve ben daha iyisini yaptıkça o daha hızlı ve daha hızlı gidiyor.

Bunu sonsuza kadar yapabilirim.

Özgür hissediyorum. Köklü hissediyorum. Vahşi hissediyorum. İçimde aynı anda hem şiddetlenen hem de sakinleşen kaos hissediyorum, bu hiçbir anlam ifade etmiyor ama ne hissettiğimi açıklamanın tek yolu bu. Beni istediği yere götürmesine izin vererek, rüzgar kemiklerimi kırbaçlarken, her şeyi bıraktım ve sadece... . var olmak. Tamamen beklenmedik ve güzel bir şekilde huzurlu.

Şehre geri dönüyoruz, ışıklar ani parlaklıkta gözlerimi kısmama neden oluyor. Ta ki ruhumda görmezden gelemeyeceğim bir ışık yakana kadar.

Lorenzo'nun karnına hafifçe vurdum ve o anında yavaşladı ve beni kontrol etmek için omzunun üzerinden hızla baktı. Sarı levhayı işaret ediyorum ve koyu kaşları şaşkınlıkla kalkıyor. Ama sorgulamadan kenara çekiyor.

Ta ki sarı işaretli binanın içine girip üzerime eğilmiş buzdolabı büyüklüğünde, dövme, sakallı bir adamla sandalyede oturana kadar. Sonra soru geliyor.

"Bundan emin misin?" Lorenzo soruyor. Yine de beni vazgeçirmeye çalışmıyor ve bunu onun bilebileceğinden çok daha fazla takdir ediyorum.

"Hiç bu kadar emin olmamıştım," diye yanıtladım başımı sallayarak. Dövme tabancası olan Reno'ya, "Ben hazırım," dedim.

Reno, doğrulamak için Lorenzo'ya bakıyor ama Lorenzo'nun gözleri hayranlıkla benimkilere kilitlenmiş durumda. "Kahretsin, *gülüm*. Sahip olduğun yaşama tutkunla beni şaşırtıyorsun. Her şeyi senin gözünden yaşamak istiyorum. Her gün selamlarken gülümsemenizi görün. Gücünün derinliğini hisset. Sevginizin gücünü bilin."

Reno, yüzünü düz tutmaya çalışırken homurdandı. Sanırım o benim gibi romantik biri değil ama eli sağlam olduğu sürece ben iyiyim.

Dövme tabancası yüksek bir vızıltı ile vızıldadı ve Reno iğneyi tenime değdirdi. Yüzüm şimdiden beklentiyle buruştu, nefesim ciğerlerimde kilitlendi, ama bu... . Fena değil. Ya da en azından beklediğim kadar kötü değil.

"Bu kadar?" gülümseyerek soruyorum.

Reno buna gerçekten gülüyor. Yeni başladım. İyileşmeden önce daha da kötüleşecek, ama evet. . . bu kadar. Sadece kırk beş dakika kaldı, bebeğim.”

Oyuncak bebek? Ben kesinlikle onlardan biri değilim. . . çöp kutusunun dibinde çok uzun süre kalan ve bir ayakkabısını kaybeden, saçına biraz çiğnenmiş sakız takılan ve çıplak vücudunda kapağı açılmamış keçeli kalem olan ikinci sınıf Barbie'lerden biri değilse.

Aslında, bu son kısım beni bir anlamda oyuncak bebek yapıyor sanırım, çünkü Reno'nun işi bittiğinde, göğüs kafesimde, sol göğsümün hemen altında mürekkep olacak.

"Yine burada ne yaptığımı söyler misin?" Reno diyor. Umurumda olduğundan değil. Duvardan flash art yapmadığım veya Pinterest'ten bir şey kopyalamadığım için mutluyum."

Acı daha yoğun hale gelse de, batma hissinden çok daha derin bir yanık olmasına rağmen gülümsüyorum. "Daire bir motosiklet tekerleğini temsil ediyor. Bu gece benim ilk seferimdi.”

Reno duraklar ve tekrar Lorenzo'ya bakar. "O sürtüğe biniyor, umarım?"

Kendi adıma cevap veriyorum. "Bunun anlamı buysa, bisikletinin arkasında sürdüm. Ama harikaydı. . . birçok yönden bir kilometre taşı.” Lorenzo'nun bisikletinin arkasında oturmamdan daha fazlası için büyük bir an olduğu kesin.

Devasa bir motosiklet canavarını kontrol etmediğim fikri Reno'yu rahatlatmış gibi görünüyor ve hemen bende hemen çıkıp kendi motosikletimi almak istememe neden oluyor. Hmm, bu bir fikir. Lorenzo ve benim etrafımızı saran güzel yapraklarla ıssız bir yolda yan yana giderken gördüğüm bir görüntü zihnimi dolduruyor. Ama o zaman, yolda Lorenzo'ya bağlı olarak süzülmele aynı özgürlüğü hissetmezdim, bu yüzden bu fikri bir kenara attım ve Reno'nun ne düşündüğünü zaten umursamadığıma karar verdim.

"Hmm," diye mırıldanan Reno, işine geri dönüyor ve acının dönüşüyle içimden bir şaşkınlık tıslaması çıkarıyor. "Başka ne?"

Dikkatimi başka bir şeye odaklamamı sağlamak için evet ya da hayırdan fazlasını gerektiren sorular sorarak dikkatimi dağıttığını fark ettim. Belki de tüm erkeksi pisliklerine rağmen, yarı düzgün bir adamdır. Ya da en azından iyi bir dövme sanatçısı.

"Çarkın ortasındaki sayılar Aruba'nın koordinatlarıdır. Yeni döndük. Dört pusula noktası bir kalptir çünkü . . . Açıkçası, kalbim için. Bir çiçek çünkü ben bir çiçek sanatçısıyım ve güneş ve ay her günü kendi standartlarıma göre yaşamamı hatırlatıyor. Başka kimsenin değil. Sebebimi uyum içinde açıklıyorum ve her zaman hareketsiz kalmak için mücadele ediyorum.

Reno, "Neredeyse bitti," diyor ve Lorenzo elimi tutup başparmağımla işaret parmağım arasındaki hassas kısımda yatıştırıcı bir daire çiziyor.

Kulağıma İtalyanca bir şeyler mırıldanıyor. Ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yok ama yatıştırıcı, gürleyen tonlar kalan birkaç dakika hareketsiz oturmama yardımcı oluyor.

"Elbette. Sıradaki sen misin dostum? Reno, Lorenzo'ya sorar.

Lorenzo başını sallıyor. "Hayır, teşekkürler. Bu, onun bu geceki arzusuydu. Sadece istediğini aldığından emin olmak ve hayallerini desteklemek için buradayım.

İşte o zaman biliyorum.

Şüphelendim. Hatta muhtemelen bir düzeyde, bağırsaklarıma pislik doldurduğumu ve çok hızlı çiçek açmasını önlemek için üstüne step dansı yaptığımı bile biliyordum. Ama şimdi bir filizin fasulye sapındaki kiri patlatıyor.

Aşk.

Lorenzo'yu seviyorum.

Büyük ve vahşi, gürültülü ve korkutucu ve *Bu yüzdengeçici* değil

"TONUN BENİM DAİREMElimi sallayarak teklif ediyorum. "Bu Delores, keman yapraklı incir ağacım. Bu sulu meyveler Wilma, Fred, Betty ve Barney'dir. bu *Canavar* adı Loch, yılan bitkisi Medusa ve eğreltiotu Christofern'dir. Ve bu da Meredith, cehennem gibi dikenli ve sürekli devrilerek temizlemem gereken bir pislik yığını oluşturan yeni kaktümüm. Bir kaktüsün rahatsız edici pisliğiyle alay ediyorum. Evet, bitkilerimden birine Meredith Wildeman'ın adını verdim. Fallik şekli ve bu hafta ona kaç kez lanet ettiğim göz önüne alındığında uygun görünüyordu. Sırf katartik şifa için de onu öldürebilirim.

Lorenzo bitkilere zar zor bir bakış atarak bana gülümsüyor. Beni yargılıyor, orası kesin, ama görünüşe göre bütün bitkilerime isim verme alışkanlığımın tuhaf değil, sevimli olduğunu düşünüyor.

"Abigail," diye başladı, sesi göbeğimin ters dönmesine ve göbeğimin kasılmasına neden olacak şekilde alçak ve gürledi.

"*Evet?*" dışarı çekiliyorum.

"Bana burada ne yaptığımızı söylemene ihtiyacım var. Bana seni nereye götüreceğimi söyledin, ben de yaptım ama seni o kanepenin üzerine alıp tüm bitkilerinin izlemesine izin vermek üzereyim. İstedığın bu değilse, şimdi söyle çünkü üzerinden çok zaman geçti. . "

Tam olarak ne dediğini bildiğim için sözünü bitirmesine izin vermedim. Aruba'dan ayrıldık, o masaj odasından neredeyse bir hafta önce çıktık. Onsuz zihinsel, duygusal ve fiziksel olarak boş hissederek geçirdiğim bir hafta.

Ve bununla işim bitti.

Ağrıyan kaburgalarımı rahatsız etmemek için yavaşça gömleğimi başıma çektim ve gözlerinin çıplak göğsümde açılmasını izledim, sütyenim doğaçlama dövmeden sonra imkansızdı. Bana doğru geliyor ve dönüp koridordan yatak odama doğru yola çıkmadan önce üç adım atmasına izin verdim.

"Ne?" diye mırıldanıyor ve sonra oyun zamanının geldiğini anlayıp peşine düşüyor.

Kahretsin, arkamdan koridorda koşarken çıkardığı sese, sıcaklığının giderek yaklaştığına, dikkatinin hangi ortamda olursak olalım bana odaklanmasına bayılıyorum.

Kapıdan önce dönüp şeftali rengi yumuşacık yorganla kaplı yatağıma kıcımın üstüne oturdum. Yatağın kenarında, ya dizlerimin arasında ya da kendi dizlerinin arasına alarak durmasını bekliyorum.

O değil. Gelmeye devam ediyor, beni yatağa geri dönmeye zorluyor. Onun altında kıvranıyorum, dövmeleli hassas cildi gerdirmemeye dikkat ediyorum.

"Hareket etme, *gülüm*. Kendine zarar verme. İzin ver," diye inledi. "Siktir, izin ver." Dizlerinin üzerine çöktü, elleriyle kot pantolonumu çözdü, indirip çıkardı ve ayakkabılarımı da yanlarına aldı. Külotuma da aynı muameleyi yapıyor ve sonra dizlerimi birbirinden ayırıyor.

Tamamen giyinikken ve en hassas bölgemin üzerinde belirirken çıplak ve savunmasız olmanın çok müstehcen bir yanı var. Gözleri çekirdeğimde geziniyor, başparmakları beni daha da açmak için dudaklarımla dalga geçiyor.

Eğilip burnuyla merkezimi dürttü ve nefes aldığını duydum. "Tanrıların nektarı. Çok güzel kokuyorsun ve tadın daha da iyi." Sanki her santimi kendisininmiş gibi sahiplenmek istiyormuş gibi dilinin düzlüğünün tüm amımın üzerinde uzun bir çizgi yaladığını hissetmeden önce nefesinin sıcaklığını hissediyorum.

"Siktir, Lorenzo. *Evet* diye inliyorum.

"Bu kadar. Beni ne kadar özlediğini, bana ne kadar ihtiyacın olduğunu duyayım ve istesen de seni bir daha asla bırakmayacağımı bileyim. Bana yalvarsan bile." Bir uyluğumdan orta tarafıma ve diğer uyluğuma doğru yumuşak öpücüklere ve yalamalara geçti. "Tatlı, vahşi Abigail. . . Korkarım bana yapıştın. . . sonsuza kadar."

Doğrudan romantik kalbime nüfuz eden sözleriyle ve muhtaç klitorisime vuran diliyle zaten utanç verici bir şekilde gerginim.

Elimi aşağı indirip saçlarına doladım ve istediğimi talep ederek onu kendime tuttum. Neyi hak ettiğimi.

"Lütfen . . . Kahretsin." Yalvarma daha fazlası içindi - daha çok onun dili, daha çok şiiri, daha çok onun gücü altında daha yüksek ve daha yüksek girdaplar yaparken adını bile koyamadığım bir şey.

Ama biliyor. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama o biliyor. "Sen Benimsin." Yumuşak iddia, klitorisimin şiddetli bir şekilde emilmesiyle birleşiyor ve birlikte beni uçuruma uçuruyorlar. Gözlerim kapanıyor ve siyah göz kapaklarımda beyaz ışıltılar görüyorum. Bana karşı homurdandı, ben mutluluktan kurtulana kadar daha fazlasını talep etti.

Yavaşça, nerede olduğumdan emin olamadan ana ve bedenime geri dönüyorum.

ortadan kayboldu ama büyülu bir yere doğru bir yolculuğa çıktığını bilerek. Lorenzo başparmağıyla yavaşça klitorisimde daireler çiziyor, sabırla görüşümün netleşmesini bekliyor ve bacaklarımın arasından aşağıya baktığımda, onu yüzünde tembel bir huşu gülümsemesiyle görüyorum.

"Güzel, gülüm."

Kıpırdadım ve o hareket etmeme izin verdi. Bir elimle ona daha yakına işaret ederek yatağı kaldırdım. Gözleri kısıldı ve dikkatle sordu, "Canın acıyor mu?" Kafasını dövmeye doğru salladı.

Dudağımı ısırdım, ağrıdığını kabul etmeye niyetim yoktu ve hareket etmek işe yaramıyordu çünkü devam etmek istiyordum, özellikle de kotunun içindeki sert sırtı gördüğümde. "Çok fazla değil. Bu sefer bir denizyıldızı olmam gerekebilir."

Kaşları çatıldı. "Denizyıldızı?"

Kollarımı ve bacaklarımı geniş ve gevşek bir şekilde açarak ona dramatik bir şekilde, "Benimle ne istersen yap," dedim.

Kahretsin. Anında gözünde taze bir parıltı belirir ve eli aletine gidip kot pantolonun içinden masaj yapar. "Bunu sen istiyorsun," diye uyardı.

Ama bir uyarıya ihtiyacım yok. Şu anda aklından geçen sinsi düşünceye ihtiyacım var çünkü dişlerini gıcırdatarak çenesindeki kasları esnetirken bu düşünce yüzünün tüm sert çizgilerine işliyor.

Kalçalarım havaya kalkıyor, üstümdeki boş havada bir şey arıyor.

Hareket etme. Kendine zarar vereceksin.

Emir belli. Ve ben emir alan bir kız değilim. Ben onları veren bir kıyım. Ama kalçalarım hâlâ ne yapacağını merak ediyordu.

Gömleğini başına geçirdi, botlarının parmaklarını çıkardı ve yavaşça, çok yavaş bir şekilde kot pantolonunu çıkardı. Onları ve iç çamaşırını öne doğru iterek kendini serbest bıraktı. Biraz açlık sesi çıkarmalıyım çünkü eli tabana gidip kendini sıkıca sıktı. "Bokdiye inliyor.

Bunun 'siktir' anlamına geldiğine oldukça eminim, ama emin olmasam bile ses tonu bana söylediler. "Hareket etme dedin. Konuşamayacağımı söylemedin, Lorenzo. Buraya tırmanıp beni becerecek misin yoksa orada durup bana otuzbir mi çekeceksin?"

Dürüst olmak gerekirse, her iki seçenek de şu anda kulağa oldukça parlak geliyor.

Kot pantolonunu ve iç çamaşırını sonuna kadar aşağı iterek yerde bir parça giysi bıraktı. Kendini okşayarak bana "Hiçbiri" dedi.

Ama yatakta bacaklarımın arasına diz çökerek girişimle aynı hizaya geldi. Birkaç sığ hamle yaptı, beni zorlamadan tacını sıvılarımla kapladı. Sadece onun çözebileceği bu acı verici ihtiyacı hafifletmek için kendimi ona saptlamaya çalışırken kalçalarım inliyor.

Elleri kalçalarımı buluyor. Beni yatağın yumuşaklığına iterek, beni hala altında tutmaya zorluyor. Olduğumda teması kaybettiğim için hayal kırıklığı içinde

nefesim kesildi.

beni tekrar doldurmasına çok yakın.

"Abigail, bana bak."

Ona odaklanmak için gözlerimi kırıştırmam gerekiyor ama gözümü kırptığımda onun da uçurumun kenarında olduğunu, yıpranan bir ipe tutunduğunu görebiliyorum.

"Seni becermeyeceğim. Bu sefer değil." Başını sallıyor ve ben bir çığlık yutuyorum. "Seninle sevişeceğim ve sen de sana hak ettiğin şekilde tapmama izin vereceksin. Sakin olacaksın ve seni sevmeme izin vereceksin. Bu, almanın, hissetmenin, almanın zamanıdır."

Bana katılma ya da katılmama şansı vermiyor. İleriye doğru yumuşak bir hamleyle içime girdi, nefesimi kesti.

Tamamlamak. O benim içimdeyken, gözleri benimkilere kilitlenmişken ve kalbi yüzünün her yerinde yazılıyken hissettiğim şey buydu. Her eyleminde var. Güvenemeyecek kadar korkaktım. Şimdiye kadar.

İçimi okşarken gözlerimden arınma yaşları dökülüyor, sabit ve eşit bir tempoda aşkı fısıldarken, bende gördüğü tüm güzel şeyleri bana anlatıyor ve tutkumu takdir ediyor, tam olarak kim ve ne olduğumdan daha azına veya daha fazlasına ihtiyacı yok.

Bunu istediğimi bilmiyordum. Buna ihtiyacım olduğunu kesinlikle bilmiyordum.

Ama benim romantizmim böyle görünüyor. Biraz pervasız, çokça spontane ve bir sürü de o günkü boktan şeyler. Lorenzo'yla.

Bacaklarımı onunkilere doladım ve tek elimle omzunu tuttum, kıpırdamadan ama yanında olmayı isteyerek, bana verdiği kadarını ona geri vererek.

"Seni seviyorum Lorenzo," diye bağırdım.

Biliyorum biliyorum. Önce kadınların söylemesi gerekmiyor. Erkekleri anında korkutan ölüm öpücüğü gibi. Ama gerçek bu ve ben başkalarının kurallarına göre oynamam. Hissediyorum, bu yüzden buna sahip olacağım ve o bilmeyi hak ediyor.

Anında homurdandı ve derinlerime saplandı, boyun kasları gerilmiş ve gözleri benimkilere kilitlenmiş halde bir anlığına kıpırdamadan durdu. Onun zonkladığını hissediyorum, sıcak dölünün nabızı beni doldururken yemin ediyor, "Ben de seni seviyorum.gülüm"

"BENDÜŞÜNMEKO çekmecedde bir spatula var," dedim ertesi sabah Lorenzo'ya. dairendeki acıklı erzak eksikliği ile bize kahvaltı hazırlamaya çalışırken.

Çekmeceyi yalnızca daha fazla paket servis menüsü bulmak için açar.

En sevdiğim pizzacının broşürünü kaldırarak bana dik dik baktı. Yapmıyorum

Tezgâhta bir taburede oturduğum yerden kalktım ve sadece omuz silktim.

"Yemeğe ihtiyacım var. Yemek yapmama gerek yok," diye takıldım.

Biraz daha kazıyor ve sonuçta bir spatula ile galip geliyor.

Daha sonra derhal tüm menülerimi toplar ve çöp kutusuna atar. "Hey!"

"Şimdi sana yemek yapacağım."

Şey, peki. . . tamam o zaman. Lorenzo'nun yaptığı her şey benim sadece hızlı, ucuz ve iki gece için iyi oldukları için aldığım pizzalardan daha iyi.

"F-Y-I, seni buna ikna edeceğim," söz veriyorum. Sanki benim yaptığımı umarmış gibi gülümsüyor. "Bir haftalık tren kazasının bizi buraya getirdiğine inanamıyorum." Benden ona ve tamam, taze pişmiş kahvaltıya işaret ediyorum.

"Tam bir tren kazası değildi. Eğlendik, onda on, yine yapardık," diye şaka yapıyor.

"Aman Tanrım, bunu söylerken Violet ya da Archie gibi konuşuyorsun," diye yakındım ama sonra kabul ettim, "Yine de haklısın. Esmar'la tanıştın ve ben de Emily'ye adadım ki bu, tüm ülke kulübü ıvır zıvırına kadar makul bir kapanıştı.

Sorgulayan bakışı bana Violet'in bu küçük bilgiyi onunla paylaşmadığını söylüyordu, ben de ona Emily'nin aile yemeğimizi mahvetmeye çalıştığını ve bunu oldukça yüksek sesle yaptığını anlattım. "Ama şimdi tüm kulüp bizim de evli olduğumuzu düşünüyor çünkü babam temelde benim iyi işimi ve yeni evliliğimi kutladığımızı söyleyerek beni savunmak zorunda kaldı."

Lorenzo bir kahkaha etrafında gülümsüyor. "Yani plan devam ediyor mu?" Bu konuda hiç hayal kırıklığına uğramış görünmüyor. Bir bit değil.

Ve Claire'in Meredith'e düğünde ikinci seçenek olduğunu nasıl söylediğini biliyor musun? İnternetteki tüm düğün albümünde hem Meredith hem de orijinal planlayıcı etiketlenmiş. Keşke bunu gördüğünde duvardaki bir sinek olsaydım! Güldüm.

"Duvarda uçmak?" diye tekrarlıyor Lorenzo, kafası karışmış görünerek.

"Garip ifade. Temel olarak, bunu görmeyi çok isterdim anlamına geliyor," diye açıkladım. "O kadın . . . o . . ."

Bir kelime arıyor gibi görünüyor, ben de yardım ediyorum. "Sürtük' konusunda karar kıldık.

Annem bile öyle dedi ve bu temelde bir mucize.

"Evet, o orospu bana istediğini yaptıramayınca seni başımın üstünde tuttu."

"Ne?" diye bağırdım, iki avucumla tezgaha vurarak.

Onu öldüreceğim. Onu öldür ve Archie'nin bana bir tanık vermesini sağla.

İç çekmek. Değilim.

Ama kaktüs Meredith'i sulamayı atlayacağım. Belki bir ile dürtmek

birkaç iğne, vudu bebeği tarzı da. Acaba toplu iğne kaktüse zarar verir mi? Biliyorsun, çünkü zaten bıçaklarla dolular? Buna bakmalıyım.

Yeni botanik planlarımdan habersiz olan Lorenzo yumurtaları karıştırırken başını salladı. "Düğünden daha fazlasını sana veriyor. Gelinleri seni çiçekçi olarak kullanmasın diye seninle çalışmayı reddedeceğini söyledi. Kasabanızda, kalabalığınızda ne tür bir güce sahip olabileceğini bilmiyorum" diye uyarıyor.

"O tür bir güç değil, orası kesin."

Öfkeliyim. Nasıl cüret eder? O düğünü salladım, Claire'i aşırı mutlu ettim ve kesinlikle en iyi çalışmalarımın bazılarını yarattım. Anlaşması nedir? Demek istediğim, çiçeklerden prensip olarak mı nefret ediyor yoksa sadece benden mi?

"Ne yapacaksın?" diye sordu Lorenzo, önümde mükemmel derecede kabarık yumurtalardan oluşan bir tabak koyarken.

Bana boş vermemi söylemiyor, aşırı tepki verdiğimi ima etmiyor, hatta kendi çılgın planlarını bile yapmıyor. Sadece ben olmama izin veriyor.

"Henüz bilmiyorum ama öğreneceğim. Her zaman yaparım." Yumurtadan bir ısırık alıyorum ve lezzetine inliyorum. "Aman Tanrım, bunlar*Bu yüzdeniyi*," diyorum ağız dolusu. Yutkunduktan sonra ve çatalımdaki bir sonraki lokmadan önce soruyorum: "Bu arada Esmar'dan gelen bu iş teklifinin nesi var? Meredith'in senin hakkında aklımdan çıkardığı şey buydu.

O kaltak! Bunu nereden biliyordu? Lorenzo, Meredith'in kafasına verdiğimiz yeni etiketten hiç çekinmeden, yarı çiğnenmiş yumurtalardan oluşan canavarca ısırlığı hakkında konuşuyor.

Belki de o kaktüsün adını değiştirmeliyim? Kaltağın hoş bir havası var.

"Teklif etti ama kabul edemedim. Sen benim olmasan bile seni bırakamazdım," diye itiraf etti cesurca.

"Ben her zaman senindim,"
dedim ona. "Ve ben
senin,*gölüm*"

Gözlerimizi kilitliyoruz, söze gerek yok, kalan yumurtalarımızı yeme yarışması hızında boğazlarımızdan aşağı kürekle atıp yatak odasına geri koşuyoruz.

BÖLÜM 2 6

W

Ağaçlarla çevrili caddede kükreme. Her evin yanından geçerken pencerelerden dışarı bakan gözleri hissedebiliyorum, sakinler huzurlarını kimin bozmaya cüret ettiğini merak ediyor, kapı kontrollü topluluk.

Abigail doğruyu işaret ediyor ve ben de onun söz verdiği gibi varış noktamız olması için dua ederek onun talimatlarını uyguluyorum. Beni yanıltacağını düşünmüyorum ama çok farklı dünyalarda büyüdük ve bu benim onun dünyasına ilk gerçek adımım olacak.

Sinirliyim.

Tamam, bu konuda çok zihinselim. Ben kızların babalarının yanına götürdüğü türden bir erkek değilim. Ve daha sonra, kadınlar bunu önerdiğinde, yanılgıları daha fazla saptırmadan en yakın çıkışa koşardım. Ama bu sefer? Morgan Andrews sizi yemeğe davet ettiğinde hayır demezsiniz. Git.

Motosikletinizin arkasında kızıyla birlikte olsa bile.

Biz yaklaşırken özel kapı yavaşça açılmaya başlıyor, bu da izlendiğimiz düşüncemi pekiştiriyor. Abigail bir kameraya el sallar. Haber akışının diğer ucunda kimin izlediğinden emin olamayarak doğrudan ona bakıyorum.

Uzun yoldan aşağı iniyoruz ve ben park ediyorum. Önce Abigail iniyor, ben de kaskını alıyorum. Güvende olabilmem için bugün bir tane daha almam gerekecek. Ben zamanın yüzde doksanında bir pisliğim ama güvenli biriyim.

Aslında, son birkaç gündür kendimi daha az pislik hissediyorum. Abigail, şovun maskaralık tarzını canlandırarak bana Amerikan realite televizyonunu açıkladığında, onları sularken bitkileriyle tüm konuşmaları yaptığında ve Pazar günleri bir ev kuralı olarak çıplak yoga uyguladığında gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Bununla savaşıyordum çünkü aletim asılı ve kığım havada aşağı doğru bakan köpek pek hoş bir görünüm değildi, ama Abigail bunu ancak ben yaparsam yapacağını savunmuştu. Aşağı köpek, yaptım.

Ve o da yaptı, sikim bana hatırlatıyor.

O, ilginç değilse de hiçbir şey değildir, onun gibi her günü birlikte yaşamak bir

zevktir.

benim asla fark etmeyeceğim şeyler görüyor.

Karşılığında, onu besleme yeminimi tuttum ve o hiç denemediği yiyeceklerin tadını çıkarıyor, arkamda ata binme konusunda profesyonel oldu ve benden tekrar Reno'yu görmeye gitme sözünü aldı. . . sürpriz olarak tasarladığı kendime yeni bir mürekkep için.

Kıçıma kendi öpücüğünün dudak izini koyacağını içten içe düşünüyorum çünkü bu fikir hakkında yirmi dakika süren bir kıkırdama nöbeti geçirdi. Elbette reddetmişim ama eğer önümüzdeki elli yıl boyunca kıçımı her gördüğünde onu gülümsetiyorsa, seve seve kıçımın üzerine kalıcı olarak mürekkep yapıştırırım.

Ve onu Violet'e götürmemin üzerinden sadece günler geçti. Elli yılın hangi maceraları getirebileceğini hayal edemiyorum.

Bu gece gibi.

Kapıya yaklaşıyoruz ve şaşırtıcı bir şekilde zili çalıyor ve hemen içeri dalmıyor. Violet'ten ne kadar yakın olduklarına dair duyduklarına dayanarak, bunda hem Abigail hem de ailesi için garip bir şekilde beklenmedik bir şey var. Gözlerimi soru sorarcasına kaldırdım ve şöyle açıklıyor: "Bir keresinde eve geldim ve ailemi oldukça uzlaşmacı bir durumda yakaladım. Birbirlerini sevmeleri harika ama bunu bir daha görmek istemiyorum. Durmadan. Yani şimdi, geleceğimi bildikleri halde, zili çalıyorum, kapıyı çalıyorum veya geldiğimi haykırarak içeri giriyorum ki giyinmeye zamanları olsun."

Ah, aşkım!

Elinin tersiyle göğsüme şaplak atıyor. "Bunu ailen olmadığı için söyleyebilirsin." Omurgasından aşağıya bir ürperti iniyor ve ben sırtıyorum.

Kapı açılıyor ve siyah takım elbiseli, beyaz saçlı bir adam karşımızda duruyor. Büyük Morgan Andrews'ın olabileceğini düşündüğümünden daha küçük, daha zayıf ve daha yaşlı.

"Karl!" Abigail ciyakladı ve hemen adamı kucaklamak için kollarına aldı. "Yıllar oldu!"

Karl mı? Yani Morgan değil. Karl kim?

Yaşlı adam, "O halde eve daha sık gelmelisiniz Bayan Abi," diyor.

"Biliyorum. Bronzluğum üzerinde çalışmakla meşguldüm, nasıl olduğunu bilirsin," özellikle solgun adama şaka yapıyor. O böyle bir şey yapmadı. Ben başvurmayı düşüneceğim restoranları araştırırken, o çiçekçide her gün Janey ve Samantha ile çalışıyor.

Kuru bir sesle, "Oldukça Virgin Adaları'na benziyorsun," diye yanıtladı.

"Uzun zamandır bakire değilim, Karl," dedi ona gülerek. "Gerçekten çok uzun bir süre. Ve bunu ikimiz de biliyoruz." Çok daha yüksek bir kısıtlama derecesine sahip olmasına rağmen, neşeye karşılık verir.

Boğazımı temizliyorum.

"Ah! Karl, bu Lorenzo Toscani. Lorenzo, bu Karl. Teknik olarak, o

ev yöneticisi. Gerçekçi olarak, hepimizin akli başında olmamızın nedeni o. Neyse, diğer herkes. Çoğu zaman deli olmasının sebebi benim.” Onu dirseğiyle dürtüyor.

"Hayatı ilginç kılan kesinlikle sizsiniz, Bayan Abi." Gülümsemesi sıcak ve samimi. Bana yardım teklif ediyor. "Tanıştığımıza memnun oldum, Bay Toscani."

"Sen de, Karl."

"İçeri gelin, içeri gelin. Bay Toscani, beni Bay Andrews'ın ofisine kadar takip ederseniz. Bayan Abi, anneniz yemek şirketiyle birlikte mutfakta," diyor Karl.

Dürüst olmak gerekirse, ne pişirdiklerini ve belki de ne öğrenebileceğimi görmek için mutfaka gidip yemek şirketiyle takılmayı tercih ederim. Ama Abigail güçlenmek için bana göz kırptıktan sonra, neredeyse mutlu bir şekilde Karl'ı takip ettim.

Bu koridorda kaderimi bekliyor.

Karl kapıyı iki kez çalar ve ardından kapıyı açar. "Bay. Morgan, Mr. Toskanalar mı?

"Girin!" kalın bir ses yükselir.

Odanın içinde, sönmüş bir şöminenin yanında kulüp sandalyelerinde oturan üç adam görüyorum. Ben girerken duruyorlar ve Karl, gladyatörü aslanlarla bırakarak arkamdan kapıyı kapatıyor.

Courtney'nin koyu renk saçları ve gözleriyle kocası Kaede, bir zamanlar benim gibi Andrews kadınlarından birine aşık olan bir yabancıydı. Bana acıyan bir bakış attı. Violet'in kocası Ross, bu boktan şovu yola çıkarmaya hevesli görünüyor.

Ve son olarak, ama kesinlikle en az değil, Morgan Andrews.

O, dünyanın yükünü omuzlarında taşıyan ve yakın zamanda bu sorumluluktan kaçmaya niyeti olmayan Ross'un daha yaşlı, biraz daha az atletik bir versiyonu.

Morgan burada yetkili ve ben ilk adımı onun atmasını bekliyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum, Lorenzo." Elini uzatıyor. El sıkışmamız sağlam ve sağlam, kimin daha sert sıkacağını ölçen bir yarışma değil. Bunu takdir ediyorum. "Oturun." Dördüncü bir sandalyeyi işaret ediyor.

"İçmek?" Ross bir kristal sürahi almak için öne doğru eğilirken soruyor.

"Abigail aslında önerilen Glenfiddich'i almam için beni uyardı. dedi ki hayır demeye cesaret eden bir adam ön bahçeye tekmelendi. Evet, teşekkür ederim,” dedim Ross’a.

Üç adam da itirafıma gülüyor.

Morgan kendi viskisini yudumlarken, "Dürüstlük, nadir bulunan ve takdir ettiğim bir özellik," diyor. "Bana kendinden biraz daha bahset Lorenzo."

Kendimden bir yudum alarak onun hareketini yansıtıyorum. “Aslen Positano'luyum ama dünyanın her yerinde yemek pişirdim. Yakın zamanda Avanti'den ayrıldım ve şu anda

Bir sonraki hamlem için araştırma yapıyorum.”

Morgan, sanki ona işsiz olduğumu söylemekle yetinmemişim gibi, anlayışla başını salladı. "Ya kızım ile ilgili niyetin?"

Açık sözlülüğünü takdir ediyorum, bu yüzden kendimle birlikte iade ediyorum.

Bardağımı masaya koydum. "Kısa bir süre olduğunu biliyorum ama Aruba'daki o günler oldukça yoğun ve o zamandan beri daha da fazlasını paylaşıyoruz. Abigail hakkında her şeyi bildiğimi söylemeyeceğim ama her gün daha fazlasını öğrenmek istiyorum. Aslında sana sormak istiyordum. . ”

İçkimi geri alabilmeyi dileyerek yutkundum. Ama ağzım pamuktan daha kuru olsa bile bunu alkolün yardımı olmadan yapabilirim.

"Abigail'in sana geçirdiğimiz sahte balayından bahsettiğini biliyorum ama gerçekten minnettar olacağım şey, Abigail'den benimle gerçekten evlenmesini istemek için onayını alma şansına sahip olmak." Kelimeleri ağzımdan çıkardığım için rahatlatarak nefes verdim.

Zayıf değilim, cüretkar risklerin ağırlığı altında eğilecek biri değilim ama Abigail şimdiye kadar gördüğüm en önemli rüya.

Morgan bana eleştirel bir şekilde bakıyor. "Bunun için biraz geç değil mi? Sen ve Abi'nin o küçük yalanı zaten söylediğinizi ve bunu doğrulamak için elimi zorladığınızı düşünürsek?" Sesi düz ve sabit, neredeyse düz.

Sanırım bir özür bekliyor. Benden veya Abigail'den gelecek bir şey yok sanırım. "Abigail'i o sırada Emily'yle başa çıkması için ihtiyaç duyduğu şeylerle destekledim ve bunu tekrar yapardım çünkü istemeden de olsa bu bizi bir araya getirdi ve bunu hiçbir şeye değişmem. Ayrıca, belirtme cesaretini göstermem gerekirse, köşeye sıkıştığında Abigail'i aynı yalanla körü körüne destekledim.

Düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. "Yani, dileğin Abi ile gerçekten evlenmek ve benden izin mi istiyorsun?"

"Kutsama," diye düzeltiyorum.

"Anlambilim," diye yanıtlıyor küçük bir gülümsemeyle. "Abi bu konuşmanın bir fısıltısını bile duysa seni oturduğun yerde öldürür. Doğru olduğunu biliyorsun?"

Sözlerinin bıçağı beni doğrudan kalbime saplıyor. "Benimle evlenmek isteyeceğini düşünüyor musun?"

Bir anlık bir sessizlik oldu ve kendimi buradan çıkıp Abigail'i kapmaktan, onu bisikletimin arkasına oturtmaktan ve onunla birlikte gün batımına doğru yola çıkmaktan alıkoymayı zar zor başardım. Bu gösterişi ve nezaketi sikeyim. buna ihtiyacım yok Sadece ona ihtiyacım var.

Ama ailesine ihtiyacı var.

Yakınlar ve bunu ondan almayacağım.

Ama sol gözümün altındaki kasta yeni bir tik var.

İşte o zaman üç adam da kahkahayı patlattı. Kaede parmağını bile işaret ediyor

Morgan'a, "Tanrım, Courtney hakkında konuşurken aynı anda hem o kadar korkmuş hem de öfkeli mi görünüyordum?" diye sordum.

Karışıklığım bariz olmalı çünkü Morgan bana acıyor.

"Bak Lorenzo. Orada ne yaptığımı görelim mi? Kaede ve Ross inliyor ve Morgan ellerini kaldırıyor. "Ne? Çok erken?" Ama gülümsemesinde üçümüze de bok attığını anlamamı sağlayan şeytani bir ima görebiliyorum.

Benden izin veya onayımı hiç istememişsin gibi davranacağız çünkü Abi ikimizi de öldürür. İstedliğini yapıyor, her zaman yaptı ve her zaman yapacak. Bunu bildiğin sürece -onunla ilgili olana tüm kalbinle saygı duy- iyi olacaksın. Cesareti var, inatçı ve ilk dakikadan itibaren kendi başına adım atmaktan korkusuzdu. Ben istifa ettiğimde Courtney'nin Andrews Consolidated'in dizginlerini eline almak için burada olmasından memnun olmama ve Ross ile Kaede'nin inşa ettiklerinden gurur duymama rağmen, Abi tamamen farklı bir cins. Onu küçük isteyen birine razı olacağından endişelendim. Durumun böyle olmadığını görmekten memnunum."

"Hiç de değil, efendim. Ondan hoşlanıyorum -onu olduğu gibi seviyorum," diye temin ederim onu.

Gülümsüyor ve omuzlarındaki ağırlığın bir kısmının hafiflediğini hissedebiliyorum. Abigail bana ailesinin ebeveynleri için her şey olduğunu söyledi, bu yüzden Morgan'ın çocuklarının onun gibi aşkı bulmasından duyduğu sevinci hayal edebiliyorum.

Kahretsin, sana karşı dürüst olmak gerekirse, Abi'nin seni daha şimdiden evlenmen için adliyeye sürüklememiş olmasına şaşırdım. Kimberly ve ben, bu gece Abi'nin artık her şeyin gerçekten gerçek olduğunu büyük bir şekilde ifşa edeceğini düşündük. Sesini fısıltıya indirir. "Bence Kim bununla birlikte bir bebek duyurusu olmasını umuyor."

Bunun üzerine viski bardağını alıp bir yudumda ters çeviriyorum. Boğazımdan aşağı sinüslerime kadar akan yanık yüzünden nefesim kesildi. "Oh hayır. Henüz değil. Önce evlenmek ve birbirimizi daha iyi tanımak istiyoruz. Bence."

Çocuk fikri beni korkutuyor. Mini Abigail fikri hem sevimli hem de ürkütücü. Ama bu gece denemeye hazır olduğunu söyleseydi, saniyeler içinde onu altıma alırdım gibi bir iddiam yok. Onun için tam bir enayiyim.

"Bununla iyi şanslar. Bu jesti takdir ediyorum, dedi içinden beni göstererek, ama tek yapman gereken küçük kızımı mutlu etmek ve biz iyi olacağız. Anlaşıldı?"

İşte beklediğim tehdit, soğuk, keskin ve sert. "Anlaşıldı."

"Güzel, o zaman yemek yiyelim," diyor Morgan. "Doğru uyarı, yemek şirketi bu akşam bir şef için yemek pişireceklerini duyunca hem gerildiler hem de heyecanlandılar. Bunun ekstra iyi yiyeceğimiz anlamına mı geldiği yoksa yenmez mi olacağından emin değilim.

"Güzel olacağına eminim."

Koridorda yürürken ilerideki bir odadan kadın sesleri duyabiliyorum ve Abigail'in hangi sorgulamalardan geçtiğini merak ediyorum.

babasının yanındaydı.

"Hangi restoranları düşündün? Veya kendinize ait bir tane açmayı düşündünüz mü? Bu konuda yardımcı olabilirim, biliyorsun," diyor Morgan nazikçe.

"Teşekkür ederim.ama hayır. Kendi restoranımı açarsam, kendi finansmanımla olacak. benim olmasını istiyorum Şimdilik, yaratıcılığımın serbest kalmasına izin vermek için başkalarının finansal risk almasına ve mutfağa odaklanmasına izin vermekten mutluyum. Hâlâ öğrenecek daha çok şeyim ve burada bunu yapmak için harika fırsatlarım var," dedim Morgan'a.

"Bu testi büyük başarıyla geçtin evlat," diyor gülümseyerek. Abim gibi. Ve "burada" demenden memnun olduğumu kabul etmeliyim çünkü onun yaratmak için çok çalıştığı işi bırakmasını görmekten nefret ederim.

Başımı sallıyorum. "Kesinlikle hayır. O SweetPea ve SweetPea da o. Burada sahip olduğu köklerin onun için önemli olduğunu biliyorum ve bu nedenle benim için önemliler."

"Baba! Üçüncü dereceden vazgeç," diye bağırdı Abigail, bizimle buluşmak için dışarı çıkarken.

Ama beni babasından kurtarmasına ihtiyacım yok. O ve ben aynı takımdayız. . Abigail Takımı, ikisi de onun için her şeyi yapmaya hazır.

DiÇ LEZZETLİDirtahmin ettiğim gibi. Ya da en azından öyle olduğunu düşünüyorum. çok gerginim, ben neredeyse hiçbir şeyin tadına bakmaz ama diğer herkes bundan zevk alıyor gibi görünür.

Son olarak, güzel porselen tabaklarda oturan tatlı ve yemek sonrası kahvelerle kendimi hazır hissediyorum.

"Abigail?" Sohbetinde bir durgunluk olduğunda söylüyorum.

Bana döndü. Aslında herkes bana dönüyor -Morgan ve Kimberly, Ross ve Violet ve Kaede ve Courtney. Resmi yemek masasında mama sandalyesinde oturan bebek Carly bile.

"Senin gibi biriyle tanışacağımı hiç düşünmemiştim, bende her şeyi durdurmak ve gözlerinde dinginlik ve huzur bulmak istememe neden olacak biriyle..."

Ross kahkahayı kesiyor, "Abi'nin huzurlu olduğunu mu söyledi? Onunla tanıştı mı? Violet'in göğsüne şaplak attığını duydum ve devam etmem için sustular. "Her yeri ev gibi hissettiren biri. Beni gülümsetiyorsun, yap beni güldür, kışına şaplak atmak istememi sağla—"

Morgan bu sefer boğazını temizleyerek araya giriyor. Hata. Görünüşe göre Abigail benim beyin-ağız filtremi de kırmış.

Özür dilemek için gözlerimi Morgan'a çevirdim ve Abigail dikkatimi geri çekmek için parmaklarını yüzümün önünde şaklattı. Ben daha ne istediğimi

sormamışken o gülümsüyor, şimdiden başını sallıyor.

bekleyebilirdim. Bu hızlı, tuhaf, çılgınca ama ailemdeki mutlu çiftlerin bana her zaman söylediği gibi, bildiğin zaman bilirsin. Öyleyse neden bekleyelim? Gecikerek kazanılacak bir şey yoktur.

Sandalyemi geri çekip Abigail'in ellerini ellerimin arasına almak için tam orada, Andrews'ların yemek salonundaki şık yemek masasında tek dizimin üstüne çöküyorum.

“gülüm, bana karım olma şerefini bahşeder misin ve bana da senin kocan olma şerefini bahşeder misin?”

Cevabı yüzünün her yerine yazılmış ama nefes alırken beni bir an bekletiyor.

"Kesinlikle acayip!" o kadar yüksek sesle bağırıyor ki mutfakta tabakların takırdadığını duyuyorum.

O kadar kocaman gülümsüyorum ki yüzüm geriliyor ve kalbim onunla doluyor. Ayağa kalktım, onu kollarıma aldım ve ailesi gibi etrafında döndürdüm...bizimaile —alkışlar.

Dudaklarını alıp ebeveyn-düşmanca bir öpücükle benimkine dönüştürüyorum ama umurumda değil. Hayatımın aldığı vahşi ve çılgın dönüş karşısında çok mutluyum, çok şaşırdım ve çok şok oldum. Abigail ile daha iyiye doğru kıvrımlar ve dönüşler.

"Beklemek. Bir şartla, dedi Abigail aniden ve ben donakaldım.

"Herhangi bir şey. Bunu biliyorsun,” söz veriyorum, ciddiylim.

Bundan emin misin? test ediyor.

BÖLÜM 27

--

kay millet, o kahveyi bir dernek partisinde hafif bira gibi iç. Gidecek yerlerimiz var." Tam Patron modundayım, bu ailemin oldukça iyi anladığı bir şey çünkü hepimiz buna meyilliyiz. gerektiğinde kafa kafaya mücadele etmek için. Biz hırslı, dik başlı insanlarız.

Tabii şu anda bana, sağ omzumda ikinci bir kafa daha büyütmüşüm ve kafama meyve bir başlık takmış gibi bakıyorlar çünkü Lorenzo'nun teklif etmesinden üç saniye sonra bekledikleri şey bu değildi. Eminim çoğu kadın gözyaşı döker, bir yüzük etrafında parlar ve gelinlik alışverişi ve mekan seçimleri için planlar yapmaya başlar.

Ben çoğu kadın değilim.

Bu, düğünün balayından sonra gerçekleştiği çoğu durumda değildir.

Ben her gün diğer insanların hayallerini dinleyerek, onları gerçekleştirmek için tüm zor işi yapan ve bir güne bu kadar çok şey koymanın stresini izleyen bir insanım.

Bunu istemiyorum. Bunu asla istemedim. İstiyorum . . . Lorenzo.

Yemek odasından çıktım, Lorenzo'yu elinden tutup koridorda sürükledim, o isteyerek ve tuhaflığımdan hoşlandığını söyleyen bir gülümsemeyle geliyordu, bu da benim neyin peşinde olduğumu asla tam olarak anlamadığı anlamına geliyordu.

"Ah!" Annem takip etmek için ayağa kalkarken haykırıyor. "Abi, ne yapıyorsun?" "Nereye gidiyorsun?" Courtney soruyor.

"Ah, kahretsin, bırak çantamı alayım." Violet harika bir kanka, benimle de çılgınca şeyler yapmaktan her zaman mutlu, ama bu Carly doğduğundan beri biraz değişti ve o tamamen sorumlu ve bana karşı olgunlaştı. *Hayatında tekrar biraz çılgınlığa ihtiyacı var.*, Neşeyle düşünüyorum.

Fuayede, masanın üzerindeki aranjmandan biraz çiçek çalmak için yeterince durdum. Kendi tasarımlarımdan biri, bu yüzden onu mahvettiğim için kendimi kötü hissetmiyorum.

yeni amacım için, ama anneme bir özür bakışı atıyorum ve mümkün olan en kısa sürede bir tane daha göndereceğime söz veriyorum.

Annem şaşkınlık içinde gözlerini kırıştırıyor.

Ben SweetPea Boutique'i açmadan çok önce, annem çiçekler için özel isteklerde bulunurdu ve ben de gidip mükemmel olanları tek tek seçerdim. Şimdi, bir fuaye ekranı için haftalık bir sipariş ve makyaj masasında çiçek açan küçük bir mevsimlik tomurcuk vazo düzenleyerek beni destekliyor. Her hafta en sevdiğim işlerden biri çünkü bana istediğimi yapmak için tam yaratıcı özgürlük veriyor.

Bir avuç çiçeği Violet'e uzattım. "Bisiklete binemedikleri için bunları yanında getir. Bizi takip edin."

Çiçekleri, Carly'yi ve bebek bezi çantasını aynı anda tutmaya çalışarak gülüyor. Ross, Carly'yi Vi'nin kollarından alarak çiçekleri kurtarır. "Elbette, Abs. Bu senin planın. Devam et," diyor bana.

Önde, Lorenzo'nun motosikletinin yanında duruyorum. Bir anlık sinir krizi geçirerek, "Bunu kastettin, değil mi?" diye soruyorum.

Kaskı kafama geçirebilmek için saçımı yüzümden geriye itti. Çenemin altındaki tokayı takarken gözleri bana dikildi. "Teklif?" açıklığa kavuşturuyor.

"Oh hayır. Sanırım bunu kastettiğini varsaydım. İkinci kez düşünmüyorsun, değil mi?"

Bana kendini beğenmiş bir sırıtiş attı, tek kaşını öyle seksi bir şekilde kaldırdı ki bende onu ısırma isteği uyandırdı. "HAYIR. Kesinlikle hayır. Sadece ne yaptığımızla ilgileniyorum çünkü heyecan ve mutluluktan o kadar güzel pembe görünüyorsun ki yüzündeki her ifadeyi ezberleyip daha sonra keyfine varıyorum."

İç çekmek. Ağzından çıkan sözler.

Bana verdiği tatlı romantizmi tatmak için dudaklarımı onunkilere dikerek ayak parmaklarıma kadar yükseldim. Tadı kahve, tiramisu gibi ve rüyalar gerçek oluyor.

"Herhangi bir şey?" hedge ediyorum

"Bana gitmemi söylediğin yere gideceğim. Mutlu bir şekilde, *gülüm*" Bunu gerçekten kastettiğini duyabiliyorum. Herkes sevgi dolu aklımı kaybettiğimden endişe duyduğunda bile, o benim deliliğime giden yolu ve kaosumdaki düzeni görüyor ve her şeyde onu büyütüyor.

"Bizi takip edin!" diye bağıriyorum, elbisemle motosiklete biniyorum. Bu gece pantolon giyebilirdim ama akşam yemeğinde güzel görünmek istemiştim ve eteğin bisiklete uygunluğu umrumda değildi. Şimdi, elbise özellikle uygun görünüyor.

Lorenzo'nun karnına hafifçe vurarak ve gitmesini istediğim yeri işaret ederek araba kervanımıza gece boyunca rehberlik ediyorum.

Birkaç dakika sonra, bir araç refakatçisi olarak otoparka girdik.

- bir motosiklet, ailemin Mercedes, Ross ve Vi'nin yeni SUV'u - kesinlikle planladıkları ama henüz kimseye bahsetmedikleri ek çocuklar için - ve Kaede'nin en son One Life Gym'in açılışını kutlamak için aldığı havalı spor arabası.

Lorenzo, omzunun üzerinden bana bakarak Ducati'yi park edip durduruyor. Gecenin sessizliği şok edici ve tabelanın sarı parıltısı Lorenzo'nun yüzünü parlak noktalara ve gölgelere fırlatıyor. İfadesini okuyamıyorum. Kızgın ya da şaşırılmış değil. Belki de sadece kabullenmektir.

Kaskı çıkarmama yardım ediyor ve "Dövme mi yaptırıyoruz?" diye fısıldıyor.

Planımın şampanya mantarı gibi ağızımdan fırlamaması için dudağımı ısırđım. Tamam, plan yapma. . . bu da bir plan. Ross'la iki kelimenin anlamını defalarca tartışmış olsam bile bunu kabul edeceğim.

"Uhm, bir nevi?" Cevapladım. "Hadi!"

Ellerimiz kenetlendi, Lorenzo ve ben cam kapıdan geçerek çınlayan bir zili tetikledik.

"Reno!" bağırırım.

Huysuz sesi, "Lanet olası atlarınızı tutun," diye yanıtlıyor.

Abi? Babam kararsızlıkla etrafına bakıyor. Ve belki biraz da hoşnutsuzluk.

Gözlerimde bir yalvarışla ona bakarken ellerimi göğsünde Lorenzo'ya bastırıyorum. "Biz daha önce buradayken-"

"Dövmen mi var?" V yakalar. "Bunu neden bilmiyorum? neden görmedim

BT?"

O anda Ross'un gelmiş geçmiş en iyi erkek kardeş olduğuna karar verdim çünkü o

elini Vi'nin dudaklarına koyup kulağına bir şeyler fısıldayarak ağızının kapanmasına ve gözlerinin sessizce bana kilitlenmesine neden oldu. Daha sonra ödemek için cehennem olacak, bunu biliyorum, ama şimdilik, bu treni ıslık çalarak tutmama izin veriyor.

Biraz daha sert bir şekilde tekrarlıyorum, "Daha önce buradayken... . " Daha yumuşak, sadece Lorenzo'ya devam ediyorum, "Reno'nun dövme yapmaya nasıl başladığı hakkında ne dediğini duydun mu?"

Lorenzo başını sallıyor. Her şeyi söyleyebilirdi. Tüm gördüğüm sendin. Tek duyduğum, kaburgalarının üzerinden geçerken çıkardığı küçük acı iniltileriydi. Acıyı senden almak, sen buna gerek kalmasın diye kendim hissetmek istedim."

"Pirzola?" Vi, Ross'un elinin arkasından konuşuyor. Şey, sanırım öyle dedi, ama oldukça boğuk.

"Bir motosiklet gazileri kulübü için atanmış bir bakan. Kendisi de eski bir asker. Ama yasal olarak yapabilir. . "

Lorenzo'nun gözleri parlıyor, parlaklıktan değil koyu bir sıcaklıktan. "Diyorsun ki . . .

?”

Abigail Marie Andrews! Bir dövme salonunda evlenemezsin. akşam yemeği elbisesi!” Annem tamamen dehşete düşerek bağırır. Pek çok tuhaf şeye katlandı, beni bazı tuhaf aşamalardan geçirdi ve bazı tuhaf fikirleri destekledi, ama görünüşe göre bu çok uzak.

Anneme bakmak için döndüm. "Ben zaten evliyim, unuttun mu? Ya da herkes öyle sanıyor. Bunu gerçek kılmak da mümkün. Ayrıca beklemek istemiyorum." Gözlerimi tekrar Lorenzo'ya kilitleyerek kendimi daha yumuşak, daha tatlı bir şekilde tekrarlıyorum, "Beklemek istemiyorum. Yapıyor musun?"

Hayır diyebilir. Kesinlikle yapabilirdi ve bu konuda bir sorunum olmayacaktı. Kahretsin, herhangi bir durumda muhtemelen birimiz aklın sesi olmalı ve bu nadiren ben olacağım.

Ama umarım. . . ruhumun derinliklerinde, umarım o benim deliliğime vahşi, ölümüne yolculuk, ateşime gazyağıdır.

"Hayır, seni benim yapmak için beklemek istemiyorum. Eğer istediğin buysa, benim de istediğim bu. Ne olursa olsun, her zaman. . . senin için."

Baygınlık.

Belki de aksandır, diye karar verdim. Belki bir gün Lorenzo bana onuncu kez arka arkaya bulaşıkları yıkamamı söyleyecek ve önemli olan onun ne söylediği değil, nasıl söylediği olduğunu anlayacağım. Ama durum buysa, bugün olmuyor.

Bugün romantik, baştan çıkarıcı, tatlı ve seksi. . . hepsi seksi bir erkek paketine bağlandı. Ve o kollarımda, bana sarılı, avucunun tam burada, Tanrı'nın, ailemin ve arkadaşlarımda ve hatta ailemin önünde kıcımlı kavlıyor. Ve eğer bundan hoşlanmazlarsa, benim gibi geldiklerinde anlaşılmayı ve kapıyı çalmayı öğrenebilirler.

"Yüzüğüm yok. Büyükanneminkini senin için İtalya'dan almaya vaktim olur diye düşündüm. Ama babanla konuştuktan sonra bekleyemedim. Bu gece sana sormam gerekiyordu.

Kaşlarımdan biri kalktı. "Seninle evlenmemi istemek için babamla konuştun mu?" Kafamda ve toplanmış tüm grubumda uyarı zilleri çalıyor.

"Beğenmeyebilirsin ama o biraz gelenekçi, canım. Çok tatlıydı." Babam Lorenzo'nun savunmasına gelir. Gözümün ucuyla, babamın Lorenzo'ya başını salladığını ve dudağını fermuarlıyormuş gibi yaptığını görebiliyorum.

"Yani, babamla konuşacak kadar yeterince düşündün, büyükannenin yüzüğünü almayı planladın, ama sonra bir hevesle gidip bu gece bana sormaya karar verdin, öyle mi?" netleştiriyorum.

Lorenzo'nun kelimelerle alay ettiğini, onları zihinsel olarak İtalyancaya çevirdiğini ve herhangi bir hata aradığını görebiliyorum. Ailem tamamen sakın ve sessiz, hatta

nefes almak Pekala, mutlu bir şekilde habersiz gevezelik eden Carly dışında. "Evet," dedi sonunda Lorenzo.

Üzerine atlıyorum, bacaklarım beline gidiyor ve beni kolayca yakalıyor. "O kadar tatlı! Hepiniz 'bunu doğru yapacaktınız' ama benim yüzümden kendinizi kaptırdınız mı?"

Onu öpücüklerle doldururken gülümsemesini dudaklarımda hissediyorum. "Bunu seninle yapma eğilimindeyim, *gülüm*"

Kollarımı boynuna doladım ve başımı omzuna yaslayıp onu sıkıca tuttum. Tanrım, bir şekilde benim kadar köklü ve vahşi olan bu adamı seviyorum.

"Daha sonra yüzük alabiliriz. Ama bu gece kesinlikle Reno'dan bir dövme alyans alacaksın. Sana iz bırakıyorum," dedim Lorenzo'ya tartışmaya yer bırakmadan.

Ayaklarım yere değene kadar vücudundan aşağı kaymama izin verirken gülümsemesi yumuşaktı.

Elleri yüzümü nazıkçe kavramak için kalçalarını serbest bıraktı. "Zaten sahipsin."

"Tamam, sanırım şimdi anladım," diyor Vi. Sanki kuzeninin Betty White ya da dilimlenmiş ekmekten sonraki en iyi şey olduğunu bile bilmiyormuş gibi.

"Bunu gerçekten yapıyor muyuz?" Courtney anneme fısıldıyor.

Annem bana dönüyor. "Abi, bunu gerçekten yapıyor musun?" Endişeli görünüyor. Bence herhangi bir anne olur, bu yüzden anlıyorum, ama evet, öyleyim.

"Beyaz elbise durumunun tamamını daha sonra bir kutlama resepsiyonunda yapabilirim, tamam mı?" O anların annem için ne kadar önemli olduğunu biliyorum ama bu benim düğünüm ve böyle olmasını istiyorum. . . Bu.

Yine de babam her zaman arkamı kolladı ve gerçekten de çocuklarının mutluluğunun kendisinininkini geçmesini gerçekten istedi. "Benim için çalışıyor. Bir parti, tören ve resepsiyondan daha ucuzdur." Kolunu annemin beline dolayıp kalçasını sıktı ve annem içini çekti.

Başını sallaması her şey demek.

Vi bana çiçekleri uzatıyor. "Tam bir delisin," diyor, Carly kötü bir dil öğrenmesin diye lanet kelimesini heceleyerek. Flaş haber, o benim yeğenim ve Ross'un kızı, bu yüzden ilk sözlerinin karalama defterine değmeyeceği oldukça taşa yazılmış.

"Evet," katılıyorum. İyi ki benden böyle hoşlanan bir adam bulmuşum.

İşaret üzerine Reno, deri yelekli bir adamla arkadan çıkar. "Ne istiyorsunuz?" Reno havlıyor. Lobisinde bir akşam yemeği partisi kadar havalı insan bulmayı kesinlikle beklemiyordu.

Elimi sallamak için kaldırıyorum. "Merhaba Reno!"

Onun huysuz tavrı erir. "Merhaba Abi. Bu gece yanında kim var?"

"Ailem. Dikkatimi dağıttığın zamanı hatırla ve bana nasıl olduğunu söyledin

Düğünleri arkadaşların için mi yapıyorsun?” Bunun biraz incelik gerektireceğini bildiğimden kırpıklarımı kırptım. Belki annemi gemiye bindirmek için gerekenden daha fazla.

"Evet."

"Lorenzo ve benimle evlenebilir misin? Şimdiki gibi? Ve alyanslarımızı dövme mi?"

“Şey. .” Gür kaşlarıyla Lorenzo'ya baktı ve buna uygun olup olmadığını sordu.

Bence Lorenzo arka arkaya iki kez gözlerini kırpsaydı, Reno ve arkadaşı muhtemelen Lorenzo'yu yakalar ve rehine kurtarma tarzında onunla birlikte arka kapıdan koşardı.

Lorenzo elimi tutuyor ve başını sallıyor. Dudaklarında bir gülümseme alay eder. "Lütfen. Yapmam gerek . . . ifadesi nedir?" Aklını yokluyor ve daha büyük bir gülümsemeyle, "Benim ne kadar yoz olduğumu öğrenmeden önce onu kilitleyin," diyor.

Reno buna gülüyor.

Ama o da aptal değil. Babamı -lanet olsun, muhtemelen hepimizi- görüyor ve parayı gözünün önünde durduğunda anlıyor. Ross'un ilk tabloid kapağı günlerinden kim olduğunu bile biliyor olabilir.

"Bin dolar kulağa adil mi geliyor? Tören ve dövmeler için mi?" Önce babam teklif ediyor.

Sanırım Reno'nun gözleri kafasından fırlayacak, ama gözlerini kırıştırıyor ve yüzünü her zamanki kaşlarını çatmasına daha yakın bir hale getiriyor. "Evet, sanırım bunun için bu gece biraz geç kalabilirim. Şimdi hazır mısınız?"

Kendimizi organize ediyoruz - Violet, kalçasında Carly, solumda Courtney ve Annem ve Lorenzo'nun sağında Ross, Kaede ve Babam - ve sonra Reno'ya baş sallıyoruz.

“Kay, bu gece burada bu insanların evlilik için bir araya gelmesine tanık olmak için toplandık. .”

Sevinç tüm varlığımı doldururken gülümsemenin daha da büyümesini engelleyemiyorum. Bu garip harika düğünde neredeyse mutluluktan zıplıyorum. Bulacağımı hiç düşünmediğim bir adamla sahip olabileceğimi hiç düşünmediğim biri.

Reno tipik 'bu adamı alıyor musun' ve 'bu kadını alıyor musun' yapıyor ve Lorenzo ve ben ikimiz de "Kabul ediyorum" diyoruz.

“Birbirinize söylemek istediğiniz başka şeyler var mı? Sözler ve yeminler ya da başka bir şey?”

Reno, resmin özüdür, Annem onu duyabileceğim kadar yüksek sesle yutkunduğunda mutlu bir şekilde düşünüyorum.

Lorenzo'nun kendi gülümsemesinden dolayı kenarları kırış kırış koyu renk gözleriyle karşılaştım. Çenesini eğip önce benim gitmeme izin verdi.

Memnunum çünkü onunkini yaptığında çirkin gözyaşlarına dönüşeceğime dair

bir ŗ phem var. Onun ŗ iri benimkinden daha iyi ama daha içten değil.

Lorenzo, sanırım bir ŗ ekilde biliyordum. İlk saniyeden itibaren gözlerimi diktim

sen, seninle ilgili bir şeyler olduğunu biliyordum. Senin oklavalı kötü bir çocuk olduğunu düşünmüştüm ve bu beni kendine çekmeye yetti. Ama o zamandan beri her an bana bundan daha fazlası olduğunu gösterdin. Bana yardım etmek için her şeyini riske attın, beni etkilemek için her şeyini verdin ve bana içindeki adamı gösterdin. herkesin göremediği kişi. Ama kalbindeki sevgiyi, ruhundaki gücü görüyorum ve şu andan ölüme ve sonrasına kadar sana elimden gelen her türlü sevgiyi, onuru, saygıyı ve sevgiyi vereceğime söz veriyorum."

Lorenzo'nun boğazı çalışıyor ve kendi yeminlerine başlamadan önce gözyaşlarını geri çekmek için gökyüzüne bakıyor. "*Gülüm aşkım*. Bir düğünde tanıştığımız ve şimdi burada olduğumuz doğru görünüyor. Hikayemiz gelecekte çocuklarımıza anlatılacak bir hikaye, hayal edebileceğiniz her şeyden daha büyük ve daha iyi planlara sahip olmak için kadere güvenme dersi. Size her zaman gözyaşından çok gülümseme, üzüntüden çok mutluluk vereceğime ve hayatın ya da parlak zihninizin önümüze çıkardığı her şeyde partneriniz olmaya söz veriyorum. Günlerimin tamamını seninle, yan yana, sonumuzu inşa ederek geçirmek istiyorum."

Evet, dağınık gözyaşlarıyla yok edildi. Bir anne olarak her zaman hazırlıklı olan Violet, bebek bezi çantasına uzanıyor ve bana bir gaz bezi veriyor. En azından kullanılmamış.

Reno, "Bu gerçekten güzeldi," diyor, kendisi de biraz tıkanmıştı. "Bu pisliği bir öpücükle mühürleyin, muhabbet kuşları."

Bu kadar çok uyarı aldığım için memnunum çünkü Lorenzo beni geri çekiyor ve kesinlikle resmi bir düğün öpücüğünden beklemeyeceğiniz ama bir dövme salonunun ortasında mükemmel olan derinlik ve yoğunlukla öpüyor. Onu aynı yoğunlukta öptüm, ancak annem Courtney'e, "Bana bir torun verdiğin için seni yenebilir, Court," diye fısıldadığında durdum.

Yüksek sesle gülüyorum, gülümsemem kocaman. "On dakika önce hepiniz 'kesinlikle değil, Abigail Marie' idiniz, şimdiyse hepiniz 'bana torun verin' mi, anne?"

Azarlanmış gibi görünmeye yüreği var ama sonra omuz silkiyor. "Fikrini değiştirmek kadının ayrıcalığıdır."

Harika iş anlayışımı babamdan almış olabilirim ama deliliğimi annemden aldım. Kendininkini benden çok daha iyi saklıyor.

"Dövme için ilk kim gidiyor?" Reno, büyük ellerini yüksek sesle çırparak soruyor. Lorenzo önce koltuğa oturuyor, ben de en uzak köşeye oturuyorum. Reno'nun iş istasyonu. Reno, Lorenzo'nun parmağının çevresine farklı genişliklerde siyah şeritler çizmek için hızlı ve dikkatli bir çalışma yapıyor. Ve sonra benim sıram. Parmağımın etrafına bağlanmış bir ip gibi görünen bir yayı olan ince, zarif bir bant seçiyorum. Buradaki bu anı asla unutmayacağım.

Telefonlarımızla birkaç fotoğraf çekiyoruz ve anneme resepsiyonda düzgün bir fotoğrafçımız olacağına söz veriyoruz.

"Başka dövme isteyen var mı? umursamıyorum. Babam ödedi," diye şaka

yapıyor Reno,

Babama mürekkeple kaplı

parmak. Hayır, hayır,
dedi Ross.

Diğer herkes "teşekkürler, ama hayır, teşekkürler" mırıldanıyor ve biz de ayrılmaya hazır bir şekilde ayağa kalkıyoruz.

Lorenzo, Reno'nun elini sıkıyor ve geniş omuzlarına sarılmak için uzanıyorum. "Bu geceyi gerçeğe dönüştürdüğü için teşekkür ederim."

"Hepiniz tuhaf pisliklersiniz," diye yanıtladı başını sallayarak.

Bu konuda haklı. Ama biz mutlu bir şekilde aşığız tuhaf herifler ve önemli olan da bu.

Kapıdan çıkıyoruz ama gülümseyerek bir kez daha arkama bakıyorum.

Yaptık. Lorenzo ve ben gerçekten evliyiz, parmağımın batması iyi bir acı.

Bekle, babam ne yapıyor?

Aman Tanrım. O görüntüyü kafamdan silmem gerekecek çünkü az önce babamın Reno'nun kartvizitlerinden birini alıp anneme seksi bakışlar attığını gördüm.

Ah.

"Tamam iyi . . . Hoşçakal!" Lorenzo'ya odaklanarak herkese söylüyorum. "Balayına gidiyoruz. . . Tekrar. Endişelenme, bu sefer sadece eve gidiyoruz," diye şaka yapıyorum, herkesin eve ne yapmaya gittiğimizi bildiğinin farkındayım.

Ross, Carly'nin taklit etmeye başladığı bir öksürme sesi çıkarır ve Vi, ikisine de homurdanır.

Lorenzo kaskımı takmama yardım ediyor ve sonra, daha önce olduğu gibi, gecenin karanlığına doğru hızla yola çıkıyoruz.

Kendimi özgür ve dalgalı hissediyorum, Lorenzo'dan başka hiçbir şeye küçük ama güçlü bir iple bağlıyım. Parmağımdaki mürekkepli değil, kalbimden onunkine.

BÖLÜM 2 8

“W

ne düşünüyorsun?” Janey'e soruyorum. Düzenlemeyi önümde döndürüp bitirip bitirmediğime karar vermeye çalışıyorum.

"Hmm, sorun yok sanırım. Bu ne için?"

"Orospu! Bu 'tamam' değil. Muhteşem ve bunu biliyorsun!" karşıyım

Gülümseyip beni işaret ediyor. "Öyleyse neden bana bunun mükemmel olduğunu zaten bilip bilmediğini soruyorsun? tarafından herhangi bir şey *Abigail Andrews*, yıldızlara çiçek tasarımcısı olacak.

Benimle alay etmesine rağmen yüzüm kızardı ama sonunda çenemi elimin arkasına yaslayarak Glamour Shots-1995 dolaylarında tarzı, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle sağa baktım.

Kaltak, diye tekrarlıyor.

"Teşekkürler." Güldüm. "Aslında, Violet ve Archie bunu almak için her an burada olabilir. Bir müşteri için." Vazoya ve çiçeklere bir kez daha baktım ve Archie'nin ne istediklerini söylediğini tekrarladım.

"Harika. Sen. lüks. Tepeden tırnağa, büyük, cesur ve kocaman. Mesela, en derin geceden leylakın en çıplak öpücüğüne kadar her tonunda mor olan kocaman çiçekler türünden Jonah Falcon'a ihtiyacım var. Sana vazoyu getireceğim çünkü onu şamdanlarla uyumlu olsun diye aldım.

Pekala, bu kesinlikle Archie'nin istediğini söylediği şeyle eşleşiyor, ancak Google'da Falcon denen adamın kim olduğunu araştırmak zorunda kaldım. Diyelim ki 'dev' Archie'den doğru kelime seçimiydi.

Janey, çiçekleri değerlendirmeme olan ilgisini kaybetti ve telefonuna tıklamaya başladı. Bluetooth hoparlörler Prince's çalmaya başlayana kadar bu beni biraz rahatsız ediyor. *Mor yağmur*ve başından beri benimle olduğunu anlıyorum.

Janey şarkıya yumuşak, kalça sallayan, seksi hareketler yapmaya başladı ve ben de denemekten kendimi alamıyorum. Benden bir mil farkla daha iyi, ama Samantha kasayı tutarken arkada şakalaşıp kıkırdamak eğlenceli.

"Ah. Benim. Tanrım," diyor arka kapıdan Archie'nin sesi.

Görünüşe göre o ve Violet kapı eşiğinde durdukları için açık bırakılmış. Vi gülmemeye çalışıyor ve Archie onu dans partisine davet etmediğimiz için kızgın görünüyor.

Karın kasları kızım. Hayır, dedi, kalçalarımı tutarak. "Beğenmek *Budiye* tısladı, sallanmama yardım etti.

Gülerek ellerine vurdum. "Oldukça iyi gittiğimi sanıyordum!"

Başını sallarken bana üzgün bir bakış attı. "Yaptığını biliyorum bebeğim. Bu en kötü kısım. tsk etti. Bunun A sınıfı, striptizci kalitesinde bir iş olduğunu düşündün. Courtney ile tekrar spor salonuna gitmek için zaman ayırın. Biraz Zumba sana iyi geliriyi. Tüm bu esnek yogayı bir değere dönüştürmeye yardımcı olun. Ayak bileklerini başının arkasına sokup öylece yatamazsın. Hareket etmelisin.

Kendini gösteriyor, dizlerini büküyor ve kışını biraz sallıyor. Saçını savuruyor, benimle göz göze geliyor ve ardından sashay odanın diğer ucuna yürüyor. Janey'den de benden de daha iyi bir performans sergilediğini kabul edeceğim.

"Bravo!" Kibar bir alkışla kuru bir şekilde söylüyorum. Yenildiğimi bildiğim için, kimsenin beni yenemeyeceği bir yerde işe dönüyorum. "İşte düzenleme." Bir ta-da hareketiyle ellerimi mor canavarın etrafında iki yana açtım.

Vi ıslık çalar. "Mükemmel. Harika iş çıkardın Abs. Archie, doldur şunu. Toplantımıza zamanında yetişeceksek uçmamız gerekiyor."

Gözlerini ona çeviriyor. "Gideceğimiz yerin adresini biliyor musun?" Retorik bir soru olduğu için onun cevap vermesini beklemeden parmaklarını şaklattı, "Elbette değilsin. Çünkü neden?" Başını yana doğru eğerek küpeli kulağını Vi'nin yoluna sokar.

Ofladı. "Çünkü sen Her Şeyin Kralısın."

"Bu doğru. Ve sakın unutma." Siyah tırnaklı parmağıyla Vi'yi işaret ediyor, ama sonra bana ve Janey'ye de.

"Biz bir şey yapmadık," diye karşı çıktım.

"Mmmhmm. Bu sefer değil." Vi'nin istediği gibi düzenlemeyi aldı ve omzunun üzerinden geri seslendi, "Gerçekten, Court ile spor salonuna gitmeli ve adamını Ross ve Kaede ile çalıştırmalısın. Onları tanımasına izin ver."

Bu aslında kötü bir fikir değil. "Teşekkürler Archie!"

"Öpücükler," diyor, Vi'yi randevularına götürmek için çoktan direksiyonun başına geçmişken, indirilmiş pencereden.

Sonra telefonum çaldı ve onu almak için çalışma masama koştum. "Selam anne," diye yanıtlıyorum.

Abi, bağış toplama yemeğindeki çiçekler için tekrar teşekkür etmek istedim. Çok sevimliydiler. Birkaç kişi böyle söyledi ve ben de onların senin eserin olduğunu söylemekten gurur duydum."

Annem en iyisidir. Gerçekten öyle. SweetPea'ya başladığımda, bunu yapmazdım

bir süreliğine babamın ofisine çiçekler. Çok özel bir ayrıcalık gibi geldi ve yolumu kazanmak istedim. Ama annem bunun yerine yaratıcılığımı farklı bir şekilde göstermem için fırsatlar sunmuştu.

Onun cesaretlendirmesiyle, bir yılı aşkın bir süredir her hayır etkinliğine ve galaya düzinelerce aranjman bağışlamış, bir Andrews olarak değil, bir çiçek tasarımcısı olarak adımları duyurmuştum. İnsanlar işimi ilk elden görmüşlerdi ve beni ücretli işler için aradıklarında, adımın değil, pazarlamamın ve teşhirimin işe yaradığını hissetmişlerdi.

Bugünün öğle yemeği çiçekleri, Samantha'nın bu sabah teslim ettiği bir düzine en önemli parça bunun bir işareti. Hala burada ve orada düzenlemeler bağışlıyorum, ancak daha çok galalar ve etkinlikler için hizmetlerim sözleşmeli ve yeteneklerim yerine bağış toplama etkinliğine destek için para bağışlıyorum.

Babamın bana öğrettiği buydu. Sevdiğin şeyi yap, iyi yap ve öde. "Teşekkürler Anne. Bunu gerçekten takdir ediyorum," dedim gururla. Önden çınlayan zil sesi geliyor ve Samantha bununla ilgilenecek olsa da Müşteri, anneme, "Ah, gitmem gerek. Yakında bir gelinim var."

"Elbette canım. Sadece seninle ne kadar gurur duyduğumu söylemek istedim. Sen ve Lorenzo bu hafta sonu hala yemeğe geliyorsunuz, değil mi?"

Beni görmese de başımı salladım. "Evet anne. Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum. 'Hoşçakal!'"

Tıklama bana gülme izni veriyor. Ailemle yediğimiz tek akşam yemeğinin tüm çılgınlığına rağmen, Lorenzo'nun geri gelmesi özellikle heyecanlı görünüyor.

En azından yeminlerimizden sonra evde 'balayı' için bize sağlam bir hafta yalnızlık verdiler.

Samantha gülümsemeye çalışarak, "Abi, saat iki geldi," diyor.

Şaşkınlıkla saate bakıyorum. Hayır, yanılmıyorum. Saat birden bir buçuğu geçiyor. "Heyecanlı mı?" Samantha'ya sessizce soruyorum.

Samantha gözlerini büyütüyor ve parmağıyla başparmağını bir santim kadar ayırarak, "Biraz," diye fısıldıyor.

Gülümsüyorum ve hevesli gelinimizi karşılamak için ellerimi yıkıyorum.

Önde, danışma masamızda oturan sarışına elimi uzattım. Kusursuz giyinmiş, saç ve makyajı kusursuz ama topuklu ayağı işemesi gerekiyormuş gibi zıplıyor.

Abi Andrews. SweetPea Boutique'e hoş geldiniz," dedim ona.

Gülümseyip elimi sıkıyor. "Sadie Mason, yakında Sadie Yi olacak." Sadece gelecekteki adını söylemenin onu ne kadar mutlu ettiğini görebiliyorum ve neşesi bulaşıcı.

Masaya oturuyorum. "Bana kendinizden ve nişanlınızdan bahsedin, Bayan Mason." Bana elini sallıyor. Ah, bana Sadie diyebilirsiniz. Muhtemelen bilmiyorsun

beni hatırla ama beraber okula gittik. Courtney'nin sınıfındaydım.

"Üzgünüm. Fark etmemiştim," ona daha yakından bakarak özür dilerim. Yine de hiç tanıdık gelmiyor. Okulumuz devasa değildi ama benim sınıfımda kesinlikle tanımadığım çocuklar vardı, bu yüzden Ross ve Court'un sınıfından hiç görmediğim veya duymadığım bir grup çocuk mutlaka vardır. "Ne kadar küçük bir dünya."

En ufak bir gücenmiş görünmüyor, çok şükür. "Önemli değil. Ben de Courtney ile gerçekten arkadaş değildim. Farklı kalabalıklar, bilirsiniz. Matematik dekatlon takımındaydım."

Aklımın bir köşesinde bir şeyler kıpırdıyor. "O zamanlar eyalet falan kazanmadık mı?"

Sadie ışınlar. "Evet, yaptık." Dramatik bir şekilde eğiliyor, sürekli gülüyor. "Aslında nişanlımla da böyle tanıştım. Üniversitede matematik dekatlonu.

Bir anlığına anılarında kayboldu ve yüzünde hepsinin mutlu olduğunu görebiliyorum. Şanslı kadın.

Benim kadar şanslı değil ama kendi mükemmel erkeğini bulması onun için iyi.

Ana geri dönersek, öne doğru eğilir. "Liseye fazla gitmemek, ama Emily Jones-yani-Daniels'ın kulüpte ne yaptığını duydum. Bu adı artık Emily'nin gerçek adıymış gibi söylüyor ve sonra onaylamaz bir şekilde başını sallıyor. "Ondan hiç hoşlanmadım."

Ben dedikoducu değilim, ortalama insan doğasının hepimizi dedikoducu olmaya yönlendirmesinden fazlası değil. Ama Emily her zaman derimin altına girmeyi başardı. Sadie'nin sözlerinin rahatsız edici bir yara açmasını bekleyerek kalbimi ve zihnimi sınadım. Ama hiçbir şey yok. Artık o uzun zaman önceki dramayı umursamıyorum.

"İtiraf etmeliyim ki, Emily'yle olanlar da 'en güzel anlar' listeme girmeyecek.

Ama yoluma devam ediyorum, daha iyi olmaya ve daha iyisini yapmaya çalışıyorum."

Sol elimdeki küçük, narin dövme baktım. Lorenzo'nun ailesi, büyükannesinin yüzüğünü almak için İtalya'ya gelmemiz gerektiğini söyledi ve ben bu macera ve ailesiyle tanışmak için heyecanlıyım.

Sadie kendi elini kaldırıp bana büyük, kare kesimli elmasını gülümseyerek gösteriyor.

"Ben mutluyum, Emily mutlu, sen mutlusun ve önemli olan bunlar," diye bitiriyorum.

"Bilge sözler," diye onayladı Sadie, yüzüğüne dokunarak. "Çiçeklerimi yapmana çok sevindim. Her küçük detay aşkla yapılırsa tüm gün mükemmel olacak gibi hissediyorum."

"Elimden gelenin en iyisini yapacağım. Ama mükemmel olması gereken tek şey, senin ve kocanın birlikte ayakta durmanız. Diğer her şey, gerçekten önemli şeyler için vitrin süslemesidir.

Düğün odaklı bir kişinin söylemesi tuhaf gelebilir ama gerçek bu. Çiçeklerim bir etkinliğe ayrıntı ve güzellik katar ama gelin ve damat birbirini gerçekten sevmiyorsa günü kurtarabilecek çok sayıda gül yoktur.

Zil tekrar tıngırdadı ve görmek istemediğim tek kişi içeri girdi. Meredith Wildeman. Topuklu siyah takım elbiselerinden birini daha giymişti, gümüş rengi saçları olduğu yerde donuk ve gözleri sertti.

Bayan Andrews, çiçekçi kız. İnan bana, Sadie'yi hizmetlerinden vazgeçirmeye çalıştım. Bölgede çok daha fazla yetenekli çiçekçi var.” Oturur, her zamanki gibi kibirli görünür. Meredith, Peki, bize neyin olduğunu göster, dedi.

Bu randevunun tüm havası onun gelişiyi değişti. Sadie şimdi sanki okul müdürü yaramazlık yaparken yakalanmışız gibi dudaklarını birbirine bastırmış dimdik oturuyor.

Meredith'in küstahlığına değil, bu konuda çok cesur olmasına göz kırptım. Babamı yönlendirmeye çalışarak kafamda çarkların dönmesine ve çarkların dönmesine izin verdim çünkü gerçekten yapmak istediğim şey Meredith'e dükkanımdan defolup gitmesini ve üzerine bindiği o yüksek atı almasını söylemek.

Son olarak, beni kurtaran, annemin alışılmış sakın sesi oldu ve iyi bir önlem olarak araya küçük bir Buz Kraliçesi Courtney eklendi. İnsanlara kendilerini asmaları için yeterince ip vermek bazen ihtiyatlı bir davranış olsa da, yüksek yoldan gitmek hâlâ öğrendiğim bir özellik.

Meredith'i tamamen görmezden gelerek Sadie'ye döndüm. "Sana yetişmek çok güzeldi ve Courtney'e merhaba dediğini söyleyeceğim. Ne yazık ki, işe alabileceğiniz herhangi bir satıcıyla çalışmaktan mutlu olsam da, herhangi bir olayda sözleşme yapmaktan çekindiğim bir satıcı var ve o da Bayan Wildeman. Eminim düğününüzü kesinlikle güzel yapacaktır ve isterseniz harika bir iş çıkaracak başka bir çiçek tasarımcısı önerebilirim.

Durakladım, söylediklerimin zihnime oturmasına izin verdim. Lorenzo, Meredith'in beni müşterileriyle karalamakla tehdit ettiğini söyledi ve görünüşe göre kesinlikle deniyor. Gerçek şu ki, ben de aynısını yapıp onunla çalışmamayı seçebilirim. Ben tam bir müşteri takvimine sahip, talep gören bir çiçek tasarımcısıyım. Meredith Wildeman'ın müşterilerine ihtiyacım yok.

Asla soyadımın ağırlığına göre işlem yapmadım ve buna ihtiyacım yok. Bende SweetPea Boutique'in gücü ve çekiciliği var ve bu kadarı yeter.

"Hmmp, çok iyi. O zaman çiçekleri başkasına yaptırmaktan mutlu oluruz.” Meredith'in gülümsemesi yırtıcıydı, bana galip gelmeyi başarmıştı. Sadie'ye göre Meredith yumuşar. "Seni uyarmıştım canım ama çok daha yetenekli çiçekçiler var. Hadi gidelim Sadie."

Meredith ayağa kalkar ama Sadie hareket etmez.

"Oh hayır. Abi'nin çiçeklerimi yapmasını istiyorum. Claire Johnson'ın buketini gördüğümünden beri istediğim şey buydu. bu neherkesistiyor." Sadie, eğlenceli çiçek seçme randevusunun nasıl bu kadar ters gittiği karşısında kafası karışmış görünüyor.

sessizce oturuyorum. Sadie hoş görünüyor ama bu onun düğünü. Buketi yapacağım ya da yapmayacağım ama her iki şekilde de Meredith ile çalışmıyorum.

"Evet, Claire'in buketi çok güzeldi sanırım. Ve eğer isterseniz başka bir tasarımcı onu kesinlikle yeniden yaratabilir."

Bu Sadie'yi etkilemeyince Meredith sert oynamaya karar verir. "Sözleşmemiz var canım. Belki de bunu öğrenmek için annenle görüşmeliyiz. Meredith anne kartını oynuyor ve yemin ederim Sadie'nin kulaklarından dumanlar çıkıyor.

"Gerek yok. Sözleşmede benim adım var ve yanlış hatırlamıyorsam bir satın alma seçeneği vardı. Burada." Sadie çek defterini çıkarıyor, üç sıfırlı bir çek yazıyor, kahrolasica kendi imzasını atıyor ve Meredith'e veriyor. "Hizmetlerine artık ihtiyaç yok, korkarım. Arkadaşlarıma söyleyeceğimden emin olabilirsiniz."

Meredith şok oldu. Öyle ki kaşları bile kalkıyor, alnı kırışıyor. "Kuyu . . . BEN . . . iyi günler o zaman."

Küçük güç oyununda fena halde yanılıyor olabilir, ama bahse girerim o çeki bankadan ayrılır ayrılmaz bozdurur.

Kapıya doğru ilerliyor, bir kez arkasına bakıyor ve gözlerimiz buluşuyor.

Oyun. Ayarlamak. Kibrit. Orospu.

Ve bunu gurur duyabileceğim zarafet, sınırlar ve dürüstlikle yaptım. Kefalet parası veya mazerete gerek yok.

Meredith'in bana karşı nesi olduğunu bilmiyorum çünkü bu açıkça benim ve genel olarak çiçekler değil. Ama gerçek şu ki, önemli değil. Beni kafasında bir şey gibi gösterdi ve yaptığım ya da yapmadığım hiçbir şey bunu değiştiremeyecekti. Topumu alıp huysuzca eve gittiğimden değil, sonsuz oyun alanları olduğundan ve biz sadece... . . birlikte oynamamak

Yine de şans verilirse, ikinci bir düşünmeden ona acımasız bir yakan top atardım.

"Çıkarken kapının kıcına çarpmasına izin verme."

Meredith kapıyı biraz fazla sert itip açarken Sadie gülüyor.

Kahretsin, bu çok sesliydi ve ben çok iyi gidiyordum! Sanırım deliden kızı çıkarabilirsin ama deliyi kızdan çıkaramazsın.

Görünüşe göre yeni bir düğün planlayıcısına ihtiyacım var. Herhangi bir öneriniz var mı?" Sadie diyor.

"Aslında, biliyorum. Courtney, ilk elden iş başında gördüğüm mükemmel bir kişiye sahipti. Meredith doğum iznini karşılamak için görevi devralmadan önce Claire aslında başka bir planlamacıyla çalışıyordu. Size ikisinin de adını verebilirim ve

bilgi. İkisinden biriyle veya başka birinin daha uygun olduğunu bulursanız kullanmak isteyeceğiniz herhangi biriyle çalışmaktan mutluluk duyarım.

Sadie gülümser. "Kulağa iyi geliyor. Tamam, hadi çiçeklere bakalım! Pinterest panomu görmek ister misin?"

"Kesinlikle," dedim ona mutlu bir şekilde. "Önce gelin buketlerine bakalım."

BÖLÜM 2 9

“

zeytinyağı lazım EVOO'm kimde? diye bağıyorum.
Bu geceki etkinlikten önce yapacak çok işim var ve

Şimdiye kadar yaptığım her şey, bu gece mükemmel
olmalı. “Saygılarımla Şef. . . çık,” diyor Belinda.

Buz mavisi gözlerinde meydan okuyan bir ifadeyle yağ şişemi tutarken onu
bulmak için keskin bir bakış attım. Güçlü bir iş ahlakına, hassas bir palete ve en
iyilerden bazılarıyla uzun bir çalışma geçmişine sahip mükemmel bir şef.

Ve şimdi benim için çalışıyor. Genellikle.

"Çıkmak?" Ben zeytinyağını istasyonundan alıp onun elinde kalmasına izin
verirken gülüyorum. "Hiçbir yere gitmiyorum. Yapacak çok şeyim var.

Belinda güçlü bir elini kaldırarak önüme çıktı. Lorenzo, bunu bulduk.
Haftalardır bunu konuşuyoruz, menüyü tasarlıyoruz ve yeni tarifler deniyoruz.
Bunu yapmama izin ver, böylece en azından eve gidip takım elbiseni giymeden
önce bir duş alabilirsin.

Tüm ekibimin Belinda ile baş salladığını görmek için mutfağa göz attım. Ama
onları kaybetmedim.

Burası benim mutfağım.

Mürettebatım. Ama benim
restoranım değil.

Bunu istemiyorum, en azından şimdi değil. Ama benim yaratmamı ve
yönetmesine izin vermemi isteyen bir sahibi olan küçük bir restoranın şefi olmak
mükemmel bir uzlaşma. Burada, yerel ürünleri tedarik etme veya özel ürünleri
sevk etme fırsatım var, menüyü günlük veya mevsimsel olarak değiştirebilir ve
serbest saltanatı deneyebilirim.

Burası benim yeni yemek evim. Görünüşe göre kovulmam dışında.

Belinda. . . Çocuklar . . .”

"Biz iyiyiz, Lorenzo. Yemin ederim. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağız,
diye güvence verdi Belinda.

Haklı olduğunu ve onlara güvenmem gerektiğini bildiğim için iç çektim. Ama kolay kolay da bırakamam. "Benim için bir kez daha yaz."

"Evet, şef," diye tersledi Belinda.

Acı çektiğim menüyü okumaya başladı, ekibin farklı üyeleri her tabağa katkılarını okumak için toplandı. Uzun sürmez. Seçtiğim öğelerden oluşan bir set menü.

Bitirdiğinde, haklı olduğunu anlıyorum. Hepsi iyi.

"Tamam aşkım." Bunu yaptığımı inanamıyorum ama yapıyorum. Önlüğümü ve ardından ceketimi çıkarıyorum. "Sonra görüşürüz . . . masanın diğer tarafında. Beni gururlandırın çocuklar."

Belinda, mutfaktan çıktığım anda kesilen ve yerini bıçak doğrama, yiyeceklerin cızırtısı ve ocakların üzerinde hareket eden tencere ve tavalara koşuşturmacasına bırakan bir alkış tufanı ile ekibe liderlik ediyor.

"Veharika görünüyorsunAbigail'e fısıldadım.

Kimberly'nin aklındakinin tam olarak bu olmadığını düşünüyorum ama annesine söz verdiği beyaz elbiseyi giyiyor. Ama sonunda Abigail her zaman doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapacak ve iki parçayla gitti. Üst kısım, derin V ve kremsi fildişi dantelli zarif bir ipek atlet. Etek, sırtın tüm uzunluğu boyunca küçük düğmelerle en soluk allık pembe ile doludur. Zaten evli olduğumuz için kötü şans olmadığını söyleyerek bir kez görmeme izin verdi, ancak aslında takmamış, sadece kaldırmıştı.

Ama eteğini yukarıda tutarken bile küçük bir kız gibi dönüyordu, yüzü sevinçten coşmuştu.

Şimdi onun üzerinde, daha da çarpıcı.

Abigail'in bu andaki gülümsemesi, bu elbiseyle sonsuza dek hatırlayacağım bir şey. "Teşekkür ederim." Bir kez daha dönüyor, eteği güzelce açılıyor. "Sen de. Çok yakışıklı."

Bana sarıldı, kollarını belime doladı ve sağımdan bir tık sesi geldi.

Abigail'e bakmak için bunu görmezden geldim çünkü fotoğrafçının bu gece tüm resepsiyonun fotoğraflarını çekeceğini biliyorum.

"Bunun için hazır mısınız?" Ona sorarım.

"Kesinlikle, şüphesiz. Partimizi başlatıp kutlamaya hazırım." Sadece dudaklarında değil, gözlerinde de parlak gülümsemesiyle bana doğru kıpırdandı. Elimi tutuyor ve kenetlenmiş ellerimizi yukarı kaldırıyor. "Dünyaya karşı biz, değil mi?"

"Her zaman."

Önümüzdeki kapılar açıldı ve Archie sırtarak kafasını dışarı çıkardı. "Pekala, kediler ve kedi yavruları, sallanmaya hazır mısınız?"

Şaşkınlık içinde gülmekten kendimi alamıyorum. "Ne?"

Abigail başını sallıyor ve açıklıyor, "Bu bir ifade. Gerçekten yaşlı, ölü bir tane."

Archie küstahça somurtuyor. "Hadi gidelim. Yemeğimizi almaya hazırım çünkü dans pistine çıkmak istiyorum." Siyah çizmeleriyle olduğu yerde dönüyor ve bir kolu yukarıda, diğeri aşağıda, parmakları genişçe açılmış ve titriyormuş gibi bir poz vererek bitiriyor.

Restorana girdiğimde, ailemizin ve arkadaşlarımızın çoktan masalara oturduğunu görüyorum. Masaların her biri uçuk pembe masa örtüleri ve Abigail'in porselen ve sofra takımlarından oluşan bir karışımla yarattığı ve yerleştirdiği hoş aranjmanlarla kaplı.

"Bay Lorenzo Toscani ve Bayan Abigail Andrews'u takdim edebilir miyim?" DJ mikrofona diyor ve biz restoranda yürürken herkes alkışlıyor ve tezahürat yapıyor. Bir zafer turu gibi hissettiriyor.

Hayatta birbirimizi bularak kazandık!

Yardım edemem ama gülümse. Hepsi bu kadar. . . Amerikan. Bir partinin çılgın bir versiyonu gibi ama herkes en iyi şekilde giyinmiş.

Abigail ve ben kendimize ait bir masaya oturuyoruz ve yemek servisi başlıyor. Her tabaktaki her lokmayı eleştiriyorum, tutarlılık için görebildiklerimi kontrol ediyorum ama Belinda ve ekibim birinci sınıf bir iş çıkardı. Her lokma saf zevktir.

Diğer herkes de akşam yemeğinin tadını çıkarıyor gibi görünüyor.

"Uhm, bu çok lezzetli!" Abigail, fettuccine hakkında övgüler yağıdırıyor. Tüm bunları başlatan yemek. "Bunu haftada en az bir kez yiyeceğimize söz ver."

"Eğer istersen günlük," diye yemin ettim.

Abigail aslında bunu düşünüyor gibi görünüyor. Ama çok geçmeden yemek biter ve dans etmeye başlarız.

Abigail'in ailesinin keyif aldığı bir şey varsa, o da dans etmektir. Görünüşe göre Violet'in düğününde efsane bir dans vardı, Courtney'nin düğününde Abigail ile dans etmişim ve şimdi Abigail'i bir kez daha kollarımda tutuyorum.

Müzik yavaş ve tatlı ve Sofia Teyze'nin Archie ile dans ettiğini görene kadar onunla sallanmak hoşuma gidiyor. "Ee, olur mu?" Abigail'e soruyorum. "Onu batırmayacak ve yere düşürmeyecek, değil mi?"

Abigail omuz silkiyor. "O genellikle oldukça iyidir. Sofia'nın kıcını çimdikleyeceğinden daha çok endişeleniyorum. . . Tekrar."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. "Bunu o mu yaptı?"

"Evet. Birden fazla. Bu yüzden eğer dalıp düşerse, bunu hak edebilir.

Gölmekten kendimi alamıyorum ve Archie'yle yerde dans ederken Sofia Teyze'yi bir kez daha düşünmedim.

İÇİNDEE YÜZ KAPALI, parmaklarımızda beyaz pastadan küçük ısırdıklar. "Cesaret etme,"

Abigail beni uyarıyor.

Bu, anlamadığım Amerikan şeylerinden bir diğeri. . . gelin ve damat birbirlerine kibarca şeker parçaları yedirmediği, bunun yerine birbirlerinin suratına tıktırdıkları zaman. Öyle görünüyor . . . kaba?

"Bunu hayal bile edemezdim," dedim ona.

Üst dudağında kalan küçük beyaz kremayı öpmek için öne eğilerek onu nazikçe ısırdım. Teninden bile daha tatlı. "Güzel."

Abigail kıkırdar. "Lezzetli mi demek istiyorsun?" Başımı sallıyorum. "Güzel."

Çenesini eğdi ve ben de bir parmağımla çenesini kaldırıp gözlerini benimkilere bakmaya zorladım. "Seni seviyorum Abigail."

"Emin misin?" cüret ediyor, hala parmaklarının arasında olan pastaya bakıyor.

Bana tatlı bir lokma yedirmesi için ağzımı açtım. O yapar . . . bir nevi Geri kalanı yanağıma çarptı ve gürültüyle güldü.

Kalabalık şok içinde dehşet içinde nefesini tutar. Ama Abigail'i belinden tuttum ve kendime çektim, eğilerek onu şiddetle öptüm - pasta, krema, yemek ve her şey. Şok içinde ciyaklıyor, kaçmaya çalışırken kollarımda kıvranıyor. "Ah! Yapmayacağını söylemiştin!

Ama gülüyor, ben yüzümü onunkine sürerken beni cesaretlendiriyor. Elindeki tek silah olan pastaya uzandı ve ben daha ne olduğunu anlamadan yüzüme bir avuç taze pasta daha parçaladı.

Gülümseyerek dudaklarımı yalıyorum. Öne doğru eğilip "Tatmak ister misin?" diye sorarken poz verdim.

Bu sefer benimle buluşuyor, dövüş oyunu oynamıyor. Dili yeni tıraşlı çenemde geziniyor. Ah! Bu iyi."

"Denemek ister misin?" Abigail kalabalığa soruyor.

Bazı insanlar dağılır. Hatta Archie'nin Sofia Teyze'yi alıp korumacı bir şekilde onunla kaçtığını görüyorum. Diğerleri Abigail ile tartışır. . .

"Abi, hayır!"

"Lütfen!"

Ama Abigail istediğini yapar ve birdenbire her yerde pasta uçuşur. İnsanlar bağılıyor ama bazıları avuç dolusu alıp bize geri fırlatıyor. Abigail'de. Ama arkamdan eğilmeye alıştığı için, hepsinden önce bana çarpıyor.

Pasta şeklinde tam bir delilik, restoranın her yeri darmadağın, ama tek umursadığım Abigail'in parmaklarındaki kremayı yalarken o kadar mutlu gülmesi. Elini tuttum ve temizlemesi için başparmağını ağzıma aldım. "Güzel."

SmeşeAbigail'in küvetinde bu gece bir zorunluluktur. çok kapsamlı olduğu gibi yıkarken şekerli cildinin her santimini veriyorum. Açık bacaklarımın arasına oturduğundan, göğüslerini sabunlamaya ekstra özel bir önem veriyorum.

"Orada hiç pastam olduğunu sanmıyorum," diye iç geçirerek dalga geçiyor.

Onaylayarak mırıldandım ama kaygan ellerimi durdurmam. Sadece emin olmak için, dedim ona. Tüm kürelerine masaj yaptım, meme uçlarını kopardım ve sonra sertleşmelerini ve baloncukların içinden geçmesini sağlayan çıldırtıcı vuruşlarla onları daire içine aldım.

"O halde kontrol etmen gereken başka yerler var."

Evet. Parmaklarına ve kollarına, göğsüne ve karnına ve çekirdeğine bakarak her bir parçasını kontrol ediyorum. Suyun altında parmaklarımı yarığı boyunca kaydardım ve kaygan buldum. Buzlanma mı bu? Şaka yapıyorum, sesim açıktan pürüzlü.

"Görmek için tatmak ister misin?" Kabul etmeyi düşündüğüm bir davet ama henüz değil. O çok yumuşak ve sıcak, başı omzuma yaslanmış ve dudaklarına en ufak bir dokunuşla bile gözlerinin kapanmasıyla içime eriyor.

Parmağımın ucuyla klitorisini daire içine alıyorum, yavaşça onu daha yükseğe okşuyorum. Birkaç saniyede bir, küçük çıkıntıya sıkıca vuruyorum ve yumuşak ve sert dokunuşlardaki farklılıklar karşısında sarsılıyor.

"*gülüm*, aşkım, karım. . . benim için gel." Suda bile kayganlığını hissederek klitorisine bakan hizmetlerimi hızlandırıyorum ve onu hissetmek isteyerek penisim ağrıyor.

"*Evet* diye inliyor, gerginleşiyor ve sonra bana karşı titriyor. Hassas kedisini fırçalamaya devam ediyorum, ondan artçı sarsıntılar çekene kadar.

"Mmm, sıra bende," dedi bana gözlerinde şeytani bir parıltıyla.

Niyetinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama her ne olursa olsun onun yanındayım.

Bana ata binmek için yere su sıçratarak hareket ediyor. Şimdi yüz yüze bakarken, yüzüme o kadar nazik kelebek öpücükler serpiyor ki, daha fazlası için inlememe neden oluyorlar. Kalçalarını sıkıca kavrayıp hizaya gelmesi için kaldırdım ve sonra kendini bana sapladı.

"*Bok* diye tısladım. Su, öz suyunun bir kısmını alıp götürdü ama geldikten sonra hâlâ içine girmeme yetecek kadar ıslak. Amının her milimetresinin benim sert sikime karşı sıkı sıkıya tutunduğunu ve beni sıkıca kavradığını hissediyorum.

"Siktir," diye tekrarlıyor İngilizce. Şimdi bir avuç İtalyanca kelime biliyor ama özellikle seviştiğimizde dudaklarından İngilizce küfürleri dökülüyor.

Kaldıraç olarak ellerini omuzlarıma koyarak, kendini kaldırıp indiriyor. Kalçasını tutuyorum, ona yardım ediyorum. Yavaş gitmesi için ona rehberlik etmeye çalıştım, dudaklarının boyum boyunca sürüklenişinin tadını çıkardım ama Abigail görevdeki bir kadın. Banyo suyunda yandan sıçrayan dalgalar yaratarak sert ve hızlı bir şekilde zıplıyor. Ama umursamıyor. ben de bilmiyorum Havlular bunun için yapılır.

Bu yüzden beni sürmesine, beni gitmek istediği yere götürmesine, vahşi tutkusunun her saniyesinden zevk almasına izin verdim.

"Geliyorum," diyorum ona ve yüzündeki gülümseme hayatımda gördüğüm en güzel şeylerden biri, o geldiğinde dudaklarında beliren gülümsemeden sonra ikincisi.

Sikimin nabız gibi atan jetlerini hissediyorum, onu dolduruyorum ve birlikte suya geri sarkıyoruz. Bitti, su o kadar uzun süre sıcak kalırsa burada bir saat daha yatabilirim diye düşünüyorum. Sadece iyileşmekten başka bir şey yapmayın.

Abigail, "Şimdi duş almalıyız," diye öneriyor.

Kesin olan bir şey var ki, Abigail ile bir hayat asla sıkıcı olmayacak. Beni her zaman tahmin etmeye devam ettirecek ve bunun için onu seviyorum. O neredeyse, orası benim evim.

ÉPILOGUE

Bir yıl sonra

T

işte Aruba'ya varış var ve burada Aruba'ya varış var*stil*. Bir kez olsun, ailemin servetini kullanma teklifini kabul ediyorum ve deniz uçağı son sürat adanın etrafında kıvrılırken.

Yaklaşınca beldeye tepeden bakıyorum. İlk gezimizde ziyaret ettiğimiz tüm yerleri görebiliyorum.

"İşte koy!" Özel bir plajın küçük posta pulunu görerek işaret ediyorum. "Ooh, oraya geri dönmek istiyorum!"

"Ben de," diye mırıldandı Lorenzo, lüks koltuklarımızda kollarını bana dolayarak. "Aslında, yapabileceğimizi düşünüyorum*her şey*geçen sefer koyda yapmıştık."

Elinde şekiller çizerek, "Artı biraz," diye söz veriyorum. "Aslında, adanın her yerinde yaptığımız birçok şeyi yeniden yaratabileceğimizi düşünüyordum. Yoga, deniz yolculuğu ve hatta masajlar."

Lorenzo, "Durmazsan, seni tam burada, bu uçağa bindireceğim," diye söz veriyor bana, "ve onu eve giden özel uçağa saklayacaktım."

"Mmm. . . iyi fikir," katılıyorum. Aslında, inmeden önce bunu haftalık planlarımızdan işaretlemek için zamanımız olup olmadığını düşünerek etrafa bakınmaya başladım. Ancak motorun uğultusu perdeyi değiştiriyor ve şimdiden irtifa kaybettiğimizi ve yere yaklaştığımızı fark ediyorum.

Dakikalar sonra, tesisin lobisinde duruyoruz, açık kapılardan esen deniz meltemi eteğimi dans ettiriyor. Lorenzo kollarını omuzlarıma doladı ve kulağıma mırıldandı, "Başardık. Her şeyin başladığı yere geri dönelim."

"HAYIR. Yol." Sağımdan duyuyorum.

Tüm varlığımı bir korku şoku sarstı ve Lorenzo arkamda kaskatı kesildi ve kesinlikle iyi yönde değildi. Sese doğru dönüyorum.

"Emily?" Gözlerime inanmayarak yavaşça söylüyorum. "Burada ne yapıyorsun?" "Bu bizim birinci yıl dönümümüz," diyor onu ve Doug'ı havaya kaldırırken.

birbirine kenetlenmiş eller. Yerde biraz batmaya aldırış etmeyecekmiş gibi görünüyor. "Sen?"

"Biz de," diye yanıtlıyorum.

Uzun bir an donup kalıyoruz, gözler birbirine kilitleniyor.

"Akşam yemeği falan yemeliyiz. Bilirsin, daha önce yaptığımız gibi, dedi, ama sesindeki tereddütü duyabiliyorum.

Duruşumun kasıtlı olarak Lorenzo'ya doğru eğilmesine izin vererek rahatladım. Evet dersem, deli olduğumu düşünecek ama yapacaktı. Benim için.

Artık rol yapma, Emily. Okulda arkadaş değildik, geçen sene de arkadaş değildik ve şimdi de arkadaş değiliz."

Köreltmek? Evet. Doğru? Ayrıca evet.

O yüzden, yapmayalım, dedim omuz silkerek. "Siz işinizi yapın, biz de işimizi yapalım ve umarım, tıpkı evimize dönmediğimiz gibi bir daha karşılaşmayız."

"Vay canına," diye homurdandı. "Hala aynı eski Abi Andrews'sun, değil mi?" Sürtük ima ediliyor.

Lorenzo beni savunmak ister gibi hareket ediyor ama benim ona ihtiyacım yok. "Biliyor musun Emily? Söylemen gereken bazı şeyler olduğunu hissediyorum. Daha iyi hissetmeni sağlayabilir. Devam et ve hepsini göğsünden çıkar.

Sıkı bir işten çıkarılma sesi çıkardı ama sonra ağzını açtı. "Her zaman benden daha iyi olduğunu düşündün, ama biliyor musun? Sevdiğim bir adamla en iyi hayatımı yaşıyorum, mutlu bir hayat, yolda bir bebekle. Peki ya Claire Johnson, çiçek tasarımcısı ve şefinin birbirine aşık olmasının 'elbiselere bayıldığını' söylerse? Bu tür kış öpücüğüne kimin ihtiyacı var? Bana parmağını gösteriyor. "Yapıyorsun, o kim."

Kızgın, o kadar kızgın ki yanaklarından yaşlar düşüyor ve Doug endişeli olmaktan çok kafası karışmış görünse de onu teselli etmeye çalışıyor.

"Başka bir şey?" Yavaşça soruyorum.

Burnunu çektir, başını sallarken elinin tersiyle yanaklarını sildi.

Bir şey söylemeyecektim ama soğukluğu bana belki yardımcı olacağını söylüyor. "Emily, herkes birinin hikayesinde kötü adamdır. Ve onlar kendi başlarına birer kahraman. İkisi de aslında doğru değil." Bana inanmayan gözleri kısıldı. "Mutlu bir hayat, iyi bir koca ve bebek için tebrikler. Tadını çıkar. Bunu senin için gerçekten diliyorum."

Doug, Emily'den duyduklarıyla şu anda olanları bir araya getirmeye çalışarak çenesini bana doğru eğdi ve Emily'yi uzaklaştırdı.

Lorenzo kulağıma, "Bu çok seksiydi," diye fısıldadı. "Ne?

O?" Sahte-mütevazı bir şekilde söylüyorum. "Bu hiçbir şey değildi."

Kıkırdar. "En son burada olduğumuzda, bu meydan okumayı kabul ederdin

ve bizi akşam yemeğine çıkardı, çılgın numaralar yaptı ve sanki bu bir yarışma programıymış gibi mücadele etti. Ama artık farklısın, daha güçlü ve daha yerleşiksin.”

Öfkeyle göğsüne vurdum. "Bunu geri al. Her zamanki gibi deliyim. ben biraz yaşlı değilimsadece *anlaşamaz mıyız*şimdi yazın.”

"Asla. Yaşlı ve ağarmış olacaksın ve nereye gidersen git yine de bir kargaşaya neden olacaksın. Her adımda onu görmek için sabırsızlanıyorum.”

"Gürültü mü?" Garip kelime kullanımını sorguluyorum.

Lorenzo bunu fark ettiğim için memnun görünüyor. "Courtney bana bir uygulama gösterdi. Her gün bir kelime var, biraz anlaşılmaz, biraz esprili ve bazıları özellikle sıra dışı ama hoşuma gidiyor.”

"Senden hoşlanıyorum.”

"Seni seviyorum," diye yanıtlıyor, ilk seferin tüm ateşi ve tutkusu hâlâ kanında yanarak. Benim için.

Lorenzo

Dalgalar kıyıya vuruyor, güneş neredeyse koyun ötesindeki denize geçiyor, ama karımı öpüp yanağını avuçlayıp derin bir şekilde tadına bakarken zar zor fark ediyorum. Battaniyeyi şekerli kumların üzerine serdiğim, sandaletlerimizi fırlatıp uzanıp ellerimizin birbirine değdiği ilk andan beri yapıyoruz bunu neredeyse. Piknik sepetimiz görmezden gelindi ama daha sonra yiyecek alabiliriz.

Ne de olsa tesisin yirmi dört saat oda servisi var ve Esmar gece gündüz fark etmeksizin mutfağına girmeme izin verirdi.

Ben geri çekilirken Abi, Gülümsüyorsun, diye mırıldandı. "Neden?"

"Mutluyum," diye itiraf ediyorum, burnunun ucunu ve sonra çenesinin ucunu öperek.

Abi başını salladı, ben boğazından aşağı bluzunun V kısmına kadar öperken çenesini saçımın tepesine bastırdı. Tüm düğmeleri çözdüm, bu yüzden onun mükemmel tümseklerinin açığa çıkmasını engelleyen tek şey yerçekimiydi ve dilim pamuğun kenarında gezinirken, küçük, otostoplu iç çekişleri bana, bluz teniyle temasını keserken göğüs uçlarının yavaşça dalga geçtiğini söylüyor.

"Mmm," diye inledim, o eğilip ağzıma daha çok bastırırken yalayıp emiyordum. Onu sarhoş ederek tüketiyorum.

Abi elimi yakalayıp baldırlarının arasındaki nemli bölgeye bastırdı ve bir ağız dolusu göğüs ucunun etrafında sırtıttım.

Kot şortunun üst düğmelerini açtım ve fermuarını o kadar yavaş kaydırarak onunla dalga geçtim ki bu ikimiz için de bir işkenceydi. "İsteddiğini alacaksın,*gülüm*mama sevişmek yemek yapmak gibidir. . . en iyisi zaman ayırdığında.”

Abi diğer meme ucuyla dalga geçerken parmakları kumu kazarak homurdandı, istek ve ihtiyaç içinde kıvrana kadar hala sıcak, ıslak amına dokunmadım. Kumaşı yana kaydırıyorum ve sıırıslıklam oluyor, kolayca iki parmağımı alıyor ve

Onu hızla parmakla becerirken benimle tanışmak için eğiliyor.

Başparmağım klitorisini ovuştururken hızla, neredeyse sert bir şekilde pompaladım, Abi ağlayana kadar yumrukladım, doruğunu haykırırken sesi dalgaların üzerine çıktı.

Tamamen gevşemiş bir halde kuma düşüyor ve ben de bu anı kendi kıyafetlerimi çıkarmak için kullanıyorum. Yanında diz çöküp, ona uzun, sert aletimi sunuyorum, o mutlu bir şekilde yanına dönüp başımı ağzına alırken inleyerek.

"İşte bu," diye mırıldandım, başını ileri geri sallarken. "Güzel ve ıslak ol ki seni becerebileyim."

Abi geri çekiliyor, sikimin kafasına izin veriyor *popağzından*, sırtarak. "Ya da belki bu sefer yavaş ve hassas davranıp bütün gece sevişiriz?" Şaftımı kucaklıyor, en hassas yanıma yumuşak öpücükler bırakıyor.

"Nasıl istersen," diye yemin ettim ve beni tekrar yutmasıyla ödüllendirildim. Kalçalarım kendi kendine hareket edip ağzından girip çıkana kadar dilini döndürerek yarığımınla dalga geçiyor.

Abigail, diye uyardım. Gelmemeye izin vermeden geri çekildi ve dizlerinin üzerine dönerek kendini bana teklif etti.

Saçını tuttum, öne doğru atılırken onu geri çektim ve onu derin bir itişle doldurdum. Kalçalarımız birbirine çarptı ve geri çekildim, vücudunun kadifemsi tutuşunun tadını çıkarmak için zaman harcadım ve her seferinde bir santim geri kayarak onu doldururken göz kapaklarının nasıl titrediğini izledim.

Abigail beni yumruk yumruğa karşıladı, elleri avuç dolusu kumu sıktı ve içime geri itti. İnliyoruz, İtalyanca olmayan, İngilizce olmayan bir aşk dilinde haykırıyoruz, ama her ikisinden de fazlasını söyleyen özel bir dilde.

Seni
seviyorum.

Sana
ihtiyacım
var.

Sen Benimsin.

Ben seninim.

Sonsuza kadar.

Taşaklarım geriliyor ve şişiyorum, uçuruma düşmenin eşiğinde sallanıyorum ama onsuz gitmeyeceğim. Gel, diye yalvardım.

Ve beni onunla birlikte mutluluğa çekerek yapıyor. Ona patladığımda bağılıyor. Sonunda, battaniyenin üzerine çökerek ve dalgalar geçene kadar birbirimize tutunarak dağıldık.

"Bebek sahibi olmaya ne dersin?" Parmakları dövmelerimde gezinirken Abi dikkatli bir şekilde girişimde bulunuyor. Şimdiye kadar ezberledi, gözleri bağlı yapabiliyordu, ama yine de rahatlamak için her uzandığımızda veya seviştikten sonra yapıyor. bizimkilerden biri haline geldi *şeyler*.

Abigail bana her çiftin böyle şeyleri olduğunu söylüyor ama ben düşünmeyi tercih ediyorum.

sadece biziz

"Bunun nedeni Violet'in tekrar hamile kalması mı?" Şaka yapıyorum ama emin olmak istiyorum.

"Hayır," diyor, gözlerinin kenarlarında yaşlar parlıyor. "Çünkü öyleyim. Ben hamileyim, Lorenzo!"

"*aman allahım gülümdiy*e bağıyorum. "Biliyordun da bir şey söylemedin mi?" "Sürpriz!" Abigail belirsiz bir gülümsemeyle cevap verir.

"Beni yeryüzünde yürüyen en mutlu adam yaptın. Çocuğumuzu taşıdığını bilmek, kutsanacağımı hiç düşünmediğim bir mucize. Umarım senin vahşi macera anlayışına ve benim saçıma sahiptir. Ellerimi Abigail'in buklelerinin arasından geçirip burnunun ucuna yumuşak bir öpücük kondurdum.

"Umarım senin cesaretine ve benim gözlerime sahiptirler," diye ekliyor. Bence bu kulağa mükemmel geliyor.

Ama ikimiz de biliyoruz ki, önümüze ne çıkarsa çıksın, onu bir gülümsemeyle ve neredeyse yarım kalmış bir planla karşılayacağız. Biz kimiz, hala spontane ve biraz çılgın ama ne olursa olsun birlikte.

Okuduğunuz için teşekkürler! Bu hikayeyi beğendiyseniz, okuduğunuzdan emin olun. diğ er ikisi, [Benim Büyük Şişman Sahte Düğünüm](#) (Menekşe ve Ross) ve [Benim Büyük Şişman Sahte Nişanlanmak](#) (Courtney ve Kaede). Violet & Ross'tan bir alıntı için okumaya devam edin hikaye!

EXCERPT:MYBIGFATFAKEWEDDING

T

onunki olamaz. Beni terk ediyor olamaz. Şimdi değil.
Asla.

Koridorda hızla ilerlerken topuklarım hastane zemininde tıkırdıyor. Öyle bir panik içindeyim ki, PA sisteminin üzerinde gürleyen sözler, boğuk bir kükremeyle kulaklarımdan fişkırان kandan güçlükle anlaşıyor.

"Mavi kod, dördüncü oda! Mavi kod, oda dört!"

En yakın hasta odasına doğru bumerang gibi ayak sürüyerek koşmaya başlarken neredeyse kendi ayaklarıma takılıp düşüyorum. Doğru kapıyı gördüğümde yemin ederim kalbim yerinden çıkacak ve görmek için içeri dalacağım. . .

"Nana!" Büyükannem Angela Russo'yu görünce haykırdım. B y kbabamın üzerinde bir tavuk gibi süzüldüğü yerden yukarı bakıyor. Yüzündeki kaş çatma, dudaklarının etrafındaki kırışıkları vurgulayarak endişesini hemen belli ediyor.

Büyükbabam Stefano, alışılmadık biçimde solgun yüzü kocaman bir gülümsemeyle genişleyerek bana baktı. Ama  i ek açan mutlulukla bile, onu son gördüğümden bu yana geçen kısa sürede yıprand ğını, onlarca yıl yaşland ğını söyleyebilirim.

"Benim güzel küçük  i eğim Menekşe!" şarkı söylüyor, kollarını bana uzatırken İtalyan aksanı ortaya çıkıyor. "Geleceğini biliyordum. Buraya gel de sana bir öpücük vereyim!"

"Ah, baba, çok korktum!" diyorum, kollarına atılıp bir rahatlama topunun içine çökerek. "Her şeyi bıraktım ve duyar duymaz geldim."

Babam omuzlarımı ovuştururken, muzaffer bir şekilde göz kırparak Nana'ya bakıyor. Gördün mü, Angie? Bu beni en çok seviyor. Burada diğer torunlarımızdan herhangi birini görüyor musun?"

Nana, "  nk  onları çılgınca  y k lerinle korkutup kaçırdın," diye homurdandı, ama hem onun için hem de her şeyi için bir diken olan adama karşı gizli bir sevgi akımı var.

Babam gülüyor ve küçülen vücudunu gizleyen vahşi bir güçle beni sıkıyor, alınma öpücükler yağdırıyor. Onun tanıdık kokusu, derisi ve baharatlı etleriyle kendimi rahatlamış hissediyorum. . . erkeksi ve rahatlatıcı. Hastane yatağında o olmasına rağmen beni bir çocukmuşum ya da teselliye ihtiyacı olan biriymişim gibi kollarında beni ileri geri sallayınca bir an durumun ciddiyetini unutuyorum.

Ama gerçeklik bana çarptığında an uçup gidiyor ve ayağa kalkıp Nana'ya hızlı hızlı, "Ne oldu? İyileşecek mi? Ne zamandır böyle?"

Nana, babama soğuk bir bakış atarak, "Yaşlı ahmak, ona sakın olmasını ve içeri girmesini söylediğimde yaz sıcakta spor yapıyordu," diyor, ama konuşurken sesi yumuşayarak gerçekte ne kadar korktuğunu ortaya koyuyor. "Onu toprakta yüz üstü yatarken buldum."

"Baba!" uyararak söylüyorum. "Doktorun emriyle ağır bir iş yükü almaman gerektiğini biliyorsun. Neden Nana'yı dinlemedin?"

Büyükbaba kemikli eliyle endişemi savuşturuyor. "Yaygaranın neyle ilgili olduğunu anlamıyorum. Bir adam çalışmak zorundadır ve beni 1,8 metre yerin altına koyacakları güne kadar yapmam gerekeni yapacağım. Sadece takıldım ve biraz düştüm, hepsi bu." Sanki gerçek olduğuna inanıyormuş gibi söylüyor.

Nana bana 'Kesinlikle böyle bir şey olmadı' dercesine ekşi bir bakış attı. "Bayıldı..." diye söze başladı.

"Sen endişeli bir tavuk gibi ciyaklayarak gelmeden önce düştüm ve ayağa kalktım, bu her şeyi daha da kötüleştirdi," diye araya girdi babam. "Ben de arkama yaslanıp ne yapacaksan yapmana izin vermeye karar verdim. Sen de benim için aynısını yapmalıydın."

"Anlamsız!" Nana çıldırır. "Seni bulmasaydım, kim bilir neler olurdu?"

"Hiç bir şey." Babam soğukkanlı bir omuz silkmeye Nana'yı kovar. "Ben iyiyim, belki senin fazla pişmiş makarnanı yemekten bayılmak üzereyim..."

"Neden, seni yaşlı piç-"

"Pöh! Sus kadın, çok endişeleniyorsun. Senin tavuğunun gıcırdamasından ölme olasılığım, biraz sıcaktan düşeceğimden daha yüksek."

Çekişmeleri, çarpık bir şekilde rahatlatıcı, onlarca yıldır birlikte olmanın ve birbirlerinden yükselmek için hangi düğmelere basılacağını ama aynı zamanda hangilerinin tamamen yasak olduğunu bilmenin yoldaşlığı.

Yatağının yanından uzun bir puro çıkarıp ona uzattı. "Burada. Kendinizi sakınleştirin ve bir stogie yapın. Yüzündeki bok yiyen sırtış, ayıyı dürttüğünü bildiğini söylüyor ve ben de ona kendisi için endişelenmenin yanı sıra odaklanabileceği bir şey verdiğini anlıyorum. O kaygan yaşlı bir tilki, ona bunu vereceğim."

Nana puroyu elinden kapıyor ve sanki bir silahmış gibi sallıyor.

"Gittin mideli? Hastanede sigara içilmesine bile izin vermiyorlar. Ve gerçek? İyileşmen gerekirken bir sigara mı?

"Tabii neden olmasın? Öyle davranmaktansa bir sigara içmeyi tercih ederim *palyaço!*"

Nana hüsrarla ellerini havaya kaldırıyor, puro ellerinden mükemmel bir kavis çizerek uçarak çöp tenekesine düşüyor. Bu kadar sinirli olmasaydı onu bir alkışlardım ama bu haliyle onların savaşının dışında kalıyorum. En azından şimdilik. "Ah, *her şeyi siktir et!* İmkansızsın!"

"Biliyorum." Büyükbabam ortamı yumuşatmak için bana yaramazca göz kırptı. "İşte bu yüzden benimle evlendin. Meydan okumayı seviyorsun."

Ben sevgiyle bakarken, bir rahatlama duygusu hissederek ikisi çekişmeye devam ediyor. Babamın acil servise gitmesine her ne olduysa, onun alınganlığını elinden almamış, bu yüzden çok kötü olamaz, değil mi?

Özellikle sıcak bir yaz ve yaşlıların havayı hafife aldıklarında aşırı ısınması alışılmadık bir durum değil. Belki de haklıdır ve tüm bunlar boşuna yaygaradır. Doktorun ve Nana'nın emirlerini biraz daha iyi yerine getirmesi için eline bir tokat atması yeterli ve her şey yoluna girecek.

Kendime bunu söylerken bile, bunun hüsnükuruntu ve çocukça umutlar olduğunu biliyorum. Bana her zaman hayattan daha büyük görünen bir adamın ölümlülüğünü inkar etmek için kız gibi bir arzu. İçten içe, onun hepimizden daha ölümsüz olmadığını biliyorum ama yine de bunun bir daha olmayacağını bilmem gerekiyor. Onu kaybedemeyecek kadar çok seviyorum. Özellikle şimdi değil ve söz hakkım olsaydı hiçbir zaman.

Babam tarafından birkaç kez iyi olduğuna dair güvence verildikten sonra, onun ve Nana'nın kendi aralarında atışmasına izin vermek için odadan çıkıyorum.

Koridorda uzun beyaz bir önlük giyen ve sırtında babamın adının yazılı olduğu bir defter taşıyan bir adamla karşılaştım. İsim etiketi diyor *Doktor Leever* beni hemen rahatlatan bir sakın kontrol havasına sahip.

"Sen Menekşe misin?" Ben bir şey söyleyemeden sordu, bana sıcak bir gülümseme verdi.

Başımla onayladım. "Ben. Nasıl bildin?"

O sırttır. "Büyükbaban sağlığıyla zerre kadar ilgilenmiyordu ve içeri girdiği andan beri senin hakkında konuşuyor, dinleyen herkese torunundan bahsediyor. Eğer bilmiyorsan, seni çok seviyor."

Gülüyorum. "Kesinlikle ona benziyor. Bana ne olduğunu anlatır mısın?"

Olayların onun versiyonuna güvendiğimden emin değilim.

Dr. Lee'nin ifadesi ciddileşiyor ve etrafındaki enerji değişerek beni anında geriyor. "Anlaşılan, sıcaktan ve kendisinin fazla çalışmasından dolayı büyükbabanızın tansiyonu düşmüş ve bilincini kaybetmiş."

"Nana öyle dedi. Yani, onu aşırıya kaçmaktan alıkoyabilirsek, o

iyi olacak.” Kesin olarak söylüyorum, sanki onu klimalı oturma odasındaki koltuğuna bağlamayı yapılacaklar listeme ekliyormuşum gibi.

Dr. Lee, dudaklarını birbirine bastırarak başını yana eğiyor. "Eh, Angela ve Stefano'ya da açıkladığım gibi, daha eksiksiz bir tablo için testlerin gelmesini bekleyeceğiz, ama onun kalbinin iyi durumda olmadığını söylemesi için testlere ihtiyacım yok. Uzun zamandır olmadı.”

Oh hayır:

“Ama şimdi durumu stabil. .” diyorum, sanki sadece umudumun gücüyle onun tıp bilgisini çürütüyormuşum gibi.

"Kötü haber getirdiğim için üzgünüm, Violet ama... .”

Dr. Lee'nin gözlerinde büyüyen keder ve çaresizlik her şeyi söylüyor ve düşmemek için bir duvar tırabzanına tutunmak zorunda kalıyorum.

HAYIR.

olamaz.

Sadece

olamaz.

En kötü kabusum canlanıyor.

"Ne kadar zamanı var?" diye soruyorum boğazımdaki yumruyla. Sözler kulağa gerçeküstü geliyor, sanki başka biri söylüyormuş gibi.

"Onun yaşında, söylemek zor," diye düşündü Dr. Lee, omuzlarını silkerek. "Söylediğim her şey en iyi ihtimalle eğitilmiş bir tahmindir. Altı ay? Bir yıl, belki? Ancak o, emirlere uymayı reddeden inatçı bir katırdır ve bu da işleri karıştırır. Dürüst olmak gerekirse, kalbinin düzgün çalışmasını ve uyumlu olmasını sağlayamazsak, neredeyse her an gidebilir."

En çok korktuğum şeyin korkunç bir teyidi olan sözleri, mideme bir yumruk gibi saplandı, hava ciğerlerimden tek bir şiddetli esinti ile çıktı.

Altı aydan bir yıla mı? Veya daha az?

Şimdiye kadar tanıdığım tek baba figürü, beni at kuyruklu bir yürümeye başlayan çocuktan yetişkinliğe yükselten adam, dünyanın ona fırlattığı her şeyi kaldırabilen ve bunu anlatacak kadar yaşayabilen adam nasıl olur da babam olabilir? . . yaşamak için bu kadar az zamanın mı var?

O anda, olması gerekenler, olabilecekler ve olacaklar gözlerimin önünden geçti. Sanki babamla yaşamayı beklediğim her şey, düşündüğümünden daha hızlı buharlaşan bir su birikintisine dönüşmüştü.

Ama en kötüsü, en çok görmek istediği şeyin muhtemelen asla olmayacak olması ve bu, kırılan kalbimin üzerinde kara bir şemsiye gibi beliriyor.

Güzel küçük çiçeğim ne zaman evleniyor ki onu koridorda gezdirebileyim?

Evliliğin ailemde büyük bir gelenek olduğunu söylemek, bir tsunaminin biraz ıslak olduğunu söylemek gibidir. Bu kadar büyük bir küçümseme, gülünç, özellikle de

gelecek nesil düğünleri ağlayan gülümsemelerle bekleyen ve aile ağacındaki başka bir dalla miraslarının devam edeceğini ilan eden dedem.

Cehennem, ailemdeki kadınların çoğu alkol alacak yaşa gelmeden evlendiriliyor. Aslında, muhtemelen ailemde yirmi altı yaşında evli ve bir araba dolusu çocuğu olmayan tek kadın benim.

Yoğun kariyerim nedeniyle, kendimi bildim bileli bekardım, ancak her zaman bu büyük peri masalı düğünü yapmayı hayal etmişimdir. Nana'nın perdelerini geçici bir örtü olarak kullanırdım ve babam koridorda benimle yürür gibi yapardı. Bunu gerçekten yapmasını, müstakbel kocamı selamlarken elimi tutmasını, bize onun ve Nana'nın kadar uzun ve mutlu bir evlilik bahşetmesini ve sonunda büyüüp bana her zaman olabileceğimi söylediği kadına dönüştüğümü görmesini istiyordum. Başarılı, sevilen, mutlu.

Şimdi asla olmayacak.

Dr. Lee, sanki ıstırap içindeki düşüncelerimi seziyormuş gibi, "Söylemeniz gereken veya büyükbabanızla yapmanız gereken önemli bir şey kaldıysa, bunu çok yakında yaparım. Şimdi izin verirsiniz. . "

Tanrım, suçluluk duygusu yarattığın için teşekkürler doktor.

Nana ve babamın cam pencereden çekişmelerini izlerken, doktorun söylediği diğer her şey arka planda kayboluyor, artık daha mutlu ve yaklaşmakta olan geri sayımın farkında olmadan mutluluk içinde.

O anda inkar artıyor ve yumruklarımı sıkıyorum. Bu

olamaz. izin vermeyeceğim

Altı aydan bir yıla mı?

Çalıştırabilirim.

Zihnimde bir plan formüle edilirken birdenbire kararlı, bir kararlılık duygusu üzerimi kaplıyor.

Endişelenme baba. Bu dünyadan ayrılmadan önce düğün günümde benimle koridorda yürüyebilmen için kendime bir koca bulacağım. . . eğer bu yaptığım son şeyse.

MENEKŞE

"Hala inanamıyorum!" Parmaklarımı kıpırdatarak ciyakladım ve tepedeki ışıklar elmasın yönlü yüzeyine yansıdığında nişan yüzüğümün yanıp sönmesini izledim.

Bunu zaten bir ya da belki iki düzine kez duymuş olan en iyi iki arkadaşım içini çekti ama uygun ooh'lar ve ahh'larla toparlandılar, hatta bana başka bir "Tebrikler kızım!"

Hayat boyu en iyi arkadaşım Abigail Andrews ve iç tasarım asistanım Archie Hornee, bu noktada bana katlanmak için temelde azizler. "Colin ve ben evleniyoruz!"

Archie mükemmel bir şekilde oyulmuş tek kaşını kaldırdı ve avucunu siyah tişört kaplı, kesinlikle manscaped olan göğsüne bastırdı. Alaycı bir küstahlık topuyla, "Canım, biliyoruz." Gösteriye bir Vanna White çekerek, yüzüne kocaman sahte bir gülümseme yerleştirerek ve etrafımızı saran bir oda dolusu gelinlikle genişçe işaret ederek devam ediyor. Bitirdiğinde, yüzü her zamanki boş 'siktir git' moduna geri döner.

Sanki başka bir nedenle gelinlikçideymişiz gibi. Tanrı bilir, Abigail ve Archie evlenmek istemiyorlar ve açıkçası birbirleriyle de değil çünkü Abigail, Archie'nin aradığı mükemmelliğin oldukça önemli bir parçasına sahip değil;

Yani hayır, kesinlikle onlar için değil. Benim için buradayız! Bunun gerçekten olduğuna inanamıyorum.

Babama teşhis konulalı beş ay oldu ve ne yoğun bir beş ay oldu.

Başlangıçta, kalbi pes etmeden evlenmemin hiçbir yolu olmadığını düşündüm. Ne de olsa doktoru mutlu sonu olmayan kasvetli bir tablo çizmişti.

Ancak tüm zorluklara rağmen, babam mucizevi bir şekilde eski bir lise kaçamağıyla yeniden bağ kurmama ve ikimizin de dokuz metreyi -düğün, evlilik, çocuklar- istediğimizi söylediğimiz fırtınalı bir aşk ilişkisinden sonra nişanlanmama yetecek kadar dayandı. Şans eseri, Colin ve benim zaten bir geçmişimiz olduğundan, sıfır noktasından başlamıyordu ve bunun yerine, kısa bir şimdi tanıma aşamasından sonra hızla ilerledik. O gerçekten iyi bir adam ve bence birlikte mutlu olabiliriz.

*Ciddi ilişki, iki kişilik parti. . . Burada!*Elimi kaldırırken kıcıma bir yalpalama ekleyerek düşünüyorum ve yine orada duran ağır ışıltıya bakıyorum.

Ama heyecanıma rağmen sıra sıra muhteşem elbiseler ve iki arkadaş

keskin bir moda gözüyle, şu anda yirminci gelinliğim olması gereken şeyi deniyorum. Ride or Die Bride, kendisine "The Bride" adını veren sıra dışı bir gelinlik mağazası.*Modern Badass Piliç için Bir Numaralı Gelinlik Mağazası*, bir elbiseyi teslim etmekte başarısız oluyor*Bir*.

Masal prensesinden orman perisine ve Vegas striptizcisine kadar her şeye sahipler, pahalı danteller ve elle dikilmiş boncuklarla kaplı klasik güzelliklerle harmanlanmışlar. Elbisem burada, biliyorum. Ama yaptığım üç randevuda onu bulamadım. Henüz.

ihtiyacım var*mükemmellik*.

Olmak zorunda. Babam için doğru olması için düğünümle ilgili her şeyin mükemmel olması gerekiyor.

"Senin için çok mutluyum!" Abigail ileri atılıp beni sımsıkı kucaklıyor. Bir dakika sonra, Archie'nin başka bir kolunun etrafımı sardığını hissediyorum ve kendimi bir grup kucaklaşmasına kaptırdım.

"Hey Millet!" Bana mükemmel bir kum saati figürü veren harika bir icat olan gelin şekillendirici korsem beni hayatımın bir santim yakınına sıkıştırdığını hissettiğimde nefesim kesildi. Daha fazla ve yemin ederim yumurtalıklarım parçalanacak. "İkinizin de benim için heyecanlı olduğunu biliyorum ama nefes alamıyorum!"

Kimse bana gelinlik denemenin ve doğru şekli almanın bu kadar acı verici olabileceğini söylemedi. Geldiğini, birkaç elbise denediğini ve birkaç dönüş ve mutlu gözyaşından sonra bittiğini düşündüm.

"Kahretsin, özür dilerim!" Abi ve Archie neredeyse aynı anda haykırıyorlar. Archie geri sıçrarken Abi korsemi gevşetmeye çalıştı ama arada çok fazla elbise kumaşı olduğu için başarısız oldu. "Seni bu şeyin içine sokmak için ne kadar sıkı çekmemiz gerektiğini unutmuşum."

"Baba-pa-pa-makarnayı suçlardım!" Archie şarkı söylüyor, hiç fena olmayan bir riff yapıyor.*Suçlamaktar*afından Jamie Foxx, iyi tarafımı arayan bir kameramanmış gibi kare şeklinde tutulan parmaklarıyla kıvrımlarımı ölçerken. Büzülmüş dudakları ve keskin kaşları bana Zoolander'ı hatırlatıyor ve 'Blue Steel' hakkında bir şeyler söylemesini bekliyorum ama gelmiyor.

Yine de, maskaralıklarına gülmeden edemedim, sonra korse daha da sıkılınca nefesim kesildi.*Kahretsin, bu lanet korse canlı mı?*"Hey!" Sert bir parmağımla Archie'nin yolunu düzelterek ve özellikle kısa ve şiddetli bir ergenlik dönemi boyunca bana nasip olan kıvrımları savunarak törpüledim. "Ben yarı İtalyanım. Makarna, pizza, lazanya ve kırmızı şarap benim için bir yaşam biçimi, tamam mı?"

Hiç özür dilemeden, aynada yansıyan şeklimi takip etti, kuşkusuz ki bu kesinlikle yapılmaması gereken bu çirkin beyaz tafta balo elbisesiyle biraz daha dolgun görünüyor. Kıvrımlı vücudun hakkında kimse yorum yapmıyor tatlım. Bagajda küçük bir ıvır zıvırın olmasında kesinlikle yanlış bir şey yoktur. Sadece Kim Kardashian'a bakın." Bir an bekler ve sonra alçak sesle ekler ama yine de yüksek sesle

Abi ve benim "Yalnızca Amerika'da biri bir kış ve bir seks kasetini milyarlarca dolarlık bir aile imparatorluğuna dönüştürebilir!"

Bir sonraki elbise de yanlış ve ondan sonraki daha da kötü.

Beni bir şekilde kabız bir peri masalı prensesi gibi gösteren ışıltılı bir sayı. Çok New Jersey, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa ve bir yarı İtalyan olarak, kaçınmak *herhangi* Jersey Shore karşılaştırmaları benim için çok önemli.

Bu muhtemelen daha fazla elbise denemek için başka bir zaman geri gelmem gerektiği anlamına geliyor. Abi ve Archie'ye bunu tekrar yaşatırsam beni öldürebilirler ama onların yardımına ihtiyacım var ve bulduğumda bunu kutlayacak birini istiyorum. *Bir*.

Çünkü yapacağım.

Her şeye rağmen, müstakbel bir koca, kısa süreli törenimiz ve büyük resepsiyonumuz için açılışı olan bir mekan buldum ve büyük günüm için kendimi özel hissettirecek bir elbise bulacağım.

Abi sutyen askılarımı ayarlıyor, bana bu elbisenin saçma olduğunu söylemesine ve Archie'nin Düşün Günü: 90'ların Vegas Stili'ne hazır olmamla ilgili oldukça sert bir yorum yapmasına rağmen yansıma bakıp gülümsüyor.

"Davetiyeleri ne zaman kontrol etmek istersin?" Abi cıvıl cıvıl. Yerel bir özel çiçek butiğinin ortak sahibi ve tüm çiçek aranjmanlarımı kişisel olarak yapıyor. Ama baş nedimem olarak davetleri de yapmayı teklif etti.

Bok.

"Ah, evet, üzgünüm! İş ve kıyafet avıyla o kadar meşguldüm ki bunu tamamen unutmuşum! Onları görmek için butiğe ne zaman gelmemi istersin? Colin ve benim yarın sabah düşün hakkında konuşmak için kahvaltı randevumuz var, böylece yeniden düzenleyip dükkana gelebiliriz. Ama Archie ve benim bir işim var, hemen ardından—"

Archie, "Buz Kraliçesi Bitch-ella ile," diye araya giriyor, gerçekten katılmadığım bir mırıldanmayla, ama ona, en azından müşteri konusunda profesyonel olmaya çalışması için yalvaran bir yan gözle bakıyorum.

"Yani, hızlı olmalıyız," diye bitirdim.

Abi ellerini kalçalarımın koyarken düşünceli düşünceli dudaklarını büzdü, vücudumu hafifçe yana doğru hareket ettirdi ve aynadaki şeklime baktı. "Mümkün değil. Siz ikiniz bir kahvaltı randevusu yapın ve acele etmeyeceğimiz bir zaman bulabiliriz. Yarın cuma, yani belki işten sonra gidip bir şeyler içebiliriz?"

Midemde uçuşan kelekleri umursamadan başımı salladım. Neden bir anda bu kadar gergin olduğumu bilmiyorum. Demek istediğim, evet, yapacak çok şey var ve bunu yapmak için fazla zaman yok ama her şey planladığım gibi olacak, tıpkı umduğum gibi.

Baba.
Colin.
Düğün.

Bulut dokuzda olmalıyım. Yine de, bu kelebekler iyi, mutlu kanat çırpışları gibi gelmiyor. Daha çok bir sorumluluk, beklentiler ve sinir kasırgası gibi.

Abi düşünceli bir şekilde bana bakarak bana döndü. "İyisin? Her şey yolunda mı, Vi?" Moralimi bozmak ya da kafamdaki soruları çok yakından incelemeye başlamak istemiyorum, bu yüzden rol yapıyor, kendime ayaklarımın biraz üşüdüğünü söylüyorum.

normal. Sonuçta, evlenmek büyük bir mesele ve hafife alınacak bir şey değil.

"Ben iyiyim. Sadece bu lanet olası korse!" dedim yüz buruşturarak, yanarımdan tutarak. "Yarın Colin'le görüştüktan sonra her şey yoluna girecek." İkisinin arasına baktım, kollarımı iki yana açtım ve elbisemle son bir kez showroom sahnesinde döndüm. "Son karar?"

Favorim değil, dedi Abi, başını sallayarak.

"Katılıyorum," diye imzalıyor Archie. "Tamamen bana veriyor*Karışık*,karşılar*Küçük denizkızı*, buluşuyorkül *kedisivibe*, ama hepsi Vegas Strip'te dansçı olmuş gibi. Şeride vurgu."

Vay canına, teşekkürler Arch, diye homurdandım ekşi bir sesle. Ama tuhaf bir şekilde, şartlarım biraz daha az olsa da, değerlendirmesine katılıyorum. . . hareketli ve kaba.

Archie bana göz kırpmıyor. "Rica ederim tatlı yanaklar."

"Merak etme Vi. Aramaya devam edeceğiz ve Colin'i kışına indirecek mükemmel elbiseyi bulacağız!" Abigail'in iddiası beni biraz rahatlattı ve elimdeki konuya odaklanmama yardımcı oldu. . . elbisem. Eğer onu bulabilirsem, geri kalan her şey yolunda gidecek.

"Evet, kaşlarını çat!" diye ekliyor Archie, iki parmağıyla yanaklarımı iterek. Gözlerimin içine baktı ve bazı tatlı bilgelik sözleri bekliyorum ama Archie ile daha iyi bilmeliyim. "Düşün, farkına bile varmadan, Colin artık çantasını taşımak zorunda kalmayacak ve sen de hissedeceksin.*gerçek*şey. Burada ne kadar büyük konuşuyoruz?" Parmaklarını birkaç santim arayla tutuyor, gittikçe büyüyen bir uzantıyı göstermek için onları ayırıyor, ama beni rahatsız eden, onu durdurmadıkça gözlerinin beyazlarının büyüdüğünü görmek.

"Aman Tanrım, çok fazlasın!" İnledim, elini aşağı bastırdım ve kıkırdadım.

Hadi kızım. Her şey yoluna girecek. zorunda.

"BEN'M SÖZLEŞMENİN SONLANDIRILMASI"

Sözler bana bir yük treni gibi çarptı, doğrudan kalbime bir el bombası fırlatıldı.

Colin bana bu sabah benimle buluşmak istediğini söylediğinde bunun düğünümüzün ayrıntılarını tartışmak, kimi davet edeceğimizi planlamak, hangi DJ'i kullanacağımızı vs. olduğu izlenimine kapıldım.

Milyon yıl geçse de bunun beni terk edeceğini düşünmezdim.

"Menekşe?" diye soruyor Colin, tamamen katılaştığımı fark ederek, latte'm dudaklarımdan birkaç santim ötede ve yarısı yenmiş simit önümde donmuştu.

Colin Radcliffe. Nişanlım.*eski nişanlım*, İrkilerek düzeltiyorum.*lanet fare* zihnimin yüksek sesle bağırdığı şey.

Gri, yeni ütülenmiş bir takım elbise giymiş olan Colin'in sarı saçları şekillendirilmiş ve ayrılmış ve sanki histeriye kapılıp ağlayarak Hamlet'e yakışır bir sahne yaratacakmışım gibi beklentiyle bana bakıyor.

Ama dondum, düşünüyorum

WTF? Neden?

Ve . . . neden şimdi?

Ama nedenlerini merak etmenin bana bir faydası olmayacak. Belli ki Colin bunu enine boyuna düşünmüş ve her şeyi bitirmek istiyor.

Mükemmel gelinliği bulmak için haftalarca uğraşmış olmam önemli değil.

Peri masalı düğünü ne kadar istesem de önemli değil.

Babamın koridorda benimle yürümemesi önemli değil. Belki asla.

Hiçbiri onun için önemli değil.

Colin'in sözlerinden daha etkili olan bir vuruşla, bu ihanet hakkındaki düşüncelerimin bizimle, ilişkimizle ya da aşkımızla hiçbir ilgisi olmadığını fark ettim.*Aşk?*

Colin'i seviyor muyum?

Aptal ben, uyumluluğumuz için bir kontrol listesi kullanarak çalıştıracağımı düşündüm. İkisi de kariyer odaklı insanlar. Kontrol etmek.

Eski aşıklar. Kontrol etmek.

İkisi de olgunlaştı ve yerleşmeye hazır. Kontrol et ve kontrol et.

Evlat, sonuncusunda yanılmış mıydım?

"Menekşe?" Colin tekrar bastırdı, bu sefer masanın üzerinden uzanıp ellerini benimkilerin üzerine koydu.

Aniden midem bulandı ve onun ağzındaki kusma dürtüsüne karşı koymak zorunda kaldım.

kucak.

"Bunun senin için bir şok olması gerektiğini biliyorum, ama kaybolan depozitoyu ödeyeceğim.

düğün salonu ve nişanımızla ilgili diğer tüm masraflar, böylece endişelenmenize gerek kalmaz."

Tıpkı düşündüğüm gibi, çıkış stratejisini çoktan planlamış, sanki bizim

düğünümüz,

evliliğimiz bir tür ticari işlemdi. Onun için belki de öyleydi. Benim için? Bilmiyorum, anlıyorum. Belki de vızıldayan kelebeklerin bana anlatmak istediği buydu?

"Neden?" Mide bulantısını bastırmaya çalışarak basitçe sordum.

Colin dudaklarını, bir zamanlar boynumda, göğüslerimde, en kutsal yerlerimde zevk aldığım dudaklarını yalıyor.

"Violet, sana bayıldığımı biliyorsun ve sen güzelsin, akıllısın ve kibarsın, ama... . . Evliliğe hazır olduğumu düşünmüyorum." Tekrar bana bakıyor, geleceğini bildiği ağlama histeriklerini bekliyormuş gibi ellerimi ovuşturuyor.

Kesinlikle bir gösteri istiyor, sadece çok fazla değil. Drama için açgözlü açlığın mükemmel dengesi, kötü görünmek istemediği bilgisiyle oynandı.

Bu yüzden kahvehaneyi seçti., Fark ettim. Soğuk ve hesaplı. Radcliffe yolu. Herkesin içinde, tamamen duygusallaşmayacağımı, delirmeyeceğimi ve hatta gerçekten olay çıkarmayacağımı biliyor. Bu benim tarzım değil.

Ama benim milyonlarca küçük parçaya ayrıldığımı görmek istiyor ve o pis işini yaparken seyirci istiyor.

Bunu görmezden geliyordum, hızlı ve hızlı giden ilişkimizde kolayca yapabileceğim bir şeydi ama şimdi bunu Şükran Günü hindisi gibi bir tepside servis ettiğini açıkça görebiliyorum.

Onunla her şey bir cephedir. İmaj ve itibar üstündür.

Bahse girerim benim bir kurumsal eş onay kutusuna uyacağımı düşündü. Bu çok incitici olurdu, sanırım ben de aynı şeyi kendi onay kutularım için yapıyordum.

Bu baştan mahkum edildi.

Tek bir gözyaşı damlası bile toplamadığımda veya tartışmadığımda devam etti, "İkimiz de çok genciz ve kahretsin, üç haftayı aşkın süredir seks bile yapmadık." Ses tonu suçlayıcıydı, sanki o kadar yorgun olmamız benim suçummuş gibi seks sürekli büyüyen yapılacaklar listesindeki bir şey daha gibi görünüyordu.

Yarayı eşelemeye devam ediyor, ilişkimizin kanlı karmaşasına sürekli tuz döküyor. "İkimiz de işimizle çok meşgulüz. Çok sevdiğin bir dekorasyon işine sahipsin ve bu çok zamanını alıyor ve ben gerçekten babamın şirketinde kış tekmelemek ve anlaşmalar yapmakla meşgulüm. BEN . . . Sadece hayatımızın iki farklı kavşağında olduğumuzu düşünüyorum.

Yaptığım dekorasyon işi? Siktir git

Söylediği onca şey arasında işime hakaret etmesi beni en çok sinirlendiriyor.

Ve söylediği her şeyin saçmalık olduğunu bilmesini sağlayarak, birçok noktasına karşı çıkabilirdim.

Ama yapmayacağım çünkü, basitçe söylemek gerekirse, bu bok için zamanım yok. Ve anlıyorum. . . umrumda değil Colin'le ilgili değil.

Ben tam bir aptalım. Ama hepsi iyi bir sebep içindi.

Üzgünüm baba. Denedim.

Güzel, dedim basitçe, nişan yüzüğümü çıkarmadan önce ellerimi onunkinden çekerek. "Burada. Bunu da geri alabilirsin. istemiyorum."

Yüzüğü masaya koydum ve yüzüne fırlatma ya da burnuna sokma dürtüme karşı koyarak ona doğru kaydardım, ona duygusal bir patlamanın tatminini yaşatmak istemiyordum. Ortadaki devasa elmas kaya, ışıқта parlayarak etrafımızda oturan birkaç kadının dikkatini çekiyor.

Yemin ederim bazılarının kafası şöyle dönüyor *Cincine* olduğunu anladıklarında daha iyi görebilmek için tabak kadar büyük gözleri yüzüğün boyutuna aval aval bakıyorlar.

Hatta kadınlardan biri daha iyi görebilmek için öne doğru eğiliyor ve dumanı tüten sıcak kahvesini itip kakarak eline döküyor. Ama canımı yakacağını bildiğim şeye bağırarak yerine, Colin ve Violet Ayrılık Şovu'nun tek bir anını bile kaçırmamak için eline soğuk hava üfleyerek sessizce üzerini örttü.

"Biliyor musun," dedim çantamı alıp Gucci güneş gözlüklerimi takarken, şaşkın bakışları ve etrafımızdaki kadınların artan fısıltılarını görmezden gelerek, "Bunca zaman sonra yeniden bağlantı kurmak gerçekten güzeldi, Colin. Ve onu çalıştırmaya çalıştık. Olmadı. Her şey için teşekkürler."

Sözlerim kısa ve öz.

Nişanımızı bu şekilde bozacaksa, sonunda hiçbir şey ifade etmeyecek uzun bir monologla uzatmak için bir neden göremiyorum.

Bitirdim, sandalyemden kalkmaya başladım ama Colin kolumdan tuttu ve beni olduğu yerde tuttu, çenesi şaşkınlıkla gevşemişti.

İzleyen kadınlardan biri aniden bunun kendi işareti olduğuna karar verdi ve ellerini sert bir şekilde çırparak sahnemizi kendisinininkiyle böldü. "Oğlum, o kızın kolunu bıraksan iyi olur. Anı yaşadın ve onun gibi bir kraliçe senin gibi bir am lekeli olmadan daha iyi durumda."

Birkaç kişi onun dili ve hacmi karşısında nefesini tuttu, ancak Archie beni bu kabalık düzeyinde gözümü bile kırpmayacak kadar yozlaştırdı. Desteği için müteşekkirim, ona bakıp minnetle zayıf bir gülümseme sunuyorum. Colin ise kaşlarını çatıyor ama tutuşunu gevşetiyor. Yine de işi bitmedi.

"Bir dakika, Vi. Bunun hakkında konuşmayı denemeyecek misin? Tüm yaşadıklarımızdan sonra mı?" Sesinde neredeyse sızlanma var, bu da beklediğimi doğruluyor.

Yıkılmamı ve beni bırakmaması için yalvarmamı istedi.

Kahrolası bir seyircinin önünde.

Sanki sahip olmak için kendimi alçaltacağım bir altın kaz ödülü gibi.

Kayaları tekmeleyebilir.

Ona bir şovun tatminini yaşatmayacağım.

Umursamazca omuz silkiyorum. "Hayır."

Bak Vi, evlenmemizin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Anladım, sinirli ve üzgünsün. Ben de olurdum ama lütfen her şeyi kötü bitirmeyelim mi? Bu şekilde davranmak zorunda değilsin—"

"Biziyi" dedim ve kolumu elinden kurtardım ve ayağa kalktım. "Üstelik haklısın. Muhtemelen en iyisi bu."

Colin'in dudakları, söyleyecek söz bulamayınca birkaç saniye çalıştı. Bunun umduğu gibi gitmediğine inanamıyormuş gibi, ben ayaklarının dibinde ağlayan bir su birikintisindeydim.

Çenesini sıkarak gerçekten sinirlendiğini gösteriyor. "Violet..." "Hoşça kal Colin."

Colin kaşlarını çattı, yakasını düzeltti ve boğazını temizleyerek son bir taktik denedi ve yarısı yenmiş yemeğimi işaret etti. "En azından oturup simidi bitirir misin?"

Arkamı dönerek, tıpkı o ilişkimizi bir kenara fırlattığı gibi, omzumun üzerinden fırlattım, "Zaman yok. işe gitmeliyim . . ve o 'dekorasyon şeyini' yapın.

Tek ponpon kızım ayağa kalkıyor, mitingde kolu dönüyor. "Doğru kızım. Buradan defol ve dünyaya sahip ol." Colin'le alay ediyor, buna benden bile daha fazla duygusal olarak bağlı ve bu acınası değil mi?

Yine de tek destekçim o. Buradaki diğer tüm kadınlar benim Colin'i tutmaya layık olmadığımı inanıyor. Tek gördükleri takım elbiseli, gösterişli bir elmas yüzüklü yakışıklı bir adam. . . tekrar piyasada.

Daha kafeden çıkmadan Colin'in destelerdeki sayıları toplamaya başlayacağını tahmin ediyorum.

Onu alabilirler.

Gözyaşları gelmeden önce taksiye bindim ve bloğun aşağısına indim. Colin için değil, ilişkimizin mahvolması için değil, ama babam ve bir zamanlar olduğum ve büyükbabasını mutlu etmek isteyen küçük kız için ve bir dereceye kadar hala öyleyim.

kitabın tamamını oku [Burada](#). Veya Amazon'da My Big Fat Fake Wedding'i arayın.

YAZAR HAKKINDA

Büyük Şişman Sahte Seri:

Benim Büyük Şişman Sahte Düğünüm || Benim Büyük Şişman Sahte Nişanım bağımsız:

Cesaret

Bennett Boys Çiftliği:

Buck Vahşi || Sert Sürme || Yarışan Kalpler

Tannen Boys:

kaba aşk || Keskin kenar || kaba ülke

Kirli Peri Masalları:

Güzellik ve Milyarder || O Kadar Yakışıklı Prens Değil || Mutluluktan Sonra Asla

Kirlenmek:

Kirli Konuşma || Kirli çamaşır || Kirli işler || Kirli Sırlar
dayanılmaz bekarS:anakonda

|| Bay Nişanlı || Kalp Durduran damızlık
çörek || Bay. O düzeltti || Çöpçatan
motorhead || Bebek baba

|| evcilleştirilmemiş